

ငွေတာရီ မဂ္ဂဇင်း

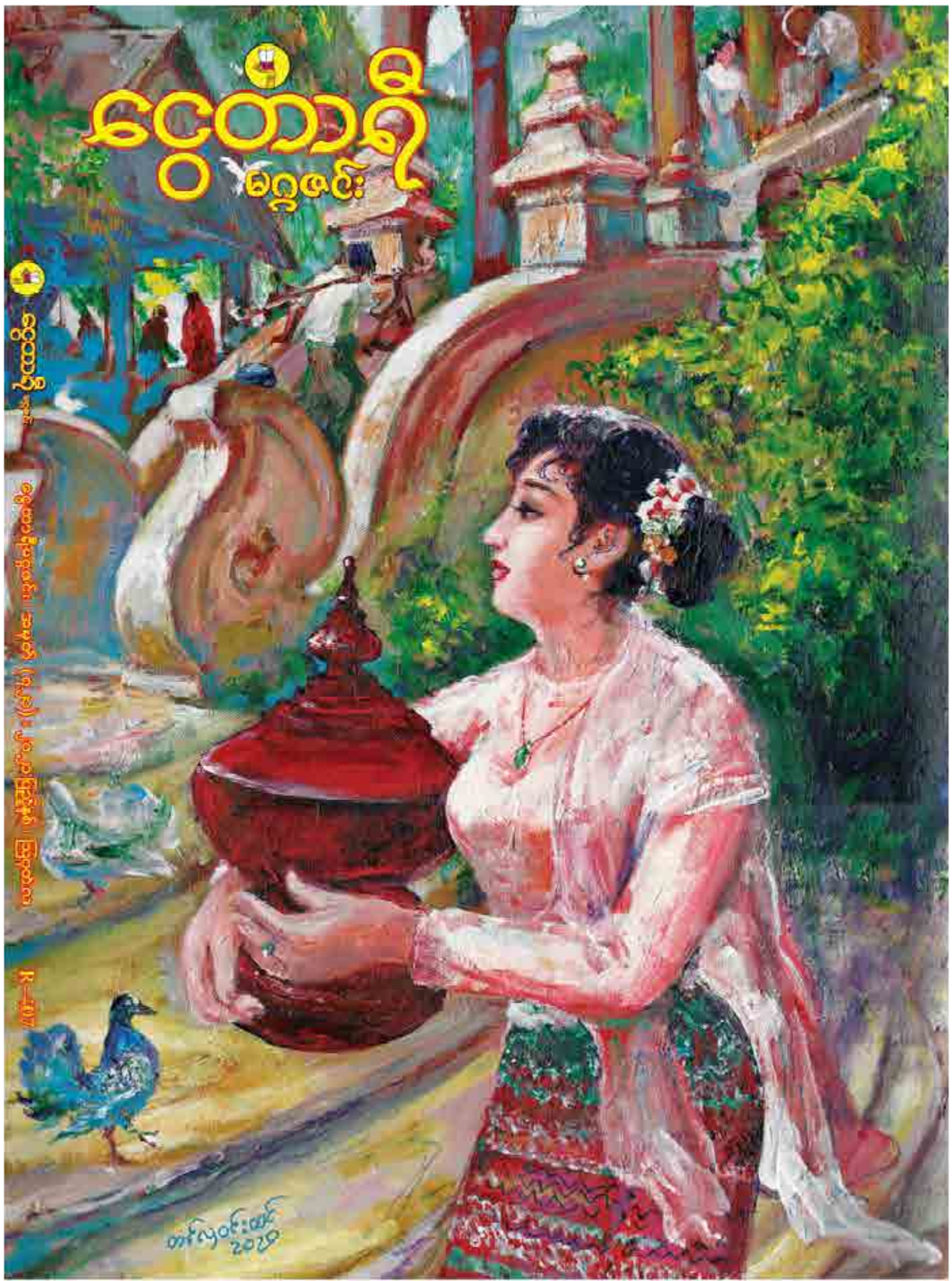

ငွေတာရီ

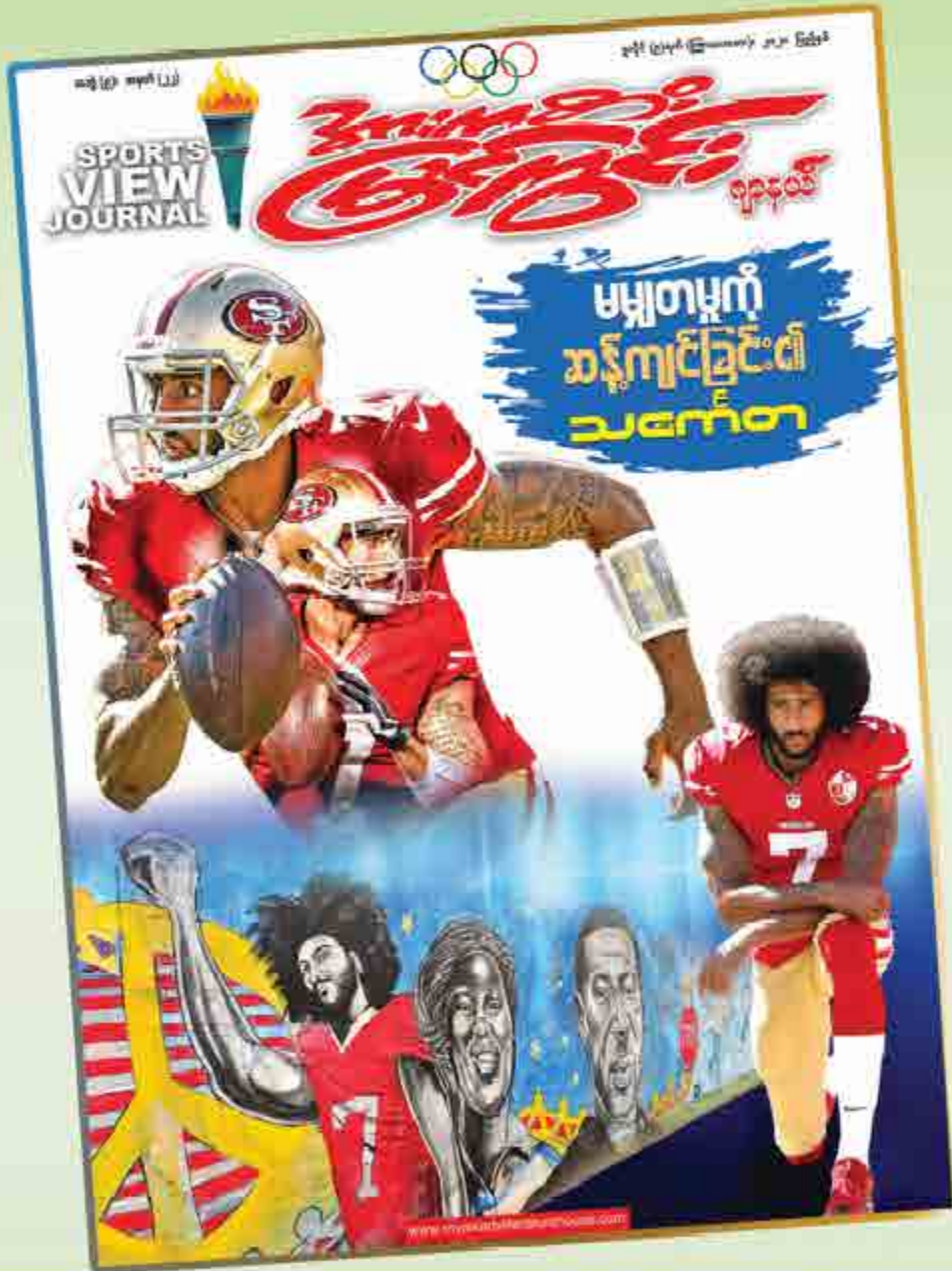
မဂ္ဂဇင်း
အမှတ် (၅၂၃)၊ ၂၀၂၀ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၊ ဩဂုတ်လ

R-407

တက်လုပ်: ၂၀၂၀

စာပေအစဉ်အလာကြီးမားသည့် မြဝတီစာပေတိုက်မှ အသစ်ထုတ်ဝေဖြန့်ချိလိုက်သည့်
 အားကစားမြင်ကွင်းဂျာနယ်(Sports View Journal)ကို
 ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ(၅)ရက်မှစ၍
 ကြာသပတေးနေ့တိုင်း ထုတ်ဝေလျက်ရှိပါပြီ။

ဆက်သွယ်ရန်လိပ်စာ - အမှတ်(၁၅) မိုးကောင်းလမ်း၊ (၁၅)ရပ်ကွက်၊ ဘောက်ထော်၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်၊
 ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ ဖုန်း - ၀၉၃၂၄၉၈၇၂၄။
 ရန်ကုန်ရုံးခွဲ- အမှတ်(၁၈၁) ၃၂ လမ်း(အထက်)၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊
 ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။

ရွာကျွေး

မန်းတင့်မော်

တိုင်ထူဝါးထောက်၊ မဏ္ဍပ်ဆောက်
တစ်ယောက်တစ်လက် ဝိုင်းကြပြီ။

ဆန်ရွေးပဲရွေး၊ ကွမ်းယာစေး
မေခင်လေးတို့ အုံကြပြီ။

သံဃာစင်ထက်၊ ဘိုးတို့တက်
ဆက်ဆက်တရား ဆွေးနွေးပြီ။

အလှူလှည့်ရက်၊ မြင်းညိုထက်
ရှင်လောင်းတက်၍ ခုံခဲ့ပြီ။

ရွှေထီးကိုမိုး၊ လူပျိုသိုး
သျှိုးလိုက်ရတု ဆိုကြပြီ။

ပျိုစင်နှုမ၊ နဲ့သာသ
လှပကွမ်းတောင် ကိုင်ခဲ့ပြီ။

ပွဲကျလို့တိုး၊ ဦးရွှေရိုး
ဒေါ်မိုးအက မြိုင်လှသည်။

ထမင်းရုံမှာ၊ ဝိုင်းဖွဲ့ကာ
စားရာခုံ၍ မြိန်လှသည်။

တောရွာအလှူ၊ မင်းငါသူတို့
ကြည်ဖြူစိတ်ရင်း၊ ဝိုင်းဝန်းခြင်းဖြင့်

ရိုင်းပင်းကူကာ၊ တရားနာပြီး
မြေရာစည်တီးသော်၊ လွမ်းတမျှော်မိ

မွေးဘမိသွေ၊ ရပါစေကြောင်း
သွန်းလောင်းအမျှ၊ ရေစက်ချချိန်

မျက်ဝန်းအိမ်တွင်
ကြိမ်ကြိမ်မျက်ရည် စို့သတည်း။ ။

မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်ကိုထိန်းသိမ်းရန် နိုင်ငံသားအားလုံးတွင် တာဝန်ရှိသည်။

အမှတ်(၇၂၁)၊ ၁၃၈၂ ခု၊ ဒုတိယဝါဆို - ဝါခေါင်၊ ၂၀၂၀ ပြည့်နှစ်၊ ဩဂုတ်လ။

မာတိကာ

စာတည်းစာမျက်နှာ

စာရင်းစာတည်း

မေတ္တာကဏ္ဍာခြင်း မေတ္တာပွားစို့ ၅

ငွေတာရီကဏ္ဍ

မန်းတင့်မော်၊ ကို(စစ်တက္ကသိုလ်)၊
မောင်စိမ်းနောင်(လယ်လေး)၊ အောင်ခြိန်မိုး၊
တောင်တွင်းမောင်သင်းကျော်၊
မိုးပန်းမွန်(ရာမည)၊ အေကေမင်း၊
ပုသိမ်-မောင်ကြေးရည်။ ၆
သွန်းမိုးစက်(ပခုက္ကူ)၊ မောင်ထွဋ်ကောင်း၊
မြိုးထက်(ရေစကြို)၊ သန်းထွန်းဦး(စလေး)၊
မောင်သျှင်ပြေ(ပုသိမ်)၊ လွမ်းဝေ(လေးမျက်နှာ)၊
ရိုးမန်စိုရ်၊ ညောင်ရွှေ-ခင်မောင်မြ၊
ဦးမြင့်(ကျွန်းလှ)။
ရွေးချယ်သောကဏ္ဍများ ၁၂၉

ငွေတာရီကဏ္ဍ

မြေဇာ၊ သူရမိုး၊ အေကေ၊
သီဟ(စခန်းသစ်)။ ၁၃
မိုးသွင် ၄၀
ကေဂျီး ၁၂၁

စာပေနှင့် အနုပညာ

ဟေင်ခင်ပင်(ခေတ္တ)
ကိုးကားဖွယ်ရာ ထိုထိုကဏ္ဍ(၂၂) ၁၇

ခေါက်စာအောင်မြင်ဦး
မဲစာတောက လွမ်းတသူ ၂၅

မြင်းပူဟေင်နိုင်မိုး
မေတ္တာပန်းလေး ပေးလိုက်ချင် ၃၂

ကျော်ကျော်သန်း(မဟာဝိရာ)
ဘဝနှင့် သတိတရား ၃၇

ကောင်းနဲ့
ရွှမ်းအုပ်နီနီ အမေရွက်လို့ ၅၇

ညည(သူယိုမိမိ)
အခြားမဲ့ ၁၀၃

မောင်ကြည်သစ်ဦး
ငွေတာရီစာအုပ်စင် အချပ်ပို(၁)

သော်လင်သစ်
ဟစ်လအတွင်း စာပေနှင့်ယဉ်ကျေးမှုသဟင်း အချပ်ပို(၃)

ယဉ်ကျေးမှုနှင့် သမိုင်းဆိုင်ရာ

ဒေါက်တာစိန်မြင့်
သီရိတြိဘုဝနာဒိတျဓမ္မရာဇာကျန်စစ်သား မင်းကြီး၏ အရိမဒ္ဒနမူရပုဂံပြည် ၂၁

မောင်သန်းဆွေ(စားစပ်)
နန်းစဉ်ကာမသျှတ္တရကျမ်းနှင့် မိဖုရားခေါင်ကြီး ၆၁

ဓာတ်ပုံစုစင်း

ဦးတင်မြင့်(စစ်ငြိမ်းပန်း)
မြန်မာနိုင်ငံဓာတ်ပုံအသင်း လစဉ်ပြိုင်ပွဲနှင့် သုံးလပတ်ဓာတ်ပုံပြိုင်ပွဲများ ၆၅

ပန်းချီပြခန်း

ဝေမွန်လင်း
စိတ်ပြတင်းကိုဖွင့်လှစ်ခြင်းပန်းချီပြပွဲ ၇၁

ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ

မင်းသုဏ္ဍိုင်(အမျိုးသားစာပေဆုရ)
အပုဒ္ဒတ္တအခြေရှာ(၁၂၂) ၉၄

ရသစာတမ်း

ညိုနှင်းအိမ်
သူတောင်ပံတဖျပ်ဖျပ်မို့ တလုပ်လုပ်ကိုယ့်ရင်မှာ ၄၂

မျိုးချစ်
မျက်နှာဖုံးတွေရဲ့အဝေးမှာ ၉၈

မိုးတာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

စရီးသွားဆောင်းပါး

မောင်မိုးယံ
ဧရာဝတီမှ နေ့ရဉ္စရောသို့(၂၈) ၇၆

ငွေတာရီဝတ္ထုတို

မောင်မြင့်
ကြာပတ်မှုန် ယုံမယင်းနိုင်မဲ့ ၅၅

ယုစုပင်း
အနာကချိုချို အပျော်ကခါးခါး ၁၀၈

နှစ်ရီ(ပွေပေဒ)
အိုဟတင်း ၁၁၄

နေပြည်(ကြီးနီ)
ကျွေးရိုးပိုးနှင့် အဲဆောင်ရှန် ၁၂၂

ပင်ကိုရေးဝတ္ထုရှည်(စ/ဆုံး)

စင်စီမ(ညောင်ဦး)

စိတ်တံခါးအဖွင့် ၈၂

ပင်ကိုရေးအခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည်(ဇာတ်သိမ်းပိုင်း)

ကုမုဒြ

သားလိမ္မာ ၁၃၀

အသစ်ငွေတာရီ

လင်းငွေ့အိမ်

မျက်ရည်နှစ်စက် ၁၄၄

ပန်ဆွတ်သော်(ကမ်းလက်)

တိမ်ရောင်မှိုင်းတဲ့ ကောင်းကင်ညို ၁၅၂

ယရုပ်ဖော်ပန်းချီ

စိုးမအောင်၊ A မကျော်စွာ၊ စိန်ယွန်း၊ မအောင်မကျော်၊ ရန်နိုင်ဦး၊ မိုးထက်မိုး၊ ကိုသိမ်းစိုး။

စာတည်းအဖွဲ့ တည်နေရာနှင့်ပြန့်ချိရေး

မြဝတီစာပေတိုက်၊ အမှတ်(၁၅)၊ မိုးကောင်းလမ်း၊ (၁၅)ရပ်ကွက်၊
ဘောက်ထော်၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။

Email : ngwetaryeemagazine@gmail.com

- မြဝတီမဂ္ဂဇင်း၊ မိုးသောက်ပန်းကျာနယ် - ၀၉၈၃၅၁၀၇၁၉၂
- ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်း၊ ဓတာစရုပ်စုံ - ၀၉၄၀၃၂၅၈၄၅၁
- သုတအလင်းမဂ္ဂဇင်း - ၀၉၆၉၇၀၈၉၇၂၁
- အားကစားမြင်ကွင်းကျာနယ် - ၀၉၆၉၄၈၂၈၇၉၇
- သုတကမ္ဘာကျာနယ် - ၀၉၈၉၂၇၆၀၇၇
- ပြန့်ချိရေး - ၀၉၃၂၄၉၈၂၂၄

စာတည်းမှူးချုပ်

ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးနေမျိုးထက်

ဒုတိယစာတည်းမှူးချုပ်

ဗိုလ်မှူးကြည်စင်

စာတည်းမှူး

ဗိုလ်မှူးငြိမ်းချမ်းဦး

တာဝန်ခံစာတည်း

ဗိုလ်ကြီးသက်နောင်

လက်ထောက်စာတည်း

ကေသီလွင်၊ ငြိမ်းငြိမ်းစိုး

ရန်ကုန်ရုံးဖွဲ့

အမှတ်(၁၈၁)၊ ၃၂ လမ်း(အထက်)၊
ယန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။
ဖုန်း - ၀၉၃၂၄၉၈၇၁၄

ထုတ်ဝေခြင်း

ပုံနှိပ်မှတ်ပုံတင်အမှတ် (၀၀၆၅၆)
ထုတ်ဝေသူမှတ်ပုံတင်အမှတ် (၀၀၈၁၆)
ပုံနှိပ်ခစာင်ရေး - ၉၀၀၀

ပျက်စားပန်းချီ

တင်လှဝင်းထင်

ပျက်စားအိမ်

MSL

စတုရန်းပြင်အားအိမ်

တင်ဇာထွန်း၊ ဆုငယ်

စာမိန့် ၂၅၆

စင်စင်

စာပြင်

အိအိလွင်၊ မာမာစိုး

မေတ္တာတရားဖြင့် မေတ္တာပွားစို့

မြန်မာအဘိဓာန်တွင် 'မေတ္တာ' ဆိုသောစကားလုံးကို 'ချစ်ခင်ခြင်း' ဟု အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုထားသည်။ 'တရား' ဟူသောစကားလုံးကိုမူ 'မြတ်စွာဘုရား၏အဆုံးအမ' ဟုလည်းကောင်း၊ 'မှန်ကန်မျှတခြင်း' ဟုလည်းကောင်း၊ 'အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့်ပြောဆိုသောစကား' ဟုလည်းကောင်း စသည်ဖြင့် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုသည်။ သို့ဖြစ်၍ 'မေတ္တာတရား' ဟူသောစကားစုကို 'ချစ်ခင်နှစ်သက်မှုကိုဖြစ်စေသော မှန်ကန်မျှတကျိုးကြောင်းညီညွတ်သည့်အဆုံးအမ' ဟု နားလည်မိပါသည်။

မေတ္တာတရားနှင့်ပတ်သက်၍တွေးမိတိုင်း ဘုရားရှင်ဟောကြားတော်မူခဲ့သည့် 'မေတ္တသုတ်' ကို သတိရမိပါသည်။

ဘုရားရှင် သက်တော်ဆင်းရှားရှိစဉ်က ရဟန်းငါးရာတို့သည် သာဝတ္ထိမြို့နှင့် ယူဇနာတစ်ရာကွာဝေးသည့် ဇကာအုပ်တစ်ခုတွင် ဝါတွင်းကာလ ရဟန်းတရားကိုအားထုတ်ကြသည်။ ထိုဇကာအုပ်၌နေထိုင်သော ရုက္ခစိုက်များသည် ရဟန်းတော်တို့၏ သီလတန်ခိုးကြောင့် သစ်ပင်များအထက်တွင်မနေနိုင်ဘဲရှိကြ၏။ နောက်ဆုံး သည်းမခံနိုင်သဖြင့် ရဟန်းများထွက်သွားစေရန် ကြောက်စရာရုပ်သွင်များ၊ အပုပ်နံ့များ၊ အသံများ ဖန်တီးခြောက်လှန့်ကြလေ၏။ ရဟန်းများလည်း တောအုပ်မှခွာ၍ ဘုရားရှင်ထံအကျိုးအကြောင်း လျှောက်ထားကြကုန်၏။ ထိုအခါ ဘုရားရှင်က "ချစ်သားရဟန်းတို့အတွက် တရားထူးရရန် ဤဖောအုပ်သည်သာ အဖောင်းဆုံးဖြစ်၏။ ဤဖောအုပ်သို့ပြန်ကြရန် အဖောင်းဆုံးလက်နက်ကိုပေးလိုက်မည်။ ထိုလက်နက်ကား မေတ္တာလက်နက်ပင်ဖြစ်ပေ၏။ ထိုလက်နက်သည် ချစ်သားရဟန်းတို့အတွက် အရံအတားလဲဖြစ်၏။ ကမ္မဋ္ဌာန်းလဲဖြစ်၏။" ဟုမိန့်၍ 'မေတ္တသုတ်' ကို ဟောတော်မူလေသည်။ ရဟန်းတို့လည်း မေတ္တသုတ်ကိုရွတ်ဖတ်၍ မြင်အပ်၊ မမြင်အပ်သတ္တဝါအပေါင်းတို့အား မေတ္တာပွားများကြရာ နောက်ဆုံးတွင် ဇေးချမ်းစွာတရားကျင့်ကြံရသည့်အတွက် ရဟန္တာဖြစ်တော်မူကြလေ၏။ ဤသို့ မေတ္တာပွားများ၍ 'မေတ္တသုတ်' ကို ဟောကြားသည့်နေ့သည် ဝါခေါင်လပြည့်နေ့ဖြစ်သဖြင့် ထိုနေ့ကို 'မေတ္တာအခါတော်နေ့' ဟု၍ ခေါ်ဆိုကြသည်။

မေတ္တသုတ်တော်ဖြင့် မေတ္တာပို့သကြရာတွင် မေတ္တာပွားနည်းနှစ်နည်းရှိပါသည်။ လူပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊ နေရာအရပ်တို့ကို ပိုင်းခြားကန့်သတ်ခြင်းမရှိဘဲ တစ်လောကလုံးရှိသတ္တဝါအားလုံးသို့ အာရုံပြုမေတ္တာပို့ခြင်းကို 'အနာမိသမေတ္တာ' ဟုခေါ်ပါသည်။ လူပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတစ်ဦးတစ်ယောက်မှစ၍ တစ်ဖွဲ့၊ တစ်စု၊ တစ်နေရာ၊ တစ်အိမ်၊ တစ်ရပ်ကွက်၊ တစ်ရွာ၊ တစ်မြို့ စသည်ဖြင့် ပိုင်းခြားကန့်သတ်၍ အထူးရည်ညွှန်းမေတ္တာပို့ခြင်းကို 'သြဇိသမေတ္တာ' ဟုခေါ်ပါသည်။ ထိုသို့မေတ္တာပို့ရာတွင် မေတ္တသုတ်တော်လာအဆုံးအမအတိုင်း 'တစ်ဦးတည်းသောသားအား မိမိအသက်ကိုပင်မငဲ့ကွက်ဘဲ စောင့်ရှောက်ထက်သည့် မိခင်၏မေတ္တာမျိုး' ဖြင့် အလေးအနက်ထား မေတ္တာပို့သသင့်ပါကြောင်း မေတ္တာဖြင့် ကိုက်ကွန်းအပ်ပါသည်။ ။

တာဝန်ခံစာတည်း

မြေဖ.

ကို(စစ်တက္ကသိုလ်)

ဖြူနီဝါပြာ
ရောင်ကွဲစွာဖြင့်
မာလာဖူးပွင့်
ဂုဏ်ထူးတင့်စွ။
ရောင်စုံပန်းမန်
ဖူးပွင့်စံသော
ရိုးတံခပ်သိမ်း
ရွက်ခပ်သိမ်းမူ
မြစိမ်းသာလျှင် ခြယ်တကား။ ။

လွမ်းရသဲဗြဲ

မောင်စိမ်းနောင်(လယ်ဝေး)

တမ်းခြွေစရာ မတည်သမို့ဝေးသော်လည်း
ကမ်းရော သည်မြို့ကလေးကိုဖြင့်
အတွေးတို့ ရက်ရှယ်။

အကြေသူ အကြေသားတို့
ရွာန်အညာ ဆန်ကာသွားလိုသလာ
ကား၊ ရထား၊ ခုံစွာနဲ့
ဧရလမ်းမှာ လိုရာသုံး
ချစ်ထုံးဆက်နွယ်။

အဖြာဖြာ အစုံစုံ
အညာကုန် သယ်ဆောင်ထမ်းလို့
သည်မြို့ကို ပြတ်ကာလမ်းတံ့ပြင်
အောက်တစ်ခွင် ဆင့်ဆင့်ကမ်းသည်ကြောင့်
စွမ်းဆောင်မှု အသွယ်သွယ်
ဝင့်ထည်လှ ပေတောင်း။

သမိုင်းဝင် အကျော်အမော်
ရွှေစံတော် ဆယ်ထပ်ကြီးငုံအပြင်
ဘောဘောကြီး ထွေတစ်လီနဲ့
ဓမ္မသရီ စေတီအပေါင်းရယ်ကြောင့်
ပျံ့လှောင်း မင်္ဂလာတို့
စဉ်မကွာ ထင်စွာပျို့သည်ဖို့
'ပြည်မြို့' ဂုဏ်ထင်ပေါ်လှ
ဖွဲ့ညွှန်းဖော် ကုန်အောင်မစွမ်းသော်လည်း
ခေါက်တစ်ခါ ရောက်လာစမ်းပါမယ်
ဆွေတို့ရေ...
လွမ်းရပါကြောင်း။ ။

မေ့မပြုံး မေ့မလှ

အောင်ခြံမိုးမိုး

မွေးမေမေ ရွေးရနဲ့
 မွေးပျံ့လို့ ကြိုင်လှိုင်။
 ယောထဘီ ပင်နီကြမ်းရယ်နဲ့
 တဘက်ထည် ခြုံကာလွမ်းပါလို့၊
 လှမ်းတော့ ယိုင်ယိုင်။
 မြေးချီတော့ မနိုင်တနိုင်
 ချိုမိုင်မိုင် ကပြတုန်း။
 ဘဝတစ်သက်တာမှာ
 လှတစ်မျက်နှာ ယဉ်တစ်ကိုယ်လုံးပေမို့၊
 ရွှင်ချိုချို တစ်သက်မမုန်းတယ်
 အမေရဲ့အပြုံး။
 ဘယ်အပျို ဘယ်လိုသပါလို့
 အမယ်အို တကယ်ကိုအလှရယ်နဲ့
 တုပလို့ ယဉ်ကာပြိုင်။
 ယနေ့ခေတ်ခါ မိတ်ကပ်ဖုံးပါလို့
 အမေမေတ္တာ စိတ်ဓာတ်နှလုံးကိုဖြင့်
 အနှစ်ပါပါ ချစ်စရာမုန်းမို့
 ရွှံ့လိမ့်မနိုင်။
 တွေ့သမျှသာဖြင့်
 အမေ့အလှ တန်ဆောင်တိုင်
 ယိုင်ပေမဲ့ သန်မာတုန်း။
 သားတွေလျှင်ဖြင့်
 တအားပွေ့ချီကာ မြှောက်ချင်ရဲ့
 ဘယ်ထောက်ခါ ညာခြေလှမ်း
 နမ်းရှုပ်ချင်တုန်း။ ။

ငြိမ်းချမ်းရေးတို့ကို ကမ္ဘာတစ်ပုဒ်

တောင်တွင်းမောင်သင်းကျော်

ငွေချမ်းသာမှု၊ ပြည့်စုံမှုမှာ
ကဗျာအမြဲ မဖြစ်သင့်ပေ။

ခွမ်းပါးလျှမှု၊ ချိုတဲ့မှုမှာ
ကဗျာအလဲ မလဲသင့်ပေ။

ရသတဏှာ၊ ကံလေသာမှာ
ကဗျာအကုသိုလ် မဖြစ်သင့်ပေ။

ရန်ဘက်ရှာဖွေ၊ စစ်ပွဲတွေမှာ
ကဗျာကျည်ဆန် မဖြစ်သင့်ပေ။

အေးရိပ်အာယာ၊ ကောခြေမှာ
ကဗျာစမ်းလို စီးသင့်၏။

ကျေးဇူးကံသံသာ၊ သစ်ပင်မှာ
ကဗျာတေးဆို နေသင့်၏။

ကြည့်စင်လဲ့ပြာ၊ ကောင်းကင်မှာ
ကဗျာရနံ့ မွှေးသင့်၏။

မြေသားကမ္မလာ၊ ပန်းခင်းမှာ
ကဗျာပန်းတွေ ပွင့်သင့်၏။

ရှုလော့အတွေ့၊ မြေချစ်လူသား
ပြည်သူများ၏၊ နိုးကြားနားစွင့်
ငြိမ်းချမ်းစွင့်လျှင်
ခါမလင့် ရောက်လာနိုင်ပါစေ။

ကဗျာသီတုံး၊ ငြိမ်းချမ်းရေးတွက်
ရေးဖြရေးနေ ရမည်မှာ။
ငြိမ်းချမ်းရေးပန်းတိုင် ဆီသို့သာ။ ။

ပေါင်းစည်းခြင်း သင်္ကေတ

မိုးပန်းမွန် (ရာမည)

သစ်တစ်ချောင်းနဲ့
စောင်းမဖြစ်ဘူး။

ပိုးတစ်ချည်နဲ့
ကြိုးမမြည်ဘူး။

လက်တစ်ဆံနဲ့
အက်သံဝဲကြားရမယ်။

တီးခတ်မှစောင်း၊ အသံကောင်းဖို့
သစ်ချောင်းထုထွင်း၊ ပိုးချည်သွင်းပြီး
ဖြည်းညင်းလက်သွယ်၊ ယုက်နွယ်ရွရွ
ဖွဖွညင်သာ၊ တီးခတ်ပါမှ
သာယာငြိမ့်ညောင်း
မင်္ဂလာစောင်းသံ လွင့်လွင့်ပျံ့။ ။

အိုပဒ်

အေကေမင်း

မိခင်ဝမ်းတွင်
ခိုင်သဏ္ဍာန်
အော့အန်စဉ်စ
ကြောင့်ကြပူပင် အိုဖခင်။

ကလလ ရည်ကြည်
မြဲလေပြီဟု
သိသည်ကစ
ဖေးမငြိမ်းသွင် အိုဖခင်။

မိခင်ဒုက္ခ
ခံစားရတိုင်း
သိုင်းဖက်ကူညီ
နိမ့်ထီးရှင် အိုဖခင်။

ပျော့ရာမှမာ
မာရာမှပူ
စူစူပိုင်းပိုင်း
လှုပ်တိုင်းပျော်ရွှင် အိုဖခင်။

ပရုံးတင်ထမ်း
အားစမ်းပင့်မြောက်
ကြောက်လန့်ဝေးစေ
ခွေးထွေးမြင့်တင် အိုဖခင်။

အမေ မှီအုံး
ဖေလက်ရုံး၌
သားပုန်း သမီးခို
ပြုံးချိုအစဉ် အိုဖခင်။

တောင်ပံတို့စုံ
သိုက်မြို့ခွဲလည်း
တွဲကူမြဲသာ
လူသားတာဝန် ကျေဖခင်။

ဖြစ်တည်ခြင်းအစ
ရှင်သန်ခြင်းဘဝ
ပုံကိုင်လမ်းပြ
အနန္တကျေးဇူးရှင်
အို ဖခင်သို့
နေ့စဉ်ရိုကျိုး ရိုခိုး၏။ ။

ငြိမ်းချမ်းဖို့

ပုသိမ်-မောင်ကြေးရည်

လေချိုသွေးလျက်
 မြစိမ်းရွက်စို၊ ခက်လက်ရွန်းတောက်
 ငွေရည်သောက်လို့၊ ဝမ်းမြောက်ကြည်သာ
 လှုပ်ခတ်လှာရေး
 ရွာပါရွာလှည့် ငြိမ်းချမ်းမိုး...။

ပူပိုပန်းလျှ
 ညှိုးငိုက်ကျလျက်၊ သောကသီတွဲ
 ရုန်းထွက်ခွဲမာန်၊ ရဲခနဲဖြာ
 ပန်းစုံသာရေး
 ရွာပါရွာလှည့် ငြိမ်းချမ်းမိုး...။

ပိတ်ဆို့ရေလျှ
 သည်းသည်းထန်လျက်၊ မုန်းသံဖွဲ့တင်း
 ထစ်ချွန်းပြင်းပြ၊ စစ်ခင်းရန်ကွာ
 လယ်မြေသာရေး
 ရွာပါရွာလှည့် ငြိမ်းချမ်းမိုး...။

အေးစိမ့်တုန်ချမ်း
 ကိုယ်စီလမ်းမှာ၊ ဝမ်းစာရှာဖွေ
 ဒုက္ခပွေလျှ၊ နေရကြင်နာ
 ပျော်ရွှင်သာရေး
 ရွာပါရွာလှည့် ငြိမ်းချမ်းမိုး...။

မခွဲတုယှဉ်
 ချစ်ပြုံးယဉ်စေ၊ ဖြူစင်ညွတ်တွဲ
 ကူဖေးနှံလျက်၊ ပုလဲညင်သာ
 ဖြန့်ကြက်လှာရေး
 ရွာပါရွာလှည့် ငြိမ်းချမ်းမိုး...။

စေတနာအနှစ်
 စိမ့်စမ်းမေတ္တာ၊ သစ္စာဖော်ကျူး
 ဘေးရန်ဆူးကင်း၊ ဖူးသစ်လန်းဖြာ
 ဤမြေလွှာသို့
 ရွာပါရွာလှည့် ငြိမ်းချမ်းမိုး...။ ။

အင်းဝဘဏ်လီမိတက်

ဖွဲ့ချုပ် - အမှတ် (၉/၃) တျှိုင်းတုံလမ်းနှင့် ပဲခူးလမ်းထောင့်၊
 ဝေဇာလမ်းမအောက်၊ ဥက္ကဋ္ဌရုံးအိမ်ရာ၊ နေပြည်တော်၊
 ဖုန်း ၀၆၇-၉၄၉၄၇၅၀ ဖက်စ် ၀၆၇-၉၄၉၄၇၅၂

ဆင်ချွေးငွေရယူပြီး.....လျှပ်ငန်းများလွှဲလိုပါသလား?

- ◆ ချွေးငွေများအပေါ်တွင် ဘဏ်ဝန်ဆောင်ခ (Service Charge) ကောက်ခံခြင်းမပြုပါ။
- ◆ ချွေးငွေများအပေါ်တွင် ငွေထိန်းသိမ်းခ (Commitment Fees) ကောက်ခံခြင်းမပြုပါ။
- ◆ ချွေးငွေများထုတ်ပေးရာတွင် အကောင်းဆုံး ဝန်ဆောင်မှုများဖြင့် ဆောင်ရွက်ပေးနေပါသည်။ သင်ခေတ်မီအောင် အင်းဝဘဏ် (ATM) ကတ် သုံးကြည့်ပါလား...။
- ◆ ဘဏ်ငွေရှိနေပါသလား...။ အင်းဝဘဏ်မှာ ငွေစုခြင်းဖြင့် ဆင့်ရဲ့ငွေတိုးပွားစေနိုင်ပါသည်။

(၃) လ	-	(၉.၃)%
(၆) လ	-	(၉.၅)%
(၉) လ	-	(၉.၆)%
(၁) နှစ်	-	(၁၀)%

- ◆ ချွေးငွေယူပေးခြင်း (Loans)
- ◆ စာရင်းပိုထုတ်ချွေးငွေ (Overdrafts)
- ◆ လယ်ယာကဏ္ဍဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေရန်အတွက် (Hire Purchase)

ဆရာထွန်း၏

ထွန်းရွှေဝါ

တိုင်းရင်းဆေးဝါးထုတ်လုပ်ရေး

အရည်အသွေးမြင့်စားစာယာမှ
TRISTAR

THE BEST QUALITY TYRE

STARMAP Nine Mile Showroom
 မိုင်း၊ ဝဇ္ဇ၊ ဥပဒေ ၀၁၀၀၁၊ ၀၁၀ ဗဟိုလမ်း၊ ၀၁၀
www.starmapnine-mile-showroom.com

Tristar တာယာစက်ရုံ
 မိုင်း၊ ဝဇ္ဇ၊ ဥပဒေ ၀၁၀၀၁၊ ၀၁၀ ဗဟိုလမ်း၊ ၀၁၀
[Email: tristar_tyre_mec@gmail.com](mailto:Tristar_tyre_mec@gmail.com)

ဘေးအန္တရာယ်ကင်းစင်စေရန်
 ပြည်ထောင်စုကုန်သွယ်ရေး
 ဝန်ကြီးဌာန၏ အမိန့်
 အတိုင်းထုတ်ရောင်းသော
**Truck & Bus
 Radial Tyre**

ဝဇ္ဇ၊ ၂၁၊ မြန်မာ့စာပေအောင်ချက်လမ်း၊ နားသန့်ဆေးကြိုး နားသန့်ဆေးကြိုးလမ်း၊ ဝဇ္ဇ၊ မိုင်း

ကုမ္ပဏီအမည်: နားသန့်ဆေးကြိုး
 ရင်းမြစ်: မိုင်း၊ ဝဇ္ဇ၊ မိုင်း

နားသန့်ဆေးကြိုး
 日本の耳清液
နားသန့်ဆေးကြိုး

**အထူးထုတ်
 အထူးသတိပြု**

ပင်ရင်း - မိုင်း - ၀၁ - ၃၃၅၆၁၂၊ ၇၀၄၄၀၃၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖျံ-၅-ကောင်

အမှတ်တံဆိပ်

သွေးချို-ဆီးချိုကျဆေးနှင့် သွေးတိုးကျဆေးကို

ရန်ကုန်မြို့၊ မန္တလေးမြို့နှင့် တောင်ကြီးမြို့ရှိ
မြန်မာဆေးအရောင်းဆိုင်ကြီးများမှတစ်ဆင့်
တစ်ပြည်လုံးသို့ ဖြန့်ချိလိုက်ပါပြီ။

မြန်မာ့ပြည်ပြုချက်အမှတ်
စာအဝက(စာမှယ်စင်း) ၂၁၄/၀၆၁၈

ပင်ရှင်း - သမားတော် စာရေးဆရာ ဒေါက်တာစိုးမြင့်အောင်(ဝါးခယ်မ) Ph.D (Alternative Medicines)

ဖျံ-၅-ကောင် တိုင်းရင်းဆေးခန်း၊ အမှတ်-၁၃၉၊ မြေညီထပ်(ယာ)၊ ၄၂လမ်း၊ (ကန်သည်လမ်းနှင့်မဟာဓမ္မလမ်းကြား)၊
ဖိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း- ၀၁-၈၃၀၀၀၇၅၊ ၃၉၂၅၉၄၊ ၀၉၄၂၀၀၀၇၀၆၉

Dictionary for All

သာလွန်

အင်္ဂလိပ် - မြန်မာ

အဘိဓာန်

သာလွန်စာအုပ်တိုက်

- ♣ ၃၆၉၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းနှင့် ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်းတောင်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၂၄၂၄၁၈၊ ၂၄၉၂၀၀
- ♣ ၃၇၇/၃၇၉ ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်း(အထက်)၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၂၄၀၁၅၃၊ ၂၄၂၀၃၀
- ♣ ၁၆၅/၂၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းနှင့် ၄၅ လမ်းတောင်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၂၉၉၂၂၀၊ ၃၉၀၀၄၂
- ♣ အမှတ် ၁၀၆/B၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်း၊ ရေကျော်မိဗျိုင်အနီး၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၂၉၂၄၉၂၊ ၀၉၅၁၅၇၇၀၆၉

Cartoon

မပြုစေနိုင်တော့ မရှိဘူး
ဆိုရင် အင်္ဂါငြိမ်ပေါ်မှာ
ကမ္ဘာ့အိုကေးဆိုင်
ဖွင့်ပြု ပါလား။

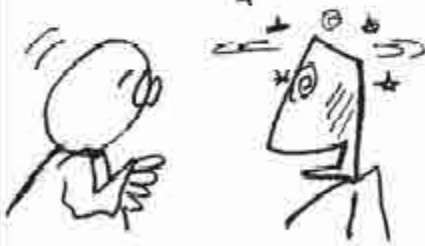
ဟုတ်ကဲ့.....ဟီး
အသက်ရှည်ပါစေ
လို့ပဲ ဆိုတောင့်ပါ

မုက်နှုတ်သစ် ဂွင်
အပ်ငါ့နဲ့ ခွေ
ဝေဝေဝေကုန်မှာ
ပဲ ခွေ.....

ဆေးလိပ်ဆောက်ခြင်း က
ငွေစက္ကူကို မီးရှို့တယ်
ဆိုတော့ အခုက
ဆောက်ခြင်းက ?

အသစ်ကို
မီးရှို့တယ်
ပေါ့။

ကိုယ်မြန်ကုန်ကတော့...
ဘယ်သူ့ကိုမှ... မခံဘူး
ဖြန်တို့ပင် ဖြီးသားပဲ..

ဗွားနေရင်ကော...

ထောက်ပြတဲ့သူကို
ခံရင်တို့ပင်မဟုတ်..

အား

ကိုယ့်သမိုင်းကိုယ်ရေးမယ်ဆိုလည်း...
 ကိုယ့်ဘေကပင်နဲ့ကိုယ်ရေး...
 ကျုပ်ဘေကပင်ပြန်ပေး...
 ကျုပ်သမိုင်းကျုပ်ရေးရင်...
 မင်ကုန်ဝန်ဝေကဘယ်နှယ်
 လုပ်မတုံး...

မိုးဟု(စေခန်း)သစ်
 2020

(၁)

စိုးနှင့်မေ

ချစ်ထာကို စာဆို၍မပြလိုက်ချင်ဘဲ
မေတ္တာအလို့ ညာပျိုနှစ်မှာဖြင့်
ဘာကိုမျှ စိုးနှင့်ကွယ်။

ရွှေမြင်းမိုရ်ကွဲစေတော့ခင်ရဲ့ - ရွှေမြင်းမိုရ်ကွဲစေတော့
ရှောင်လွှဲကာ သွေ့မပည်လျက်သာပ
နေပထဝီ စန်းအိမ်ပျက်သော်လည်း
ဖေအတည်ကျမ်းကျိန်ရွက်ပျံမယ်
ညက်အလှယုံဖွယ်။

ကြောင်းတဝင် အပူမပွားပါရစေနဲ့ခင်ရဲ့
သောင်းအခွင် ဓမ္မုတစ်လွှားမှာဖြင့်
ဘာသူအားမျှ မေတ္တာမဟွယ်
ယဗွာပြယ်မယ်လို့ စိတ်မှာမခဲ
(မောင်ကလေး)

ရှစ်ကမ္ဘာကွယ်တောင်မှ နိပ်ကညာကိုဖြို။

ကျူးရင့်မြက်ချီလေလော့၊ ကျူးရင့်မြက်ချီ
ရွာဦး ရွှေစေတီ၌
နှစ်ဖြာစုံညီ မောင်မယ်နီးခါမှ
ဆုကြီးနော်ဗျာ တူတူပန်လို့
မြတ်နိဗ္ဗာန် ရပ်မွန်ထူးကိုကွယ်
ကူးစို့စုံတွဲ။ ။

မောင်တိုးအောင်
ဦးတိုးအောင်(ကုသ)
တက္ကသိုလ်ကျောင်းတိုက်မဂ္ဂဇင်း
၁၂၉၅ ခု၊ တော်သလင်းလ
ခေတ်စမ်းကဗျာများ၊ ၁၉၃၄

ကိုးကားဖွယ်ရာ

ထိုထိုကဗျာ(၂၂)

မောင်ခင်မင်(ခနုဖြူ)

ခေတ်စမ်းကဗျာများပွဲ ဦးတိုးအောင်(ကုသ)
၏လေးချိုးဖြစ်သည်။ မောင်က မယ့်ကို မေတ္တာ
သစ္စာမပြယ်ပါကြောင်း ရေးဖွဲ့ထားသည်။ မြင်းမိုရ်
ကောင်ကြီး ပြိုကွဲသွားမိစေ၊ နေတွေ၊ မြေတွေ၊
လတွေလည်း ပျက်သွားမိစေ၊ မေ့အပေါ် မောင်
ကားသည် မေတ္တာသစ္စာကတော့ မပြယ်ပါဟူ၍
ရေးဖွဲ့ပုံမှာ ရှေးကစာဆိုများရေးဖွဲ့ခဲ့သော
အကြောင်းအရာမျိုးပင်ဖြစ်သည်။ 'ရွှေမြင်းမိုရ်'
'နေပထဝီစန်းအိမ်' စသည့် ရှေးကဗျာသုံးစကား
များကိုတွေ့ရသည်။ သစ္စာထားတေးထပ်ဖွဲ့သည့်
အကြောင်းအရာအတိုင်း သစ္စာထားလေးချိုးဖွဲ့
ထားခြင်းဖြစ်သည်။ မယ်ကလေးကို 'နိပ်ကညာ'
ဟူ၍ ခေတ်သုံးဗန်းစကားညှပ်ပြီးဖွဲ့ထားပုံမှာ
ခေတ်သရုပ်ထင်ဟပ်ချက်တစ်ခုဖြစ်သည်။

(၂)

လိပ်ပြာနှင့်ကြာကုမုဒ်

မြကန်သာဝယ်၊ သင်းယုံကြွယ်သည်
သွယ်သွယ်ကုမုဒ်၊ ကြာကန်တို့
လှဲလှဲလှဲလှဲ၊ ဖူးပွင့်ချီသည်
ဒေဝီနတ်မိ တို့နှယ်တကား။

ဖူးလိပ်ပြေစ၊ ရွက်ညိုဖြေတွင်
ရွရွနားကား၊ ပန်းလိပ်ပြာသည်
သက်လျာနမ၊ ကုမုဒ်ယေ
စောင့်ရနောင့်ကို၊ ချစ်ကြည်ညိုက
ပြုံးချိုမျက်နှာ၊ လှစ်ဖွင့်ပါဟု
စာစာဖန်ဖန်၊ ခွင့်ကြားဝန်စဉ်
အိပ်ရန်ညချမ်း ရောက်ခဲ့၏။

လေညင်းလေသာ၊ လရောင်ဝါနွဲ့
ဘယ်ညာဖွဲ့နွဲ့၊ ချစ်ဖွယ်ငဲ့၍
အိုဘယ့်ကြင်ဦး၊ မယ့်သက်မျိုးရယ်

ကြည်နူးချိုသာ၊ ပွင့်လိုပါလည်း၊
မယ့်မှာစာတ်ခြား၊ ကုမုဒ်ဖွားဖို့
နေအားမပွင့်၊ လရောင်နှင့်မှ
ထူးတင့်ကြူစွာ၊ ပွင့်ရပါဟု
တီတာသာညင်း၊ ဖြေစဉ်တွင်းဝယ်
နေမင်းပေါ်ချိန် ရောက်ခဲ့၏။

နေဝင်မောင်ငိုက်၊ လမိုက်မယ်ငုံ
မကြုံအခွင့်၊ ကြင်ရေးဖင့်ခုံ
သို့နှင့်နေရာ၊ တစ်နေ့ခါဝယ်
ရွှေကြာပဒုံ၊ တစ်ပွင့်တုံမှ
ဝတ်မုန်ဆင်သ၊ နတ်မယ်လျှာသည်
ဝင်းပကိုယ်လှုံ၊ မြူးထွက်စံသော်
စိမာန်လဝန်း၊ ပေါ်လှာထွန်းဟု
ထင်မုန်းမှတ်ကာ၊ ကုမုဒ်သည်
ပုံရာမှပွင့်၊ သရေဟင်၍
စောင့်လင့်လိပ်ပြာ၊ ချစ်သဟာနှင့်
မေတ္တာစက်တွင်း၊ နှစ်ကိုယ်ဆင်းသည်
နတ်မင်းသူစာ တို့နှယ်တကား။ ။

မခင်စောမူ(ဒေါ်ခင်စောမူ)
ဂန္ထလောကမဂ္ဂစင်း
၁၂၉၆ ခု၊ ဝါခေါင်လ
ခေတ်စမ်းကဗျာများ၊ ၁၉၃၄

လိပ်ပြာကလေးနှင့်ကုမုဒ်ကြာပွင့်ကလေး
တို့၏ အချစ်စာတ်လမ်းကို အဆန်းတကြယ်ဖွဲ့ထား
သော ကဗျာကလေးဖြစ်သည်။ ကုမုဒ်ကြာသည်
လရောင်ထွက်မှပွင့်ရသည့်အတွက် ညအခါတွင်မှ
ပွင့်ပြီး နေ့ဘက်တွင်ပြန်ငုံသွားသည်။ လိပ်ပြာ
ကလေးမှာမူ နေ့ဘက်တွင် သွားလာလှုပ်ရှားနေပြီး
ညအခါတွင်အိပ်သည်။ ကုမုဒ်ကြာပွင့်ချိန်တွင်
လိပ်ပြာကလေးက အိပ်ပျော်နေပြီး လိပ်ပြာ
ကလေးနိုးနေချိန်တွင် ကုမုဒ်ကြာက ငုံသွားသည့်

အတွက် 'နေဝင်မောင်ငိုက်၊ လမိုက်မယ်ငုံ' အဖြစ် ဖြင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးမဆုံနိုင်ဘဲ ရှိနေရာ တစ်နေ့ တွင် မဒုမ္မာကြာပွင့်မှ ကြာနတ်သမီးကလေး ထွက်ပေါ်လာသည်ကို လထွက်လာသည်ထင်၍ ကုမုဒြာကြာကလေး ငုံရာမှပွင့်လာသည့်အတွက် လိပ်ပြာကလေးနှင့် မေတ္တာဆုံခွင့်ရကြသည်။ ခေတ်စမ်းကဗျာစာဆို (ဒေ၇) ခင်စောမူက ထို အကြောင်းကို လှလှပပဖွဲ့ထားသည်။ စိတ်ကူး ဆန်းကြယ်ပြီး အရေးအဖွဲ့ကောင်းသော ကဗျာ ကလေးဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် 'နေဝင်မောင် ငိုက်၊ လမိုက်မယ်ငုံ' ဟူသော အသုံးအနှုန်းကို ချီးကျူးကြသည်။ စကားလုံးကလေးရှစ်လုံးတွင် အဓိပ္ပာယ်များစွာပါဝင်အောင် ထည့်သွင်းရေးသား နိုင်သည့် ကဗျာစာဆို၏ စွမ်းရည်ကို ဆရာသိပ္ပံ မောင်ဝက အထူးတလည်ချီးကျူးခဲ့သည်။ (ဒေ၇) ခင်စောမူမှာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့်ကွယ်လွန်သည့် အတွက် ကဗျာအရေအတွက်များစွာရေးဖွဲ့ခွင့် မရခဲ့သော်လည်း ရေးဖွဲ့သမျှကဗျာကလေးများ မှာ နှစ်သက်ဖွယ်ကဗျာကောင်းများဖြစ်သည်။ 'လိပ်ပြာနှင့်ကြာကုမုဒ်' မှာ ထိုကဗျာများထဲမှ အစဉ်အဆက်ပြောစမှတ်ပြုရသော ကဗျာတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။

ဆံထုံးရကန်

ရိမဒ္ဒနံ၊ ပြည်ပုဂံဝယ်၊ ဧကဆံ-ထုံးမြိတ်၊ ပုဏ္ဏရိကံနှင့်၊ နိဂ္ဂဟိတံလေးစတာင့်၊ ရှစ်မြေခွင့် နည်းရိုး၊ ငါးဆယ်ကျိုး၍၊ ငါးမျိုးဖြည့်စွက်၊ ရှိသည် ဘက်လျှင်၊ ပျောက်ပျက်နောင်ခါ၊ ရွှေ့လျော့ရာ လေပြီ။

သီကာပတ်ကုံး၊ ပူပုံထုံးဟု၊ ယဉ်ဆုံးတွင် မှတ်၊ ဘီးဆံပတ်၏၊ ထုပွတ်ခြင်းရာ၊ အဖြာဖြာကို၊ ပေယျာလကန်၊ ဝတ္တက်၍ချန်ပြီးလျှင်၊ ရကန်

ညဏ်-ရကန်ပန်း၊ စာအဆန်းကို၊ ဥဒါန်းဖြစ် အောင်ကြံစို့။

အော်လန်ထုံးနည်း၊ တံမြက်လှည်း-ပေါင်း ချောင်၊ ထို့နောင်အိုးစည်၊ ရန်လည်ပတ်ခိုက်၊ ရံတိုင် စိုက်နှင့်၊ ငှက်သိုက်ဘူးတောင်း၊ ဖျာဝိပ်ခေါင်း- ဒေါက်ခြာ၊ သညာတွင်တုံ၊ နွားချေးပုံဟု၊ လုံးစုံ ထွေပြား၊ ထုံးနည်းများလည်း၊ တခြားတသီးပေါ် သည်တွင်။

ဆံထုံးကြီး-ဆံထုံးငယ်၊ ဆံထုံးလယ်-ဆံထုံး လတ်၊ ဆံထုံးမတ်-ဆံထုံးမောက်၊ ဆံထုံးစောက်- ဆံထုံးကား၊ ဆံထုံးပြား-ဆံထုံးရှည်၊ ဆံထုံးစွေ- ဆံထုံးရွဲ့၊ ဆံထုံးတည့်-ဆံထုံးဝိုင်း၊ ဆံထုံးတိုင်း လိုလိုပင်၊ ရှုမြင်သူစိတ်ပျက်၊ အခက်ကြီးခက် လောက်အောင်၊ ရှုပ်ယှက်ခတ်-ပေလျာ၊ ဖွာစရီ ဆီမထည့်၊ လန်ဒန်မယ့်ပုံပန်း၊ စံယူကာ ဆန်းပုံက၊ တောကျီးကန်းမိုက်၊ ခွကြားခြံ၊ အသိုက်ဖွဲ့တ- ပမာပုံ။ ။

မောင်ဘသောင်း(ဦးဘသောင်း)

တက္ကသိုလ်ကျောင်းတိုက်မဂ္ဂဇင်း

၁၂၉၃ ခု၊ တော်သလင်းလ

ခေတ်စမ်းကဗျာများ၊ ၁၉၃၄

ဦးဘသောင်းမေးဖွဲ့သော ဆံထုံးပျက်နံမူ ကောက်နုတ်ချက်ဖြစ်သည်။ ဦးဘသောင်းမှာ 'မောင်သုတ' ကလောင်အမည်ဖြင့် မြန်မာစာပေ ဆိုင်ရာဆောင်းပါးများ၊ စာအုပ်များရေးသား ခဲ့သော ဗိုလ်မှူးဘသောင်းဖြစ်သည်။ ထိုခေတ်က မြန်မာအမျိုးသမီးများ၊ အထူးသဖြင့် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူများ ဆံထုံးပုံစံအမျိုးမျိုးတီထွင်၍ ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့ကြပုံကို သရော်ထားသောရကန် ဖြစ်သည်။ ပုဂံခေတ်တွင်ထင်ရှားသော ဆံထုံး ထုံးနည်း ၅၅ မျိုး ပျောက်ကွယ်သွားပြီးနောက်

ပေါ်ပေါက်သည့် ပူပံ့ထုံး၊ ဘီးဆံပတ် စသည့် ဆံထုံးများအကြောင်း ပြောစရာရှိသော်လည်း မပြောတော့ဘဲ ဝက္ခကံချန်ခဲ့ပြီး ယခုခေတ်ဆံထုံးများအကြောင်း ပြောစမှတ်ဖြစ်အောင် မှတ်တမ်းတင်ကြပါစို့ဟု စကားချီပြီး ဆံထုံးပုံအမျိုးမျိုးကို ဖော်ပြသည်။ အော်လန်ပုံ၊ တံမြက်စည်းပုံ၊ ပေါင်းချောင်ပုံ၊ အိုးစည်ပုံ၊ လှည်းရံတိုင်၊ ငှက်သိုက်၊ ဘူးတောင်း၊ ဖျာလိပ်၊ ဒေါက်ခြာ၊ နွားချေးပုံဆံထုံးများထုံးကြပုံ၊ ဆံထုံးအရွယ်အစားအမျိုးမျိုး၊ ပုံအမျိုးမျိုးထုံးထားပုံမှာ ရုပ်ယုက်ခတ်ပြီး ဟောကျိးကန်းအသိုက်ဖွဲ့ပုံနှင့်တူကြောင်း ဟာသသံ၊ သရော်သံတို့ဖြင့် ရေးဖွဲ့ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဆံထုံးဖက်ရှင်ထွင်လွန်းသည့် အမျိုးသမီးများကိုအကြောင်းပြု၍ ပေါ်ပေါက်လာသောရကန်ဖြစ်သည်။

(၄)

ဧရာဝတီမြစ်စေ့ဒီဒီ

တငြိမ့်ငြိမ့်လျှင်၊ ဧသာန်ခွင်က
ကြည့်လင်မြရောင်၊ ရေကိုဆောင်လျက်
ကမ်းတောင်ကုန်းမော်၊ လျှိုမြောင်ကျော်၍
ရှင်တော်ပညာ၊ မြတ်စိန်နှင့်
ကြက်ကျကြက်ယက်၊ ရွှေလျက်သွန်းပုံ
ထူပါရုံနှင့်၊ စည်းခုံပုဂံ
ရောင်လျှိုကွန်ဖြာ၊ အာနန္ဒာက
စသည့်မြတ်ဖြား၊ အပါးပါးကို
ဝပ်တွားဆိုက်ဆိုက်၊ ဦးဖြင့်ခိုက်လျက်
မကိုဋ်ပန်းသွင်၊ အမြဲဆင်သည်
မြယဉ်မဟာ မြစ်ဧရာ။ ။
အောက်ရွာဒေသ၊ ရောက်လတ်ကမူ
လွလွဖြာဖြူ၊ မောင့်သည်းအူအား
သင်မူမြင်တိုင်း၊ တန့်မဆိုင်းဘဲ

လွမ်းလှိုင်းတကာ၊ တလျက်ပါကို
သေချာတစေ လျှောက်ထားလေ...။
စောမောင်မောင်(စောရန်နောင်)
ခေတ်စမ်းကဗျာများ
၁၉၃၄

ဦးစောမောင်မောင်(စောရန်နောင်)၏ ဧရာဝတီမြစ်စေ့ဒီဒီရတုမှ ပထမပိုဒ်ဖြစ်သည်။ ရှေးရတုစာဆိုများသည် ချစ်သူမောင်မယ်တို့ တစ်ယောက်က တစ်ယောက်ထံသို့ ကျေး(ကြက်တူဓမ္မ)၊ သာလိကာငှက်ကလေးများစေလွှတ်ပြီး မှာကြားဟန်ရတုများ ရေးဖွဲ့ကြသည်။ 'ကျေးစေရတု'၊ 'သာလိကာစေရတု'ဟု နာမည်ပေးသည်။ စာဆိုစောမောင်မောင်က ထိုအစဉ်အလာကိုယူ၍ ချစ်သူထံ ဧရာဝတီမြစ်ကို စေလွှတ်မှာကြားဟန် ရေးဖွဲ့ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဧသာန် (အရှေ့မြောက်) ကစ၍ လမ်းတစ်လျှောက်မြို့ရွာများကို ဖြတ်သန်းစီးဆင်းလာသော ဧရာဝတီမြစ်ကြီးကို 'မြယဉ်မဟာမြစ်ဧရာ'ဟူ၍ အာလုပ်စကားဖြင့် ညွှန်းခေါ်လိုက်ပြီး အောက်ပြည်အောက်ရွာသို့ရောက်သည့် အခါတွင် ချစ်သူကလေးကို မောင်က လွမ်းဆွတ်တမ်းတနေပါသည်ဆိုသည့်အကြောင်းကို ချစ်သူကလေးအား လျှောက်ထားခဲ့ပါဟု ဧရာဝတီမြစ်ကြီးကိုတိုင်တည်မှာကြားဟန် ရေးဖွဲ့ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ခေတ်စမ်းစာပေလှုပ်ရှားမှု၏ အရင်းခံရာဖြစ်သော ခေတ်စမ်းကဗျာများ(၁၉၃၄)တွင် ပါဝင်ရေးသားသည့် ကဗျာဆရာရှစ်ဦး၏ ကဗျာတစ်ပုဒ်စီကိုထုတ်နုတ်၍ မိတ်ဆက်တင်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။

မောင်ခင်မင်(ဓနုဖြူ)

အရိမဒ္ဒနပူရရွှေနန်းတော်ကြီးသည် ခံညားထည်ဝါ ခမ်းနားလှပ နေပေသည်။ တိုင်းခြားနိုင်ငံများကလည်း ခံညားထည်ဝါနေခြင်းကို အံ့ဩမဆုံးဖြစ်နေပေသည်။ ဇေယဘုမိရွှေနန်းတော်ကြီးတွင် ဗဟို ပြာသာဒ်နန်းမဆောင်တော်ကြီးသည် အဆောင်ငယ်လေးဆောင် အလယ်တွင် ခမ်းနားစွာတည်ရှိနေပေသည်။ အုပ်ချုပ်ရေးရာနှင့် တိုင်းပြည်စည်ကားတိုးတက်ရေးညီလာခံသဘင်ကိုလည်း ခမ်းနား စွာပင်ကျင်းပနေပေပြီ။ ဗဟိုပြာသာဒ်နန်းမဆောင်တော်ကြီးတွင် ရာဇပလ္လင်တည်ထားရာအခန်းပတ်လည်နံရံရှိ တုဂိုဏ်တိုင်များအပေါ်၌ ကနေသော လူရုပ်များ၊ ကိန္နရာရုပ်များ၊ ဆင်ဦးခေါင်းပေါ်မှ ရွှေနန်း ရုပ်ကြီးများ ထုဆစ်ထားခဲ့သည်။ ထိုနန်းရုပ်အပေါ်တွင် မကန်း ခေါ် မိကျောင်းရုပ်များ ထုဆစ်ထားပြန်သည်။ ထိုမိကျောင်း ခေါ် မကန်းအပေါ်တွင်ထပ်ဆင့်လျက် ကြာပဒုဗ္ဗာပန်းပွင့်များ၊ ကနေသော အမျိုးသမီးရုပ်ကြွများ၊ စည်တီးနေသော အမျိုးသားလူရုပ်ကြွများ၊ တီးခတ်ကနေသော လူရုပ်ကြွများနှင့် အခန်းထောင့်တွင် ပတတ်ရုပ်

နေသော ခြင်္သေ့လေးကောင် လည်း ထုလုပ်ထားပေသည်။ ထိုသို့ လှပထည်ဝါစွာ ထုလုပ် တပ်ဆင်ထားသော ခန်းမ ဆောင်ကြီးထဲတွင် ရွှေရောင် ဖြင့် ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေပေ သည်။ ထိုအကြောင်းကို မှန်နန်းရာဇဝင်ရေးဆရာတို့ က ဖော်ပြထားခဲ့ခြင်းမဟုတ် ပေ။ ကျောက်စာမူတ်တမ်း အရ သိရခြင်းဖြစ်လေသည်။ သီရိတြိဘုဝနာဒိတျ ဓမ္မရာဇာသည် ညောင်ဦး အရပ်ရှိ ရွှေစည်းခုံဓေတီ

သီရိတြိဘုဝနာဒိတျဓမ္မရာဇာကျန်စစ်သားမင်းကြီး၏

အရိမဒ္ဒနပူရပုဂံပြည်

ဒေါက်တာစိန်မြင့်

အိန္ဒိယ

ငွေထာရီ ၅၇၈ | ၂၂ |

တော်ကြီးတည်ဆောက်လှူဒါန်းစဉ် ဥဿာပဲခူးမှ ခေါ်ယူလာခဲ့သည့် မွန်လူမျိုး စာပေပညာသည်များက သီရိတြိဘုဝနာဒိတျဗေဓရာဇာဘွဲ့ခံ ကျန်စစ်သားမင်း၏ ဘုန်းတော်ဘွဲ့အကြောင်း ကျောက်စာရေးထိုးထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့အတူ ဧယဘုမိနန်းတော်တည်ဆောက်ခြင်းကိုလည်း မှတ်တမ်းတင်ရေးထိုးထားခဲ့ပေသည်။ ထိုကျောက်စာအား သရုပ်ဖော်ရေးအရေ့ဘက်တွင် အပိုင်းပိုင်းကျိုးပဲ့လျှက်ဟော့ ခွဲကြရာမှ သုဟေသီများက ပြန်လည်ဖတ်ရှုကာ ဧယဘုမိနန်းတော်အကြောင်းကို ပြောလာနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ မွန်ဘာသာဖြင့် ရေးထိုးသောကျောက်စာများမှ မြန်မာစာပါမောက္ခဆရာကြီးဦးပေမောင်တင်က မြန်မာဘာသာသို့ပြန်ဆိုထားခဲ့ပေသည်။

ဧယဘုမိနန်းတော်တည်ဆောက်သည့်အကြောင်းရေးထိုးသည့်ကျောက်စာအား ရှေးမွန်ဘာသာမှ မြန်မာဘာသာပြန်သူ ဦးပေမောင်တင်၏မူရင်းအရေးအသားကို သင်္ဂြိုဟ်စွာဖော်ပြရမည်ဆိုလျှင် “ရာဇပလ္လင်ခန်းတည်ရာပတ်လည်၌ ကသောလူရုပ်၊ စည်တီးသောလူရုပ်၊ ခြင်္သေ့ရုပ်၊ ထိပ်စွန်းနှစ်ဖက်၌ အထက်၌ကြာပန်း၊ အတွင်း၌ ဥယျာဉ်ဘက်၌ကြာပင်၊ မုခ်ခေါင်တန်းအောက်ခြေပေါ်မှာ ကျောက်မျက်စိသော၊ တောက်ပသည့်ရွှေဖြင့်ပြီးသော တစ်မျိုးမက ရတနာစီသော ရာဇပလ္လင်ခန်း၊ ရာဇပလ္လင်ခန်းတည်ရာပတ်လည်၌ ကသောလူရုပ်၊ စည်တီးသောလူရုပ်ရှိ၏။ ထောင့်လေးခု၌ တောက်ပသော၊ ရွှေစင်ဖြင့်လုံးဝပြီးသော ခြင်္သေ့လေးကောင်ရုပ်၊ ရွှေအမွမ်းပန်း ရွှေဖြင့်ပြီးသော ဆင်ဦးခေါင်းအထက်နှစ်ဖက်တွင် ရွှေနုရားရုပ်တို့ တည်ရှိကုန်၏။ နုရားအထက်၌ ရွှေတူရိဏ်မကန်း၊ မကန်းအထက်တွင် အဖူးအပွင့်အသီးရှိသော ဥသျှစ်အသီး၊ ကြာပဒုမ္မာအထက်တွင် နှစ်ဖက်စလုံး၌

ပုလဲကိုက်သော ရွှေဝမ်းဘဲ (ရွှေဟင်္သာ)ရုပ်နှစ်ခု၊ အလယ်၌ ကြာပဒုမ္မာကြီးတစ်ပွင့်စီသော၊ နှစ်ဖက်တွင်ပြည့်စုံသော၊ ရွှေမကန်းကိုင်၍ပူဇော်သော၊ တောက်ပသည့်ရွှေဖြင့်ပြီးသော၊ နှစ်ခုအလယ်တွင် တူရိဏ်စုလစ်အထက်၌ မွန်မြတ်သည့်ရတနာဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော သြဘုရားမရှိ၏။ နှစ်ဖက်တွင် တူရိဏ်တိုင်ထိပ်မွမ်း၊ ဦးခေါင်းအထက်၌ တူရိဏ်အတွင်းရှိ ရွှေပန်းကုံး၊ တွဲလဲဆွဲပုလဲ၊ ရွှေကပ်ပျော့ရွက်နှင့်တားကွ သာမုခေါ်ခြင်းပြုနေသော၊ ရွှေနတ်သားရုပ်၊ တူရိဏ်ထိပ်စွန်းအသီးသီးပေါ်၌ ရွှေပန်းလိပ် ရွှေအမွမ်းပန်းရှိသည့် တောက်ပသော ရွှေဆင်ဦးခေါင်းနှစ်ဖက်၌ ရွှေနုရားရုပ်နှစ်ခုတည်ရှိသည်” ဟု ပြန်ဆိုထားသည်ကို ဖတ်ရပေသည်။ သီရိတြိဘုဝနာဒိတျဗေဓရာဇာကျန်စစ်သား၏ ရာဇပလ္လင်ခန်းမသည် အလွန်ပင်ခမ်းနားကြီးကျယ် ခုံမည်ဖြစ်ကြောင်း မြင်ကြည့်နိုင်ပေမည်။

ကျန်စစ်သားမင်းကြီးသည် ရာဇပလ္လင်ထက် နန်းတက်ဘိသိက်ခံယူခဲ့ရာတွင် သားအချစ် မြေးအနှစ်ဆိုသောစကားနှင့်ကိုက်ညီလှသည့် ကျန်စစ်သားမင်းကြီး၏ လုပ်ဆောင်ချက်ကို မှန်နန်းရာဇဝင်ဆရာတို့က မြေးကိုပိုက်ပွေ့လျက် ရာဇပလ္လင်ထက် အတူဘိသိက်ခံခဲ့ဟန် ရေးသားပြခဲ့သည်မှာ “ငါ့မြေးတော်နန်းကို ငါစောင့်ပါသည်ဟူ၍ မိန့်တော်မူပြီးသော် မြေးတော်ကိုရင်ခွင်ပိုက်လျက် ရာဇပလ္လင်ထက်တက်၍ သီရိဧယဘုရဟူသော အမည်နှင့် ရာဇဘိသေကခံ၏” ဟူ၍ ဖတ်ရပြန်ပေသည်။ မှန်နန်းရာဇဝင်ရေးဆရာတို့က နန်းတော်အတွင်း ဘိသိက်ခံသည်ဟူသော ရေးသားပြခဲ့ပြီး အကျယ်တဝင့်ရေးပြထားခဲ့ပေ။ ထိုသို့ဖြင့် ဘိသိက်ခံတော်မူလျက် တိုင်းပြည်နိုင်ငံ တန်ခိုးထွားလာဟန်ကို ရေးပြထားသည်မှာ “ထိုသို့ ရာဇဘိသေကသဘင်အခါ၌ ကုလားပြည် သံတောင်

နှင့် ငသုံးပင်လယ်ကိုနိုင်သည်ဟူ၍ စစ်သူကြီး တို့က လက်ရကျည်းကုလားတို့ကို ဆက်လာ၏။ ထိုကျည်းကုလားတို့ကို စဉ့်ကူးအရပ်၌ အစုအကွက် ချ၍နေစေ၏။ ဟူ၍ အရိမဒ္ဒနပူရပြည်ကြီးအား မိမိအုပ်ချုပ်သည်ကို အချိန်စောစောကပင်ကြိုတင် ကြေညာထားခဲ့လေပြီ။

ရာဇပလ္လင်ခန်းမထဲတွင် ကျန်စစ်သားမင်း သည် မိဖုရားလေးပါးဖြင့်ဘိသိက်ခံယူခဲ့သည့် သဘောမျိုး မှန်နန်းရာဇဝင်ဆရာတို့က ရေးပြခဲ့ သည်။ ဘုရင်၏မိဖုရားများသည် အပယ်ရတနာ၊ ဥဿာမင်းသမီးခင်ဦး၊ ထီးလှိုင်ရွာသူ ခင်တန်၊ မထီးတူမတော်သူ သန္တလတို့ဖြစ်ကြသည်။ မိဖုရား ကြီးအရာမြောက်ထားခဲ့သော အပယ်ရတနာနှင့် သမီးတော်ရွှေအိမ်သည်ကို မွေးဖွားခဲ့သည်။ သမီး တော် ရွှေအိမ်သည်ကို မင်းစောလူး၏ သား စောယွမ်း နှင့် လက်ဆက်ထိမ်းမြားခဲ့ရာမှ ငမြးတော် သား ယောက်ျားလေးမွေးဖွားခဲ့ရာ ထိုမြေးသားတော်လေး အား ကျန်စစ်သားမင်းကြီးက အလွန်ပင်ချစ်မြတ်နိုး ကြောင်းကို ရာဇဝင်ဆရာတို့ရေးပြကြသည်ကို ဖတ်ရှုရပေသည်။ မိမိအရိုက်အရာကိုဆက်ခံရန် ကြိုတင်မျှော်မှန်းထားခဲ့သည့်အတွက် ခြေမသန်သူ စောယွမ်းအား အိမ်ရှေ့အရာပေးလျက် မြေးတော် အား ထီးနန်းအရာပေးအပ်ရန်ပင် ရည်ရွယ်ခဲ့သည် ကို ဘိသိက်သွန်းစဉ်က ထင်ရှားမြင်သာအောင် နန်းတွင်းသူနန်းတွင်းသားများကို ပြသခဲ့လေမည်။

ရွှေရောင်ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသောနန်းတော် ကြီးထဲတွင် မိဖုရားများ၏အဆောင်လေးဆောင်ဝန်းရံ လျက်ရှိနေပေသည်။ ကျန်စစ်သား၏ ဇေယဘုမိ နန်းတော်ကြီးတွင် နန်းတော်သူနန်းတော်သားများ ဖြင့် တင့်တင့်တယ်တယ်ရှိနေသည်ကို မြင်ကွင်း တစ်ရပ်အဖြစ် ပေါ်လွင်လာစေရန် မှန်နန်းရာဇဝင် ရေးဆရာတို့က ဖော်ပြခဲ့ခြင်းမရှိပေ။ ရွှေစည်းခုံ

စေတီတော်မြတ်တည်ထားမှုတွင် မှတ်တမ်းအဖြစ် ထားရစ်ခဲ့သော၊ ကျန်စစ်သားအကြောင်းရေးထိုး ခဲ့သော ကျောက်စာတွင်ဖော်ပြချက်အား မြင် ကြည့်မိမည်ဆိုလျှင် သီရိတြိဘုဝနာဒိတျဓမ္မရာဇာ ကျန်စစ်သားမင်းကြီးသည် ဘုန်းတန်ခိုးသြဇာ ကြီးမားလျက် အိမ်နီးချင်းတိုင်းပြည်များကပင် လာရောက်ဆက်ဆံ အရိုအသေပေးကြသည်။ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများလည်း ဆက်သခဲ့ကြသည်။ ချောမောလှပသောသမီးကညာများလည်း ဆက်သ ခဲ့ကြသည်ဟု ရေးထိုးထားခဲ့သည်။ ကျောက်စာ ဖော်ပြချက်အား မြန်မာဘာသာသို့ပြန်ဆိုချက်ကို ဖတ်ရှုနိုင်ကြမည်ဆိုလျှင် ကျန်စစ်သားမင်းကြီး၏ စွမ်းပကားဘုန်းတန်ခိုးနှင့် သူ၏ တိုင်းပြည်စည်ကား လေအောင် လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်ကို မြင်နိုင်ပေမည်။

ရွှေစည်းခုံစေတီတော်ရှိ ကျန်စစ်သား၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကျောက်စာဖော်ပြရေးသားထားခဲ့သည့် အကြောင်းများတွင် ကျန်စစ်သားမင်းကြီး၏ စွမ်းပကားကို ဖော်ကျူးရေးထိုးထားခဲ့သည်မှာ “သီရိတြိဘုဝနာဒိတျဓမ္မရာဇာမင်း မင်းပြုသောအခါ နိုင်ငံခြားစစ်တပ်ကြီးလာရောက်ခဲ့မှု အောင်ခြင်းနိမိတ် ကောင်း၊ နက္ခတ်ကောင်းသည် သီရိတြိဘုဝနာဒိတျ ဓမ္မရာဇာမင်းရှေ့သို့ရောက်လာလတ္တံ့၊ စစ်ဖြစ်သော အခါ သီရိတြိဘုဝနာဒိတျဓမ္မရာဇာမင်းသည် တိမ် အမျိုးနွယ်မှဖြစ်သော၊ မြင်း၏လျင်မြန်ခြင်းရှိသော မြင်းမြတ်ကိုစီး၍စစ်တိုက်ကာ တုံ့နေသောနေ ကံသို့ တောက်ပလတ္တံ့၊ ဟုရေးထိုးထားလေသည်။ တိုင်းပြည်စည်ကားလျက် လူသူအများလည်း ပျော်ရွှင်လန်းဆန်းနေကြသည်ကိုလည်း ရေးထိုး ထားပြန်သေးသည်။ လူသူအများသည် ဝတ် ကောင်းစားလှများဖြင့် ခမ်းနားထည်ဝါသော အရိမဒ္ဒနပူရမြို့ပုဂံတွင် သွားသွားလာလာ လှုပ်လှုပ် ရှားရှား ရှိနေကြပေမည်။

ထိုသို့ စည်ကားသိုက်မြိုက်ကာ ပြည်သူလူထု တစ်သိုက် ပျော်ရွှင်စွာသွားကြလာကြပုံနှင့် ဘုရင် ကျန်စစ်သားမင်းကလည်း လူထုနှင့်လိုက်လျောစွာ ရှိနေပုံကို ပုံဖော်ရေးထားခဲ့ပေသည်။ ထိုစာများ အားဖတ်ရှုကြည့်မည်ဆိုလျှင် "ပြည်သူအပေါင်းတို့ သည် တစ်မျိုးမကသောရတနာတို့ကို ဆင်ယင်ကြ လတ္တံ့၊ တစ်မျိုးမကသောမကိုဋ်ပုဆိုးတို့ကို သူတို့ သည် ဝတ်ဆင်ကာ လှည့်လည်သွားလာကြလတ္တံ့၊ တစ်မျိုးမက ဆင်ရုပ်၊ ခြင်္သေ့ရုပ်၊ နဂါးရုပ်၊ ဂဠုန်ရုပ် တို့ကို သူတို့သည် ဆင်ယင်ကြလတ္တံ့၊ သီရိ တြိဘုဝနာဒိတျဓမ္မရာဇာမင်းသည် ဇမ္ဗူဒိပ်၌နေ သောသူတို့ အကျိုးချမ်းသာအလိုငှာ မီးအိမ်ကဲ့သို့ တောက်ပသောရွှေကြုတ်၌ ဆင်းတုနှင့် တဏှာ

မျိုးကို ဖွင့်ပေးလတ္တံ့၊"ဟူ၍ ပြည်သူတို့ပျော်ရွှင် ချမ်းသာရှိစေရအောင် ကျန်စစ်သားမင်းက ဆောင်ရွက်သည့်အကြောင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

ရာဇဝင်ရေးဆရာတို့ ရေးမပြထားခဲ့သော ကျန်စစ်သားနန်းတော်အကြောင်းနှင့် ကျန်စစ်သား ၏ကိုယ်ရေးရာဇဝင်အကြောင်းကို ယခုကဲ့သို့သော ကျောက်စာများဖြင့် ဖြည့်စွက်ဖတ်နိုင်ခဲ့သည်မှာ လည်း ရာဇဝင်ဖော်ပြချက်အားနည်းမှုများကို မဖတ်ပြိုင်မှတ်တမ်းများဖြစ်သော ကျောက်စာ ဖော်ပြချက်များမှသည် အရိမဒ္ဒနပူရပုဂံပြည်ကြီး ၏စည်ပင်ပြောမှုကို သိရှိလိုက်ရပေတော့ သည်။ ။

ခေါက်တာစိန်မြင့်

မိသားစု

သွန်းမိုးစက်(ပခုက္ကူ)

သံယောဇဉ် အနှစ်ချုပ်နဲ့
 ဗာဟစ်အုပ်ရဲ့ မာဟိကာ။
 တစ်ယောက် လဲမကျဖို့
 တစ်ယောက်က အားတင်း
 မြစ်တစ်စင်းလို အတူတူစီးရင်း
 ကြီးပြင်းခဲ့တာ။

လောကခံ လမ်းခရီးထဲ
 အစ်ကိုကြီးက အဖအရာ
 အစ်မဆိုတာ အမေလိုအမြဲ။

ပျော်ရွှင်စရာပဲဖြစ်ဖြစ်
 စိတ်ညစ်စရာနဲ့ပဲကြုံကြုံ
 မိုးမလုံရင် မိသားစုအရေး
 အကြွေးတင်ရင် မိသားစုတာဝန်
 ဘယ်သူတို့နဲ့တို့နဲ့ မိုးမပျက်လင်းရင်
 ငါတို့မိသားစုအတွက်
 မနက်စင်းပါပဲ။ ။

ဒေါက်တာအောင်မြင့်ဦး မဲဇာတောက လွမ်းတသူ

အမတ်ကြီး၏
သဘောထား
သည်လည်း
ရိုးသားလှသည်။
ကိုယ်ကိုနှိပ်စက်သော
ရာသီတို့ကို
အမြဲအောင်နိုင်သူ
အဖြစ် ဟန်မလုပ်ပေ။
စိန်ကြီးမြိုင်ကြီးထဲ၌
နေရာမှာ ရုပ်၏
တောင်းဆိုချက်များကို
လျစ်လျူရှုထားနိုင်
သည့်သဘော၊ ရုပ်၏
တောင်းဆိုချက်များဆီသို့
စိတ်ကရောက်နေရသည့်
သဘောတို့ကို
ပေါ်လွင်အောင်
ဖော်ပြသည်။

မြန်မာ လူမှုနယ်ပယ်မှာ 'မဲဇာ'ဆိုတဲ့စကားကလေးဟာ အင်မတန်
ယင်ရှားပါတယ်။ ဝန်ထမ်းတစ်ဦး အပေးရပ်ဒေသကိုအပို့မရမည် 'မဲဇာ'
အပို့ခံရဟယ်'လို့ပြောလေ့ရှိသလို တစ်ဦးတစ်ယောက်ဟာ မိသားစုနဲ့
ခေးကွာပြီး ကိုယ်မနေချင်တဲ့နေရာကိုရောက်နေရင် 'မဲဇာရောက်နေတယ်'
လို့ ညည်းတွားလေ့ရှိပါတယ်။ ဒီလိုစကားတွေဖြစ်လာရတဲ့အကြောင်း
ရင်းခံကတော့ ရတနာသိင်္ဃာကုန်းဘောင်ရွာတိုင်းနန်းကိုစိုးစံတဲ့ အလောင်း
မင်းတရားကြီးရဲ့သားတော် ဆင်ဖြူရှင်မင်းတရားကြီးရဲ့ အမတ်ကြီး
တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ လက်ဝဲသူနွဲ့ရဘွဲ့ခံ ဦးမြတ်စံပါပဲ။

ဦးမြတ်စံဟာ ရာဇဝဏ်အသင့်ခံရပြီး လူသူမနိုးတဲ့ တောကြီး
မျက်မည်းထဲကို အပို့ခံခဲ့ရပါတယ်။ သူ မင်းပြစ်မင်းဒဏ်သင့်ခဲ့ရတာ
ကလဲ သူ့ကိုယ်တိုင် ဘုရင့်အပေါ်သစ္စာဖောက်ဖျက်လို့ ပြစ်မှုတစ်ခုတစ်ရာ
ကျူးလွန်ခဲ့လို့မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်လက်အောက်ငယ်သားအပေါ်မှာ
လူသားချင်းစာနာသနား ငဲ့ညှာခဲ့လို့ပါပဲ။ ဖြစ်ပုံက ဒီလိုပါ။

ဆင်ဖြူရှင်မင်းတရားကြီးလက်ထက်မှာ ဦးမြတ်စံဟာ ဘုရင့်ညီတော်
အမြင့်မင်းရဲ့အပေးတော်မှာ အနောက်အိမ်တော်ရဲ့အကြီးတော်အဖြစ် ခစား
ရတယ်။ တစ်နေ့တော့ အမြင့်မင်းရဲ့လူပျိုတော်ဖြစ်တဲ့ မောင်အောင်တင်
ဆိုသူဟာ နန်းတော်ကြီးထဲက အပျိုတော်မိမိတ်နဲ့ ချစ်ကြိုက်ရည်ငံပြီး
နန်းတော်သစ်တပ်အတွင်းမှာ တိတ်တဆိတ်ချိန်းတွေ့ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒါ
အစောင့်တွေမြင်တွေ့ပြီး ဝိုင်းဖမ်းတဲ့အခါ မောင်အောင်တင်လွတ်မြောက်

သွားပြီး မမိတ်ကိုသာဖမ်းမိလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် အဖြစ်အပျက်အလုံးစုံကို မင်းတရားကြီးထံလျှောက် တင်ခဲ့ကြတယ်။ ဆင်ဖြူရှင်မင်းတရားကြီးလည်း ငအောင်တင်ကို အနောက်အိမ်တော်ရဲ့အကြီးတော် ဦးမြတ်စံထံမှာ ရအောင်တောင်းဖို့ အမိန့်ချမှတ် လိုက်တယ်။ ဦးမြတ်စံကလည်း မောင်အောင်တင် ကို ချက်ချင်းမပေးအပ်ဘဲနေတော့ ဘုရင်က စိတ်ဆိုးပြီး ဦးမြတ်စံရဲ့နဖူးမှာ စာတန်းထိုးစေလို့ အမိန့်ချမှတ်လိုက်တယ်။ ဒါကို ဦးမြတ်စံရဲ့ဖနီး ဒေါ်ရွှေက ဘုရင်မယ်မော် မိဖုရားကြီးကတစ်ဆင့် အသနားခံတော့မှ နဖူးစာတန်းထိုးတဲ့ အမိန့်အစား မဲဇာတောကိုပို့ဖို့ အမိန့်ပြောင်းလဲချမှတ်လိုက် တယ်။ ဒါကြောင့် ဦးမြတ်စံဟာ ရာဇဝတ်သား အဖြစ် လူသူမနီး စတာထူထပ်တဲ့ မဲဇာမြိုင်တောကြီး ထဲကို အပို့ခံခဲ့ရတာဖြစ်ပါတယ်။

မဲဇာဒေသဟာ အခုခေတ်မှာဆိုရင်တော့ စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး၊ ကသာခရိုင်၊ ဝန်းသိုနဲ့ အင်းတော်လေးအကြား ထီးချိုင့်နယ်ထဲမှာရှိတယ် လို့ သိရပါတယ်။ မဲဇာမြစ်ဟာ ဗန်းမောက်မြို့နယ် ကနေ မြစ်ဖျားခံကာ တောအထပ်ထပ် တောင် အသွယ်သွယ်ကိုဖြတ်ကျော်စီးဆင်းလာပြီး ထီးချိုင့် မြို့နယ်ထဲမှာ အနောက်ဘက်ကပ်လျက် အနောက် တောင်ဘက်ကို စီးဆင်းပြီး ညောင်ပင်သာကျေးရွာ အနီးမှာ ဧရာဝတီမြစ်နဲ့ပေါင်းဆုံသွားတယ်လို့ သိရပါတယ်။ မဲဇာမြစ်စီးဆင်းတဲ့ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်တစ်ပြင်မှာ ယခင်က တောတောင်ကြီးမား ထူထပ်တဲ့အတွက် လူသူအရောက်အပေါက်မရှိ သလောက် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ရာသီဥတုကလည်း အလွန်အေးပြီး ငှက်ဖျားကြီးတဲ့အရပ်လည်းဖြစ်ပါ တယ်။ လက်ဝဲသုန္ဒရအမတ်ကြီးဦးမြတ်စံဟာ မင်းပြစ်မင်းဒဏ်သင့်ပြီး ဒီမဲဇာတောကြီးထဲကို နယ်နင်ဒဏ်အပေးခံခဲ့ရတာပါ။

တကယ်တော့ လက်ဝဲသုန္ဒရအမတ်ကြီးဟာ နယ်နယ်ရပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတော့မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ကို ၁၀၈၅ ခုနှစ်မှာ ရွှေဘိုမြို့မြောက်ဘက် မန်ကျည်းတဲ့ ရွာမှာမွေးဖွားခဲ့ပြီး ငယ်စဉ်ကတည်းက စာပေ၊ ပိဋကတ်နဲ့ သဒ္ဒါကျမ်းအရပ်ရပ်ကို သင်ကြားခဲ့ပါ တယ်။ စာပေအရာကျွမ်းကျင်နဲ့စပ်ပြီး တစ်ဆယ့် သုံးနှစ်၊ လေးလအရွယ်မှာ မဲဇာဟံပျို့ ကိုစပ်ဆိုခဲ့ ပါတယ်။ အလောင်းမင်းတရားကြီးလက်ထက်က စလို့ မင်းအဆက်ဆက် လက်ရုံးရည်၊ နှလုံးရည် နှစ်ပါးစလုံးပြည့်စုံပြီး ကျော့ပွန်စွာတာဝန်ထမ်းဆောင် ခဲ့သူဖြစ်ပါတယ်။ သားတော်ကြီးဥပရာဇာ (နောင် တော်ကြီး)ထံမှာ ဦးစွာထမ်းရွက်ပြီးတဲ့နောက် ညီတော် အမြင့်မြို့စားအိမ်တော်မှာ စစားထမ်းရွက် ခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ အမြင့်မင်းထံမှာ အမှုထမ်းရင်း လက်ဝဲသုန္ဒရဘွဲ့ကိုခိုးမြှင့်ခံခဲ့ရပါတယ်။ နန်းတွင်းမှာ အထင်ကရပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်ပေမဲ့ လက်အောက် ငယ်သားတစ်ယောက်ရဲ့ လူပျိုလှည့်တဲ့ကိစ္စအတွက် ဘုရင်ကအမျက်တော်ရှုပြီး မင်းပြစ်မင်းဒဏ်သင့်ခဲ့ ရတာဖြစ်ပါတယ်။

ဦးမြတ်စံဟာ မဲဇာတောကြီးမျက်မည်းထဲမှာ နေနေရတာ ရက်အတန်ကြာလာတဲ့အခါ အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ဇနီးမယား၊ သားသမီးတွေကို လွမ်းဆွတ် တသတဲစိတ်၊ မင်းနေပြည်နဲ့ ဘုရားကျောင်းကန် တွေကို သတိရတဲ့စိတ်တွေကို တားဆီးမျိုသိပ်လို့ မရနိုင်တော့ဘဲ 'မဲဇာတောင်ခြေ' ပိုဒ်စုံရတုနဲ့ 'ဝေရွန်း စန္ဒာ' ပိုဒ်စုံရတုနှစ်ပုဒ်ကို ရေးသားပြီး ဇနီးဒေါ်ရွှေရီရာ ကို ရောက်အောင်ပေးပို့လိုက်ပါတော့တယ်။ ဇနီး ဒေါ်ရွှေဟာ ဒီကဗျာနှစ်ပုဒ်ကိုရရချင်းပဲ ဘုရင် မယ်တော်မိဖုရားကြီးထံဆက်သလျှောက်တင်ခဲ့ ပါတယ်။ ဒီအခါမှာ မင်းတရားမယ်တော်ကြီးက သနားတော်မူလှပြီး ဦးမြတ်စံကိုပြန်ခေါ်ဖို့ သား တော်ကိုပြောတဲ့အတွက် ဦးမြတ်စံကို မဲဇာကပြန်

ခေါ်ပြီး အပြစ်ဒဏ်လွတ်ကင်းခွင့်ပြုလိုက်ပါတော့
တယ်။ ဦးမြတ်စံရဲ့ မင်းပြစ်မင်းဒဏ်ကို ကယ်တင်
ခဲ့တဲ့ ရတနာစိပုဒ်ထဲက မဲဇာတောင်ခြေရတု မူရင်း
စာသားနဲ့ ဆရာဝင်းဖေရဲ့ ဘာသာပြန်နဲ့ ယှဉ်တွဲ
ဖော်ပြလိုက်ပါတယ်။

မဲဇာတောင်ခြေ

MEZA HILL

မဲဇာတောင်ခြေ၊ စီးတွေတွေတည့်
မြစ်ရေဝန်းလည်၊ မြိုင်ဖောစည်က
မရွှေပြည်ကိုသာ၊ တရားတော့မိ
မိုးရှိရှိလျှင်၊ သိရှိကျက်သရေ
တက်မြို့ဝေသား၊ အောင်မြေကြော့ကြော့
ကုန်းဗောဓောနှင့်၊ ဘိုးတော်ကောင်းမှု
တည်ထားပြုသည်၊ စမ္မူဆီမီး
ခြောက်ရောင်ညီးမျှ၊ ဂူကြီးသခင်
ရွှေလင်းပင်နှင့်၊ ရွှေခြင်သို့ဖြေ
စ၍ရေသော်၊ ရွှေစေတီကြီး
အသီးသီးတည့်၊ ပိတ်ဆီးခြယ်သန်း
လျှပ်ရောင်တန်းမျှ၊ ရွှေနန်းရွှေဘုံ
အလုံးစုံကို၊ အာရုံမျက်မြင်
ပူးမြော်ချင်၍၊ သည်တွင်ရွှေမြို့၊
သည်သို့စေတီ၊ သည်ဆီရွှေနန်း
ဖြောင့်တန်းတော့မည်၊ စိတ်ကရည်သည်
ရွှေပြည်ဌာန ဝေးသောကြောင့်။

Meza Hill, Swift-flowing river
waters
wash its encircling beaches. From
this dense forest, my thoughts turn
to the Golden City.
On the heights of the Victory Soil
the shrines that our Ancestor built
thrust skyward in a swell and spill

of radiant glory.
Lamp of the World, bright with the
six colors the Cave Temple, Shwe
Lin Bin,
the Golden Lion Shrine, the Golden
Temple, flash like lightning.
In my desire to see these shrines
and the Golden Palace,
I am deceived by my imagination.
I say: here the city, there the
shrines, this the palace.
For the Golden City is far away.

သဲသာသောင်မြေ၊ မြစ်ကမ်းခြေလည်း
အကြေတပြင်၊ တို့အောက်ခွင်ဝယ်
ရေရှင်ပတ်ဝန်း၊ ပျော်ဖွယ်ထွန်းလိမ့်
တကျွန်းလောက်ပင်၊ ဝေးမည်ထင်ခဲ့
စီးသွင်ညိုရစ်၊ မဲဇာမြစ်လည်း
ထစ်ထစ်ထွန်းဘိ၊ ချုံအတိနှင့်
တောကြီးဆိတ်ညံ့၊ ဆီးကျဲကျဲဝယ်
ရှုမပေါ်၊ မမြော်ပါရ
နေကိုတလည်း၊ ဘယ်ကရွေ့နောက်
ဘယ်တောင်မြောက်ဟု၊ တွေးထောက်မမှန်
ဖန်ဖန်အုံ့သြ၊ ကြံတိုင်းမောစွ
ဘယ်ဖော့ဘယ်မြိုင်၊ မသိနိုင်ခဲ့
မခိုင်စိတ်ဝမ်း၊ နေ့တိုင်းလွမ်းရှင်
ကင်းစမ်းတောင်က၊ လေဦးစ၍
နောက်မှလေရှည်၊ အတည်တည်သည်
လေပြည်လာက အေးသောကြောင့်။
Our down river home is pleasant
with sand beaches and moving
waters.
It is as far as another world.

Here, the brown river Meza flows
through a silent forest of tall trees
and impenetrable thickets.
Mist and vapors hide the north star
from my gaze.

I do not know where to look for
the sun,
not knowing east, west, north, or
south.

My breath falters often as I wonder
about this primordial forest.

Daily my strength fails me as I
think of home.

The wind which rises in the
Kinwun range grows in strength
with the deep wind from the west.
For it is cold when the wind begins
to blow.

ပွဲခါညောင်ရေ၊ သွန်းမြပေတည့်
ရိသေသဒ္ဓါ၊ ထုံးစဉ်လာဖြင့်
မဲဇာရပ်သူ၊ တောင်းဆုယူသည်
ရွှေဂူတော်နှင့်၊ ဂူတိုင်းတင့်သား
မိုးမြင့်သီဒေါင်၊ မဲဇာချောင်းက
တဘောင်လုံးမိုင်း၊ စန္ဒြီမိုင်းသော်
တောင်တိုင်းယုက်၍၊ ဝန်းကာလှေသည်
တောင်ငွေဝေဝေ၊ အထွေထွေနှင့်
လေလည်းရောရာ၊ မိုးမပါဘဲ
သံဝါဖြောက်ဖြောက်၊ ဆီးနှင်းပေါက်လည်း
မိုးလောက်ပြင်းထန်၊ သွန်းချပြန်သော်
ယုဂန်ထင်ရှား၊ တောင်တော်ပျားက
ဂုထားယာဉ်သာ၊ နေစကြာလည်း
ရောင်ဝါမထွန်း၊ ချမ်းရှာလွန်း၍

တည့်မွန်းချိန်နေ၊ ရောက်လွယ်စေဟု
စေ့ရေလှည့်လည်၊ တလျက်မည်သည်
နေခြည်ဖြာမှ နွေးသောကြောင့်။
လက်ဝဲသုန္ဒရ

Devout Meza people hold the
customary
festival for watering the Banyan
Tree,
and pray at the resplendent Cavern
Shrine.

But when from Meza valley the
mists rise

to shroud the Hill, to darken the
whole range,
to mix and swirl with the mountain
vapors,

agitated by the wind, to drip like
thickest rain,
then the sun's chariot on Yugan
Hill shivers with cold.

I pray that the hours may soon
complete their circle to high noon.
For it is warm only when the sun
breaks through.

**Letwe Thondara
(1752-1783)**

Translated by Win Pe

အမတ်ကြီးရဲ့ကဗျာဟာ ခံစားချက်ပြည့်ဝပြီး
ရိုးရှင်းလွယ်ကူတဲ့စကားအသုံးအနှုန်းတွေကြောင့်
ဖတ်ရှုရသူတိုင်း အလွယ်တကူသိမြင်နားလည်နိုင်ပြီး
ခံစားချက်တွေကူးစက်လာစေပါတယ်။ အမတ်ကြီး

ဟာ ထင်ရှားတဲ့ ရတု၊ မော်ကွန်း၊ ပျို့အစောင်စောင် ရေးခဲ့တာဖြစ်ပေမဲ့ မိမိတောင်ခြေ ရတုကတော့ အထင်ရှားဆုံးနဲ့ အကောင်းဆုံးကဗျာတစ်ပုဒ်ပဲဖြစ် ပါတယ်။ ဒီကဗျာကို နောက်ပိုင်းကာလမှာ ကျောင်း သင်ကဗျာအဖြစ် ခေတ်အဆက်ဆက်ပြဋ္ဌာန်းခဲ့ပြီး ကဗျာအဖွင့်တွေ၊ အဖြေတွေလည်း အများအပြားပေါ် ထွက်ခဲ့ပြီးဖြစ်ပါတယ်။ အလင်္ကာကျော်စွာ ရွှေမန်း တင်မောင်တို့လို သဘင်ဂီတပညာရှင်တွေကလည်း ဂီတနဲ့တွဲဖက်သီဆိုခဲ့ကြပါတယ်။ ဆရာဖော်ဂျီ ကလည်း ပြဇာတ်ဟစ်ပုဒ်ကို ရေးသားဖန်တီးခဲ့ပါ တယ်။

ဒီကဗျာနဲ့ပတ်သက်လို့ ကဗျာသာရတ္တ သဂြိုဟ်မှာ ဆရာလွမ်း (ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော် မှိုင်း)က -

ဤရတု ၃ ပိုဒ်တို့တွင် ပထမရတုကား နေပြည်တော် ရွှေဘိုမြို့ရှိ ဘုရားပုထိုးများကို ဖူးမြော် ချင်ကြောင်း၊ ဒုတိယရတုကား မိမိနေထိုင်ခဲ့သော မဲဇာရွှေလီအရပ်၏ ရာသီဥတုမညီမျှကြောင်း၊ တတိယကား ရွှေဘိုမြို့ရှိ ရွှေဘုရားတွင် ညောင်ရေ သွန်းပွဲပြုလုပ်ကြောင်းနှင့် မဲဇာရွှေလီတွင် ဆီးနင်း အလွန်ကျရှ် ချမ်းကြောင်းကိုပြသည် (စာ ၂၈၆) လို့ မှတ်ချက်ပြုပါတယ်။

မြန်မာ့သာစာအုပ်ကိုပြုစုခဲ့တဲ့ ဆရာဝင်းဖေ ကတော့ အဲဒီစာအုပ်မှာ မဲဇာတောင်ခြေကဗျာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အောက်ပါအတိုင်းသုံးသပ်ပြခဲ့ပါ တယ်။

မြန်မာစာပေတွင် ယေဘုယျခံစားမှုကို ဖော်ကျူးသည်ကို မကြာခဏတွေ့ရသည်။ သီးခြား ခံစားမှုကို တစ်ခါတစ်ရံမှတွေ့ရသည်။ မဲဇာတောင် ခြေသည် သီးသီးခြားခြားသောခံစားမှုကိုဖော်ကျူး သော ကဗျာတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ သီးခြား ခံစားမှုကို ဖော်ကျူးနိုင်သည်မှာလည်း လက်ဝဲ

သုန္ဒရီအမတ်ကြီး၏ ကိုယ်တွေ့အဖြစ်ကြောင့်ဖြစ် သည်။ ပြည်နှင့်ခံရသူတို့ ပြည်တော်ကိုလွမ်းသည့် အကြောင်း ကဗျာများ တခြားဘာသာများတွင် လည်း အထင်အရှားရှိကြသည်။ အမတ်ကြီး၏ ကဗျာသည် မြန်မာဆန်သည်။ မြန်မာ့အတွေးအခေါ် တွင် အခြေတည်သည်။ ထိုခေတ်ထိုအခါကို ထင်ဟပ်သည်။ သို့သော်လည်း ကဗျာကောင်းပီပီ ခေတ်ကိုလွန်မြောက်ကျော်လွန်သည်။ လူ့အခြေ လွှဲသဘာဝကို သရုပ်ဖော်နိုင်သောကြောင့် ထာဝရ တည်သည်။ ပြည်တော်ကိုလွမ်းသောကြောင့် စိတ် ပင်ပန်းစဉ်၌ပင် ကြမ်းတမ်းသောရာသီဥတုဒဏ် ကြောင့် ကိုယ်ပင်ပန်းရသူ၏အဖြစ်၊ လူမှုအဖွဲ့ အစည်းနှင့် ဝေးကွာရသူ၏အဖြစ်၊ စိတ်က မည်သို့ပင် လွတ်မြောက်အောင်ပျံ့သန်းတတ်သော် လည်း ကိုယ်အဆင်းရဲ၏ဒဏ်ကိုခံရသည့်အခါ ကိုယ်ကာယဝန်လေးသူ၏အဖြစ်၊ ထိုအဖြစ်တို့ကို ဖော်ကျူးသည်မှာ ထိမိလှသည်။

အမတ်ကြီး၏ သဘောထားသည်လည်း ရိုး သားလှသည်။ ကိုယ်ကိုနှိပ်စက်သောရာသီတို့ကို အမြဲအောင်နိုင်သူအဖြစ် ဟန်မလုပ်ပေ။ စိမ်းကြီးမြိုင် ကြီးထဲ၌ နေရသူမှာ ရုပ်၏တောင်းဆိုချက်များကို လျစ်လျူရှုမထားနိုင်သည့်သဘော၊ ရုပ်၏တောင်းဆို ချက်များဆီသို့ စိတ်ကရောက်နေရသည့်သဘော တို့ကို ပေါ်လွင်အောင်ဖော်ပြသည်။ တည့်မွန်းချိန် နေ၊ ရောက်လွယ်စေဟု တရသည်။ နေခြည်ဖြာမှ နွေးနိုင်၊ သက်သာနိုင်သောကြောင့်ဖြစ်သည် (စာ ၉၆-၉၇)

ကဗျာအဖွဲ့ခံ မဲဇာဒေသနဲ့ပတ်သက်ပြီး မြန်မာ့ လွတ်လပ်ရေးသမိုင်းမှာ သူရဲကောင်းတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ လေထီးအုန်းမောင်၊ ဗိုးကျာနယ် အတွဲ(၈)၊ အမှတ်(၂)၊ ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ မတ်လမှာရေးခဲ့တဲ့ 'မဲဇာတောသို့ ဒုတိယတစ်ခေါက်ပြန်ရောက်ရခြင်း'ဆောင်းပါးမှာ

စိတ်ဝင်စားစရာတွေကိုတွေ့ရမှာဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဆောင်းပါးကို မာယာအွန်လိုင်းမဂ္ဂဇင်းမှာ ရှာဖွေဖတ်ရှုနိုင်ပါတယ်။ ဒီဆောင်းပါးထဲကအချို့ကို ကောက်နုတ်ဖော်ပြရမယ်ဆိုရင် -

‘နနက်လင်း၍ ရထားပြတင်းပေါက်တံခါးများကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ နန်းခမ်း၊ ဘုံချောင်း၊ မဲဇာ၊ ဆည်ရွာ စသော ဘူတာများကို တစ်ဘူတာပြီး တစ်ဘူတာ တွေ့ရသည်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတွင်ကား နှင်းများဝေနေသည်။ ရထားပြတင်းပေါက်မှ အဝေးသို့မျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ ညိုချောင်းအုံ့မှိုင်းနေသော သစ်တောကြီးများ၊ တောင်တန်းကြီးများကို ဖုန်ဝါးဝါးတွေ့ရသည်။ မဲဇာတော၊ မဲဇာတောင်၊ မင်းဝဲတောင်တန်းကြီးများဖြစ်ကြောင်း ဘေးမှခရီးသည်တစ်ဦးက ပြောပြသည်။

ထိုတော ထိုတောင်တန်းများသည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက သခင်ဗိုလ်၊ မန်းဝင်းမောင်တို့ခေါင်းဆောင်သော ကျွန်တော်တို့ရဲတော်တစ်စု ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးတာဝန်ဖြင့် အိန္ဒိယသို့သွားခဲ့ရာတွင် ကုန်းကြောင်းဖြတ်သန်းလျှောက်လှမ်းခဲ့ကြသော တောတောင်များပင်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့သည် အဝေးတွင်မြင်နေရသော မဲဇာတော၊ မင်းဝဲတောင်များကိုငေးမျှော်ကြည့်ပြီး လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၅၀ ကျော်ကအဖြစ်အပျက်များကို တွေးတောနေမိခဲ့သည်။’

‘၁၉၄၃ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလလောက်က ဗြိတိသျှစစ်တပ်မှ မေဂျာဂျင်နရယ်ဝင်းဂိတ်သည် အင်အား ၃၀၀၀ ဖြင့် မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်းရှိ ဂျပန်အုပ်ချုပ်ထားသောနယ်မြေအတွင်း ခရီးဝေးထိုးဖောက်၍ ပြောက်ကျားစစ်ဆင်ခွဲခဲ့သည်။ ဝင်းဂိတ်၏ရန်သူ ဂျပန်နယ်မြေအတွင်းသို့ ခရီးဝေးထိုးဖောက်တိုက်ခိုက်ရေးရည်ရွယ်ချက်မှာ ရန်သူ၏

ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းများကိုဖြတ်တောက်ရန်အတွက် မန္တလေး-မြစ်ကြီးနားရထားလမ်းနှင့် တံတားများကို ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးပစ်ရန်၊ ဂျပန်တို့သို့လှောင်ထားသောရိက္ခာနှင့် လက်နက်ကျည်ဆန်များ၊ သိုလှောင်ရေးစခန်းများကိုဖျက်ဆီးရန်၊ ရန်သူတို့တိုက်ပွဲငယ်ကလေးများဆင်နွှဲပြီး အနောင်အယုက်ပေးရန်တို့ဖြစ်သည်။ ဤရည်ရွယ်ချက်ကို အကောင်အထည်ဖော်ရန် ဝင်းဂိတ်တပ်များသည် အင်းတော်ပတ်ပန်းကျင်တစ်ဝိုက်တွင် စစ်ရေးလှုပ်ရှားမှုကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ ရထားစီးလာစဉ်က တွေ့ခဲ့ရသော နန်းခမ်း၊ ဘုံချောင်း၊ မဲဇာမီးရထားလမ်းများ၊ မဲဇာချောင်းတံတားများသည် ဝင်းဂိတ်တပ်များ ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးခဲ့ဖူးသော ရထားလမ်းများ၊ တံတားများပင် ဖြစ်သည်။’

‘ထီးချိုင့်မြို့သို့ရောက်စဉ် တည်တောဆရာတော်အား သွားရောက်ဖူးမြော်ကြသည်။ တည်တောဆရာတော်မှာ သက်တော် ၈၀ ကျော်ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ကျန်းမာသန်စွမ်းလျက်ပင်ရှိနေသေးသည်။ တည်တောဆရာတော်သည် စစ်ကြိုခေတ်က စာနယ်ဇင်းများတွင် ‘ထီးချိုင့်နတ်စိုး’ ကလောင်အမည်ဖြင့် ဆောင်းပါး၊ ကဗျာ၊ လေးချိုးများကို ရေးသားခဲ့သော ဆရာတော်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းသားဘဝက ‘ထီးချိုင့်နတ်စိုး’ ၏ ကဗျာ၊ ဆောင်းပါးများကို ဖတ်ခဲ့ဖူးသည်။ လက်ဝဲသုန္ဒရအမတ်ကြီး မင်းပြစ်မင်းဒဏ်ကြောင့် မဲဇာသို့အပို့ခံခဲ့ရစဉ်အတွင်း စေတီပုထိုးများကိုတည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့သည်။ ထိုစေတီများမှာ နှစ်ပေါင်း ၂၀၀ ကျော်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သဘာဝဘေးဒဏ်ကြောင့် ပျက်စီးယိုယွင်းနေသော စေတီပုထိုးများကို ဆရာတော်ကဦးဆောင်၍ ပြုပြင်တည်ဆောက်နေသည်။ ယခုအခါ ဆရာတော်၏ ကောင်းမှုကြောင့် ထုံးဖြူဖွေးဖွေးနှင့် ကြည်ညိုသပွယ်ဖွယ်ကောင်းနေ

ပါပြီ။ ဆရာတော်ရေးသော 'မင်းလက်ဝဲသုန္ဒရ
၏ မိခင်ကမ်းမှလွမ်းစေတီများ အမည်ရှိစာအုပ်ကို
ကျွန်တော်တို့အား ဆရာတော်က လက်ဆောင်ပေး
ပါသည်။'

သူရဲကောင်း လေထီး(ဦး)အုန်းမောင်ရဲ့ရေး
သားချက်အရ လက်ဝဲသုန္ဒရအမတ်ကြီးဟာ မိခင်
တောမှာ အပြစ်ဒဏ်ခံရစဉ်မှာ စေတီပုထိုးတွေကို
တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့တာကို စိတ်ဝင်စားစရာတွေ့ရ
ပါတယ်။ ဒါဆိုရင် အမတ်ကြီးဟာ နယ်နှင့်ဒဏ်ပေး
ခံရစဉ်မှာ အလုပ်အကျွေးပြုမဲ့အခြေအရံများလည်း
ပါသွားမယ်လို့ ယူဆရပါတယ်။ ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့
တော့ မှတ်တမ်းမှတ်ရာ ဘယ်မှာမှမတွေ့ရပါဘူး။

လက်ဝဲသုန္ဒရအမတ်ကြီးဦးမြတ်စံရဲ့
အတ္ထုပ္ပတ္တိအကျယ်ကို မောင်သုတရဲ့စာဆိုတော်များ
အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်၊ လှသမိန်ရဲ့ဂန္ထဝင်ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်
များအတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်၊ မင်းမဟော် (ရှေးဟောင်း
သုတေသီတစ်ဦး)ရဲ့ တိမ်မြုပ်နေသောရှေးဟောင်း
စာပေအမြဲငှက်များနှင့် စာဆိုငှက်ကြီးများ
စာအုပ် စတာတွေမှာ လေ့လာနိုင်ပါတယ်။ အချို့
အချက်အလက်တွေမှာ ဝိဝါဒကွဲပြားမှုတွေရှိတာ
ကြောင့် ဦးခင်အေး(မောင်ခင်မင်-နေဖြူ)
တည်းဖြတ်ဖြည့်စွက်ထားတဲ့ မောင်သုတ (ဗိုလ်မှူး
ဘသောင်း)ရဲ့စာဆိုတော်များ အတ္ထုပ္ပတ္တိ - (ပဉ္စမ
အကြိမ်)ဟာ ပိုပြီးခိုင်လုံမှာဖြစ်ပါတယ်။

မိခင်တောင်ခြေရတုဟာ မိခင်တောင်ခြေ
ကနေ ဇနီးမယား၊ သမီး၊ သားနဲ့ ပြည်တော်ကို
လွမ်းမောတသခွဲရတဲ့ လက်ဝဲသုန္ဒရအမတ်ကြီး
ဦးမြတ်စံရဲ့စိတ်နေစိတ်ထားနဲ့ ဘဝတစ်စိတ်
တစ်ဒေသကို ထင်ဟပ်ပြသနေပါတယ်။ ဒီလို
ဂန္ထဝင်မြောက်တဲ့မြန်မာစာပေတွေကို ဖတ်မှတ်
လေ့လာမယ်ဆိုရင် ရသခံစားမှုတွေ၊ အသိအမြင်

တွေ၊ ဗဟုသုတတွေ တိုးပွားလာမှာဖြစ်ပါတယ်။ ။

ဒေါက်တာအောင်မြင့်ဦး

စာညွှန်း -

- မင်းမဟော်(ရှေးဟောင်းသုတေသီတစ်ဦး)၊
(၁၉၈၀)၊ ရန်ကုန်၊ အမျိုးသားစာအုပ်တိုက်။
- မောင်မောင်ကြီး၊ တက္ကသိုလ်၊ (၁၉၆၆)၊
'ဝေရွန်းစန္ဒာ'၊ စာမျက်နှာ၊ ရန်ကုန်၊ နှလုံးလှ
စာပေတိုက်။
- မြစင်၊ (၁၉၇၃)၊ ကဗျာနဂါးနှင့် နိမိတ်ပုံ၊
ရန်ကုန်၊ မိုးကိုကိုစာပေ။
- လှမောင်(ဦး)နှင့် တင်တင်မြင့်(ဒေါ်)။
(၁၉၅၈)။ ဦးတိုး၊ စိန္တကျော်သူ၊ လက်ဝဲသုန္ဒရ
ရတုများနှင့် စကားပြေအပြေစုံများ။ ရန်ကုန်၊
ဘားမားပုံနှိပ်တိုက်။
- လှသမိန်၊ (၁၉၆၁)၊ ဂန္ထဝင်ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်များ
အတ္ထုပ္ပတ္တိပေါင်းချုပ်၊ ရန်ကုန်၊ ဟံသာဝတီ
ပုံနှိပ်တိုက်။
- လွမ်း၊ ဆရာ(သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း)၊ (၁၉၅၅)၊
ကဗျာသာရတ္ထသင်္ဂြိုဟ်၊ ရန်ကုန်၊ ကျော်လင်း
စာနယ်ဇင်းဖြန့်ချိရေးဌာန။
- ဝင်းဇေ၊ (၁၉၇၃)၊ မြကန်သာ၊ ရန်ကုန်၊
မိုးကိုကိုစာပေ။
- သုတ၊ ငမောင် (ဗိုလ်မှူးဘသောင်း)၊
(၁၉၆၈)၊ စာပေကျေးဇူး၊ ရန်ကုန်၊ မိုးစံပယ်
စာပေ။
- သုတ၊ မောင် (ဗိုလ်မှူးဘသောင်း)၊ (၂၀၀၂)၊
စာဆိုတော်များအတ္ထုပ္ပတ္တိ၊ ပဉ္စမအကြိမ်၊
ရန်ကုန်၊ ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်။
- အုန်းမောင်၊ လေထီး (၁၉၉၈)၊ 'မိခင်တောသို့
ဒုတိယတစ်ခေါက်ပြန်ရောက်ခြင်း'၊ မိုး
ဂျာနယ်၊ အတွဲ (၈)၊ အမှတ် ၂။

လွန်ခဲ့သောရက်အနည်းငယ်က နိုင်ငံ့ဂုဏ်ရည်မဂ္ဂဇင်းသို့ ရောက်ရှိလာသည့် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ကိုဖတ်ရှုရသည်။ သူ၏ ဆောင်းပါးမှာ ကျေးဇူးတရားနှင့်ပတ်သက်သည်ကို ရေးဖွဲ့ထားသော ဆောင်းပါးလေးဖြစ်လေ၏။ သင့်လျော်သောလတွင် အသုံးပြုရန်ရွေးချယ်လိုက်ပါသည်။ သူ့ဆောင်းပါးထဲမှ နှစ်သက်လှသော စာကြောင်းလေး တစ်ကြောင်းစ နှစ်ကြောင်းစဖော်ပြလိုပါသည်။

‘သူတစ်ပါးက သင့်အပေါ်ပြုဖူးသောကျေးဇူးကို ဘယ်တော့မှမမေ့ပါနှင့်။ သို့ရာတွင် သင်က သူတစ်ပါးအပေါ်ပြုဖူးသောကျေးဇူးကို တော့မေ့မစ်လိုက်ပါ။’

စာကြောင်းလေးက တိုပင်တိုသော်ငြား အဓိပ္ပာယ်ကား ကျယ်ဝန်းလှပေသည်။

လူအချင်းချင်းပေါင်းသင်းဆက်ဆံနေထိုင်ကြသော လူ့လောကဝယ် ကျေးဇူးတရားဟူသည် အပြန်အလှန် အတုံ့အတင်ရှိကြမြဲသာဖြစ်ပေ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း မြတ်ဗုဒ္ဓက ကတညုတ ကတဝေဒီ ဟူ၍ မင်္ဂလာတရားတော်တွင် ဟောမြွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မြင်တတ်၊ တွေးတတ်၊ ခံယူတတ်လျှင် မိမိမှအပ မိမိပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ထိတွေ့ဆက်ဆံရသမျှ လူသားအားလုံးသည် မိမိ၏ကျေးဇူးရှင်များပင်ဖြစ်သည်ဟု ခံယူတတ်လျှင် ငြိမ်းချမ်းမှုကိုပို၍ရရှိနိုင်ပါသည်။

ဆိုးနေသူ၊ မိုက်နေသူ၊ ရမ်းကားနေသူကို မြင်တွေ့ရသည့်အခါ သူ့လို မဆိုးမိ၊ မမိုက်မိ၊ မရမ်းကားမိအောင် နေမှပါပဲလေ။ ဒါမှသာ သူ့ကို အခြားလူတွေမှန်းတီးသလို ကိုယ့်ကိုမှန်းတီးခြင်းမခံရမှာပါဘဲ ဟူသော ဆင်ခြင်တုံတရားဖြင့် မိမိကိုယ်ကိုထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နိုင်မည်ဆိုလျှင် ဆိုးသူ၊ မိုက်သူ၊ ရမ်းကားသူ၏ အပြုအမူကြောင့်ပင် မိမိကိုယ်ကို မဆိုးသူ၊ မမိုက်သူ၊ မရမ်းကားသူတစ်ဦးအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိစေနိုင်ပါသည်။ အမှန်တော့ ယူတတ်လျှင်ရသည်ဟု ဆိုချင်မိသည်သာ။

လစဉ် မဂ္ဂဇင်းထုတ်ဝေရေးကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အမြဲလိုလို အလုပ်များနေတတ်သော ကျွန်တော်ထံသို့ တစ်နေ့သောအခါ ရင်းနှီးခင်မင်သောမိတ်ဆွေတစ်ဦးရောက်ရှိလာ၏။ မတွေ့ရတာကြာပြီဖြစ်၍ ဟိုအကြောင်းသည်အကြောင်း စကားစမြည်ပြောရင်း ကျေးဇူးတရားနှင့်ပတ်သက်သည့် အကြောင်းအရာခေါင်းစဉ်သို့ ရောက်ရှိသွား၏။

“ဆရာရေ... ဟိုတစ်ယောက် (. . .) ကတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော်

ပြင်းပူဖောင်းနှင့်ပိုး မေတ္တာပန်းလေး ပေးလိုက်ချင်

သူ့ကိုကူညီခံတဲ့ကျေးဇူးတွေကိုမေ့ပစ်ပြီး ကွယ်ရာမှာ ကျွန်တော့်ကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေတဲ့အကြောင်းတွေ ပြန်ကြားနေရတယ်ဗျာ”

မိတ်ဆွေက စိတ်မသက်မသာဆို၏။

သူပြောသော ထိုလူကို ကျွန်တော်လည်း ကောင်းကောင်းသိပါ၏။ အနုပညာနယ်ပယ်တစ်ခုတွင် ကျွန်တော့်ရှေ့တွင်ထိုင်နေသော မိတ်ဆွေက လက်တွဲခေါ်ယူလာခြင်းဖြစ်၏။ လက်တွဲခေါ်ယူလာရုံသာမက မိတ်ဆွေက သူ့ထက်ငယ်ရွယ်သော ထိုသူကို ညီလို၊ တပည့်လို စောင့်ရှောက်နေသည်ကိုလည်း ဘဝတူအနုပညာသမားချင်း သိနားလည်ကြပါ၏။ ယခုအခါ မိတ်ဆွေလက်တွဲခေါ်ယူခဲ့သူ ထိုသူသည် မိတ်ဆွေ၏ကျေးဇူးကြောင့် နေရာလေး အသင့်အတင့်ရ နာမည်လေး အတော်အသင့်ရလာတော့ မိတ်ဆွေကို ခြေရာတိုင်းလာခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုသူပြောသောစကားများကို ကျွန်တော်တို့လည်း မကြာခဏပြန်လည်ကြားသိရပါ၏။ လူ့သတင်းလူချင်းဆောင်တတ်သည်ပင် မဟုတ်ပါလား။

“ကျွန်တော် သူ့ကိုကူညီစောင့်ရှောက်တာက စေတနာသန့်သန့်နဲ့ပါဗျာ၊ ဘာမှမျှော်လင့်ချက်မထားပါဘူး။ အခု သူက သူ့အနုပညာဟာ သူ့ကြိုးစားလို့အောင်မြင်လာတာ၊ ကျွန်တော့်ကျေးဇူး ဘာမှမရှိဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က နေရာတကာ ဆရာကြီးလုပ်လွန်းတယ်တဲ့။ အမှန်တော့ ကောင်းစေချင်လို့ ပြင်ပေး၊ အကြံဉာဏ်ပေးခဲ့တာပါ။ သူလဲ ကျေကျေနပ်နပ်လက်ခံခဲ့ပြီး အခုမှဒီလိုပြောတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါတယ်။ သူ့တပည့်လေးတွေက ကျွန်တော့်ကိုလှားပြီး ပြောကြပါတယ်”

“ဪ . . . သူကလဲ တပည့်တွေဘာတွေနဲ့ ဖြစ်နေပြီပေါ့”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ သူကလဲ သူ့အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ဆရာဖြစ်နေပြီလေ”

“ဒါမျိုးကဖြစ်တတ်ပါတယ် ဆရာရယ်၊ သည်းခံလိုက်ပါ”

ကျွန်တော်က မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ပို၍ခံစားချက်မဖြစ်စေလိုသဖြင့် မပ်ဖော့ဖော့သာ ပြောမိသည်။ ဟုတ်တာပေါ့ ဆရာရယ်၊ ဒါတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ ဒီလိုတော့မဖြစ်သင့်ပါဘူး စသောစကားများဖြင့် မီးလောင်ရာလေမပင့်လိုပါ။ သည်လိုလူတွေ၊ သည်လိုအဖြစ်အပျက်တွေက လောကတစ်ခွင်တစ်ပြင်မှာ များလှပါတီတောင်း။ အမိအဖတို့၏ ကျေးဇူး၊ ဆရာသမားတို့၏

ကျေးဇူး၊ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် တို့၏ ကျေးဇူးကို မသိတတ်သူ၊ မတုံ့ပြန်တတ်သူ တွေ များပြားလှပါဘိသည်။ စာရေးဆရာကြီး သော်တာဆွေ၏ ကျွန်တော့်ဘဝဇာတ်ကြောင်း အခန်းဆက်ဆောင်းပါးရှည်ကြီးကို ဖတ်ရှုခဲ့ရဖူး ပါသည်။ တစ်နေရာတွင် ဆရာကြီးက သက်ပြင်း ရှည်ကြီးချစ် ငြိမ်းပြောပြသည့်အသွင်ဖြင့် ဤသို့ ရေးသားခဲ့သည်ကို ကောင်းစွာမှတ်မိပါ၏။

‘လူတို့သည် ကျေးဇူးတရားကို မမှတ်ကြ လေသည်’ ဟူ၍ပင်။

ဘုရားဟောဇာတ်တော်များစွာတွင် ကျေးဇူး တရားနှင့်ပတ်သက်၍ ကျေးဇူးမသိသူ၊ ကျေးဇူးကန်း သူ၊ ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးဇူးပံ့သူများအကြောင်း အခါခါဖတ်၍ အထပ်ထပ်မှတ်မိနေသော နိပါတ် ဇာတ်လမ်း အခန်းဆန်းရှိပါ၏။ နောက်ဆုံးတော့ လည်း ထိုကျေးဇူးပံ့သူတို့သည် သူတို့နှင့်ထိုက်တန် သော လမ်းကိုသာ မြန်းကြရသည်သာဖြစ်လေ သည်။

အမှန်စင်စစ် အကြွေးများစွာအနက် ကျေးဇူး ကြွေးသည် ဆပ်ရအခက်ဆုံးဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင် ပါသည်။

‘တင်ပေးသည်၊ ကျေးဇူးရှိလျက်၊ အဆပ် ခက်၏...’ ဟူသော ကဗျာပါဒလေး ၃ ပါဒကို သတိရမိပါသည်။ မမြင်တတ်၊ မသိတတ်၍ ကျေးဇူး ကို ကျေးဇူးမှန်းမသိတာလည်းရှိနိုင်ပါသည်။ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ရှိလိုက်သော အကူအညီလေး၊ အထောက် အပံ့လေးရယ်ဆိုပြီး ကျေးဇူးတင်ရကောင်းမှန်း မသိလိုက်သည့်အခါ ထိုကျေးဇူးကို အဘယ်မှာလျှင် ပြန်လည်ပေးဆပ်ရန် စဉ်းစားနိုင်ပါတော့မည်နည်း။

ကျွန်တော်တို့သည် အထက်တွင်ဆိုခဲ့ပြီး သည့် တွေ့ကြုံခဲ့ကြ၊ ဆုံခဲ့ကြဖူးသူတိုင်းကို ကျေးဇူး ရှင်များအဖြစ် ခံယူသဘောထားနိုင်လျှင် အမှန်ပင်

ငြိမ်းအေးမှုကိုရရှိနိုင်သည်ဟု ထင်မြင်မိပါသည်။ အခြားသူများတော့မသိ။ ကျွန်တော်အနေနှင့်တော့ အတတ်နိုင်ဆုံး ထိုသို့ပင်ဖြစ်အောင်ကြိုးစားကာ နှလုံးသွင်းနေထိုင်ပါသည်။ လုံးဝပြီးပြည့်စုံပါပြီဟု မဆိုနိုင်ပါသော်ငြားလည်း ရက်ကာလကြာမြင့်သည် နှင့်အမျှ ထိုအမြင်၊ ထိုအတွေးတို့သည် တစ်ခုတစ်ရာ သော အတိုင်းအတာအတိတော့ ငြိမ်းအေးမှုကိုရရှိ စေသည်မှာ အမှန်ပင်။

ကျွန်တော်၏မိတ်ဆွေကဲ့သို့ပင် ကျွန်တော် သည်လည်း ကြိုကြိုကော်ဟော ဆုံးမပေးသောဖြစ်ရပ် များစွာရှိခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ထိုအကြောင်းတရား များကိုသော်လည်းကောင်း၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များကိုသော် လည်းကောင်း တစုတစာရပြောဆို ဖော်ထုတ်လိုခြင်း မရှိပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အရာအားလုံး တို့သည် အချိန်တန်သော် သူ့သဘာဝအတိုင်းပြီးဆုံး သွားပေလိမ့်မည်ဟူသော ဆင်ခြင်တုံတရားက အသက်အရွယ်ပေါ်မူတည်၍ ရင့်ကျက်လာခဲ့ခြင်း ကြောင့်ပင်တည်း။

ငယ်ရွယ်နုပျိုစဉ်က ပြည့်သူ့ဝန်ထမ်းဘဝဖြင့် လျှိုမြောင်တောကြား ချောက်ကမ်းပါးအထပ်ထပ် ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရဖူးသည်။ နွေအပူ၊ နေအပူ၊ လေအပူ တို့ကြောင့် မောဟိုက်ပင်ပန်း ကိုယ်စိတ်နှမ်းနေစဉ် စိမ်းမြဲသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏အရိပ်အောက် ၌ ခိုနားအပန်းဖြေခဲ့ရဖူးသည်။ အနှမ်းလည်းပြေ ပျောက်ခဲ့ရဖူးသည်။ ထိုသစ်ပင်ကြီးကို ကျွန်တော် မမေ့နိုင်။ တစ်နေ့နေ့ သူ့ကျေးဇူးကိုပြန်၍ဆပ်ချင် နေပါသေးသည်။

ထို့အတူပါပဲ။

အလွန်မောဟိုက်ပင်ပန်းနေစဉ် စမ်းချောင်း ငယ်တစ်ခု၏ အနား ချဉ်းကပ်ရောက်ရှိသွားခဲ့ရသည် ကိုလည်း သတိရအောက်မေ့နေသည်သာဖြစ်၏။ သူ၏ ရင်ခွင်မှ အေးစိမ့်သောစမ်းရေချမ်းမြကြောင့်

စွမ်းသမျှပြောပျောက်ခဲ့ရသော တဒဂံတစ်ဇာတာကို ဘယ်သောအခါမျှမမေ့နိုင်။ တစ်နေ့နေ့တွင် သူ့ကျေးဇူးကိုပြန်၍ဆပ်ချင်ပါသေးသည်။

ထိုနည်းနှင့်နှင်ပင်. . .။

လေထန်မန်တိုင်း လှိုင်းတို့ရိုင်းစဉ် မြစ်၏ ဤမှာဘက်ကမ်းမှ ပုဂံမှာဘက်ကမ်းရှိ ရှည်မှန်းချက် အရောက် သွားရောက်ရသည့်ကာလတိုလေးတစ်ခု ကိုလည်း သတိရအောက်မေ့မိပါသည်။ မဖြစ်မနေ ကူးခပ်ရမည်ဖြစ်၍ ရုရာသစ်ဝါးတို့ဖြင့်ဖောင်ဖွဲ့ကာ ကူး၏။ သို့သော် မပျံ။ လေကထန် လှိုင်းကကြီး၍ စည်းနှောင်ထားသောနိုးကြိုးတို့ပြတ်လေပြီ။ ထိုစဉ် အခါ ကူးတို့မှူးတစ်ယောက်၏ အကူအညီဖြင့် လေကလေးတစ်စင်း၏ ဝမ်းတွင်းမှာ ခိုကပ်ကာ ကူးပြတ်ခွင့်ရရှိခဲ့လေသည်။ လေကလေး၏ ပို့ခံဆောင် မှုကြောင့် တစ်ဖက်ကမ်းရှိ ရှည်မှန်းချက်ကို အချိန်မီ ရောက်ရှိခဲ့ရလေသည်။ ထိုလေကလေးကို ကျွန်တော် မမေ့နိုင်။ တစ်နေ့နေ့တွင် သူ့ကျေးဇူးကိုပြန်၍ဆပ် ချင်ပါသေးသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် လူ့လောက လူ့ဘဝသို့ ဧည့်သည်များအဖြစ် တစ်ဇာတာရောက်ရှိတွေ့ဆုံ ကြခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအခါ လူ့အချင်းချင်းထိတွေ့ ဆက်ဆံရသောလူမှုဝန်းကျင်သည် ဖြစ်ပေါ်လာရ ၏။ ထိုလူမှုဝန်းကျင်ဝယ် အပြန်အလှန်ပြုဖူး သော ကျေးဇူးတရားဟူသည် ရှိကြမည်သာဖြစ် လေသည်။

ဤစာစု၏ အစပိုင်းတွင် ကျွန်တော်နှစ်သက် သော စာကြောင်းလေးနှစ်ကြောင်းကို ရေးသား ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။

‘သူတစ်ပါးက သင့်အပေါ်ပြုဖူးသော ကျေးဇူးကို ဘယ်တော့မှမမေ့ပါနှင့်။ သို့ရာတွင် သင့်က သူတစ်ပါးအပေါ်ပြုဖူးသောကျေးဇူးကို တော့ မေ့ပစ်လိုက်ပါ’

ထိုစာသားလေးအတိုင်းပင် ကျွန်တော် အပေါ် လောကလူသားအများကပြုဖူးသောကျေးဇူး တရားများ ဧကန်ရှိနေမည်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကျေးဇူး တရားများကို ကျွန်တော်မမေ့ပါ။ တစ်နေ့နေ့တွင် ပြန်၍ဆပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါဦးမည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်ကပြုဖူးသော ကျေးဇူးတရားများရှိသည် ဆိုပါက ထိုကျေးဇူးတရားများကို ကျွန်တော်သတိ မရလိုတော့ပြီ။

ဤစာစုဖြင့် မကျေးဇူးရှိသူများကို မေတ္တာ ဆင့်ကမ်း တစ်ပွင့်မန်းပေးပို့ခြင်းအားဖြင့် ကြိုတင် ကျေးဇူးဆပ်လိုက်ရသည်ဟု မှတ်ယူမိပါကြောင်း။ ။

မေတ္တာပန်းလေး ပေးလိုက်ချင်

သစ်တစ်ပင်၏
ချစ်ခင်နှစ်ခြိုက်၊ အေးရိပ်ခွံလျှင်
မှေးငိုက်ချမ်းမြေ့၊ အားသစ်ရအောင်
ခိုရခဲဖူး၊ သူ့ကျေးဇူးကို
အထူးမမေ့၊ တစ်နေ့နေ့တွင်
ပြန်၍ဆပ်ချင် ပါသေးသည်။

စမ်းတစ်ကွေ့၏
ချမ်းမြေ့စိမ်းလှောက်၊ ရေတစ်ပေါက်ကို
သုံးသောက်ချိုမြိန်၊ ခရီးဆက်သော်
အားတက်ခဲဖူး၊ သူ့ကျေးဇူးကို
အထူးမမေ့၊ တစ်နေ့နေ့တွင်
ပြန်၍ဆပ်ချင် ပါသေးသည်။

လေတစ်စင်း၏
ဝမ်းတွင်းခိုကပ်၊ မြစ်ကိုဖြတ်စဉ်
ပတ်ဝိုင်းစိုးကြောက်၊ လှိုင်းလေအောက်မှ
လွတ်မြောက်ခဲဖူး၊ သူ့ကျေးဇူးကို
အထူးမမေ့၊ တစ်နေ့နေ့တွင်
ပြန်၍ဆပ်ချင် ပါသေးသည်။

ဪ...
လူဘုံလောက၊ တစ်ခဏအား
ရသည့်နိဂုံးတွင်၊ မေတ္တာယှဉ်၍
ငါလျှင်ပြုဖူး၊ ငါ့ကျေးဇူးကို
ဖော်ကျူးဂုဏ်တင်၊ မဆိုချင်လည်း
ငါ့တွင်တင်ထား၊ သူတစ်ပါး၏
များလှထူးထူး၊ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို

အထူးမမေ့၊ တစ်နေ့နေ့၌
ပြန်၍ဆပ်ချင် အမှန်ပင်။
ဆပ်ခွင့်မကြုံ နိုင်သေးခင်။
မေတ္တာပန်းလေး ပေးလိုက်ချင်။
ကြိုတင်ကျေးဇူး ဆပ်သည်ပင်။ ။
(ငွေထာရီမဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ)
မြင်းမူမောင်နိုင်မိုး

ရွှေမောင်းတုန်းတွင်

အောင်ကျင့်ကောင်း

မိုးခါရေလား၊ နွေခါရေမဲ့
ချောင်းရဲ့ကြမ်းပြင်၊ သံစင်ဖြူလွှာ
ရွှေပြန့်ခင်း၊ ချောင်းတစ်စင်းက
ဝပ်စင်းခယ၊ ဦးနှိမ်ချရင်း
အင်းဝစာဆို၊ သက်ကျားအိုသို့
ကြည်ညိုဦးမိုက် နေသည့်နှယ်။
ချောင်း၏တစ်ဖက်၊ တောင်ကုန်းထက်သို့
ဆက်လက်သွားသော်၊ စေတီတော်နှင့်
ကျောင်းတော်နေရာ၊ ရောက်သွားပါလိမ့်
ရာစာမင်းမြတ်၊ မင်းစောကပ်သည့်
ကျောင်းမြတ်မဟာ ရွှေမောင်းတုန်း။
ရွှေမောင်းတုန်းတွင်၊ ထေရ်အရှင်က
စာသင်စာပြ၊ စာဝါချရင်း
ဆုံးမလင်္ကာ၊ ပျို့ကဗျာတို့
ရေးကာစီကုံး၊ သီတင်းသုံးလျက်
နှလုံးချမ်းမြေ့ မွေ့လျော်ခဲ့။
ဤကျောင်း၌ပင်၊ ထေရ်အရှင်က
ဘုရင်ထွေးအား၊ ချစ်သနား၍
မှတ်သားလိမ္မာ၊ ရှိစေရာတွက်

ပါးပျောင်းမယ်၊ ဖာဟ်ကိုနှယ်လျှက်
ရွေးချယ်စာသ၊ ဇာတကဖြင့်
ဆုံးမသည့်ပျို့ 'သံဝရ'။
နောက်ဆုံးရေးသား၊ ပျို့ဖြစ်ငြား၍
စာသားလင်္ကာ၊ ကျစ်လျစ်စွာကား
ပြစ်ရှာထောက်ပြ၊ မတွေ့ကြဘူး
နှိုင်းဆဂုဏ်တင် ဂန္ထဝင်။
ကျောင်းဝင်းအတွင်း၊ ရှေ့မြောက်ဆင်းသော်
ကျောင်းတွင်းကန်နား၊ ချောင်းကမ်းပါး၌
ကျောက်သားထက်တွင်၊ ကမ္မည်းတင်လျက်
ကေရ်ရှင်စာဆို၊ သက်ကျားအို၏
နေညိုချိန်ခါ၊ လဲလျောင်းရာဟု
နေရာမှတ်သား၊ စိုက်ထူထားသည့်
ကျောက်သားစာတိုင် တွေဦးမည်။
ဪ...
ရန္တသာရ၊ ဘွဲ့နာမဖြင့်
အင်းဝမြို့ဖွား၊ အင်းဝသားလည်း
ပြည်သားဖြစ်ကာ၊ ဤမြို့ရွာ၌
ရောက်လာကံကုန်၊ ကြာခဲ့တဲ့ငြား
စာဂုဏ်မသေ၊ သင်းပျံ့ဝေလျက်
မွေးနေမွေးမြဲ မွေးဆဲလေ။ ။

သတိဆိုသော ထိုအရာ

ဘဝခရီးတစ်လျှောက်လုံး သယံဆောင်သွားရမည့်အရာမှာ သတိတရားပင်ဖြစ်သည်။ လောက၌ မလုပ်သင့်သောအရာမှန်သမျှကို ပြုလုပ်ခြင်း၊ လုပ်သင့်သောအရာမှန်သမျှကို မပြုလုပ်ခြင်း၊ မကောင်းမှုအကုသိုလ်ကံအမျိုးမျိုးကို ကျူးလွန်ပြီး ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံအမျိုးမျိုးကို မဆောင်ရွက်ဘဲနေခြင်း၊ ဟိရိသြတ္တပုဟာရားနှစ်ပါးနှင့်ဆန့်ကျင်စွာပြုမှု ပြောဆို၊ ကြံစည်ခြင်းတို့သည် သတိတရားကင်းလွတ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ လူကို လောကကနိင်သည်။ လောကကို တရားကနိင်သည်။ တရားအားလုံး၏ အနှစ်ချုပ်သည် သတိတရားပင်ဖြစ်သည်။ အချိန်တိုင်း စိတ်နှလုံးကို သတိဖြင့်ထိန်းချုပ်ထားခြင်း သဘောသည် အချိန်တိုင်း စိတ်နှလုံးကို တရားတော်များဖြင့် ထိန်းချုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အချိန်တိုင်း စိတ်နှလုံးကို တရားတော်များဖြင့် ထိန်းချုပ်ထားခြင်းကြောင့် မကောင်းမှုမှန်သမျှရှောင်နိုင်ပြီး ကောင်းမှုမှန်သမျှကို ဆောင်နိုင်သည်။ စိတ်နှလုံးဖြူစင်သန့်ရှင်းလျှင် ဘဝလည်း ဖြူစင်သန့်ရှင်းသည်ဟု အဆိုရှိသည်။ စိတ်နှလုံးဖြူစင်သန့်ရှင်းရခြင်းမှာ သတိတရားအစဉ်လက်ကိုင်ထားခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လူတစ်ဦး၏ ဘဝ မည်သို့ဖြစ်မည်ဆိုသည်မှာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ သတိတရားလက်ကိုင်ထားမှုအပေါ်တွင် များစွာမူတည်သည်။

သတိဆိုသည်မှာ

သတိနှင့်ပတ်သက်၍ သံဃာတော်အရှင်

ဘဝနှင့် သတိတရား

ကျော်ကျော်သန်း(မဟာဝိဇ္ဇာ)

သူမြတ်ထေရ်ကြီးဝါကြီးတို့၏ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်များအနက်မှ အချို့ကိုတင်ပြလိုသည်။ သတိသည် စိတ်ကို အချိန်မရွေးအသုံးချနိုင်ရန် ထိန်းချုပ်ပြီး အသင့်အနေအထားတွင် ထားပေးသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ထိန်းကိရိယာဖြစ်သည်။ သတိသည် လုပ်ငန်းများကိုအချိန်မီပြီးစီးရန် ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ ဘဝအချိန်များကို တန်ဖိုးမဲ့စွာ ဖြုန်းတီးမပစ်ဘဲ ထိရောက်အကျိုးရှိစွာ အသုံးချရန် ထိန်းပေးသည်။ ထို့ကြောင့် အချိန်ထိန်းကိရိယာဖြစ်သည်။ သတိသည် ယင်ဟပ်ပေါ်လွင်လာသောအာရုံကို စိတ်နှင့် တပ်ပေးပြီး အခြားမဆိုသော အာရုံများ ဝင်ရောက်မလာစေရန်ထိန်းပေးသည်။ ထို့ကြောင့် အာရုံထိန်းကိရိယာ ဖြစ်သည်။

လူကိုဆွဲခေါ်နေသော အားနှစ်မျိုးရှိသည်။ ပထမအားမှာ အဝိဇ္ဇာတဏှာအားဖြစ်သည်။ အဝိဇ္ဇာတဏှာအား ဆွဲခေါ်ရာသို့လိုက်ပါလျှင် ဘဝပျက်စီးရသည်။ ဒုတိယအားမှာ သဒ္ဓါပညာအားဖြစ်သည်။ သဒ္ဓါပညာအားဆွဲခေါ်ရာသို့လိုက်ပါလျှင် ဂုဏ်သိက္ခာရှိသောဘဝမျိုးကိုပိုင်ဆိုင်ရသည်။ သတိသည် လူတစ်ဦးအား အဝိဇ္ဇာတဏှာခေါ်ရာသို့ မလိုက်ပါစေဘဲ သဒ္ဓါပညာအားခေါ်ရာသို့သာ လိုက်ပါစေသည်။ ဘဝမပျက်စီးစေရန် ထိန်းပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သတိကို ဘဝထိန်းကိရိယာဟူ၍လည်း ခေါ်ဆိုသည်။ လူသည် သတိလွတ်သည်နှင့် အဝိဇ္ဇာတဏှာ ဝင်ရောက်လာပြီး ကာယဒုစရိုက်၊ ဝစီဒုစရိုက်၊ မနောဒုစရိုက် စသည့် ဒုစရိုက်ကံသုံးပါးကို ကျူးလွန်သည်။

သို့သော် သတိတရားသည် ယင်းဒုစရိုက်ကံသုံးပါးကိုမကျူးလွန်စေဘဲ ကုသိုလ်မြောက်သော ကာယ သုစရိုက်၊ ဝစီသုစရိုက်၊ မနောသုစရိုက် စသည့် သုစရိုက်ကံသုံးပါးကိုပြုမူစေသည်။ ထို့ကြောင့် သတိကို ကံထိန်းကိရိယာဟူ၍လည်း ခေါ်ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် သတိတရားသည် စိတ်ကို ထိန်းသည်။ ဘဝအချိန်များကို ထိန်းပေးသည်။ ထင်ဟပ်ပေါ်လွင်လာသော အာရုံကို မပျောက်ကွယ်စေရန် ထိန်းပေးသည်။ ဘဝကိုပျက်စီးမသွားစေရန် ထိန်းပေးသည်။ လူတို့ပြုမူသောကံသုံးပါးကို ထိန်းပေးသည်။

သတိဖြင့်နေထိုင်ခြင်း၏ အကျိုးတရားများ

သတိဖြင့် အချိန်တိုင်းနေထိုင်ခြင်းသည် ဗုဒ္ဓအဆုံးအမတရားများနှင့်နေထိုင်ခြင်းသဘော ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓအဆုံးအမတရားတော်များသည် ပညာပစ္စေတဟူသော ပညာအလင်းရောင်ကို ပေးသည်။ ယင်းပညာပစ္စေတဟူသော ပညာအလင်းရောင်သည် မကောင်းမှုကိလေသာမှန်သမျှ၏ ဖြစ်ပျားခံရာ အဝိဇ္ဇာအမှောင်ထုကြီးကို ဖယ်ရှားရှင်းလင်းပေးသည်။ သတိတရားကို အစဉ်လက်ကိုင်ထားခြင်းသည် ပညာပစ္စေတဟူသော ပညာအလင်းရောင်နှင့်အတူနေထိုင်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ပညာအလင်းရောင်ဖြင့်နေထိုင်မှုကြောင့် အောက်ဖော်ပြပါအကျိုးတရားများကို ခံစားရရှိသည်။

အေးချမ်းသောဘဝကိုပိုင်ဆိုင်ရခြင်း

သတိသည် စိတ်အတွင်းမကောင်းမှုကိလေသာတရားများကို အဝင်မခံဘဲ ကောင်းမှုကုသိုလ်တရားများကိုသာ အဝင်ခံသည်။ အပုဒုက္ခမှန်သမျှသည် မကောင်းမှုကိလေသာများကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့အတူ တည်ငြိမ်အေးချမ်းမှုမှန်သမျှသည် ကောင်းမှုကုသိုလ်တရားများကြောင့်

ဖြစ်ပေါ်လာရခြင်းဖြစ်သည်။ သတိတရား အစဉ်လက်ကိုင်ထားမှုကြောင့် စိတ်နှလုံးသည် မကောင်းမှုကိလေသာကင်းစင်ပြီး ကောင်းမှုကုသိုလ်တရားများဖြင့်ပြည့်ဝနေသည်။ ကောင်းမှုကုသိုလ်တရားများနှင့်ပြည့်ဝနေမှုကြောင့် စိတ်နှလုံးသည် တည်ငြိမ်အေးချမ်းနေသည်။ စိတ်နှလုံးတည်ငြိမ်အေးချမ်းနေမှုကြောင့် တည်ငြိမ်အေးချမ်းသော ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံတို့ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ယင်းတည်ငြိမ်အေးချမ်းသောကံသုံးပါးကြောင့် ဘဝသည်လည်း တည်ငြိမ်အေးချမ်းရသည်။ စိတ်နှလုံးတည်ငြိမ်အေးချမ်းလျှင် ဘဝလည်း တည်ငြိမ်အေးချမ်းသည်ဟူသော အဆုံးအမအတိုင်းဖြစ်သည်။ သတိတရား အစဉ်လက်ကိုင်ထားမှုကြောင့် တည်ငြိမ်အေးချမ်းသောဘဝကိုပိုင်ဆိုင်ရသည်။

အမှားအယွင်းနည်းစွာဖြင့်

ဘဝကိုရပ်တည်နိုင်ခြင်း

သတိသည် အာရုံတစ်ခုကိုပုံဖော်ပေးသည်။ ပေါ်လာသော အာရုံကို စိတ်နှင့်တစ်ထပ်တည်းကျအောင် ကပ်ပေးသည်။ ဤသို့ စိတ်နှင့်အာရုံကပ်နေမှုကို ဝီရိယစိုက်ထုတ်၍ ဆက်တိုက်ကြိုးစားလိုက်သည့်အခါ စိတ်တည်ငြိမ်မှုဟူသော သမာဓိစွမ်းအားဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သမာဓိစွမ်းအားဖြစ်ပေါ်လာမှုကြောင့် ဉာဏ်စဉ်မြင့်မားလာသည်။ ဉာဏ်စဉ်မြင့်မားလာမှုကြောင့် လောကကြီးနှင့်ပတ်သက်၍ အမှန်နှင့်အမှား၊ အစစ်နှင့်အတု၊ အဓိကနှင့်သာမည စသည်ဖြင့် မှန်ကန်စွာခွဲခြားသိမြင်သည်။ မည်သည့်ကိစ္စရပ်မျိုးကိုမဆို စဉ်းစားဆင်ခြင်ရာတွင် အပေါ်ယံသွင်ပြင်လက္ခဏာရပ်များကိုသာမကဘဲ အတွင်းသဘော သရုပ်သကန် မည်သို့ရှိသည်ကိုပါ ထိုးထွင်းသိမြင်သည်။ လက်ရှိကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်နေမှုများနှင့်ပတ်သက်၍ ရေရှည်တွင် မည်ကဲ့သို့သော အကျိုးအပြစ်များဖြစ်လာမည်ကို မှန်ကန်

စွာ ကြိုတင်သိမြင်သည်။ ဉာဏ်စဉ်မြင့်မားလာ
သောကြောင့် ဤသို့သိမြင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤသို့
ဉာဏ်စဉ်မြင့်မားလာမှုကြောင့် ဆုံးဖြတ်ချက်များ
ကို မှားယွင်းမှုအနည်းဆုံးဖြင့် ချမှတ်နိုင်သည်။
လုပ်ငန်းတာဝန်များကိုလည်း မှားယွင်းမှုအနည်း
ဆုံးဖြင့် ဆောင်ရွက်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် သတိ
တရား အစဉ်လက်ကိုင်ထားသူသည် မှားယွင်းမှု
အနည်းဆုံးပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် ဘဝတွင်ရပ်တည်နိုင်
သည်။

အချိန်တိုင်း အသင့်ဖြစ်နေခြင်း

သတိသည် အချိန်တိုင်း အာရုံများကိုမလွတ်
တမ်း ဖမ်းပေးသည်။ ဖမ်းပေးသောအာရုံ၏ ရှေ့
အသိနှင့် အနက်အသိကို အစဉ်ဆက်စပ်ပေးသည်။
ဤသို့ အသိနှစ်မျိုးကိုဆက်စပ်ပေးနေမှုကြောင့်
ပစ္စုပ္ပန်အခြေအနေများနှင့် အချိန်အခါများကို
ပြည့်စုံမှန်ကန်စွာသိရှိသည်။ ပစ္စုပ္ပန်ကို မှန်ကန်
ပြည့်စုံစွာသိရှိမှုကြောင့် အနာဂတ်တွင် မည်ကဲ့သို့
သောအခြေအနေမျိုးများ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်မည်ကို
အနီးစပ်ဆုံးခန့်မှန်းသိရှိသည်။ ထို့ပြင် အနာဂတ်
တွင်ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်မည့် အခြေအနေများနှင့်
ပတ်သက်၍ မည်ကဲ့သို့ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများ
ပြုလုပ်ထားရမည်ကို သတိက ဆက်လက်ဖော်
ထုတ်ပေးပြန်သည်။ ဤသို့ ဖော်ထုတ်ပေးသည့်
အတိုင်း လိုအပ်သည့်ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများကို
ပစ္စုပ္ပန်တွင် အချိန်မီစီရိယစိုက်ထုတ်၍ လုပ်ဆောင်
သည်။ အနာဂတ်တွင်ဖြစ်ပေါ်လာမည့်အခြေအနေ
အရပ်ရပ်ကိုရင်ဆိုင်ရန် ပစ္စုပ္ပန်တွင်ကြိုတင်၍
အသင့်ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သတိတရား
အစဉ်လက်ကိုင်ထားသူသည် မိမိ၏ ပစ္စုပ္ပန်ကို
ပြည့်စုံမှန်ကန်စွာစားလည်သည်။ အနာဂတ်
အတွက် လိုအပ်သောကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုမှန်သမျှကို
ပစ္စုပ္ပန်ကာလတွင် အချိန်မီပြုလုပ်သည်။ ပစ္စုပ္ပန်

ကို ထိရောက်မှန်ကန်စွာအသုံးပြုနေမှုကြောင့်
အနာဂတ်အတွက် အချိန်တိုင်း အသင့်ဖြစ်နေသည်။
အချိန်တိုင်း စွမ်းအားများတက်နေခြင်း

လူသည် အချိန်တိုင်း ဥစ္စာ၊ ပညာ၊ ကုသိုလ်
တရား စသည့်သုံးမျိုးအနက် တစ်မျိုးမျိုးကိုရယူ
နေရမည်ဟုအဆုံးအမရှိသည်။ သဘောမှာ ဘဝ၏
ပစ္စုပ္ပန်အချိန်တိုင်းကို ထိရောက်အကျိုးရှိစွာ အသုံး
ချပြီး စီးပွားဥစ္စာတိုးတက်အောင် ကြိုးပမ်းရမည်။
စီးပွားဥစ္စာမတိုးတက်နိုင်ပါက ပညာဉာဏ်တိုးတက်
အောင် ပြုလုပ်နေရမည်။ စီးပွားဥစ္စာနှင့် ပညာဉာဏ်
မတိုးတက်နိုင်ပါက ကုသိုလ်တရားများရရှိအောင်
ကျင့်ကြံနေထိုင်ရမည်ဖြစ်သည်။ ဘဝ၏ ပစ္စုပ္ပန်
အချိန်များကို ဖေ့ဖေ့လျော့လျော့ ပေါ့ပေါ့ဆဆဖြင့်
ဖြုန်းတီးနေပါက အချိန်တိုင်း မိမိ၏ဥစ္စာ၊ ပညာ၊
ကုသိုလ်တရားများ ကုန်ဆုံးပျောက်ကွယ်ကုန်သည်။
ဥစ္စာ၊ ပညာ၊ ကုသိုလ်တရားများ မကျန်တော့သည့်
အတွက် တန်ဖိုးမဲ့လူသားအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွား
သည်။ သို့သော် အချိန်တိုင်း စိတ်ကို သတိတရားဖြင့်
ထိန်းချုပ်ထားပါက ပစ္စုပ္ပန်အချိန်တိုင်း ဥစ္စာ၊ ပညာ၊
ကုသိုလ် စသည့် စွမ်းအားများ တိုးတက်ရရှိနေ
သည်။ သတိသည် ဘဝအချိန်များကို တန်ဖိုးရှိရှိ
အကွက်ကျကျသုံးတတ်အောင် ထိန်းပေးသည့်
အတွက် အချိန်တိုင်း စီးပွားဥစ္စာတိုးတက်
နေသည်။ သတိသည် ဖြစ်ပေါ်လာသောအာရုံနှင့်
စိတ်ကိုကပ်ပေးပြီး အာရုံကိုထိန်းပေးသည့်အတွက်
သမာဓိတက်ပြီး ဉာဏ်စဉ်မြင့်မားလာသည်။
ဉာဏ်စဉ်မြင့်မားလာမှုကြောင့် ပညာစွမ်းအား
တက်လာသည်။ သတိသည် ကိလေသာမှန်သမျှကို
မဝင်ရောက်နိုင်ရန်တားဆီးပေးပြီး ကုသိုလ်တရား
ကိုသာ စိတ်အတွင်းဝင်ရောက်စေသည့်အတွက်
အချိန်တိုင်း ကုသိုလ်စွမ်းအားများတိုးတက်နေ
သည်။ ထို့ကြောင့် သတိတရား အစဉ်လက်ကိုင်

ထားသူသည် ပစ္စုပ္ပန်အချိန်တိုင်း စီးပွားဥစ္စာ၊ ပညာ၊ ကုသိုလ် စသည့် စွမ်းအားအမျိုးမျိုးကို ရရှိပိုင်ဆိုင်ရသည်။

လောကကိုနိုင်သည့် အားပိုင်ရှင်အဖြစ် ရပ်တည်နိုင်ခြင်း

လောကကြီးကိုငြိမ်းချမ်းသာယာသွားအောင် ပြုလုပ်နိုင်သော အားတစ်မျိုးတည်းသာရှိသည်။ ယင်းအားသည် ဓမ္မအားပင်ဖြစ်သည်။ လောကကြီး၏ ဒုက္ခစပ်သိမ်း၊ အပူစပ်သိမ်းကို အေးချမ်းသွားအောင်ပြုလုပ်နိုင်သည်။ ယင်းဓမ္မတရားအားလုံး၏ အနှစ်ချုပ်သဘောသည် အပူမာဒသတိတရားပင်ဖြစ်သည်။ သတိထဲတွင် ဓမ္မတရားများအားလုံးပါဝင်သည်။ အချိန်တိုင်း မိမိ၏စိတ်ကို သတိပြုထိန်းချုပ်နေခြင်း၏ သဘောမှာ အချိန်တိုင်း ဓမ္မအသိဖြင့် နေထိုင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ဓမ္မတရားများကို သိရှိဖြင့်မလုံလောက်သေး၊ ဝီရိယစိုက်ထုတ်၍ ကျင့်ကြံအားထုတ်ရမည်။ အသိနှင့်အကျင့် တစ်ထပ်တည်းကျနေရန်လိုအပ်သည်။ အသိနှင့်အကျင့် တစ်ထပ်တည်းကျနေမှသာ လောကကိုနိုင်သည့် စွမ်းအားပိုင်ရှင်ဖြစ်လာသည်။ တရားများကို သိသည့်အတိုင်း ဝီရိယစိုက်ထုတ်၍ကျင့်ရန် သတိတရားက တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ပေးသည်။ အသိနှင့်အကျင့် ထပ်တူကျနေပြီဆိုပါက မည်သည့် လောကဓံတရားမျိုးနှင့်တွေ့စေကာမူ တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိ၊ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်စွာ ရင်ဆိုင်သည်။ တွေ့ကြုံလာရသည့် လောကဓံတရားအဖုံဖုံတို့ထံမှ တရားအနှစ်၊ တရားစွမ်းအားအမျိုးမျိုးကို ထုတ်ယူသည်။ လောကဓံတရားတစ်မျိုးမျိုးနှင့်တွေ့တိုင်း တရားစွမ်းအားများ မြင့်တက်လာသည်။ တရားစွမ်းအားသည် လောက၏ အပူစပ်သိမ်း၊ ဒုက္ခစပ်သိမ်းကို ငြိမ်းစေနိုင်သော လောက၏ အကြီးမားဆုံးသော အားဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အချိန်တိုင်း စိတ်ကို

သတိတရားဖြင့်ထိန်းချုပ်ထားသူသည် လောကအပူစပ်သိမ်း၊ ဒုက္ခစပ်သိမ်းကို ငြိမ်းစေနိုင်သော တရားစွမ်းအား ပိုင်ဆိုင်သည်ထက် ပိုင်ဆိုင်လာသည်။

သတိတရားသည်သာ အားကိုးရာ

နိဂုံးချုပ်အားဖြင့် တင်ပြရမည်ဆိုပါက သတိတရား အစဉ်လက်ကိုင်ထားခြင်းဆိုသည်မှာ ပြုသမျှ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံသုံးပါးတွင် ရှေ့က သတိတရား အမြဲဦးအောင်ထားခြင်းသဘောဖြစ်သည်။ သတိဆိုသည်မှာ တစ်နည်းအားဖြင့် မဇ္ဈအသိများပင်ဖြစ်ရာ ပြုသမျှကံသုံးပါးရှေ့တွင် မဇ္ဈတရားများက ဦးဆောင်ထားခြင်းသဘောဖြစ်သည်။ ဓမ္မတရားများနှင့်အညီ ကံသုံးပါးမှန်သမျှကို ပြုစုခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သတိတရား အစဉ်လက်ကိုင်ထားသူသည် အေးချမ်းတည်ငြိမ်သော ဘဝကိုပိုင်ဆိုင်ရသည်။ အမှားအယွင်းအနည်းဆုံးဖြင့် ဘဝကိုရပ်တည်ရသည်။ အချိန်တိုင်း လောကကြီးအတွက် အသင့်ဖြစ်နေသည်။ အချိန်တိုင်း စွမ်းအားတစ်မျိုးမျိုးကို ပိုင်ဆိုင်နေသည်။ လောကကိုနိုင်သည့် တရားစွမ်းအားပိုင်ရှင်အဖြစ် ရပ်တည်ရသည်။ သတိတရား အစဉ်လက်ကိုင်ထားခြင်းကြောင့် ဤသို့ ဂုဏ်သိက္ခာကြီးမားသော ဘဝနှင့် စွမ်းအားကြီးမားသောပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် ရောက်ရှိရခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အပူမာဒသတိတရားသည်သာ ဘဝစရီးတစ်လျှောက်လုံး အားကိုးအားထားပြုသွားရမည့် အရာပင်ဖြစ်ပါကြောင်း တင်ပြအပ်ပါသည်။ ။

ကျော်ကျော်သန်း(မဟာဝိဇ္ဇာ)

Cartoon

၂၀၂၀

တစပြင်နှင့်ပတ်သက်သော အတွေးများကား ကျွန်မ၏နှလုံးသား ဝယ် လိပ်ပြာတောင်ပံခတ်သည့်နယ် တဖျပ်ဖျပ်တခါခါလှုပ်ရှားနေလေတော့ သည်။

အချို့သော ဆောင်းနေ့လယ် ခင်းများသည် ခြောက်သွေ့တိတ်ဆိတ် လွန်းသော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာသော ဝိညာဉ်တစ်ခု ပူးကပ်နေသည့်နယ် မသိမသာသက်ပင်လှုပ်ရှားနေတတ် လေသည်။ မြောက်ပြန်လေက အဆီး အတားမဲ့ ဝှေ့တိုက်ခတ်လေသောအခါ ကုက္ကိုရွက်များ မဝါတဝါစိမ်းမြညှာ မှာပဲ တဖြုတ်ဖြုတ်ကြွလေသည်။ အချို့ က မြေစိုင့်မြေခဲများ၊ မြက်ခြောက်ဝါ များပေါ်ကျသည်။ အချို့က ချောင်းရေ စီးထဲမျောပါသွားတော့သည်။ အချို့က အုတ်ဂူများပေါ်တွင် အခြားရွက်ခြောက် များနှင့်ရောနှော၍ ငြိမ်သက်အနားယူ သွားကြလေသည်။

သုသာန်တစပြင်ရှိ အုပ်အုပ် ဆိုင်းဆိုင်း သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်များ၊ တူးဆွ ပါများ၍ စလုံးစုစုဖြစ်နေသော မြေစိုင့် ခဲများ၊ အစိမ်းရောင်အနည်းငယ်နော နေသေးသော မြက်ခြောက်ဝါများ၊ အရွယ်ရွယ်အစားစားအုတ်ဂူများပါဝင် သည့်မြင်ကွင်းသည် ချောက်ချားဖွယ် ကောင်းသကဲ့သို့ ရင်ခုန်စွဲမက်ဖို့လည်း ကောင်းလေသည်။

ကျွန်မ၏ထူးဆန်းသောစရိုက် တစ်ခုကား ဤတစပြင်မြေကိုခြေချ လိုက်သည်နှင့် တွေ့တွေ့ဝေဝေ ငေးငေး

ရသစာတမ်း

ညိုနုနုအိမ်

သူတောင်ပံတဖျပ်ဖျပ်မို့
တလှုပ်လှုပ်ကိုယ်ရင်မှာ

ကျွန်မ၏ထူးဆန်းသောစရိုက်တစ်ခုကား ဤတစပြင်မြေကိုခြေချလိုက်သည်နှင့် တွေ့တွေ့ဝေဝေ ငေးငေးမောမောဖြစ်လာကာ တွေးမဝနိုင်၊ ဆွေးမဝနိုင် သူတစ်ပါးပြုစားခံရ သူနယ် ရုတ်တရက်မခွာနိုင်တော့ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

မောမောဖြစ်လာကာ တွေးမဝနိုင်၊ ဆွေးမဝနိုင်
သူတစ်ပါးပြုစားခံရသူနယ် ရုတ်တရက်မခွာနိုင်
တော့ခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

ဪ... သူ့ဆွေသူ့မျိုးတွေရှိလို့ ငြိတွယ်
နေတာဖြစ်မှာပါဟု မတွေးလိုက်ပါနှင့်။ တစ်ပြင်
စိမ်းစိမ်းကျက်ကျက်၊ ခမ်းနားထည်ဝါသည့်
တစ်ပြင်ဖြစ်စေ၊ နွမ်းနွမ်းပါးပါး ချိုချိုတုံတုံ
မည်ကာမတ္တတစ်ပြင်လေးဖြစ်စေ ကျွန်မ ရင်ခုန်
လိုက်မောမြဲပါ။ သူတို့ကား ကျွန်မ၏စိတ်ကို
အတော်ပင်ညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်စွမ်းရှိလေသည်။

ကျွန်မနှင့် တစ်ပြင်ကား ယခုမှရင်းနှီးလေ
သည်မဟုတ်၊ ကျွန်မယေခဉ်တောင်ကျေး ကလေး
ဘဝကတည်းကပင် တစ်ပြင်နှင့်အကျွမ်းတဝင်ရှိခဲ့
လေသည်။ ကျွန်မအသက်ဆယ်နှစ်ကျော် အလယ်
တန်းကျောင်းသူဖြစ်စကားလများတွင် ကျွန်မတို့
အတန်းရှိ သူငယ်ချင်းများ သူတို့၏မိဘဆွေမျိုးများ
သေဆုံးပါက တစ်တန်းလုံး အသုဘပို့လိုက်ပါရ
ပါသည်။ ထိုနေ့မျိုးတွင် အိမ်အပြန်အနည်းငယ်
နောက်ကျတတ်၍ အမေ့ထံ ခွင့်ပန်ရပါသည်။
အမေက တစ်ပြင်ဟု အသံကြားလိုက်သည်နှင့်

ကြည်ကြည်ဖြူဖြူခွင့်ပြုပါသည်။

“အေး...အေး... တုံးခြောက်ဆယ်တံတားကို သေသေချာချာဖြတ်ကူး၊ ခြေချော်လက်ချော်မဖြစ် စေနဲ့၊ သရဏဂုံတင်ပြီးရင် အဘွား၊ ဘဘ၊ ကြီးကြီး တို့အုတ်ဂူတွေ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ခဲ့၊ သေချာလဲ ကန်တော့၊ အမျှအတန်းဝေရော်၊ ပြီးတော့ ဘဘ ဂူထဲမှာ သမီးအစ်ကို အတာရှိတယ်ဆိုတာ မမေ့နဲ့၊ အတာကိုပါ အမျှအတန်းဝေနဲ့၊ ဟုတ်ပြီလား။”

သည်လိုပင် အမှာစကား တသီကြီးပါး လိုက်သေးသည်။

ကျွန်မတို့မြို့ပွင် သင်္ချိုင်းကြီးနှစ်မုရီ ပါသည်။ အနောက်သင်္ချိုင်းက မြို့နှင့်ပေး၍ အနည်းငယ်ခေါင်ပါသည်။ မြောက်သင်္ချိုင်းက အများစုအသုံးပြုကြသည်မှာ ဝိုမိုစည်ကားပါသည်။ မိုးဗွန်ယာဉ်အငှားဆိုင်၊ အခေါင်းဆိုင်များပင်ရှိပါ သည်။ ကျွန်မတို့ အသုဘပို့လျှင် မြောက်သင်္ချိုင်းသို့ သာ သွားပို့ရပါသည်။ ထိုမြောက်သင်္ချိုင်းသို့ရောက် ရန် တံတားတစ်ခုကို မဖြစ်မနေဖြတ်ကျော်ရပါသည်။ ထိုတံတားတွင်ခင်းထားသောတုံးများမှာ အလွန် ကျွဲ၍ အသည်းယားဖို့ကောင်းပါသည်။ အခန်းမသင့် လျှင် ကလေးငယ်တစ်ယောက် ချောင်ချောင်ကြီး ကျားနှိုင်းပါသည်။ ကံတားအောက်မှာကလည်း ချောင်းရိုးကလေးရှိနေပြီး ကမ်းပါးက အကော်ပင် မတ်စောက်ပါသည်။ ထိုတံတားကိုဖြတ်ကူးလျှင် ကျွန်မအသက်အောင့်ထားပြီး ရင်တထိတ်ထိတ် ဖြင့် ဖြတ်ကူးရပါသည်။ ကလေးအများစုက သုသာန်ဟုအသံကြားသည်နှင့် တစ္ဆေသရဲများစုဝေး နေထိုင်ရာဟုတွေးပြီး ကြက်သီးမွေးညင်းထတတ် လေရာ သုသာန်သွားတံတားကလည်း သည်းထိတ် ရင်ဖိုဖြစ်နေပြန်သဖြင့် သုသာန်ကိုမလိုက်လိုကြ ပါ။ ကျွန်မကတော့ တုံးခြောက်ဆယ်စွန့်စားခန်း ပြီးလျှင် ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ့်ရွာပြန်ရောက်သွားသကဲ့

သို့ စိတ်လက်ပေါ့ပါး တက်ကြွနေပါပြီ။

မြောက်သင်္ချိုင်းကို စည်ကားသည်ဟု ကျွန်မဆိုခဲ့ခြင်းမှာ မြေပုံ၊ အုတ်ဂူအများအပြားဖြင့် စည်ကားခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ အသုဘပို့ချိန်မှ လွဲ၍ လူသူကင်းမဲ့ ချောက်ချားဖွယ်ရာဖြစ်နေသည် ကတော့ အခြားသုသာန်များနှင့်အတူတူပင်ဖြစ်ပါ သည်။ သင်္ချိုင်းမြေတစ်ခုလုံး သက်တမ်းကြီးရင် လှသော ကုက္ကိုပင်ကြီးများ၊ မိုးတိုးမတ်တတ် ထန်းပင်ကွေးကွေးကောက်ကောက်ကြီးများ၊ မုတ်ဆိတ်အပြိုင်ပြိုင်ကျနေသော ညောင်ပင်ကြီး များ၊ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများဖြင့် ပြည့်နှက်နေပါ သည်။ အုတ်ဂူအကြီးအငယ် အရွယ်ရွယ်အစားစား မှာ ထိုသစ်ပင်ကြီးများ အကြိုအကြားမှာရှိနေပါ သည်။ သစ်သစ်လွင်လွင်ဂူများရှိသကဲ့သို့ အချို့ဂူ များမှာ ခါးကျိုးပြိုပျက် ပုံလျက်ကျနေပါတော့ သည်။ သရဏဂုံတည်ရာအရပ်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း တွင် ကျွန်မတို့မျိုးရိုးအုတ်ဂူစုများရှိပါသည်။ ကျွန်မ၏အဘွား၊ ဘဘ၊ ကြီးကြီးနှစ်ယောက်၏ အုတ်ဂူများ တစုတဝေးတည်း တည်ရှိနေပါသည်။ ဘဘ၏ဂူအမည်စာတန်းတွင် သခင်လှမြိုင် ဟူသော နာမည်စာတန်းအောက်ကပ်လျက်၌ မောင်အောင်မွန် ခေT အတာဟုရေးထားသော နာမည်စာတန်းလေးရှိပါသည်။

ကျွန်မက သွားပို့သောအသုဘ၏ သရဏဂုံ ကိစ္စပြီးသည်နှင့် မျိုးရိုးအုတ်ဂူစုများထံ ခဲခဲယဉ်းယဉ်း သွားရပါသည်။ ချုံနွယ်များကိုဖယ်ရှား၊ ထိုးထိုး ထောင်ထောင် ညောင်မြစ်ကြီးများကိုကျော်လွှား ကာ အုတ်ဂူအကြီးအကြားတိုးဝင်ပြီးသွားရပါသည်။ သုသာန်မြေသည် အမြဲတမ်းတူးဆွဲနေရသော မြေဖြစ်၍ မြေခိုင်ခဲများပွစာကြဲလျက် ညီညာ ပြေပြစ်ခြင်းမရှိပါ။ မြေပုံမို့မို့လေးများကို မဖြစ် သာလွန်း၍ ကျော်ဖြတ်ရင်း အများအနားနင်းမိ

သွားလျှင် ကန်တော့ကန်တော့ဟု လက်အုပ်ချီ၍ တောင်းပန်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ကျွန်ုပ်နှင့် တစ်တန်းတည်းစာသင်နေရသည့် အစ်ကိုဝမ်းကွဲ တစ်ယောက်လည်း လိုက်ပါလာလေ့ရှိပါသည်။ အုတ်ဂူစုများထဲရောက်လျှင် ဂူပေါ်တင်နေသော သစ်ရွက်ခြောက်များ၊ အမှိုက်သရိုက်များ၊ သစ်ကိုင်း ခြောက်များအား တတ်နိုင်သလောက်ရှင်းလင်းရ ပါသည်။ ယုန်နွယ်ဝိတ်ဖုံးနေသောချုံနွယ်များ အား ဖယ်ရှားရပါသည်။ ပြီးလျှင် သစ်ရွက်ခြောက် များကြားမှာပင်ထိုင်၍ မေ့မျိုးများအား ဦးမျ ကန်တော့ အမျှဝေရပါသည်။

အမေသည် အသက် ၁၀ နှစ်ကျော် သမီး ငယ်လေး ဂူကြိုဂူကြား စွန်စွန်စားစားသွား လာနေခြင်းကို ပိတ်ပင်တားမြစ်လေ့မရှိပါ။ အမေကပင် သွားဖြစ်အောင်သွားဖို့၊ အမျှဝေဖို့ ဖာကြားလိုက်ပါသေးသည်။ အမှန်တော့ အမေ သည်လည်း သုသာန်တစ်ပြင်နှင့်ရင်းနှီးကျွမ်း ဝင်ခဲ့သူတစ်ဦးပါ။ ကျွန်ုပ်ထံ အမေ့ဓာတ် ကူးသွားခြင်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

အမေ၏ ကြမ်းတမ်းလှသောဘဝ တစ်ဆစ်ချိုး၊ ကျွန်ုပ်ကို မမွေးဖွားမီကာလ တစ်ခုတွင် အမေ၏ တစ်နှစ်သားအရွယ် သားဦးကလေး ရုတ်တရက်ဆုံးပါးသွားခဲ့ဖူးပါ သည်။ ထိုအချိန်တွင် အမေက အသက် ၂၀ အရွယ် ဖို့ ကလေးချောချောလှလှ တုတ်တုတ်ခဲခဲလေး မွေးလာလျှင် အလွန်ပျော်ရွှင်သည်မှအပ ကလေး ၏ကျန်းမာရေးကိုမူ မှန်ကန်စွာမစောင့်ရှောက် နိုင်ခဲ့ပါ။ ကလေးကလည်း တစ်နှစ်သားအရွယ် အထိ ဖျားသည်နာသည်မရှိ၊ သန်သန်မာမာဖွံ့ဖွံ့ ထွေးထွေးကြီးဖို့ ကလေးကျန်းမာရေးအတွက် ပူပန်ရကောင်းမှန်းပင် မသိခဲ့ပါ။ အမေ့အစ်ကိုကြီး (ဘဘ)ကဆိုလျှင် ကလေးကို မျက်စိအောက်

က အပျောက်မခံနိုင်အောင်ပင် ချစ်ပါသည်။ သူ့သွားလေရာ ကလေးအပါအဝင်ပြီး မြို့ပတ်လှေ ရှိပါသည်။ ထိုကလေး တစ်နှစ်ကျော်၍ နှစ်လစွန်း သောအရွယ်တွင် ရုတ်တရက်ဖျားနာရင်ကျပ်၍ ခြေဖဝါးလက်ဖဝါးများပြာနမ်းပြီး သေဆုံးသွား လေသောအခါ အမေ တအံ့တဩဖြင့် မယုံကြည် နိုင်အောင်ဖြစ်ရလေတော့သည်။ တိုတောင်းလှ သော သုံးရက်ခန့်အချိန်လေးအတွင်း ဤသို့ ဖြစ်ပျက်သွားလိမ့်မည်ဟု အမေတစ်စက်တစ်ရွေး မှ မတွေးမိခဲ့ဖူးပါ။ သည်ကလေးအောက် မနောက် ထပ် ကလေးမရှိသေး၍ ရုပ်ရွာထုံးစံ နေချင်းမြှုပ်နှံ ရလေသောအခါ အမေ ကလေးအလောင်းကိုလူ

ရင်း ရင်ကွဲလေတော့သည်။ သောကပရိဒေဝမီး သည် အမေ့နှလုံးသားကို လောင်ကျွမ်းစေတော့ သည်။

ကလေးဆုံးပြီးနောက် အမေ့စိတ်မူမမှန် တော့ချေ။ အစားအသောက်လည်း ဟက်ဟက်ပက် ပက်မရှိ၊ ညလည်းမအိပ်၊ ငိုကာရယ်ကာဖြင့် အိမ်မှ မကြာခဏပျောက်သွားတတ်လေသည်။ အိမ်သား များ အပူတပြင်းလိုက်ရှာသောအခါ အမေကား သင်္ချိုင်းမှာပျော်မွေ့ နေပြီ။ မနက်မိုးလင်းသည်နှင့်

ကလေးအဝတ်အစား၊ မုန့်များယူပြီး သင်္ချိုင်းသို့သွား
လေသည်။ ကလေးအုတ်ဂူလေးဘေးမှာထိုင်ရင်း
စကားတတ်တတ်ပြောလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ
ရယ်ကာမောကာ။ မိုးတွေသံသံမဲမဲရွာလည်း အမေ
ထွက်သည်။ ထီးပင်မဆောင်းချေ။ နေထွက်လာမှ
အပတ်အစားများမြောက်မသွေ သွားတော့သည်။
သုသာန်မှာ သုဘရာဇာများနှင့်ပင် မိတ်ဆွေဖြစ်နေ
ပြီ။ အစားအသောက်အလွန်စီစာကြောင်သော
အမေက သုဘရာဇာများကျွေးသောထမင်းကို
မြိန်မြိန်ရှက်ရှက်စားလေသည်။ ဂူကြိုဂူကြားမှာပင်
သူ့အိမ်သူ့ရာသဖွယ် လံကာလျောင်းကာ အိပ်စက်
လေသည်။ ညဉ့်နက်မှောင်မည်းလေမှ အတင်းဆွဲ
ခေါ်လျှင် ရန်းကန်ငိုယိုကာ အိမ်ပြန်ပါလာတော့
သည်။

ဤသို့ သုံးလေးလခန့် သည်းခြေမျက်မတတ်
ကြေကွဲထိခိုက်ခဲ့ရသောအမေသည် အမြစ်မှန်ကို
လက်ခံကာ စိတ်ပြန်လည်ထိန်းသိမ်းနိုင်သည့်အချိန်
မှာလည်း တစ်ပြည်ကိုတော့ကွယ်တာနေဆဲပင်။ သူ
ကိုယ်တိုင် မကြာခဏသွားရောက်တတ်သကဲ့သို့
ကျွန်မကိုလည်း ကြည်ကြည်ဖြူဖြူစေလွှတ်မြဲ
ဖြစ်သည်။ အစ်ကိုသေဆုံးပြီးနှစ်နှစ်ခန့်အကြာ
ဘာသေဆုံးပြန်လေသောအခါ သူတို့နှစ်ဦး
အလွန်ချစ်ခင်တွယ်တာခဲ့ကြသည်ဖြစ်၍ ဘာ၏
အုတ်ဂူအား အစ်ကိုအုတ်ဂူပေါ်တွင်ငုံကာ ထပ်ဆင့်
တည်ထားလိုက်လေသည်။ ကျွန်မ၏အမျိုးအဆွေ
များကား ရင်တွင်းခံစားချက် နက်ရှိုင်းလှပေသည်။

နောင် ကျွန်မ အလုပ်တာဝန်ဖြင့် မြန်မာ
ပြည်အနှံ့ပြောင်းရွှေ့သွားလာရင်း မွေးရပ်မြေ
တောင်ငူသို့ တစ်ကျော့ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ
သောအခါ ကျွန်မ တအံ့တဩဖြင့် ဆို့နှင့်တုန်လှုပ်
သွားရလောက်အောင်ပင် မြောက်သုသာန်ကြီး

ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့လေပြီ။ မြောက်သုသာန်ကို
ဖျက်သိမ်းလိုက်၍ ထိုနေရာတွင် လူနေအဆောက်
အအုံများ၊ ဈေးဆိုင်တန်းများ၊ ကားဂိတ်များဖြင့်
စည်စည်ကားကားပင်ဖြစ်နေချေပြီ။ ကျွန်မ၏
မျိုးရိုးစဉ်ဆက်အုတ်ဂူများလည်း ပျောက်ဆုံးခဲ့
ပါပြီ။ အုတ်ဂူများနှင့်အတူ အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း
ရှိလှသော ကုက္ကိုပင်ကြီးများ၊ ထန်းပင်၊ ချောင်ပင်
ညိုညိုကြီးများလည်း အနိစ္စသဘောကိုဆောင်ချေ
ပြီ။ အလွမ်းပြေ လွမ်းစရာပင် မရှိတော့ပါပြီ။

ထိုအကြောင်းကိုပြန်ပြောပြစဉ် အမေကား
မျက်ရည်မဆည်နိုင်ပြီ။ အမေသားလေး အတာကား
ယခုမှပင် ဤလောကမှ အစအနမကျန်ရအောင်
အပြီးအပိုင်ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီဟု သနားစဖွယ်
ရေရွတ်ရှာသည်။ ကျွန်မ၏အမျိုးအဆွေများကား
သံယောဇဉ်ကြီးလှသောလူသားများ ဖြစ်ချေတော့
သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ အမေနှင့်ကျွန်မ ကြွင်းကျန်ရစ်
တော့မည့် ဥကုစရုပ်ကလာပ်ကြီးအား မည်သို့မည်ပုံ
စိတ်သိမ်းရမည်ကို စိတ်လိုလက်ရ စဉ်းစားဆွေးနွေး
ခဲ့ဖူးပါသည်။ အမေက သည်အပုပ်ကောင်ကြီးကို
မီးသင်္ဂြိုဟ်ပြီးလျှင် ပြာကို မြစ်ထဲမျှော်လိုက်စေချင်
ပါသည်။ တစ်ခုတစ်ရပ်သိမ်းဆည်းနေဖို့မလိုပါဘူး။
သည်ကမ္ဘာမြေပေါ်က လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပျောက်
ကွယ်သွားပါစေဟု ပြောဖူးပါသည်။ အမေ သေဆုံး
ခဲ့လျှင် သူ့သမီး ကျွန်မ၏နှလုံးသားမှာ အလွမ်းစ
အလွမ်းမျှင်များ ရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့မနေစေချင်။
သံယောဇဉ်ကို အပြီးအပိုင်ဖြတ်တောက်ပစ်ချင်ဟန်
ရှိပါသည်။

သို့သော် အမေမသေဆုံးမီ တစ်ပတ်အလို
တွင်မူ အမေ စိတ်ပြောင်းသွားချေသည်။ သက်မဲ့
ခန္ဓာကြီးဆိုပေမဲ့ မီးပုံကြီးထဲမှာလောင်မြိုက်နေရ

တာတော့ ပူပြင်းလှပါတယ်သမီးရယ်။ အေးစက်
မှောင်မည်းတယ်ဆိုပေမဲ့ အုတ်ဂူသွင်းတာကမှ
ဖြေသာဦးမယ်ထင်ပါရဲ့။ သမီးဘဘ၊ သမီးအစ်ကို
လည်း အုတ်ဂူသွင်းခဲ့ကြတာပဲလေတဲ့။

အမှန်တော့ အမေ့ခန္ဓာကိုယ်က သက်မဲ့
ဆိုပေမဲ့ အလှူဦးဦးမီးပုံကြီးထဲ ထည့်ပစ်လိုက်ရ
မှာ ကျွန်မအတွက်တော့ အတော်ခက်ခဲမည့်အလုပ်
တစ်ခုပါ။ ဒီမကြည့်ရက်စရာမြင်ကွင်းသည် ကျွန်မ
ရင်ထဲမှာ ဒဏ်ရာတစ်ခုဖြစ်သွားနိုင်ပါသည်။
ကျွန်မ သည်နည်းနှင့်တော့ သံဝေဂမယူလိုပါ။
သားအမိပေမို့ ကျွန်မခံစားချက်ကို အမေသိပြီး
ဖြစ်နေပါလိမ့်မည်။

အမေဆုံးသွားသောအခါ မြို့
နှင့်အတန်ငယ်ဝေးသော အနောက်
သုသာန်၌ပင် အမေ့ကို သင်္ဂြိုဟ်ရမိ
သည်။ ထိုကာလတွင် အနောက်
သုသာန်သည်လည်း အတော်စည်ကား
သောနေ့သဖြစ်နေလေရာ အုတ်ဂူ
တစ်နေရာစာကိုပင် အတော်ရှာဖွေဝယ်ယူရပါ
သည်။ အရှေ့မျက်နှာစာမှာ အုတ်ဂူများပြည့်ကျပ်
နေပြီး နောက်ထပ်ငါးဆင့်လောက်အထိ နေရာ
အပြည့်ဖြစ်သည်။ ထိုအုတ်ဂူများနောက်မှ နေရာ
ကိုသာယူလိုက်လျှင် နောင် အမေ့ထံသွားဖို့
အုတ်ဂူများအကြား ခက်ခက်ခဲခဲကျော်ဖြတ်ရပေ
မည်။ အချို့နေရာများတွင် ကျပ်ညပ်လွန်း၍
အုတ်ဂူပေါ်မှ ကျော်လွှားသွားရသည်ပင် ရှိနေပါ
သည်။

အမေ့ထံမကြာခဏသွားနိုင်ရန် ရှေ့ဆုံး
တန်းကိုယူမှ ဖြစ်ချေတော့မည်။ ထို့ကြောင့် ရှေ့ဆုံး
မျက်နှာစာမှာပဲ ကြိုးစားရှာဖွေကြည့်ရာ တောင်
ဘက်အစွန်ဆုံး နေရာတစ်နေရာတော့ဖြင့် ယူလို

က ရနိုင်သည်ဟု ပြောပါသည်။ ထိုနေရာက
မျက်နှာစာမှ ရှည်လျားလှသောအုတ်ဂူတန်းကြီး၏
အစွန်ဆုံးနေရာဖြစ်၍ သူ့တေးမှာ ကိုင်းတောကြီး
သာရှိပါတော့သည်။ ထိုနေရာကိုရောက်နိုင်ရန်
ရေစပ်စပ်သာရှိသော ချောင်းရိုးကလေးအတိုင်း
ကမူများကိုကျော်ဖြတ်သွားရပါသည်။ ဂူကြို
ဂူကြားမသွားရပေမဲ့ လူသွားလမ်းဟူ၍ သတ်သတ်
မှတ်မှတ်မရှိပါ။

ဪ... သုသာန်မြေတစ်ပြင်ပဲလေ၊ စနစ်
တကျ ဘယ်ရှိနိုင်ပါ့မလဲ။ လူတွေကလည်း သေပဲ
သေနိုင်လွန်း၊ ခုတစ်လောင်း၊ ခုတစ်လောင်း။ မြေ

စိတ်အစဉ်သည် သည်ဘဝ၏စုတိစိတ် ပြတ်စဲသွားပြီး
အကြားဘဝ၏ပဋိသန္ဓေစိတ်ကို အကြားအလပ်မရှိ
တစ်ဆက်တည်းကူးပြောင်းသွားလေသောအခါ
သက်မဲ့ခန္ဓာဥတုဝရုပ်ကလာပ်ကြီးသည် ငှက်ပျောတုံး
လက်ပံတုံးသဖွယ် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။

နေရာသတ်မှတ်ထားသည်ကိုလွန်၍ ကိုင်းတော
ကြီးထဲပင် တဖြည်းဖြည်းတိုးဝင်သွားပါပေ။

ဤသုသာန်၌ ကျွန်မတို့မျိုးရိုးစုအုတ်ဂူ
များမရှိပါ။ အမေ့အား သူစိမ်းတွေကြားထဲ
သုသာန်မြေ၏အစွန်အဖျား အုတ်ဂူများနစ်မြုပ်
မတတ် အပြိုင်းအရိုင်းပေါက်နေသော ကိုင်းတော
ကြီးကြားမှာ ပစ်ထားခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်မ
စိတ်မကောင်းပါ။ အမေဆုံးသည်မှာ မိုးဖြိုငြိုငြင်
ရွာနေဆဲကာလဖြစ်ပါသည်။ မှတ်မှတ်ရရ မိုးရေ
စက်လက် ၂၇ ရက်၊ ဇူလိုင်လ။

တရားမနိုင် စိတ်မခိုင်သည်မို့ ညဘက်
မိုးတွေ တဖြောဖြော တသည်းသည်းရွာလျှင်
တစ်ပြင်အစွန်အဖျားရှိ ကိုင်းတောကြီးကြားမှာ

ပစ်ထားခဲ့ရသော အမေ့အုတ်ဂူကိုမြင်ယောင်ရင်း အသွေးနွံနစ်ကာ အိပ်စက်မရတော့ချေ။ မနက် မိုးလင်းသည်နှင့် မိုးထဲလေထဲ အမေ့ထံသွားရ သည်မှာ ရွံ့ညွှန်ဗွက်အိုင်များ ကျော်ကာလွှားကာ လဲပြိုမလို စရိုးမလိုအိုင်မို့ အတော်ရုန်းကန်ကြိုးစား ရပါသည်။ သည်လိုအချိန်မှာပင် အသုဘပို့သူ လူအချို့ကိုတွေ့လိုက်ရပါသည်။ ကလေးငယ်၏ အသုဘခရီးဖြစ်ပေမည်။ သူတို့အုပ်စု လူဆယ် ယောက်ခန့်သာရှိပါသည်။ မိုးတဖွဲကြား မျက်နှာ မသာမယာညှိုးငယ်စွာဖြင့် လျှောက်လှမ်းလာကြ ပါသည်။ အခေါင်းငယ်ကို ဆိုက်ကားပေါ်တွင် ကြိုးဖြင့် ဆိုင်းချည်ကာတွန်းလာပါသည်။ ရှေ့ဆုံး မှ အမျိုးသားတစ်ဦးက သင်္ကန်းတောင်းကိုပွေ ထားပြီး ကန်တော့ပွဲရွက်ထားသူလည်း နောက်မှ လိုက်ပါလာပါသည်။ သင်္ကန်းတောင်းပိုက်ထား သူက အဖေဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ လူနစ်ယောက် တွဲ၍ ဖေးမခေါ်လာရသော အမျိုးသမီးသည် မိခင်ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ သူ့ခမျာ ရင်ဘတ်စည်တီး ဝိုကြီးချက်မ လဲပြိုကျမတတ်ခံစားနေရရှာသည်။ ရင်ညွန့်မှာ အဝတ်စည်းနှောင်ထားရသည်။ ဆိုက်ကားနောက်မှာမူ ဆိုင်းကလေးစုံကလေးပင် စတီပါလိုက်သေးသည်။ ဗုံ၊ လင်းကွင်းနှင့် ဝါး လက်ခုပ်ကလေးပါပဲ။ အသံထွက်ရုံ၊ တီးသည်ဆိုရုံ ကလေးတီးကာ တရွေ့ရွေ့လိုက်ပါလာကြသည်။

ရှင်မပြုရသေးသောသားငယ်ကလေးများ သေဆုံးလျှင် ဤသို့ အသုဘပို့ရသည်မှာ အချို့ သော ရုပ်ရွာ၏ ဓလေ့အစဉ်အလာတစ်ခုဖြစ်ပါ သည်။ အလွန်စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲဖွယ်ကောင်း သည့် မြင်ကွင်းသာဖြစ်တော့သည်။

အမေ့ထံ အမေ အလွန်စွဲလမ်းတွယ်တာ သော သားငယ်လေးအရွယ် ကလေးတစ်ယောက်

အဖော်ပြုရန်ရောက်လာချေပြီ။ အမေကော သားလေးဆုံးစဉ်က စတီရင်ပြုပွဲနှင့်အတူ သပြေဟ် ခဲ့ပါသလား။

လိုအဖွဲ့ ကလေးအလောင်းမြေချရန် ပြင် ဆင်နေချိန်မှာပင် မိုးကသဲသဲမဲမဲရွာလေသည်။ တစ်ပြင်၏ကောင်းကင်သည်ပင် သူတို့အတွက် မျက်ရည်မဆည်နိုင်ဖြစ်ရာပြီထင်သည်။ သည်မိုး က အတော်အေးစက်ပြင်းထန်လေသဖြင့် သူတို့နှင့် ရောနှောခံစားမိနေသောကျွန်မပင် အဆွေးမိ၊ အအေးမိပြီး သုံးရက်ခန့် နုံးခွေသွားခဲ့သည်။ တစ်ပြင်ဧည့်သည် သူတို့အဖွဲ့လည်း ထိုအတူပင်ရှိ ပေမည်။

သည်လိုနှင့်ပင် မိုးနှောင်းကာလရောက် လေသောအခါ ရွံ့မြေများအနည်းငယ်ခြောက်သွေ့စ ပြုလာ၍ မြေမြဲလက်မြဲဖြစ်ကာ သွားလာရအဆင် ပြေလာလေသည်။ အမေ့အုတ်ဂူဘေးမှာပင် အခြား အုတ်ဂူသုံးခုခန့် ထပ်တိုးလာပါသည်။ အမေကား အစွန်အဖျားမဟုတ်တော့ပြီ။ အမေ့အုတ်ဂူနှင့် မနီးမဝေးလယ်ကွက်ထဲတွင် ကြီးမားလှသော ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိပါသည်။ လယ်နစ်ကွက် စပ်ကြားဟုဆိုလျှင်လည်း ရပါသည်။ အမေ့အုတ်ဂူ ပေါ်ရှိ သစ်ရွက်ခြောက်ပုံကြီးတွင် ထိုညောင်ပင် ကြီးမှလွင့်ကြွလာကြသော ညောင်ရွက်ခြောက် တွေအများအပြား၊ မရန်းရွက်၊ တမာရွက်၊ ကုက္ကိုရွက်တွေက အရောရောအနှောနှော၊ အားလုံးကား သွေ့ခြောက်ရွက်ဝါ၊ သက်မဲ့ရွက်ဝါ နှမ်းလျှလျ ညိုဝါဝါ။

ကျွန်မက ရွက်ခြောက်များအား အသင့်ယူ ဆောင်လာသော ကတ်ထုပြားဖြင့် စိတ်ရှည်လက် ရှည် လှည်းမျှရှင်းလင်းရလေသည်။ ရွက်ခြောက်များ ရှင်းလင်း၍ အုတ်ဂူကြီး ပြောင်စင်လှနိုးပါးအချိန်တွင်

ညောင်ရွက်ဝါတွေက တဖွဲဖွဲတလွင့်လွင့် ကြွေကျ
လာပြန်ပါသည်။ အချို့က အုတ်ဂူများ၏ မျက်နှာ
ပြင်ပေါ်တွင် ချိုးချိုးချွတ်ချွတ်အသံပေးကာ
ရုပ်တိုက်ပင်ပြေးနေလိုက်သေးသည်။

ဪ... သူတို့ ကြွေပဲကြွေခိုင်လွန်းပါသည်။
သူနိုင်ခါနိုင် အပြိုင်ကြွနေလိုက်ကြသည်မှာ
ရွက်ဝါကြွေပွဲတော်များလေလား။

ဝေပြီးကြွေရသည်မှာ သဘာဝတရား
ပေမို့ တားမရတဲ့ဖြစ်စဉ်တစ်ခုပါပဲလေ။

“သမီးရေ... ဘာကြီးတို့အုတ်ဂူတွေဆီ
ရောက်အောင်သွား၊ အမှိုက်တွေရှင်းခဲ၊ အမျှအတန်း
ဝေခဲ” ဟု မှာလေ့ရှိသော အမေ၏အုတ်ဂူကို
ယခု ကျွန်မရှင်းလင်းနေရပြီ။

စိတ်အစဉ်သည် သည်ကဝ၏စုကိစိတ်
ပြတ်စဲသွားပြီး အခြားဘဝ၏ပဋိသန္ဓေစိတ်ကို
အကြားအလပ်မရှိ တစ်ဆက်တည်းကူးပြောင်း
သွားလေသောအခါ သက်မဲ့ခန္ဓာဥတုစရုပ်ကလာပ်
ကြီးသည် ငှက်ပျောက်တုံး၊ လက်ပံတုံးသဖွယ် ကျန်ရစ်
ခဲ့ပြီး ယိုယွင်းပျက်စီးသွားလေသည်။

မိမိ၏ဥတုစရုပ်ကလာပ်ကြီး မည်သို့မည်ပုံ
ယိုယွင်းပျက်စီး ဖာတ်သိမ်းသွားမည်ကို မည်သူမျှ
အတပ်မသိနိုင်ချေ။

လေထဲမှာလား၊ ရေထဲမှာလား၊ မြေထဲမှာ
လား မသိ...မသိ...မသိနိုင်ပြီ။

တစ်ပြိုင်သည် ကျွန်မ၏စိတ်နှလုံးကို
လိပ်ပြာတောင်ပံခတ်သည့်နှယ် တဖျပ်ဖျပ်တခါခါ
ဖြစ်သည်အထိ ပြုစားနိုင်လေသည်။ ။

ညိုနင်းအိမ်

အညာမြေနှင့် ထန်းလုပ်ငန်း

ဖြိုးထက်(ရေစကြို)

အညာမြေ ထန်းတောအလှက
ရွာတိုင်းမဝ သာသာယာ။
ထန်းရွက်သံ မြည်သံပေး
လေအေးတိုက်လာ။

ထန်းတဲလေးက နေချင်စရာ
ထန်းရနံ့မှာ ချွေးပျံ့သင်း။
ထန်းလျက်ကို ရေခွေးကြမ်းနဲ့
မြည်းစမ်းခံတွင်း။

ထန်းလျက်စုံ သန့်သန့်ရှင်းစို့
လက်ဆောင်နှင်း အညာအပြန်။
ရောက်ဖူးသူ ပျော်ရွှင်စိတ်
ယိုဖိတ်လို့လျှံ။

ထန်းပစ္စည်း လက်ရာဟန်
မြန်မာဆန်သော ရိုးရာအစစ်။
အညာမြေ တန်ဖိုးထားကာ
လေးစားလို့ချစ်။

အညာနယ် ပုံထုဆစ်တော့
ဖွေးဖွေးမညစ် ရိုးသားသည်။
နွေးထွေးကြို စေတနာအားက
စိတ်ထားဖွေးကြည်။

ထန်းပင်ဖြင့် အသက်မွေးတည်
ယဉ်ကျေးညီသော ရိုးရာအလှ။
ဘိုးဘွားအဖေ
ကြိုးစားမသေ့ ထန်းလုပ်ငန်းကို
လက်ကမ်းသယ်ကြ။ ။

ဖော်ပြပါ

ကြာဝတ်မျှန် ထုံမသင်းနှိုင်ခဲ

“ဗွမ်း”ခနဲ ရေလုံးပွက်သံကြီးကိုကြားလိုက်ရပြီး သူ့ဝမ်းဗိုက် နံဘေးတွင် စူးရဲပြင်းထန်လှသောနာကျင်မှုကို ထိတ်လန့်စွာခံစား လိုက်ရသည်။

ပင်ကိုအသိစိတ်နှင့်မဟုတ်ဘဲ သဘာဝ၏တုံ့ပြန်မှုဖြင့် ခန္ဓာ ကိုယ်ကိုလွန်ကာလူးကာ အင်နှင့်အားနှင့်ရုန်းထွက်လိုက်မိသည်။

“သေသေချာချာမထိလိုက်ဘူးဟေ့၊ လိုက်ဟ ... မိုန်းတွေ ထပ်ထိုး ... ထပ်ထိုး”

အော်ဟစ်ပြောလိုက်သောလူသံတွေကိုကြားလိုက်ရပြီး နောက်ထပ် ချွန်ထက်စူးမြဲလှသော သံမဏိမိုန်းသွားတွေ သူ့နံဘေး ပတ်လည်တွင် တဝန်းဝန်း တစွတ်စွတ်နှင့် ပြေးဝင်လာကြပြန်ပြီ။

ထိုအထဲမှ မိုန်းစွယ်တစ်ချောင်းက သူ့အခြီးဖျား ရေယက်ပြား ကြီးကို ကပ်၍ဖောက်ဝင်သွားခဲ့သည်။ အသက်တေးအန္တရာယ်နှင့် ကြုံတွေ့ရသည့်သတ္တဝါတိုင်း မိမိတို့၏အသက်ပိညာဉ်ကလေး ရှင်သန်လွတ်မြောက်ရာလမ်းကို ရှာဖွေကြစမြဲဖြစ်တော့၏။

သူသည်လည်း ရှိသမျှတစ်ကိုယ်လုံးစုစုနဲ့အားတွေကိုညှစ် ထုတ်၍ ဟိုး...ကြာစွယ်၊ ကြာရိုးတွေ ရှုပ်ထွေးဝေမောင်ရာ ရေပြင် အောက်ခြေဆီသို့ ကူးဝေထွက်ပြေးလာခဲ့ရသည်။

သည်နေရာ၊ သည်ပတ်ဝန်းကျင်သည် သူ မွေးဖွားရာဇာတိ ချက်ကြေဖြစ်၏။ သူ့ဘိုးဘေးတီတင်တွေ လက်မွန်မရွှေ အခြေချ နေထိုင်ခဲ့၊ ကျက်စားခဲ့၊ မျိုးဆက်တွေပေါက်ပွားခဲ့ရာ နေရာသေသ ကြီးလည်း ဖြစ်သည်။ နောက်ထပ်နောက်ထပ် သူ့သား၊ သူ့မြေး၊ သူ့မြစ်တို့ ဆက်လက်ရှင်သန်နေကြဦးမည့်နေရာဝန်းကျင်လည်း

ကြာစွယ်
ကြာရိုးမွေးမွေး
ကြာဝတ်ဆံတွေ
မွေးမွေးထုံကာ
သဘာဝက
လက်ဆောင်အဖြစ်
ဖန်တီးပေးထားသော
သမုတို့တစ်တွေ၏
သီးခြားကန္တာလေး
လည်း ဖြစ်ခဲ့၏။

ငွေထာရီ ၅၇၈၆ | ၅၂ |

အမှန်ဖြစ်၏။

ဤဂယက်ကွင်းရေပြင်ကြီးသည် သူ့ဘိုးဘေးတို့လက်ထက်တုန်းက လူသူအရောက်အပေါက်လုံးဝမရှိသလောက် ဝေးလံခေါင်သီသည့် နေရာကြီး ဖြစ်ခဲ့၏။

အဲဒီကာလတွေတုန်းက အလွန်ပျော်စရာကောင်းခဲ့သည်ဟု တစ်ဆင့်စကားတစ်ဆင့်နားနှင့်သူ မှတ်သားနာယူခဲ့ဖူး၏။ အစားအစာတွေလည်း အလွန်ပေါများကာ သတ်ဖြတ်ညှဉ်းဆဲမည့်ရန်သူလည်း မရှိဟုဆို၏။ ထိုးဝါးနှစ်ပြန်စန့်နက်လှသော ရေနက်ကွင်းကြီးဖြစ်၍ ငါး၊ ပုစွန်၊ ရေပိုးမရေမွှားတွေ အလွန်အလွန်ပေါများလှ၏။ ရေမှော်ရေညှိ၊ ဒိုက်ပင်၊ ကန်ဖွန်းရိုးနီပင်၊ ကနဖော့ပင်၊ ညံပင်၊ ဝက်လာပင်၊ ကျူပင်၊ သင်ပင်၊ ငါးတန်းပိန်းပင်၊ ကြာဖြူကြာနီ၊ ကြာပုဏ္ဏရိုက်နှင့် ပဒုမ္မာကြာပင်ကြီးတွေရှိ၏။

ကြာစွယ်ကြာရိုးမွေးမွေး၊ ကြာဝတ်ဆံတွေမွေးမွေးထုံကာ သဘာဝက လက်ဆောင်အဖြစ်ဖန်တီးပေးထားသော သူတို့တစ်တွေ၏ သီးခြားကမ္ဘာလေးလည်းဖြစ်ခဲ့၏။

ပါးလွှာနူးညံ့လှသောကြာဖက်ကလေးတွေရဲ့အပေါ်ခြေဖော့နင်းလျှောက်ကာ အစာရှာတတ်သော နှုတ်သီးချွန်ချွန်၊ ခြေကံရှည်သွယ်၊ လည်ကံပျောင်းခွံနှင့် ကြာဖက်နင်းငှက်ကလေးတွေက တီတာခွန်းဆင့် ကျူးရင့်ပျော်မြူးလို့။ ငါးပတ်၊ ငါးဖယ်၊ ငါးမျက်ဆန်နီ၊ ငါးကြင်းရွှေဝါတွေက ငွေရောင်မွေးလက်အကြေးခွံတွေတဖျပ်ဖျပ်နှင့် အလှပြရင်း ခုန်ပျံပျော်ပါးလို့။ အိုင်ကမ်းစပ်က ပျဉ်းမ၊ ထိမ်၊ ရေမန်ကျည်း စတဲ့အပင်တွေပေါ်မှာတော့ ဗျိုင်းအောက်တွေ၊ ဝေသာလီတွေ၊ ငှက်တော်ကလေးတွေ၊ စစ်စလီတွေက တစ်ကောင်တစ်ကောင် အစာခွံကျွေး တီတာတေးတွေဆိုလို့။

တင်ကျီးငှက်တွေ၊ ရေဘဲတွေ၊ အော်ရောတွေ၊ ခြောက်တောင်မျိုင်းတွေ၊ ကျွဲကျောင်းမျိုင်းတွေကတော့ တချို့က ဒိုက်ပုံပေါ်မှာနားလို့၊ တချို့က တဖွားဖွားနဲ့ ရေထဲမှာပေါ်ချည်ငုပ်ချည် အစာရှာလို့ ဘာသာဘာဝပျော်မြူးခဲ့ကြတဲ့ ကန်သာကြီးပေါ့။

အခုတော့ အဲဒါတွေက ပရီးအတိတ်မှာ မှန်ဝါးရီဝေ ကျန်ခဲ့ပါလေပြီ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လူနေအိမ်ခြေတွေကတိုးလာ၊ လယ်မြေတွေက တဖြည်းဖြည်းနဲ့တိုးတက်ကျယ်ပြန့်လာ၊ ဟွင်းထွက် ပလူပုရွက်ကောင်တွေလို လူတွေကလည်း တဖြည်းဖြည်းများလာကြတော့...။

သူတို့တစ်ဝမ်းတစ်ခါးလှဖို့အတွက် ဂယက်အင်းကြီး ဘဝပျက်ရတော့ပြီ။

သဘာဝကပေးထားသည့် တိတ်ဆိတ်ခြင်း၊ အေးချမ်းခြင်း၊ သာယာခြင်း၊ စိမ်းစိုခြင်း၊ ငြိမ်သက်ခြင်းတွေ ဝေးလွင့်ခဲ့ရပြီ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ရေကတိမ်လာခဲ့ပြီ။ ကွန်သမားတွေ၊ မြိုးသမားတွေ၊ ပိုက်သမားတွေ၊ ရင်တွန်းသမားတွေ၊ ဖားရှာငါးရှာသမားတွေနှင့် ဆူညံပွက်လောရိုက်နေခဲ့ပြီ။ သွေးညှီနဲ့တွေ့ များများလာသလောက် ကြာဝတ်ဆံရနံ့တွေ ပါးပါးလာခဲ့ရပြီ။

သူနဲ့ဘဝတူ မျိုးနွယ်စုတွေတောင် အခုဘယ်မှာသိပ်ရှိတော့လို့လဲ။ ရှားပါးလာနေပြီ။ သူတောင် ဘဝပေးအတွေ့အကြုံအရ ရှောင်တိမ်းတတ်၊ ခြေတတ်၊ ပုန်းတတ်လွန်းလို့ အခုအရွယ်အထိ အသက်ရှင်နေခဲ့တာလည်းဖြစ်၏။ အသက်ကလေးတစ်ချောင်း ရှင်သန်ရေးအတွက် အသည်းအသန်ရုန်းကန်ကူးစပ်ရင်း မျိုးဆက်သစ်တွေ တိုးပွားရစ်ဖို့ ကြိုးပမ်းနေတုန်း။

ပထမဆုံးမှိုန်းချက်က သူ့ရဲ့နံ့ဘေးကို ရှုပ်ဝင် ဖောက်ထွက်သွားခဲ့သည်။ ဒဏ်ရာအနာတရနှင့်

ကြောက်အားကြီးစွာအတင်းရုန်းထွက်တော့ အသား
စိုင့်တွေ၊ အရေပြားတွေ စုတ်ပြတ်ပြီး လွတ်ထွက်ခဲ့
ရ၏။ နောက်ထပ်မှီခိုနိုးချက်ကတော့ သူ့အမြီး
ရေယက်ပြားကို စုတ်ပြတ်သွားစေခဲ့ပြန်သည်။

ရေနက်နက်တွင်ပုန်းခိုနေရာမှ ရေပြင်ပေါ်ဆီ
အသာဖော့ကာတက်လာခဲ့သည်။ ရေပြင်အောက်
အနက်တစ်ထွာလောက်ကနေ မျက်ခွံမပါတဲ့
မျက်လုံးကြီးကိုအစွမ်းကုန်ပြူး၍ သူ့အကဲမတ်နေ
သည်။ အမှားအယွင်းဟစ်ခုမှ ယပ်၍မဖြစ်မခံနိုင်။
ပထမအချိန်တုန်းကတော့ သူ့မှာ ဖော့တစ်ခုကပ်နေ
သောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုအကဲမတ်ရန်၊ ရန်သူ
၏အန္တရာယ်ကို သတိထားရန် မေ့လျော့သွားခဲ့ပြီး
ပြီ။ ထို့အတွက်ပေးဆပ်ခဲ့ရသည်က ဒဏ်ရာနှစ်
ချက်ရခဲ့ပြီးပြီမဟုတ်လား။

ဒီတစ်ခါ အမှားအယွင်းထပ်၍ဖြစ်ခဲ့လျှင်
ပေးဆပ်ရမှာက သူ့အသက်။ လောင်းကြေးက
ကြီးမားလွန်းလှတော့သည်။

ကုန်းပေါ်မှလူသံသဲ့သဲ့ကို သူ့ကြားလိုက်ရ
၏။

“ဟေ့...ဟေ့၊ ဆူညံဆူညံလုပ်မနေကြနဲ့၊
ရေသံလဲလုံးဝထွက်မလာစေနဲ့၊ ဒီကောင်ကြီး နာ
သွားပြီကွ၊ သူ့အန္တရာယ်သိလို့ ခဏငြိမ်ပြီး တစ်နေ
ရာရာမှာ ဝပ်နေတာ၊ မကြာခင် ရေပေါ်ကိုပြန်
တက်လာမှာကိုနိုးသေတယ်၊ ဒီကောင်ကြီး ပြန်ပေါ်
မလာဘဲ နေကိုမနေဘူး၊ သူ့သားသမီးတွေ ရေ
ပေါ်မှာရှိသေးတယ်လေကွာ၊ ဟင်း...ဟင်း”

သနားညှာတာမူကင်းမဲ့လှသောအသံတွေကို
သူ့ကြားလိုက်ရတော့ ဒေါသတွေကဆူဝေလာသည်။
ဘာကြောင့်များ သူတစ်ပါး၏အသွေးအသား၊
အသက်တွေကို ဒီလောက်အာသာငမ်းငမ်းဖြစ်နေ
ရတာပါလိမ့်။ သူနားမလည်နိုင်။

ဒဏ်ရာတွေဆီက နာကျင်ကိုက်ခဲမှုကြောင့်
တစ်ကိုယ်လုံးတဆတ်ဆတ်တုန်လျက်ရှိ၏။ မမှောင်
မညှိုးနေသော ဒိုက်ပုံတွေအောက်သို့ နောက်ပြန်
ဆုတ်ကာ အသာတိုးဝင်၍ ခိုကပ်နေလိုက်သည်။
လူတွေ...လူတွေ အသားစားဘီလူးတွေကဲ့သို့
သူ့အသွေးအသားကို ဝါးမျိုစားသောက်ရန်
အာသာငမ်းငမ်းတက်ကာ စောင့်နေတုန်းဖြစ်
၏။

“လောလို့မဖြစ်ဘူး၊ ဆန္ဒဖော့လို့မဖြစ်ဘူး၊
သည်းခံပြီးဖောင့်မှ” ဟုဟော၏။ ဟုဟ်သည်။
တော်တော်ကြာလျှင် သည်လူသားတွေ သူ့ကိုရှာ
မတွေ့၍ လက်လျှော့ပြန်သွားမှာအမှန်ဖြစ်သည်
ကို အတွေ့အကြုံအရ သူသိနေသည်။

သို့သော် ခက်တာတစ်ခုက သူတို့မျိုးနွယ်
စုသည် ရေအောက်မှာအကြွကြွ ပုန်းခိုငြိမ်သက်
နေလို့မရ။ နေလည်းမနေနိုင်။ မကြာမကြာ ရေပေါ်
တက်ကာ အစာရှာရင်း၊ အစာစားရင်း လေရှူကြ
လေ့ရှိ၏။ သဘာဝကပေးအပ်ထားသော ပါးဟက်
နှစ်ဖက်က ရေထုထဲမှလေကိုစုပ်ယူအသက်ရှင်ရန်
အသုံးဝင်သော်လည်း ရေပြင်ပေါ်ဖြတ်သန်းတိုးဝှေ့
နေတတ်သော ကောက်ပင်ပျိုတို့၏ ရန်သင်းနေသော
လေ၊ ကြာဝက်မှုန်တို့၏ ထုံအိမွှေးပျံ့သည့်ရနံ့တို့
မျောပါသောလေတို့ကိုလည်း သူတို့မွတ်သိပ်စွာ ရှူ
ရှိုက်တတ်ကြပါ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ယင်ပေါင်စာ
ငါးကလေးတစ်ကောင် သူ့နားကကပ်ပြီး ကျော်
တက်ကူးခပ်သွားသည်။ ဘာမျှမဝေး၊ ငါးတစ်ခုနဲ့စာ
လောက်သာရှိမည်။ ဆတ်ခနဲအမြီးကိုကွေး၍ အား
ယူဆန့်ထုတ်လိုက်ပြီး ထိုးဟပ်လိုက်သည်။ မမီ
လိုက်၊ လွတ်သွားပြီ။ ဒဏ်ရာတွေကြောင့် တုံ့ဆိုင်
နှေးကွေးနေပြီဖြစ်၍ ထိုငါးကလေးကိုတောင်
မိအောင်မဖမ်းနိုင်တော့ပြီ။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးက
တစ်စစ်ကိုက်ခဲ၍ကျန်ရစ်သည်။

သူနဲဘေးဆီမှ စစ်ခနဲမျက်ခနဲ နာကျင်ခံစား လိုက်ရသဖြင့် ဘေးဘက်သို့အသားစောင်းငဲ့၍ကြည့် သည်။ အလို...သံမဏီမှိုနံ့စွယ်ဒဏ်ချက်ကြောင့် စုတ်ပြတ်ထွက်သွားကာ အသားစတွေဖွာလန်ကြ နေသောဒဏ်ရာကြီးကို ငါးကလေးတွေက ဝင်၍ တွပ်ကြ၊ ဟပ်ကြနှင့် ဖဲ့ယူဝါးမျိုနေပါပြီကော။

တိမ်ကြားကထွက်၍ ကျွဲနဲနဲပူလိုက်သော နေမင်းက ရေနည်းနေသောဂယက်ကွင်းကြီးကို မီးလောင်တိုက်သွင်းသကဲ့သို့ရှိ၏။ နေအပူကြောင့် ရေတွေလှိုက်ပူပူဟက်လာပြီ။ မှဟလော မိုးမရွာ ဟာတောင် ဘယ်နှုတ်ရရှိသွားပါလိမ့်။ ရေပူပူထဲ တွင် အနာဒဏ်ရာကြီးကအသားစတွေ ရေခွေးဖြော ထားသလို ခံစားနေရသည်။ ပို၍လည်းနာကျင် ကိုက်ခဲလာနေသည်။

အာရင်တုန်းကဆို ဟောဒီဂယက်အင်းကြီးထဲမှာ သူတို့မျိုးနွယ်တွေကသာမင်းမူခဲ့သည်။ သူ့အသားလာထိဖို့မပြောနှင့်၊ သူ့လာပြီဆိုတာ သိလိုက်သည်နှင့် တခြားငါးတွေ အသက်လုကာ ပြေးကြစမြိဖြစ်၏။ ခုတော့...ခုတော့။

စုတ်ပြတ်နေသောအပြီးဈားရေယက်ကြီးက လည်း ကူးခပ်လှုပ်ရှားရာမှာ အားက သိပ်မပါတော့။ ကြီးမားရှည်လျားသောသူ့ကိုယ်လုံးကြီးကို ပါးဟက် ဘေးနှစ်ဖက်မှ ရှေ့ရေယက်ကလေးနှစ်ခုကသာ ထိန်းပေးနေရသည်။ ကိုယ်လုံးကြီးကို တွန့်၍ လိမ် ၍၊ ယမ်းခါ၍ အနာကအသားစတွေဖဲစားနေသော ငါးကလေးတွေကိုမောင်းထုတ်နေရသည်။ ငါးကလေး တွေက ခွာထွက်သွားလိုက်၊ ပြန်ကပ်လာလိုက်နှင့် အခံရစက်ပြီး ဒေါသတွေထွက်နေမိ၏။

အာရင်တုန်းကဆို ဟောဒီဂယက်အင်းကြီးထဲ မှာ သူတို့မျိုးနွယ်တွေကသာမင်းမူခဲ့သည်။ သူ့

အသားလာထိဖို့မပြောနှင့်၊ သူ့လာပြီဆိုတာသိလိုက် သည်နှင့် တခြားငါးတွေ အသက်လုကာပြေးကြ စမြိဖြစ်၏။ ခုတော့...ခုတော့။

သူတို့မျိုးရိုးထဲတွင် သက်တမ်းရှေ့နေထိုင်ပြီး အသက်ရှင်သွားရသူဟူ၍ ဘယ်တုံးကမမှရှိခဲ့။ ယခုလည်းမရှိ။ နောင်တွင်လည်းရှိမှာမဟုတ်။ သူ့ အဖေ၊ သူ့အဘ၊ သူ့အဘိုးတို့ကိုပင်ကြည့်။ လူတွေ ၏ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်စားသောက်ခြင်းကိုသာ ခံစား ခဲ့ကြရ၏။ သူ့သား၊ သူ့ဖမ်း၊ သူ့မြစ်တွေကျတော့ ကော ထိုသဘာပတရားကြီး၏ ရက်စက်သော အမေ့စီရင်ချက်အောက်ကရုန်းထွက်နိုင်ဖို့ လမ်းက မမြင်။

ယခု သူ့ကိုပင်ကြည့်။ သတ်ဖြတ်ခံရအံ့ဆဲဆဲ သေအံ့မှူးမှူးအချိန်ကိုရောက်နေပြီမဟုတ်လား။

“ဪ...တော်တော်ဆိုဝါးလှတဲ့ ငါတို့ဘဝတွေပါလား”ဟု တွေးမိ ကာ ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်ရသေး ၏။ သက်ရှိသတ္တဝါအချင်းချင်း တစ်ဦး၏အသွေးအသားကို တစ်ဦး က ရက်ရက်စက်စက်ဖဲ့ယူဝါးမျို စားသောက်ကာ အသက်ရှင်နေရ

သောဘဝကြီးကို သူ့ရုံ့ရာမုန်းတီးမိပြီ။

ငါးရုံ့ခေါင်းရှည်တဲ့၊ ငါးရုံ့ခေါင်းတိုတဲ့၊ ငါးရုံ့ပနော့တဲ့၊ ငါးရုံ့လုံးတဲ့၊ ငါးရုံ့ဒိုင်တဲ့ မျိုးတူ မျိုးစိတ်ကွဲတွေကများလှ၏။ ထိုမျိုးစိတ်များစွာ ထဲတွင် သူတို့မျိုးစိတ် ငါးရုံ့ခေါင်းရှည်တွေကို လူ ကြိုက်များ၏။ ငါးရုံ့ခြောက်၊ ငါးရုံ့ငါးပိကောင်၊ ငါးရုံ့ငါးပိရေချိုတို့သည် ဈေးကွက်ဝင် ရောင်း ပန်းလှ၊ လွန်စွာအသုံးတည့်လှ၏။ ထို့ကြောင့် ပင် လူတွေ၏ အမဲလိုက်ခံရခြင်းဖြစ်တော့၏။ ကြည့်စမ်း... ယခုပင် သူ့သေမည့်ဘေးမှ သီသီ ကလေးလှုတ်ခဲ့သည် မဟုတ်လား။

ထိုအခိုက်မှာပင် ခပ်ကြီးကြီးငါးတစ်ကောင် က သူ့ဒဏ်ရာဟပြုကြီးကို ဝင်ရောက်ကိုက်ဖွဲစား သောက်လိုက်၍ အသားစကြီးတစ်စ ပုံပါသွားပြန်ပြီ။ အရိုးပေါ်အောင်ဆွဲယူဖွဲစားခြင်းခံလိုက်ရ၍ အသည်း ခိုက်အောင်နာကျင်လှသဖြင့် အားထည့်ကာ တဆတ် ဆတ်တုန်အောင် ရုန်းကန်ခတ်ထုတ်လိုက်ရပြန်၏။ ပွက်ထသွားသောရေလုံးရေစွယ်များကြောင့် ငါး ကလေးတွေ ဘေးသို့ခဏရုံသွားပြန်၏။ မကြာခင် ပြန်လာဖွဲယူစားသောက်ကြဦးမည်။

သူ့မှာ အားမင်တွေကုန်စပြုနေပြီ။ ဒဏ်ရာ က သွေးတွေတစ်မိမိထွက်နေ၏။ နာလည်းနာ၊ မောလည်းမောနေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဟာနေသော ဝမ်းဗိုက်ကိုဖြည့်ရန် ကြာပင်ရုံကြီးနား အသားကပ် သွားသည်။ ကြာစွယ်ကြီးဘေးတွင်ကပ်ငြိနေသော စိမ်းမန့်ဖန့်ရေမှော်တန်းတစ်ခုကို အလောတကြီး ဟပ်ယူမျိုးချလိုက်ရသည်။ သူသိပ်မကြိုက်လှသော် လည်း လောလောဆယ်ဟာနေသောဝမ်းဗိုက်ကို ဖြည့်ရန် ဒါပဲရှိသည်မဟုတ်လား။

သူ့အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီဆိုတာ သူ မသိ။ သို့သော် သူ့ဘဝမှာ ထောင်ပေါင်းများစွာသော သားပေါက်တို့ကိုခွပေးခဲ့သော ယခုလိုမိုးဦးကျ ကာလတွေကိုတော့ သူ မမှတ်မိနိုင်တော့လောက် အောင် ကျော်ဖြတ်ပြီးခဲ့ပြီ။

အခုကော...အခုကော။ မီးခြစ်ဆံချောင်းခန့် သားပေါက်နီနီကလေးတွေ ဖျာတစ်ချပ်စာခန့်ကို ဘေးမသီရန်မစ တခြားသတ္တဝါတွေဝါးမျိုးစားသောက် ခြင်းမခံရအောင် စောစောတုန်းက သူ စောင့်ရှောက် နေခဲ့သေးသည်မဟုတ်လော။ သူတို့ခလေ၊ သူတို့ ဘာသာဘာဝအလိုက် သားပေါက်ကလေးတွေက နေခြည်ပက်ဖျန်းထားသောရေပြင်၌ ကနဖော့၊ ထိကရုံး၊ လယ်ပတူ၊ မှော်ပင်ကလေးတွေကြားမှာ အစာရှာဖွေမြူးထူးနေကြစဉ် သူကတော့ ထိုသား

ပေါက်အုပ်ကြီး၏အောက် ရေအနက်တစ်တောင် ခန့်မှာ ရေငုပ်သင်္ဘောကြီးတစ်စင်းလှိုငြိမ်သက်၍ မမှီတ်မသုန်သောမျက်စိအစုံဖြင့် ဘေးဘယ်ညာ အထက်အောက်ကို အကဲခတ်၍ စောင့်ရှောက်နေခဲ့ ၏။

ဘဝတူ သားစားငါးရဲ့မျှား၏ရန်၊ လူသား တွေ၏ရန်ကို မပြတ်ကရုစိုက်နေခဲ့ရသည်။ ရန်သူ့ အရိပ်အခြည်ဟု သူ့သိလိုက်လျှင် သူ့ပါးစပ်ထဲ ပါးဟက်နှစ်ဖက်မှ ရေလှံကလေးတွေစီစီဟအောင် မှုတ်ယုတ်အချက်ပေးမည်။ ထိုအခါ အရိပ်အကဲ နားလည်လှသော သားပေါက်ကလေးတွေက မျက်စိ တစ်မှိတ်အတွင်းမှာပင် ဖျတ်ခနဲ ရေအောက်သို့ ငုပ်ဆင်းလာကြကာ ဒိုက်တွေ၊ မှော်တွေ၊ ရေညှိပင် တွေကြားမှာ ပုန်းအောင်းနေကြလိမ့်မည်။ ဘေးရန် ကင်းရှင်းပြီဟု သူကအချက်မပေးမချင်း ရေမျက်နှာ ပြင်ပေါ်သို့ ပြန်တက်လာကြဦးမည်မဟုတ်။

ဘေးအန္တရာယ်ရှင်းပြီဟု သူက အချက်ပေး လေမှ ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်တက်၍ မြူးထူးပျော်ပါး အစာစားကြပေလိမ့်မည်။

ယခုတော့ တကယ်ပဲနောက်ကျခဲ့လေပြီ။ သူ့ထက်အဆပေါင်းများစွာပိုမာယာယာများ လှသော လူသားတွေက သူ့မျှော်မှန်းထားသလို ရှေ့ဘက်ကလည်းမလာ၊ ဘေးဘယ်ညာနှစ်ဖက် ကလည်း မချဉ်းကပ်၊ ဘယ်လိုမှမြင်နိုင်စွမ်းမရှိသော နောက်ဘက်မှအသာဝင်ကာ စူးရဲထက်မြသော သံမဏိမိုန်းသွားဖြင့် သူ့အသက်စီဝီနီကိုခြွေယူရန် ကြိုးစားခဲ့ခြင်းကို ခံခဲ့ရလေပြီ။

အခုချိန်ဆို သားပေါက်ကလေးတွေ ဘယ်ဆီ မှာပါလိမ့်။ ရန်သူလူသားတွေ၏လက်ထဲ ပါများ သွားလေပြီလား။ ရက်စက်လိုက်ကြသည့်လူသား တွေ။ သူ့လို နှစ်ပိဿာ၊ သုံးပိဿာလောက်ရှိမည့် အရွယ်ရောက်ပြီးငါးရဲ့ကြီးတွေကို အသားစားလို၍

ဖမ်းကြသည်ကိုထားပါတော့။ ယခုတော့ တစ်ကောင်
တစ်ကောင်လျှင် မီးခြစ်ဆံသာသာလောက်ပဲရှိသေး
သည့် နီနီထွေးထွေးငါးရဲ့သားပေါက်လေးတွေကို
တော့ ချမ်းသာပေးသင့်ပါ၏။ သူတို့မျိုးဆက်တွေ
ဆက်လက်ရှင်သန်ခွင့်လေးပေးစေချင်ပါ၏။ ဤလို
လောဘတွေကြီးစိုးနေသည့် သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်
ကြီးတွင် အကြင်နာမဲ့၊ အတွေးအခေါ်မဲ့လှသော
လူသားတစ်စုကြောင့် ဤမြေ၊ ဤရေ၊ ဤမြစ်ဝ
ကျွန်းပေါ် လယ်ယာချောင်းမြောင်းတစ်ခွင်၌
ငါးမျိုးဟေ့ဟုံးသွားမှာကိုကော သူတို့ မစဉ်းစားမိ
လေရောသလား။

စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်က ဒဏ်ရာတွေ၊ နာကျင်မှု
တွေ၊ သူ၏ကာယိကဒုက္ခတွေကို တစ်ဇာတိအတွင်း
မေ့သွားစေလေ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် နေ့ဖြည့်ရိုက်ခတ်
ထားသဖြင့် ဝင်းပလင်းလက်နေသောရေမျက်နှာထက်
သို့ အသာအယာထိုးတက်လာခဲ့မိပြန်၏။

သတိထား... သတိထား၊ ရေပွက်ကလေး
တစ်ခု၊ ရေဗလုံစီကလေးတစ်လုံးမှ ထွက်မသွားမိ
စေရ။ ထွက်သွားပြီဆိုတာနဲ့ ကုန်းပေါ်ကစောင့်
ကြည့်နေသည့် လူသားတွေရဲ့ ရက်စက်တဲ့မိုနိုးသွား
က တိုးဝင်လာလိမ့်မည်။ သတိကြီးစွာထား၍
ရေမျက်နှာပြင်နှင့်တစ်ထွာခန့်အထိ ထိုးတက်လာ
ခဲ့သည်။ ဦးခေါင်းကို ဟိုသည်ယမ်းကာလှည့်ကာ
ရှာကြည့်၏။

ကြည့်စင်ပြာလုံနေသောမိုးကောင်းကင်ကြီး
ပေါ်တွင် တိမ်မျှင်ဝှမ်းစကလေးတွေ တစ်ရိပ်ရိပ်လွင့်
မျောလျက်ရှိ၏။ ကြာရွက်တွေကြားမှာ၊ ဒိုက်တွေ၊
မှော်တွေကြားမှာ ရှာသည်။ မတွေ့။ ဘယ်ဆီများ
ရောက်ကုန်ကြပြီနည်း။ “သားပေါက်ကလေးတွေ
ရေ... မင်းတို့ ဘယ်ဆီရောက်နေကြသလဲဟေ့၊
ရန်သူ့ဘက်ပါသွားကြလေပြီလား။”

သူ ပျာယာခတ်သွား၏။ စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့်
ရင်တွေပူလာ၏။ ထို့ကြောင့် သူ့လှုပ်ရှားမှုက
ညင်သာခြင်းမရှိတော့။ ရုတ်တရက် ဘေးသို့ဆတ်
ခနဲလှည့်ကာ ရှာ၏။ အရိုးထဲထိအောင်ပုံရုံထွက်
နေသောဒဏ်ရာကြီးက အလွန်နာကျင်လာသဖြင့်
“နာလိုက်တာ...နာလိုက်တာ”ဟုရေရွတ်ရင်း ပါးစပ်
ကိုဟလိုက်မိတော့ ပါးစပ်ထဲ ပါးဟက်နှစ်ဖက်ထဲက
ရေဗလုံစီကလေးတွေ လေးငါးဆယ်လုံး ဖွားခနဲ
ဖွားခနဲ ရေပြင်ပေါ်သို့လွင့်၍တက်သွားတော့၏။

ယိုမဏမှာပင် မိုးကြိုးပစ်ခဲလိုက်ရသလို
ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး “ကျဉ်”ခနဲ၊ “ခွပ်”ခနဲ ပြင်းပြ
သောနာကျင်မှုကို ခံစားလိုက်ရလေတော့၏။
သံမဏီမိုနိုးသွားက ဦးခေါင်းခွံအထက်မှဝင်၍
မေးအောက်ကနေ ဖောက်ထွက်သွားခဲ့ပြီ။

“မိပြီဟေ့၊ နည်းတဲ့ နှစ်ချိုငါးရဲ့ကြီးမဟုတ်
ဘူးဟေ့၊ အနည်းဆုံး သုံးလေးပိဿာပဲကွ၊ တော်
တော်ပါးတဲ့ငါးရဲ့ကြီးဟေ့၊ သူ့ကိုစောင့်နေမှန်းသိလို့
ဟိုးရေအောက်ဒိုက်ပင်တွေကြားမှာ သွားခိုနေတာ၊
တိုပြန်သွားပြီထင်လို့ သားစောမွန်ပြီး ပြန်တက်
လာတာကွ၊ သေသေချာချာရှာဟေ့၊ ကြာပင်တွေ
ကြားမှာ သားပေါက်တွေရှိလိမ့်မယ်၊ ကွန်သမားက
သေချာအုပ်နေရဲ့၊ မလွတ်စေနဲ့၊ ဟင်း... ဟင်း...
ဘယ်ရမလဲကွာ၊ တံငါလုပ်စားလာတာကြာပြီဟာ၊
သင်းတို့ပါးတယ်ဆိုတာလောက်တော့ ဟား...
ဟား ... ဟား ... ဒီညနေ ငါးရဲ့အူဟင်းလေးနဲ့ဆို
အတော်ပေါ့ကွ”

တံငါတစ်စု၏ ဟားတိုက်ရယ်လိုက်သံ
ကြောင့် အစာကောက်နေသော ကြာဖက်နင်းငှက်
ကလေးများ၊ ပိန်ညင်းငှက်ကလေးများ၊ ဗျိုင်း
အောက်ကလေးများ အလန်တကြားထဲပျံပြေးကြ
လေသည်။ ထိုနေ့က ကြာဝတ်မှုန်ရနံ့တို့ ထုံပျံ့ခြင်း
မရှိပါ။ ။

ဆွမ်းအုပ်နီနီ အမေရွက်လို့

■ ကောင်းနဲ့

‘ဆွမ်းအုပ်နီနီ အမေရွက်လို့
နက်ဖြန်မနက် ကျောင်းထွက်မယ်။
မောင်လည်းလိုက်မယ် ချန်မထားနဲ့
အမေသွားတော့ ပျင်းလှတယ်’

အစချီသော ကလေးကဗျာလေးကို ကျွန်တော်
တို့ အလွန်နှစ်သက်ခဲ့ကြသည်။ စာသင်ခန်းတွင်
လည်းကောင်း၊ စာသင်ခန်းပြင်ပတွင်လည်းကောင်း၊
ကစားရာတွင်လည်းကောင်း ထိုကဗျာလေးကို
ရွတ်ဆိုခဲ့ကြသည်။ ထိုကဗျာလေး၏ ဇာစ်မြစ်မှာ
ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းကို အခြေခံထားကြောင်း
လည်း ဖော့ရပါသည်။

ယခင်က မြန်မာ့ပညာရေးသည် ဘုန်းတော်
ကြီးကျောင်းများကို အမှီသဟဲပြုကြရသည်။
ထို့နောက်တွင် အင်္ဂလိပ်ကျောင်းများ၊ အမျိုးသား
ကျောင်းများ၊ တန်းကျောင်းများဟု အဆင့်ဆင့်
ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးသင်ပညာရေး
ကျောင်းမှာ ယနေ့ခေတ်အထိပင် ရှိနေပေသေး
သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှ အစပြုခဲ့၍ လား
မသိ။ ပါဠိစာပေသည် မြန်မာစာပေတွင် လွှမ်းမိုး
နေဆဲ၊ စိမ့်ဝင်နေဆဲဖြစ်သည်။ သစ္စာ၊ မေတ္တာ၊
မင်္ဂလာ ဟူသော ပါဠိစကားများသည် မြန်မာစကား
ပင်ဖြစ်နေပေတော့သည်။ မြန်မာစာပေ၏ မွေးစား
စကားလုံးများဖြစ်နေပေပြီ။ ပါဠိသက်စကားလုံး
ပေါင်းများစွာရှိသည့်အနက် ‘ကဝိ’ ဟူသော စကား
သည်လည်း တစ်လုံးအပါအဝင်ဖြစ်သည်။ မြန်မာ
စာပေလောကတွင် ကဝိသည် အသုံးများသည်။ ကဝိ
လေးမျိုးရှိကြောင်းလည်း ရေးဆရာများညွှန်းခဲ့ကြ
သည်။

- (၁) စိန္တာကဝိ = ကြံစည်စိတ်ကူးဖြင့် သီဆို
ဖွဲ့နွဲ့နိုင်ခြင်း။
- (၂) သုတကဝိ = အကြားအမြင်ဗဟုသုတ
ဖြင့် အကြောင်းအရာတို့ကို
သီဆိုဖွဲ့နွဲ့နိုင်ခြင်း။
- (၃) အတ္ထကဝိ = ဘာသာခြားစာပေတို့မှဖြစ်
စေ၊ ပါဠိတော်အဋ္ဌကထာ
တို့မှဖြစ်စေ မိမိဆိုလိုရာ
ဘာသာသို့ပြန်ဆို၍ သီကုံး
ဖွဲ့နွဲ့နိုင်ခြင်း။
- (၄) ပဋိဘာနကဝိ = မည်သည့်အရာမျိုးကိုမဆို
လျင်မြန်သော ဉာဏ်ဖြင့်
ထိုးထွင်း၍ သီကုံးဖွဲ့နွဲ့နိုင်
ခြင်းတို့ဖြစ်သည်။

ထိုကဝိတို့၏ ဖွဲ့ဆိုမှုကြောင့် ကဗျာမည်ပေ
၏ဟုဆိုခဲ့ကြသည်။ ‘ကဗျံ ဗန္ဓတီတိ ကဝိ’ ဟူ၍
ဖြစ်သည်။

ကဝိသုပွန်ဖြစ်ရန်အတွက်လည်း သဒ္ဒါကျမ်း၊
အဘိဓာန်ကျမ်း၊ ဆန်းကျမ်း၊ အလင်္ကာကျမ်းတို့ကို
လေ့လာသင်ယူ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာကြရပေသည်။ ထို
ကျမ်းများကို အမြဲမပြတ်လေ့လာနေကြရပေသည်။

‘သဒ္ဒါကျမ်း အဘိဓာန် ဆန်းအလင်္ကာ။
လေးကျမ်းပင် ကျွမ်းကျင်လတ်
မြဲမပြတ် လေ့လာ။
လျစ်လျူရှု
ရေးဖွဲ့မှု ကိစ္စာ
ဖယ်ရှောင်ခွာ
ကြဉ်ထား။’

ကြောင်းစုံလင်
ကဗျာရှင် မြတ်ကဝိဇယံ
နဲ့သီကျော်ကြား

ဟုတ်သို့ ထိုကျမ်းလေးကျမ်းကို ကျမ်းကျင်
ပါက ဗန္ဓအဖွဲ့အနွဲ့များမပြုသည့်တိုင် ပညာရှိဟု
သတ်မှတ်ကြပေသည်။ ထိုကျမ်းများကိုမတတ်
မြောက် မကျွမ်းကျင်ပါကလည်း မည်မျှပင်ရေးဖွဲ့
စေကာမူ ပညာရှိကိစ္စမည်ကြောင်း ရှေးဆရာများ
ဆိုခဲ့ကြပေသည်။ မိမိတတ်မြောက်ထားသော
စာပေကျမ်းဂန်များ၊ စဟုသုတများ၊ အတွေ့အကြုံ
များနှင့် ပင်ကိုဉာဏ်တို့ပေါင်းစပ်လိုက်သောအခါ
ကဗျာကောင်း၊ စာကောင်းများထွက်ပေါ်လာပေ
သည်။ ဤသို့ရေးဖွဲ့ခြင်းကိုပင် 'ကဝိဇော ဣဒံ
ကဗျံ' ကဗျာဟုခေါ်ဆိုကြပေသည်။

အက္ခရာများပေါင်းစုရာမှ ပုဒ်၊ ပုဒ်များ
ပေါင်းစုရာမှ ဝါကျ၊ ဝါကျများပေါင်းစုရာမှ ဗန္ဓ၊
ဗန္ဓများပေါင်းစုရာမှ စာပေဟူ၍ အဆင့်ဆင့်ဖြစ်
ပေါ်လာကြသည်။ ပုဂံခေတ်အက္ခရာများသည် ယနေ့
ခေတ်အက္ခရာများနှင့်မတူ၊ အက္ခရာ၏အစဖြစ်သော
ကြောင့် တည်ငြိမ်မှုမရှိ၊ အစဉ်ပြောင်းလဲနေရာမှ
ယနေ့ခေတ်အက္ခရာသို့တိုင်ခဲ့ပြီ။

ယနေ့ခေတ်အက္ခရာများသည်လည်း လုံးဝ
တည်ငြိမ်သွားပြီဟုကားမဆိုနိုင်။ အပြောင်းအလဲ
များရှိနေပါသေးသည်။ တည်ငြိမ်နိုင်သမျှတည်ငြိမ်
စေရန် ပညာရှင်များက ဆန်းစစ်ခြင်း၊ ပြုပြင်ခြင်း
များ ပြုလုပ်နေကြရဆဲဖြစ်သည်။ အထိုက်
အလျောက် တည်ငြိမ်မှုရှိနေပြီဟုကား ဆိုနိုင်ပါ
သည်။ ဖြစ်ပေါ်လာသောစာပေတို့မှ -

- (၁) ပစ္စ ဟူသော ကဗျာ
- (၂) ဂဇ ဟူသော စကားပြေ
- (၃) ဝိမိဿ ဟူသော ကဗျာစကားပြေ

နစ်ထွေစပ်ဟု စာပေအမျိုးအစားများရှိရာ မိမိ

အားသန်ရာအမျိုးအစားကို ရေးဖွဲ့နေကြသည်။
အတိတ်ခေတ်စာပေများကိုဖော်ထုတ်ခြင်း၊ သုတေ
သနပြုကြခြင်းမှာလည်း ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲနေကြ
ခြင်းမဟုတ်၊ အောက်ခြေခိုင်မှ အမြင့်တက်နိုင်မည်။
ထို့အတွက် ခေတ်ဟောင်းစာပေများကိုဖော်ထုတ်
ခြင်း၊ ထိန်းသိမ်းခြင်း၊ တင်ပြနေကြခြင်းဖြစ်ပေမည်။

မြန်မာဂန္ထဝင်ကဗျာများသည်လည်း ရှေး
ကတည်းကပင် အသံစီးဆင်းခြင်းနှင့် ပုံရိပ်တို့ရှိ
ခဲ့ကြသည်။ အသံတိုရှည်လတ်၊ နိမ့်သံ၊ မြင့်သံ၊
တက်သံ၊ သက်သံဟို့ ရှိနှင့်ပြီးဖြစ်သည်။ ကဗျာ
စာပေနှင့်ပတ်သက်သောစာတမ်းများပြုစုခြင်း၊
စာတမ်းဖတ်ပွဲများပြုလုပ်ခြင်း၊ စာတမ်းတင်ခြင်း
များရှိခဲ့ကြသည်။ ယနေ့တိုင်လည်း ရှိဆဲဖြစ်သည်။
၁၉၆၈ ခုနှစ်တွင် ထူးခြားသောစာတမ်းတစ်စောင်
ကို ဆရာမြဇင်မှ အထက်မြန်မာပြည်စာတမ်းဖတ်ပွဲ
သို့တင်သည်။ ဆရာမောင်စွမ်းရည်က ဖတ်ကြားခဲ့
သည်။ ထိုစာတမ်းသည် မြန်မာကဗျာကို ခေတ်
ပေါ်ရှုထောင့်မှ တင်ပြထားခြင်းဖြစ်သည်။

ဆရာမြဇင်မှ ကဗျာစာသား(Texture)၊
ကဗျာနရီ(Rhythm)၊ နိမိတ်ပုံ(Image)တို့ကို ပြုစု
ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဤတွင် နရီသည် မြန်မာတို့နှင့်
ရင်းနှီးပြီးဖြစ်သည်။ နိမိတ်ပုံသည်လည်း ရင်းနှီး
ပြီးသောဝေါဟာရဖြစ်သည်။ ဆရာမြဇင်မသုံးမီ
က ကြေးမုံပြင်ဟုလည်းကောင်း၊ ပုံရိပ်ဟူ၍လည်း
ကောင်းသုံးခဲ့ကြသည်။ နိမိတ်ပုံ(Image)သည်
ယနေ့ခေတ်တွင် ပို၍အသုံးများသည်။ ဖုန်းအသုံးပြု
သူတိုင်း Image ကို နားလည်ကြသည်။ ၎င်း
မှာ ဓာတ်ပုံဆော့ဖ်ဝဲဖြစ်သည်။ Image ကို
နိမိတ်ပုံအစား 'ဓာတ်ပုံ'ဟုပင် ပြောင်းလဲလာနိုင်
သည်။

ယနေ့ခေတ်တွင်ရေးသောကဗျာများသည်
ခေတ်ပေါ်ကဗျာများဖြစ်သည်။ မည်သည့်ကဗျာပုံစံ

ဖြင့် ရှေးသည်ဖြစ်စေ ကဗျာ၏အဆာများသည် ယနေ့ခေတ်အဆာများဖြစ်သည်။ အင်းဝခေတ် ကဗျာများ၏အဆာပလာများသည် ယနေ့ခေတ် လူငယ်များ နားလည်ရန်ခက်ခဲသည်။ ယနေ့ခေတ် ရေးသော ရတုဂုဏ်များသည် ကျွန်တော်တို့ ခံစားတတ်သည့် အဆာများနှင့်ရင်းနှီးသော ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ယနေ့ခေတ်တွင်ပြောဆိုနေကြ သော ဗန်းစကားများကို အနန္တသူရိယအမတ်ကြီး သည်လည်းကောင်း၊ ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရသည် လည်းကောင်း၊ ရှင်မဟာသီလပံသသည်လည်း ကောင်း နားလည်သွားကြမည်မဟုတ်ပေ။ ခေး၊ ညေး၊ ကွီးဟူသောဝေါဟာရများသည် ယနေ့ခေတ် ပေါ်စကားများဖြစ်၍ နေ့စဉ်လူပုဂ္ဂိုလ်များ နားလည်သိရှိမသွားကြပေ။

သို့သော် မူလကဗျာပုံစံကိုဖျက်၍ လမ်း ကြောင်းပြောင်းရေးတိုင်း ခေတ်ပေါ်မဟုတ်၊ မူလ အပင်မှ အကိုင်းကူးခြင်း၊ မျိုးဆက်ပြန့်ပွားခြင်းဖြင့် သာ ကဗျာကို ခေတ်ပေါ်အဖြစ်ပြောင်းသင့်သည်။ အောက်ခြေခိုင်ရင်းရှိပြီးသောကဗျာများကို အညွန့် ဝေစေခြင်း၊ ပန်းရောင်စုံပွင့်စေခြင်းတို့ဖြင့်သာ ခေတ်ပေါ်ကဗျာကိုဖန်တီးသင့်သည်။ စာဖတ်သူ ၏စိတ်နှလုံးကိုချမ်းမြေ့စေသင့်သည်။ ပုဂံခေတ် ကျောက်စာများကို ကျွန်တော်တို့သင်ယူခဲ့စဉ် က များစွာအခက်အခဲရှိခဲ့သည်။ ဆရာများက ရှင်းပြ၊ ဖတ်ပြမှ ကျွန်တော်တို့ ဖတ်တတ်ခဲ့ကြ၊ နားလည်ခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ ပုဂံ ခေတ်စာပေအရေးအသားသည် ကျွန်တော်တို့ ခေတ် စာပေအရေးအသားနှင့် မတူသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ခေတ်၏ပြောင်းလဲခြင်းတွင် စာပေ သည်လည်း ရပ်တန့်မနေကြောင်း သာဓကတစ်ရပ် ဖြစ်သည်။

ရောမခေတ်ကဗျာများ၊ တဂိုး၏ကဗျာများ

ကို ကျွန်တော်တို့လေ့လာခဲ့ကြဖူးသည်။ လွန်စွာ နှစ်ခြိုက်သောကဗျာများဖြစ်သည်။ ထိုကဗျာများ ကိုအတုယူ၍ မြန်မာကဗျာလမ်းမှဖွဲ့စွာ၍ရေးလျှင် မြန်မာစာပေတစ်ခေတ်ဆန်းခြင်း မဟုတ်ပေ။ ထိုကဗျာများသည် မြန်မာကဗျာမှ မျိုးဆက်ကူးယူ ခြင်းမဟုတ်။ ထို့ကြောင့် မြန်မာကဗျာ တစ်ခေတ် ဆန်းပြီဟုမဆိုနိုင်။ ပဲရမစ်များ၊ မျှော်စင်ကြီးများ၊ ချာချီကျောင်းကြီးများသည် သူတို့နိုင်ငံများတွင် လွန်စွာခံ့ညားကြသည်။ ခြူးပန်းခြူးနွယ်များ၊ ရုပ်တုများ၊ ပန်းချီများမှာ လွန်စွာအားကျဖွယ် ကောင်းသည်။ နှစ်လို့ဖွယ်ကောင်းသည်။ သူ့နိုင်ငံ တွင်ဖြစ်သည်။ မြန်မာမှုများမဟုတ်ကြ။

မြန်မာနိုင်ငံတွင်လည်း ရွှေတိဂုံစေတီတော် ကြီးသည်လည်းကောင်း၊ ပုဂံစေတီပုထိုးများသည် လည်းကောင်း အံ့ဖွယ်ထူးခြားသည်။ မြန်မာမှု အနုလက်ရာများဖြစ်သည်။ မြန်မာကို ကမ္ဘာနှင့် ရင်ပေါင်တန်းနိုင်ရန် ထိုစေတီတော်ကြီးများနေရာ တွင် ချာချီကျောင်းကြီးများ အစားထိုးမည်လား။ တွေးမျှပင်မတွေးရဲ။ သူ့ရေမြေသူ့အလှ၊ ကိုယ့်ရေ မြေကိုယ့်အလှ မဟုတ်လော။ ကိုယ့်အလှကို ကမ္ဘာနိုင်ငံအသီးသီးကလူအများ လာရောက် လေ့လာနေကြရသည် မဟုတ်တုံလော။ သူ့ရေမြေ အလှကို လေ့လာကြရမည်။ လေးစားကြရမည်။ အားကျကြရမည်။ ကိုယ့်နိုင်ငံရှိ စေတီပုထိုး ကျောင်းကန်များကို ယခင်လက်ရာများထက် ပိုမို စွာဆန်းပြားစွာ မွမ်းမံရမည်။ ခြယ်မှုန်းရမည်။ ရွှေတိဂုံကိုကြည့်ည့်၍ ဒေသအများတွင် ရွှေတိဂုံ စေတီပုံတူစေတီများ တည်ထားကိုးကွယ်ကြ သည်။ ကမ္ဘာနိုင်ငံများ၌ပင် ရွှေတိဂုံပုံတူစေတီ တည်ထားကိုးကွယ်ကြသည်။ ဂုဏ်ယူစရာပင်။ ဤသို့တွေးမိရာမှ 'ဆွမ်းအုပ်နီနီ အမေရွက်လို့'

ကဗျာကို ကျွန်တော်ရေးမိပါသည်။
သူ့ရေမြေ ကျောင်းတော်ကြီးက
ခုံထီးထီး အဆောက်အအုံ။
တို့နိုင်ငံ ပရမေဓာတ်မှာ
မြတ်ရွှေတိဂုံ။
သူ့ကျောင်း၏ နိမိတ်ပုံ
ရွှေတိဂုံ စေတီပျောက်။
တွေးမိရုံ စိုးရိမ်စိတ်က
ထိတ်လန့်လို့ကြောက်။

တွေးမိရုံနှင့်ပင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မိပါသည်။
သူ့နိုင်ငံ၏ မလေ့ထုံးစံ၊ ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှုသည်
ကိုယ့်နိုင်ငံနှင့်ဆက်စပ်မှုမရှိပေ။ သူ့အလှလည်း
လှပါစေ။ ကိုယ့်အလှလည်း လှစေပေ။ သူတို့၏
ချာချီကျောင်းကြီးလည်း ဝင့်ထည်ပါစေ၊ ဂုဏ်တင့်
ပါစေ။ ကိုယ့်နိုင်ငံက ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးသည်
လည်း သပ္ပာယ်ပါစေ။ ကြည်ညိုနိုင်ကြပါစေပေ။

ပန်းပွတ်ပွား ဓွမ်းမံခြယ်။
ပန်းခြံရုံ နဂါးလိမ်များနဲ့
ခုံညားလို့ထည်။
သူ့ကျောင်းနဲ့ သူ့နယ်ပယ်
အံ့ဖွယ်ပါ မြင်မဆုံး။
မျိုးဂုဏ်ရောင် ထွန်းပြောင်ဘိ
ပီတိနဲ့ ပြုံး။

သူ့နိုင်ငံ သွယ်ဝှက်ကျေးမှုနှင့်၊ သူ့အနုပညာ
သူ့လက်ရာနှင့်၊ သူ့ဒေသ သွန်းကျင် တင့်တယ်
ခြင်း၊ ခုံညားခြင်းတို့ကို ကျွန်တော်တို့ ဂုဏ်ယူရပေ
မည်။ သောမနဿဖြစ်ကြရပေမည်။ လေးစားကြရ
ပေမည်။ သူ့နယ်ပယ်အတွက် သူတို့တာဝန်၊ ကိုယ့်
နယ်ပယ်အတွက်လည်း ကိုယ်တို့မှာ တာဝန်ရှိပေ
သည်။

အနုပညာ လက်ရာလွှမ်း
မြတ်ပန်းခက် ဆေးပန်းချီ။

ဗုဒ္ဓဝင် ပန်းပန်းပုရယ်နဲ့
သွန်းထုစေတီ။
နံရံဆေး မင်စာစီ
ပုဂံပြည် ထင်ရှား။
တို့များရဲ့ရာ
တို့ကြားနာ တရားဓမ္မရယ်နဲ့
တို့များမှာ စကားအလှရယ်နဲ့
အားကျဖွယ် ရေမှာမြင့်တယ်
ကြာဟာင့်လျက်သား ။

ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီး၏ အံ့ဖွယ်များသည်
မြန်မာမှာသာမက ကမ္ဘာမှာပင် လွှမ်းမိုးနိုင်ခဲ့ပြီ။
ဗုဒ္ဓဝင်ပန်းချီကားများ၊ ဗုဒ္ဓဝင်ပန်းပုများ၊ မြန်မာမှု
အနုပညာလက်ရာများသည် လေးစားဂုဏ်ယူဖွယ်
ရာများပင်။ ပုဂံခေတ်စေတီတော်များမှ နံရံဆေး
ရေးပန်းချီများ၊ ပန်းပုလက်ရာများသည် ကမ္ဘာက
ပင် လေးစားအတုယူခဲ့ကြရသည်။ ဂုဏ်ယူစရာ
ရွှေမြန်မာအဖြစ် ကမ္ဘာအလယ် ဝင့်ထည်နေဆဲပင်။

ကျမ်းထုပ်စီရီ
ပန်းကနုတ်သီ မြေကနက်လကိုလ
လှမ်းသုတ်ချီ သပြေခက်ရယ်နဲ့
ဆွမ်းအုပ်နီနီ အမေရွက်ပါလို့
ကျောင်းတက်ခဲ့ရိုး။

ပုဂံ၊ ပင်းယ၊ အင်းဝမှသည် ဆရာတော်ကြီး
များ၊ မင်းမျိုးမတ်ပညာရှင်များ၊ စာဆိုတော်ကြီး
များပြုစုခဲ့သော ကျမ်းအစောင်စောင်လည်းရှိခဲ့ပြီ။
ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှအစပြုခဲ့သော မြန်မာ
စာပေသည် ခေတ်နှင့်အညီရင့်ပေါင်တန်းနိုင်ပြီ။
ကိုယ့်ရေကိုယ့်မြေသည် ဂုဏ်မငယ်ကြောင်း၊ ဂုဏ်
ထည်ကြောင်း၊ ထိန်းသိမ်းရန်၊ ပြန့်ပွားရန်မှာ
မျက်မှောက်ခေတ် အကျွန်ုပ်တို့လက်ဝယ်တွင်ရှိနေ
ပါသေးသတည်း။ ။

ကောင်းနဲ့

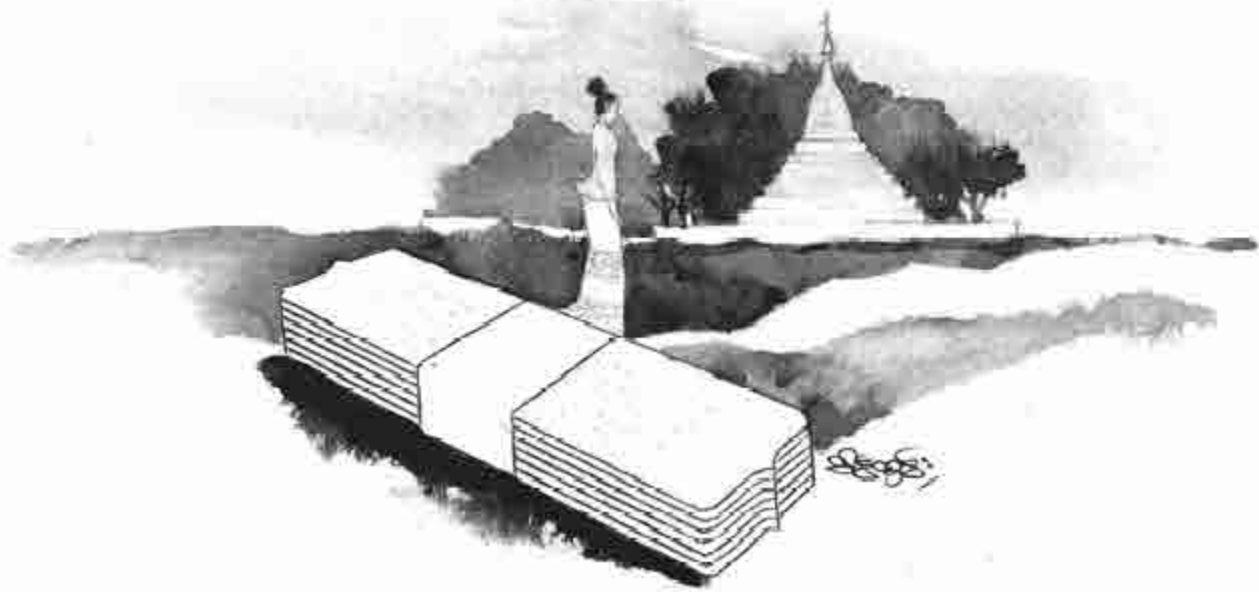
နန်းစဉ်ကာမညတ္တရကျမ်းဆိုသည်မှာ ဘုရင်များ မိဖုရားမြောက်ရန် တော်တော်ရာတွင် အရည်အချင်းတိုက်ကြည့်သော နန်းသုံးကျမ်းတစ်စောင်ဖြစ်သည်။ ဤစောင်းစဉ်မှ မိဖုရားခေါင်ကြီးဆိုသူမှာ သီပေါမင်း၏မိဖုရားခေါင်ကြီး အရှင်နန်းမတော်စုဖုရားလတ်ကို ဆိုလိုပါသည်။ နန်းစဉ်ကာမညတ္တရကျမ်းနှင့် မိဖုရားခေါင်ကြီးစုဖုရားလတ်တို့ မည်သို့ပတ်သက်ခဲ့သနည်း။

စာရေးသူတော်တော်များများက နန်းစဉ်ကာမညတ္တရကျမ်းကို မိဖုရားခေါင်ကြီးစုဖုရားလတ်သည် သီပေါမင်းတည်တော်မူသော 'မာန်အောင်ရတနာ' စေတီတော်တွင် ဌာပနာသွင်းနှံတော်မူသည်ဟု ရေးကြသည်။ ဤသည်ကို စာရေးသူအနေဖြင့် ဘာဝင်မကျပါ။ တုရားစာ၊ တရားစာ မဟုတ်ဘဲ ဤကျမ်းမျိုးကို အဘယ်ကြောင့် ဌာပနာသွင်းရသနည်း။

စစ်ကိုင်းမင်း(ဘကြီးတော်ဘုရား)လက်ထက် တော်က နန်းစဉ်ကျမ်းအစဉ်အလာကိုလိုက်နာမှု မရှိဘဲ ဆင်းရဲသောမျိုးနွယ်စုဖြစ်သော၊ အသိဉာဏ်ပညာမဲ့သော၊ သူတစ်ပါးအပေါ် မေတ္တာကရုဏာမဲ့ပြီးမောက်မာသော ဖလံ့ရံ့ရွာသူ မယ်နုဆိုသူကို ကောက်ယူ၍ အိမ်ရှေ့မိဖုရားမြှောက်လိုက်သည်။ နောင်အခါ မိဖုရားခေါင်ကြီးဖြစ်လာသည်။ ထိုမှအစပြု၍ ကုန်းဘောင်မင်းဆက်ပျက်သုဉ်းရန်

နန်းစဉ်ကာမညတ္တရကျမ်းနှင့် မိဖုရားခေါင်ကြီး

မောင်သန်းဆွေ(ထားဝယ်)

နိဒါန်းပျိုးခြင်းဖြစ်ပေသည်ဟု ယူဆကြကြောင်း ရေးကြသည်။

စစ်ကိုင်းမင်း(ဘကြီးတော်ဘုရား)၏ မိဖုရားခေါင်ကြီးဖြစ်လာသူ နန်းမတော်မယ်နုမှ မင်းတုန်းမင်း၏အလယ်နန်းမိဖုရားဖြစ်သော ဆင်ဖြူမရှင်ကို မွေးလာသည်။ ဆင်ဖြူမရှင်မှ သီပေါမင်း၏မိဖုရားခေါင်ကြီးဖြစ်လာသော စုဖုရားလတ်ကိုမွေးလာသည်။ သီပေါမင်းလက်ထက်တွင် နန်းတွင်း၌ အုပ်စုများကွဲလာပြီး မိဖုရားခေါင်ကြီး စုဖုရားလတ်ကို မလိလားသောအုပ်စုဖက်မှ မှူးကြီးမတ်ကြီးနှင့် ဘုရင့်လက်သုံးပညာရှိများသည် နန်းစဉ်သုံးကာမညှုတ္တရကျမ်းကို သတိရလာကြသည်။ နန်းစဉ်သုံးကာမညှုတ္တရကျမ်းသည် အိန္ဒိယမှဆင်းသက်လာသောကျမ်းဖြစ်သည်။ မြန်မာပညာရှိတို့မှီငြမ်းကိုးကားရေးသားထားသောကျမ်းလည်းဖြစ်သည်။ ဘုရင့်အစဉ်အဆက် လက်ကိုင်ပြုအားကိုးရသောကျမ်းတစ်ဆူလည်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သတိရလာကြဟန်တူသည်။

ထိုသို့ သတိရလာကြပြီး မိဖုရားခေါင်ကြီး စုဖုရားလတ်သည်လည်း နန်းမတော်မယ်နု၏မြေးဖြစ်သဖြင့် နန်းမတော်မယ်နုကဲ့သို့ပင် နန်းစဉ်သုံးကာမညှုတ္တရကျမ်းနှင့်မကိုက်ညီဟု ဝေဖန်လာကြသည်ကို မိဖုရားခေါင်ကြီးစုဖုရားလတ် ကြားသိ၍ ထိုကျမ်းကိုမလိုလားဘဲ အစပျောက်ချင်သောကြောင့် ဌာပနာသွင်းနှံလိုက်သည်ဟုဆိုကြသည်။

ထိုသို့ဆိုသည်ကို စာရေးသူတဝင်မကျပါ။ သဘောလည်းမကျပါ။ စုဖုရားလတ်သည် နန်းမတော်မယ်နုမှ ဆင်းသက်လာရိုးမှန်သော်လည်း မယ်နု၏မျိုးရိုးအနွယ်အဆက်ကိုကြည့်လျှင် အချို့သူများဆိုကြသကဲ့သို့ ဆင်းရဲသောမျိုးနွယ်စုမှ ဆင်းသက်လာသူမဟုတ်ပါ။ မယ်နုနှင့်

စလင်းမင်းသားကြီးတို့မောင်နှမသည် အသမ္ဘိန္ဒူဇာတ် မပြက်နွယ်လာ စင်ကြယ်စွာသော မင်းမျိုးအမှန်ဖြစ်ကြောင်း ဆိုခဲ့ကြသည်။ ဖလံခုံအနောက်ကျောင်းတိုက်ကြီး၌တည်ရှိသော ခေါင်းလောင်းနှစ်လုံး၌ ရေးသားဖော်ပြထားသည့် ခေါင်းလောင်းစာမူရင်းအတိုင်းနှင့် အင်းဝမြို့တောင်ဘက်မျက်နှာဟံသာဝတီတံခါးအထွက် ကျုံးမြောက်ဘက်ကပ်လျက် ယခုထိထင်ရှားစွာတည်ရှိသော မဟာဇေယျပထ တံတားဦးတည်ကျောက်စာတို့၌ မင်းမျိုးအမှန်ဖြစ်ကြောင်း ရေးသားဖော်ပြထားသည်။

(မှတ်ချက်။ ထိုခေါင်းလောင်းက ကျောက်စာတို့သည် သူတို့မောင်နှမကောင်းစားမှ ရေးထိုးထားသောစာများဖြစ်သည်ကို သတိမူရမည်။)

ထိုခေါင်းလောင်းစာကျောက်စာများအရ မြန်မာနှစ် ၅၈၈ ခု၊ ရတနာပူရ အင်းဝရွှေနန်း၌ မင်းပြုသော မိုးညှင်းမင်းတရားကြီးကိုအခြေပြု၍ ဆင်းသက်လာကြောင်း ဆိုထားသည်။ မိုးညှင်းမင်းတရားကြီး၏သားတော် ထူပါရုံဒါယကာ နရပတိ၊ ၎င်း၏သားတော် ပြည်စုန်မင်း၊ ၎င်း၏သမီးတော် စောမင်းထွတ်၊ ၎င်း၏သားတော် စတုဂါမဏိ၊ ၎င်းသားတော် အသင်္ခယာ၊ ၎င်းသားတော် သရေစည်သူ၊ ၎င်းသားတော် သီရိနန္ဒရာဇာ၊ ၎င်းသားတော် ဒူရင်ပစ္စည်း၊ ၎င်းသားတော် ဖလံခုံရွာတည်သူ ဗလသမန်း၊ ၎င်းသမီးတော် သခင်မွန်၊ ၎င်းသားတော် သီဟကျော်စွာ၊ ၎င်းသမီးတော် အဂ္ဂမဟေသီနန်းမတော်ဖြစ်သည်ဟု မိုးညှင်းမင်းတရားကြီးမှစ၍ရေတွက်သော် ၁၃ဆက်မြောက်၌ နန်းမတော်မယ်နု ကျရောက်ထွန်းကားလာပုံကို ဖော်ပြထားသည်။

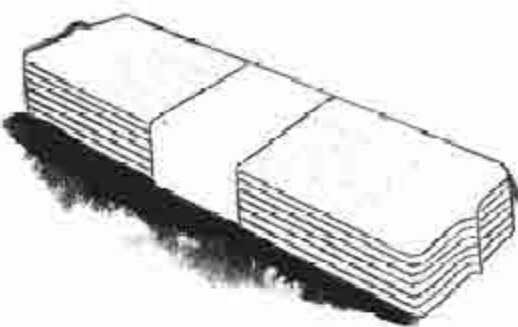
မယ်နုသည် မိဖုရားခေါင်ကြီးဖြစ်လာ၍ တစ်ကြောင်း၊ သူ၏အစ်ကို ဦးဆိုသည် စလင်းမင်းသားကြီးဖြစ်လာ၍တစ်ကြောင်း၊ သူတို့မျိုးရိုးကို

လက်လှမ်းမီသမျှ အထက်ဆက်ကိုပြန်ဖော်ခြင်း
လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ကုန်းဘောင်ဆက်ကို စတင်တည်ထောင်သော
ဦးအောင်ဇေယျ၏ မျိုးရိုးကား မြို့သူကြီးမျိုးရိုးဖြစ်
သည်။ နောင်အခါ ရာဇဝင်ဆရာတို့က ဦးအောင်
ဇေယျ၏ မျိုးရင်းကို ပုဂံမင်းဆက်မှဆင်းသက်လာ
ပုံအနေဖြင့် ရေးဆွဲပြကြ၏။ ပုဂံပြည်ရှင် ဖျံစောထီး
မှသည် အလောင်းစည်သူမင်း၊ သားတော် နရသူ
မင်းနှင့် မိဖုရားမြောက်ပြင်သည်တို့သားတော်
နရပတိစည်သူမင်းကြီး၊ ၎င်း၏ သမီးတော် ကျောင်း
တော်သည်နှင့် အနန္တသူရိယတို့စုံဖက်ရာတွင်
ဖွားမြင်သည့်သားတော် မင်းသိဒ္ဓိကာ၊ ၎င်း၏
သားတော် မင်းဘဲကြီးရတနာ၊ ၎င်းသားတော်
မင်းဘဲငယ်ရတနာ၊ ၎င်းသားတော် သမ္ဘုမြို့စား
ရန္တသူရ၊ ၎င်းသားတော် ပေါက်မြိုင်မင်းပုလဲ၊
၎င်းသားတော် မြေနမင်းဒိယာ၊ ၎င်းသားတော်
အဝရွှေနန်းရှင် မိုးညှင်းမင်းတရား၊ ၎င်းသား
တော် ဝပါနော်ရထာ၊ ၎င်းသားတော် မြောက်တက်
နော်ရထာ၊ ၎င်းသားတော် သင်္ခယာ၊ ၎င်းသားတော်
မင်းနေဝန်း၊ ၎င်းသားတော် မင်းရဲထွေး၊ ၎င်း
သားတော် မင်းကြီးရွှေ၊ ၎င်းသားတော် မင်းဘိုးခင်၊
၎င်းသားတော် မင်းစစ်နိုင်၊ ၎င်းသားတော် သီရိ
မဟာဓမ္မရာဇာဘွဲ့ခံ မင်းညိုစံ၊ ၎င်းသားတော်
အလောင်းမင်းတရားကြီးတိုင် ဆွေတော်စဉ်ဖြစ်
ပါသည်။

ထိုသည်ကို နိုင်ငံခြားသမိုင်းဆရာများက
သံသယဝင်ကြသည်။ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်မှတ်သား
ချက် အားနည်းသော မြန်မာတို့အတွက် များစွာ
စဉ်းစားစရာဖြစ်သည်ဟု ၎င်းတို့ကဆိုသည်။

(မှတ်ချက်။ ထူးခြားသောပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး
အထွတ်အထိပ်သို့ရောက်သည့်အခါ ၎င်းအနွယ်
အစဉ်အဆက်ကို ပြန်ဖော်တတ်ပါသည်။ ပေါ်

လည်း ပေါ်လာသည်။ နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်နှင့်ဖက်ဆစ်
ဂျပန်တို့လက်မှ မြန်မာနိုင်ငံတော်အား လွတ်လပ်
ရေးရရှိအောင် ဦးဆောင်နိုင်ခဲ့သော ဗိုလ်ချုပ်
အောင်ဆန်းသည် ယခုကဲ့သို့ လွတ်လပ်ရေးဖခင်
ကြီးဖြစ်မလာဘဲ သာမန်အဖြစ်နှင့်သာ ဘဝကို
အဆုံးသတ်သွားခဲ့လျှင် နယ်ချဲ့ကိုတွန်းလှန်ခဲ့
သော ဗိုလ်မင်းရောင်ဆိုသူသည်လည်း တော်လှန်
ရေးသမိုင်းတွင် ယခုကဲ့သို့ထင်ရှားလာမည်မဟုတ်
ပေ။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဟု တိုင်းပြည်ခေါင်း
ဆောင်ဖြစ်လာသဖြင့် ပုဂံပြည်မှပြေးလာသော
မင်းသမီးနှစ်ပါးမှစ၍ ၎င်း၏အနွယ်အဆက်ကို
ခြေရာခံဖော်ပြနိုင်ခဲ့သည်။ ဤသည်ကိုလည်း
ဟုတ်၊ မဟုတ် မည်သူမျှအတပ်မပြောနိုင်ချေ။
ဦးအောင်ဇေယျ၏ အဆက်အနွယ်တော်တို့ကို
ခြေရာခံနိုင်ခဲ့ခြင်းမှာလည်း ဤသဘောပင်ဖြစ်
သည်။ မြန်မာနိုင်ငံ၌ သမ္မတတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သော
ဒေါက်တာဘဦး၏ ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိတွင်လည်း
သူ၏အဆက်အနွယ်ကို အလားတူပင်ဆက်၍
ဖော်ပြထားသည်။ နန်းမတော်မယ်နဖြစ်စဉ်သည်
လည်း အလားတူပင်ဖြစ်၏။)

မိဖုရားခေါင်ကြီးစုဖုရားလတ်သည် သူ့ကိုယ်
သူ နန်းမတော်မယ်န၏ မြေးတော်ဆိုသည်ကိုမူ
သိပေမည်။ သို့သော် မယ်န၏ မျိုးရိုး မည်သို့ဆင်း
သက်လာသည်ကို ဂရုပြုနေမည်မဟုတ်ချေ။ သူက

ပလ္လင်ပေါ်ရောက်နေပေပြီ။ မည်သူက မည်သို့ပင် ပြောစေကာမူ ခြောက်ပြောရုံမည်မဟုတ်ပါ။ တီးတိုးတီးတိုး သဖန်းရိုးထိုးရုံမျှသာဖြစ်ပေမည်။

သို့ဆိုလျှင် နန်းစဉ်ကာမညုတ္တရကျမ်းကို မိဖုရားခေါင်ကြီးက အဘယ်ကြောင့် ဖျောက်ဖျက် လိုသနည်း။ သီပေါမင်းတွင် ထိုစဉ်က အပါးတော်မှ မြောက်တိုးပင့်ကော်ပြုနေသည့် ရှေးမောင်မောင် တုတ် ဆိုသူရှိ၏။ မောင်မောင်တုတ်ကြောင့်ပင် သီပေါမင်းသည် ဒိုင်းခင်မင် စသောသူများနှင့် ခြေပုပ်နေသဖြင့်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ နန်းစဉ် ကာမ ညုတ္တရကျမ်းကို ကိုးကား၍ ဆက်လက်ခြေမရွပ် နိုင်အောင်၊ မည်သူ့ကိုမျှမိဖုရားမမြှောက်နိုင်အောင် နန်းစဉ်ကျမ်းကြီးကိုမလိုလားခြင်းဖြစ်သည်ဟု စာရေးသူ ယူဆပါသည်။

သို့သော် ထိုကျမ်းကြီးကိုဖျောက်ဖျက် သည်ဆိုရာ၌ မာန်အောင်ရတနာစေတီတော်တွင် ဌာပနာ၍ ဖျောက်ဖျက်လိုက်သည်ဆိုသည်ကို စာရေးသူဘဝင်မကျပါ။ ဌာပနာထားသည်မှ ယခု ဖော်ထုတ်ကြည့်ရမည်ဆိုလျှင်လည်း နှစ်ပေါင်း ရာကျော်နေပြီဖြစ်သဖြင့် ထိုကျမ်းကြီးပျက်စီး လောက်ပေပြီ။

ဦးမောင်မောင်တင်ရေးသားသော ကုန်း ဘောင်ဆက်မဟာရာဇဝင်တော်ကြီးမှ မာန်အောင် ရတနာစေတီတည်ဟန်တို့တွင် ရေးသားထားသည် ကို အောက်ပါအတိုင်းတွေ့ရပါသည်-

သက္ကရာဇ်တစ်ထောင်နှစ် ရှေးလေးဆယ့် တစ်ခု၊ ကဆုန်လဆန်းလေးရက်၊ အင်္ဂါနေ့ တွင် ရတနာပုံရွှေမြို့တော်ကြီး အရှေ့တောင် နံတော်၏ တေဇအရုပ်ဖြစ်သော မဟာသီရိ ဟေမဝန်ဥယျာဉ်တော်ဝယ် ဖိနပ်တော် ငါးဆယ့်ငါးတောင်၊ အရုပ်တော် ငါးဆယ့် ခြောက်တောင်ရှိသော စေတီတော်ကို

တံတိုင်းမီးတားနှင့်တကွ တည်လုပ်တော် မူ၍ ရွှေဘုန်းတော်မြတ်ကြောင့် သမ္မာ ဒေဝနတ်ကောင်းနတ်မြတ်တို့ညွှန်ကြား ပြသပေးအပ်သည့်အတိုင်း၊ ရတနာသိင်္ခ မြို့စီရင်စု ရွာသာယာအရပ် တလည်း ချောင်းအနီး ဥမင်လိုဏ်တွင်းမှတွေ့ရှိ သော ရုပ်ရှင်တော်စာတော်ဓမ္မတော် များ၊ ထိုမှတစ်ပါး မစ္ဆိမတိုင်း မြတ်စွာ ဘုရားပွင့်တော်မူရာ မဟာဇောဓိပင်တော် အောက် အပရာဇိတရွှေပလ္လင်တော်ပေါက် ရောက်ရာဌာနကမြေနှင့်တကွ သတ္တဌာန၊ အဋ္ဌဝီသ၊ ရွှေ၊ ငွေ၊ မိုးကြိုး ပဉ္စလောဟာ ရုပ်တုဆင်းတုတော်များ၊ ဓမ္မက္ခန္ဓာ ရွှေလွှာ ရေး၊ ငွေလွှာရေး ပါဠိတော်များကို ဌာပနာ သွင်းနှံတော်မူပြီးလျှင် သဘင်ပွဲလမ်း အစမ်းအနားကြီးကျယ်စွာသော အစီအရင် ဖြင့် ရွှေထီးအထွတ်တင်လှူတော်မူ၍ အရိယာသံဃာတော်တို့အား အထူးထူး သော လှူဖွယ်ဝတ္ထုတို့ဖြင့် လှူဒါန်းချီး မြှင့်တော်မူလျက် စေတီတော်ကို 'မာန် အောင်ရတနာ' သမိုက်တော်မူသည်။

အထက်ပါ ကုန်းဘောင်ဆက်မဟာရာဇဝင် တော်ကြီးမှ စာတွင် ဌာပနာသွင်းရာ၌ နန်းစဉ် ကာမညုတ္တရကျမ်းပါဝင်သည်ဟု အတိအလင်း ရေးသားထားသည်ကို မတွေ့ရပါ။ သို့ဖြစ်၍ မိဖုရားခေါင်ကြီးအမိန့်ဖြင့် လျှို့ဝှက်စွာဌာပနာ လိုက်လေသလောဟုလည်း တွေးမိပါသည်။ ဌာပနာလိုက်ခြင်းဖြင့် အစအနပြန်ဖော်၍မရ တော့ပါ။ ။

မောင်သန်းဆွေ(ထားဝယ်)

မြန်မာနိုင်ငံ၏ပုံအသင်း လစဉ်ပြိုင်ပွဲနှင့် သုံးလပတ်ဓာတ်ပုံပြိုင်ပွဲများ

ဦးစွာကိုင်ပြိုင် (ခပ်ပြိုင်ပွဲများ) မြန်မာနိုင်ငံဓာတ်ပုံအသင်း၊ သက်ကြွဟန်အဖွဲ့ဝင်

၂၀၂၀ ပြည့်နှစ်၊ မတ်လ
ပြင်ပရိုက်ကူးရေးအစီအစဉ် (OPEN)

ပြိုင်ပွဲခေါင်းစဉ် - 'ခွေ'

ပြိုင်ပွဲဝင်ပုံပေါင်း - ၂၂ ပုံ

Covid-19 ကာလဖြစ်၍ ဓာတ်ပုံပြိုင်ပွဲများကို ပြင်ပသို့သွားရောက်ရိုက်ကူးခြင်းမပြုစေဘဲ မိမိတို့စိတ်ကြိုက်ရိုက်ကူးထားသော ပြိုင်ပွဲခေါင်းစဉ် 'ခွေ' နှင့်အကျုံးဝင်သည့်ပုံများဖြင့်သာ ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ လူတိုင်း အိမ်မှာသာ

နေကြသဖြင့် ယှဉ်ပြိုင်သောပုံအရေအတွက်နည်းပါးသည်ကိုတွေ့ရပါသည်။

ပထမ - အောင်မြင်စွာ

နေရာဖော်ပြထားခြင်းမရှိသဖြင့် မည်သည့်နေရာဟု ခန့်မှန်းရခက်သော်လည်း တုရားရိပ်၊ ကျောင်းရိပ်၊ တရားရိပ်အနီးတွင် ရိုက်ကူးထားကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ တောင်ပေါ်ဘုရားသို့တက်သော မြေသားလှေကားထစ်များပေါ်တွင်ကျရောက်နေသော နွေသရုပ်ဖြစ်သည့် ရော်ရွက်ဝါတို့အား

နံနက်နေအတက်တွင် ရဟန်းတစ်ပါးက အမှိုက်လှည်းကျင်းမနုဟန်ကို ယရုပ်ဖော်ပြထားပါသည်။ အလင်းရောင်ပြောင်းပြန်ကြောင့် လှေကားထစ်အရိပ်ပိုင်းများအား ပေါ်လွင်အောင်ရိုက်ကူးထားနိုင်ပါသည်။ ရိုက်ထောင့်ကို ယခုလို တည့်တည့်ရိုက်မည့်အစား ဘယ်ညာတစ်ဖက်ဖက်မှရိုက်ကူးနိုင်လျှင် ပိုမိုကောင်းမွန်မည်ဖြစ်ပါသည်။ ရိုက်ကူးချိန် အနည်းငယ်နောက်ကျသွားသဖြင့် အထက်မှကျရောက်လာသည့် အလင်းတန်းများ ပေါ်လွင်မှုမရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ နေရာကြိုက်လျှင် အချိန်ကိုက်ရိုက်တတ်ဖို့ ကြိုးစားသင့်ပါသည်။

ဒုတိယ - ခွန်သန်းယု

ဆုရပုံမှာ ရွှေပြည်သာမြို့အဝင် မော်တော်ကားကူးသည့် ရထားလမ်းမှ ရိုက်ကူးထားခြင်းဖြစ်သည်ဟု စာရေးသူ ခန့်မှန်းမိသည်။ ရထားလမ်း၏ကြမ်းခင်း

ပထမ - အောင်မြင်စွာ

တွင် ကင်မရာကိုချထားပြီး ဘယ်ညာ သစ်ပင်ခြောက်တန်းကို အနီးအဝေး (Perspective) ရယူကာ Main Subject ဖြစ်သော သီလရှင်တစ်ပါးကို မြင်ကွင်းရှေ့တစ်ဆုံးတွင်ထားရှိရိုက်ကူး ထားပါသည်။ နန္ဒကာလ၏ ပူပြင်း ခြောက်သွေ့သောဒဏ်ကြောင့် သစ်ရွက် များကြွေပြီး သစ်ကိုင်းခြောက်များဖြင့် ဖောဖောနေသောသစ်ပင်တန်းနှင့် အေးချမ်း

ရတီယ - ပုံနှိပ်သင်တန်း

သောဟုများရိပ်တွင် ခိုပင်နေသည့် သီလရှင်တစ်ပါး တို့ကို နှိုင်းယှဉ်ဖော်ပြထားပါသည်။ ဒဿနပါ သော ပုံတစ်ပုံဖြစ်ပါသည်။ ရထားသံလမ်းနှစ်ခုက သံသရာရှည်ဦးမည်ကို ဖော်ညွှန်းနေပါသည်။ ရိုက်ကူးမှုနှင့် စိတ်ကူးကောင်းသော ပုံတစ်ပုံ ဖြစ်ပါသည်။

တတိယ - ထိုက်လင်းအောင်

ဆုရပုံသည် သစ်ကိုင်းခြောက်များ၏အရိပ် များကျဆင်းနေသော ဘုရားရင်ပြင်၌ ရဟန်းနှစ်ပါး လျှောက်လှမ်းနေဟန်ကို ဖန်တီးရိုက်ကူးထား ကြောင်းတွေ့ရပါသည်။ နောက်ခံတွင် ဆောင်း နောင်းကာလ၏နှင်းမြူရိပ်များ ရိုးတိုးရိပ်တိပ် ထင်ကျန်နေဟန်ကို သစ်ရွက်ခြောက်များအား မီးရှို့ထားသော မီးခိုးဖြူများက ပုံပိုးနေပါသည်။

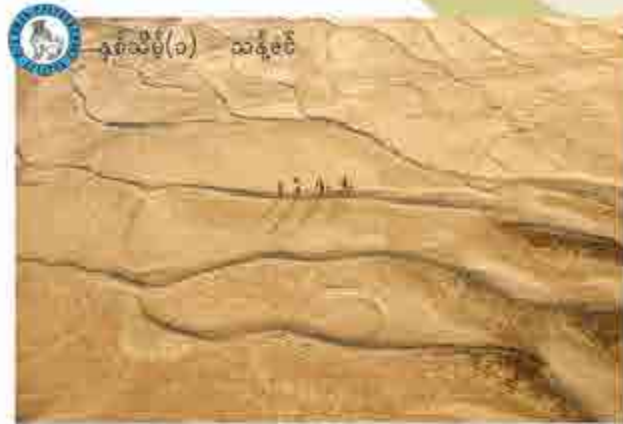
ရတီယ - ထိုက်လင်းအောင်

Main Subject ဖြစ်သော ရဟန်းနှစ်ပါးကို အလင်းရောင်ကွက်ကျနေသောနေရာအရောက် အမိအရဖမ်းယူထားနိုင်ပြီး ဘေးဘယ်ညာရှိ တာရုတ်စံကားပင်နှင့် ဘုရားစေတီ၏အောက်ခြေ တစ်ပိုင်းတစ်စတို့က ဘောင်မဟံယုယားသည် ကို တွေ့ရပါသည်။ မာတ်ပုံအယူအဆကောင်းမွန် ပါသည်။ ရှုချင့်စဖွယ်ကောင်းပြီး နန္ဒသရုပ်ကို ဝီပြင်အောင်သရုပ်ဖော်နိုင်ပါသည်။ စာရေးသူ အကြိုက်ဆုံးပုံဖြစ်ပါသည်။ ပုံတွင်ပါဝင်သော Subject တို့ကို နေရာမှန်ချထားရိုက်ကူးနိုင် သည်ကို ချီးကျူးလိုပါသည်။

နှစ်သိမ့်(၁) - သန့်စင်

ဆုရပုံသည် ရေခန်းစပြုနေသော ဧရာဝတီ မြစ်၏ ကမ်းခြေတစ်ခုတွင် ပေါ်ထွက်လာသည့် သောင်ပြင်ပေါ်၌ ခရီးသွားတစ်စုအား အပေါ်စီးအမြင်ဖြင့် ရိုက်ကူးထားပါ သည်။ ပုံကြည့်အမြင်၊ ကန်နည်းအားဖြင့် ငှက်ကြည့်အမြင်ဖြစ်သော Subject ၏ အပေါ်စီးမှရိုက်ကူးသည့်ပုံများသည် ထူးခြားဆန်းသစ်သောပုံများဖြစ်တတ် ပါသည်။ ယခုပုံသည် သောင်ပြင်တွင် လှိုင်းအထပ်ထပ်ထင်ကျန်ရစ်သော သောင်ရုံအရစ်များအတိုင်း ခရီးသွား

တစ်စုဖြင့် ပုံကို သက်ဝင်လှုပ်ရှားအောင် ရိုက်ကူးထားပါသည်။ သံသောင်ခုံ အရစ်များကို ပုံ၏ထောင့်ဖြတ်ရယူ နိုင်ပါက ယခုထက်ပိုမိုအောင်မြင် မည်ဖြစ်သည်။ Main Subject ဖြစ် သော ခရီးသွားများ၏ အရွယ်အစား ငယ်လွန်းသည်ကို သတိပြုသင့်ပါ သည်။

နှစ်သိမ့်(၂) - လှပိုးနိုင်

ဘားအံမြို့အပင်ရှိ ယင်ရှား သော ကျောက်ကလပ်စေတီနှင့် ဇွဲကပင်တောင်တန်းကို နောက်ခံပြု ရိုက်ကူးထားပါသည်။ ရေခန်းခြောက် နေသော ရေကန်နှင့် ဆောင်းယွန်း ကာလ မြူရိပ်များဝပ်ယုံနေပုံဖြင့် နွေ၏ သရုပ်ကိုဖော်ပြထားပါသည်။ ရိုက်ကူး မှု ရှုထောင့်ကောင်းမွန်ပါသည်။ အကြောင်းအရာခေါင်းစဉ်ကို သရုပ် ဖော်တင်ပြမှု အားနည်းပါသည်။ ပြတ်သားမှုအနည်းငယ်လျော့နည်းပါ သည်။

နှစ်သိမ့်(၃) - လှပိုးနိုင်

ဆုရပုံသည် မကွေးတိုင်းဒေသ ကြီး၊ ရေပုတ်ကြီးကျေးရွာမှ ကျေးရွာ သူများ နွေမိန့်တပေါင်းကာလ ပွင့်ကြဝေကြ၊ ကြွလွင့်နေကြသော လက်ပံပွင့်များ ကောက်နေကြဟန်ကို သရုပ်ဖော်ထားပါသည်။ နောက်ခံတွင် လှည်းများကို စနစ်တကျစီတန်းချထား ခြင်း၊ လှည်းမောင်းသူယောက်ျားတစ် ဦးတစ်ယောက်မျှမတွေ့ရခြင်းတို့က တမင်ဖန်တီးရိုက်ကူးထားကြောင်း

ပေါ်လွင်ပြီး သဘာဝထက်လွန်ကဲနေသဖြင့် နှစ်သိမ့်ဆုသာ ရရှိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ လှည်းတန်းနောက်မှမီးခိုးများမှာ သစ် ရွက်ခြောက်ကိုမီးရှို့ထားသဖြင့် မီးခိုးများထနေဟန်မဟုတ်ဘဲ မီးခိုးမှုတ်စက် (Smoke Gun) နှင့် အပြေးအလွှားမှုတ်ထား သောကြောင့် အနိမ့်အမြင့်တူနေပါသည်။ မျက်စိပသာဒ

ပထမ - ဆွေထွန်း

**၂၀၂၀ ပြည့်နှစ်၊
ပထမ ၃ လပတ်
အဖြူ အမည်း
ဓာတ်ပုံပြိုင်ပွဲ**

၂၀၂၀ ပြည့်နှစ်၏ ပထမဆုံး ၃ လပတ် အဖြူ အမည်း ဓာတ်ပုံ ပြိုင်ပွဲ၏ ခေါင်းစဉ် မှာ Memory ဖြစ်ပါ သည်။ သတိတရ၊ အမှတ်တရလွမ်းဆွတ် ဖွယ်ပုံများ ဝင်ရောက်

ယှဉ်ပြိုင်ကြပါသည်။ ပြိုင်ပွဲဝင်ပုံပေါင်း ၄၉ ပုံ ယှဉ်ပြိုင်ကြပါသည်။

ပထမ - ဆွေထွန်း

ရေပုံမှာ ပေးထားသောအကြောင်း အရာခေါင်းစဉ်အား ဝီဝီပြင်ပြင်သရုပ်ဖော် ထားပါသည်။ ငယ်ရွယ်စဉ် မိသားစုစုံစုံလင် လင်ရှိခဲ့စဉ်က အမှတ်တရရိုက်ကူးထားခဲ့ သော မိသားစုဓာတ်ပုံလေးသည် ယခုလို အထီးကျန်ဘဝ တစ်ယောက်တည်းကျန်ရှိစဉ် ပြန်လည်လွမ်းဆွတ်မိစေသောဓာတ်ပုံလေး ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ရိုက်ကူးစဉ် Main Subject ဖြစ်သော အဘွားအို၏မျက်နှာကို မှန် တွင်ပေါ်လွင်စေရန်နှင့် မိသားစုဓာတ်ပုံကို ပေါ်လွင်စေရန် အနီးတွင် ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင်ထွန်းညှိပေးထားပါသည်။ အလင်း ပေးစနစ်ကို ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်မှ အမြင့် စီး ခပ်ပါးပါးပေးထားပါသည်။ အလင်း

ဒုတိယ - Dr ထူးအောင်ရင်

တတိယ - နိုင်လင်းဇွန်း

ဖြစ်အောင် ဖန်တီးထားသော်လည်း သဘာဝကျ သည့်အခါ ပုံ၏အားကိုလျော့ကျစေသည်ကို သတိ ပြုစေချင်ပါသည်။

ပေးစနစ်ကျွမ်းကျင်သဖြင့် လိုအပ်သလောက်သာ အလင်းပေးထားနိုင်ပါသည်။ ဆွဲဆောင်မှုနှင့် အလွမ်းဓာတ်ကိုပေးသောပုံတစ်ပုံဖြစ်ပါသည်။

ဒုတိယ - Dr ထူးအောင်ရင်

မိမိငယ်စဉ် နပျိုလှပ လှသွေးကြွယ်ခဲစဉ်က ရိုက်ကူးခဲ့သော အလှဓာတ်ပုံလေးကို ပြန်လည်ထုတ်ကြည့်ပြီး လွမ်းမောတသဖြစ်ခဲ့ရသည့် အတွားအို၏ အလွမ်းကို ဖော်ညွှန်းထားပါသည်။ အကြောပြိုင်း ပြိုင်းထနေသော လက်ချောင်းများက ဓရာကိုညွှန်းဆိုနေပါသည်။ ပုံ၏ထောင့်ဖြတ်အဖြစ် Subject ကို နေရာချထားပါသည်။ ညာဘက်ခြမ်းပန်းသားမှာ ယခုထက်ပီပီပြင်ပြင်ပေါ်လွင်ဖို့လိုပါသည်။ အလင်းပေးစနစ်ကို တစ်ဖက်တည်းသာအသုံးပြုထားပါသည်။ အတွားအို၏ မျက်နှာတစ်စိတ်တစ်ဒေသပေါ်လွင်ပါက ပိုမိုကောင်းမွန်ပါမည်။ ဓာတ်ပုံအယူအဆကောင်းမွန်ပါသည်။

တတိယ - နိုင်လင်းထွန်း

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းကျဆုံးသွားသော မဟာမိတ်စစ်သည်များ အောက်မေ့ဖွယ်ထားရှိသည့် စစ်သင်္ချိုင်းတစ်ခုအတွင်း မိသားစုဝင်အမျိုးသမီးတစ်ဦးက လာရောက်ပြီး ကျဆုံးစစ်သည်အတွက် ပန်းစည်းလာရောက်ချထား ဂါဝရပြုဟန်ဖြင့် သရုပ်ဖော်ထားပါသည်။ အတန်းလိုက်ရှိနေသော အထိမ်းအမှတ်အုတ်ဂူငယ်များကို ပုံ၏ထောင့်ဖြတ်အဖြစ် ရယူထားပါသည်။ အလင်းရောင်တစောင်းကြောင့် အုတ်ဂူငယ်များနှင့် အမျိုးသမီးတို့၏ အရိပ်များက ပုံကိုလုံးကြွစေပါသည်။ အမျိုးသမီးတစ်ဦးတည်းအစား မိသားစုဝင်ကလေးတစ်ဦးဦးကို လက်ဆွဲပြီး ရုပ်နေမည်ဆိုလျှင် ကြည့်ရှုသူ၏ ရင်ထဲရောက်မည်ဖြစ်ပါသည်။ ရိုက်ကွင်းရှုထောင့် ကောင်းမွန်မှန်ကန်ပါသည်။

၂၀၂၀ ပြည့်နှစ်၊ ပထမ ၃ လပတ်

ဧရာဝတီပုံပြင်ပွဲ

ပြိုင်ပွဲခေါင်းစဉ် - Light Painting

ပြိုင်ပွဲဝင်ပုံခေါင်း - ၄၃ ပုံ

ပထမ - ဇော်မင်းလတ်

ပထမဆုရှင်၏ ပုံသည် စိတ္တဇပန်းချီကားချပ်တစ်ခုကို ကြည့်ရှုမိသလိုခံစားရပါသည်။ ယခုပြိုင်ပွဲတွင် စာရေးသူမှာ အကဲဖြတ်ခိုင်အဖြစ်ပါဝင်သဖြင့် ဆုရပုံကိုစတင်တွေ့ကတည်းက ဆုကြီးရမည်ဟု ခန့်မှန်းထားခဲ့ပါသည်။ အရောင်စုံသော အလင်းရောင်များဖြင့် အလင်းရောအမှောင်ပိုင်းပါပေါ်လွင်အောင် Photoshop ကို နိုင်နိုင်နင်းနင်းလုပ်ဆောင်နိုင်သည်ကို တွေ့ရပါသည်။ အရောင်အသွေးမျှတမှု (colour balance) ရှိပြီး ပုံပါ Subject

ပထမ - ဇော်မင်းလတ်

ဒုတိယ - ဖော်ဖော်အောင်

တတိယ - သန်းထွန်းဦး

ဖြစ်သော ဖန်မီးသီး၊ ဝိုင်ခွက်၊ ဖန်ခွက်များကို နေရာချထားမှုမှန်ကန်ပါသည်။ ကြည့်ရှုသူ၏ အမြင်ကို ဝိုင်ခွက်နီနီကဆွဲဆောင်သွားပြီး မြင်ကွင်းကထွက်မသွားအောင် နောက်ခံတွင် အဖြူရောင်အလင်းစက်ဝိုင်းက ကန့်သတ်ပေးထားပါသည်။ ဤအချက်က ပုံ၏အသက်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဒိုင်အများစုကြိုက်နှစ်သက်သောပုံဖြစ်ပါသည်။

ဒုတိယ - ဖော်ဖော်အောင်

အလင်းရောင်များဝေဆာနေသော ည ဈေးတန်းတစ်ခုကို မြင်ယောင်လာပါသည်။ စံပြုမယ်ကို ပုံ၏အလယ်တွင်ထားပြီး အလင်းဖြင့် ပန်းချီရေးထားသည်မှာ တစ်မျိုးကြည့်ကောင်း

ပါသည်။ အမြင်ဆွဲဆောင်မှုရှိခြင်း၊ အလင်းဖြင့်ဆေးခြယ်နိုင်ခြင်း၊ အတွေးများစေခြင်းတို့ကြောင့် ဆုကြီးကိုရရှိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ Photoshop ကို ကျွမ်းကျမ်းကျင်ကျင်အသုံးပြုထားပါသည်။

တတိယ - သန်းထွန်းဦး

ပုဂံတွင်ထင်ရှားသော ပြာသာဒ်ကြီးဘုရားကို ညအချိန်နေဝင်ပြီးစမှ ညဉ့်နက်သည်အထိစောင့်ဆိုင်းပြီး ကြယ်များလှည့်ပတ်နေပုံ ပေါ်လွင်အောင် ရိုက်ကူးထားပါသည်။ ရိုက်ကူးသူ၏စွဲလုံ့လ၊ သည်းခံနိုင်သည့်စိတ်ဓာတ်ကို ချီးကျူးလိုပါသည်။ ဘုရားတစ်ဆူတည်းကိုသာ ကြယ်အပြီးတန်းများပါအောင် ရိုက်ကူးခြင်းထက် အောက်ခြေသစ်ပင်တန်းတစ်လျှောက် မီးတန်းကွင်းများသဖွယ် ဖန်တီးမှုကြောင့် အောင်မြင်သည့်ပုံကိုရရှိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ နောက်ခံတွင် မီးတိုင်များ၏ အလင်းရောင်များကြောင့် ဘုရားမှာ ပိုမိုပေါ်လွင်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အောက်ခြေဆိုင်တန်းများတွင် ကားမီးတန်းရှည်ရှည်များပါဝင်ပါက ပို၍ကြည့်ကောင်းမည်ဖြစ်ပါသည်။ ပုဂံဘုရားများ၏ မြင်နေကျနေ့ရှုခင်းမဟုတ်ဘဲ ညရှုခင်းကိုကြည့်ရှုဖူးမြော်ရသဖြင့် ပုဂံကိုလွမ်းမိပါသည်။ ။

**ဦးတင်မြင့်(စစ်ငြိမ်းပန်း)
မြန်မာနိုင်ငံဗာတ်ပုံအသင်း
အကဲဖြတ်အဖွဲ့ဝင်**

ဖိတ်ပြတင်းကိုဖွင့်လှစ်ခြင်း

ပန်းချီပြပွဲ

✓ ဝေမွန်လင်း

သည်တစ်လ ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်းစာဖတ် ပရိသတ် ပန်းချီချစ်မြတ်နိုးသူများအတွက် ပန်းချီ ပြပွဲကောင်းနိုးရာရာလေးများကိုတင်ပြနိုင်ဖို့ မြို့ အနှံ့ရှိ ပန်းချီပြခန်းများကို ခြေဆန့်ရှာဖွေခဲ့ပါ တယ်။ ဒီလအတွက် ရွေးချယ်တင်ဆက် ပြောပြ ချင်တဲ့ ပန်းချီပြပွဲကတော့ -

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ ပန်းဘဲတန်း မြို့နယ်အတွင်းရှိ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဈေးအရှေ့ ဘက်တန်းက မြန်မာနိုင်ငံ ပန်းချီ၊ ပန်းပုအစည်း အရုံး(ဗဟို)ပြခန်းမှာ ၁-၆-၂၀၂၀ ရက်ကနေစပြီး ဓနုစဉ်မနက် ၉ နာရီမှ ညနေ ၅ နာရီအထိ နောက်ထပ်ပြပွဲမရှိမချင်းပြသသွားမှာဖြစ်ကြောင်း သိခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။

ရန်ကုန်မြို့ပေါ်ရှိ မြို့နယ်အသီးသီးက ပန်းချီ ဆရာများရဲ့ ပန်းချီကားများကိုစုပေါင်းပြီး ဖန်တီး ပြသထားတဲ့ပွဲမို့ ရက်ရှည်ရှည် အချိန်ကြာမြင့်စွာ ကြည့်ရှုခွင့်ရတဲ့ပွဲလည်းဖြစ်ပါ၏။

လက်ရာရှင်တွေကလည်း ပြပွဲအသီးသီးမှာ ပါဝင်ရေးဆွဲပြပွဲတဲ့ဆရာများပေမို့ လက်ရာတွေ ကလည်း သန့်မှသန့်၊ ကောင်းမှကောင်း၊ ပန်းချီ ကားပေါင်းတစ်ရာကျော်မျှ ပြသထားပါတယ်။ ပန်းချီကားတွေကလည်း အရွယ်အစားအမျိုးမျိုး၊ မီဒီယံအမျိုးမျိုး၊ အကြောင်းအရာအစုံစုံနဲ့ ရင်သပ်

ရူမောဖွယ်ရောင်စုံပန်းခင်းကြီးအလယ်ကို ရောက်သွားသလို ရင်စွန့်ကြည့်နူးရပါတယ်။

ပထမဆုံးစပြီးမိတ်ဆက်ပြောပြချင်တဲ့ ပန်းချီကားကလေး -

ပန်းချီဆရာ ဆရာရှမ်းလေးရဲ့ပန်းချီကားပါ။ ၁၅ ပေ x ၂ ပေအရွယ် အမရိုင်းလစ်
မီဒီယံနဲ့ ရေးဆွဲထားတဲ့ မြန်မာမူရိုးရာပန်းချီဆန်ဆန်၊ အရောင်ရွေးချယ်မှုမှန်ကန်စွာနဲ့
ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ ပန်းချီကားလေးအကြောင်းကိုပဲစပြီးပြောကြပါစို့ရဲ့...။

သစ်ပင်၊ သစ်ရွက်တွေကို မြန်မာမူရိုးဟန်နဲ့ရေးဆွဲထားပါတယ်။ ကြေးသွန်း
ခေါင်းလောင်းကြီးကိုထမ်းပိုးသယ်ရွက်ထားရတဲ့ ကျွန်းတိုင်ကြီးတွေကလည်း ခုံညားလှပါ
တယ်။

တန်ဆောင်း၊ စရပ်၊ စုလစ်မွမ်းချွန်များကလည်း ဟသံပဒါးရဲ့ရဲ့ကိုတောက်လို့...။

မိသားစုငါးယောက်ကိုရေးပြထားရာမှာလည်း သမီးငယ်လေးက ဖခင်ဖြစ်သူရဲ့
လက်ပေါ်မှာ။ ခေါင်းလောင်းထိုးနေတဲ့သားကို နောက်ကနေထိန်းပေးနေတဲ့ အမေနဲ့ လှူ
ဖွယ်ပန်းတွေကိုပွေ့ငိုက်ကြည့်နူးနေတဲ့ သမီးပျိုလေးအပြင် ခေါင်းလောင်းထိုးသံကြောင့်
တောင်ပံခတ်ပြီးပျံသန်းစပြုနေတဲ့ ခိုဖြူခိုပြာတို့ကလည်း ကြည့်နူးဖွယ်အတိ။ မြန်မာ
မိသားစုရဲ့ချစ်စရာလေ့စရိုက်ကို အမိအရုပ်ဖော်ထားတဲ့ ပန်းချီဆရာရှမ်းလေးရဲ့ စိတ်ကူးနဲ့
လက်ရာက တစ်မျိုးတစ်ကားသာချစ်စရာကောင်းနေပါတယ်။ လက်ရာမြောက်တဲ့ကားကောင်း

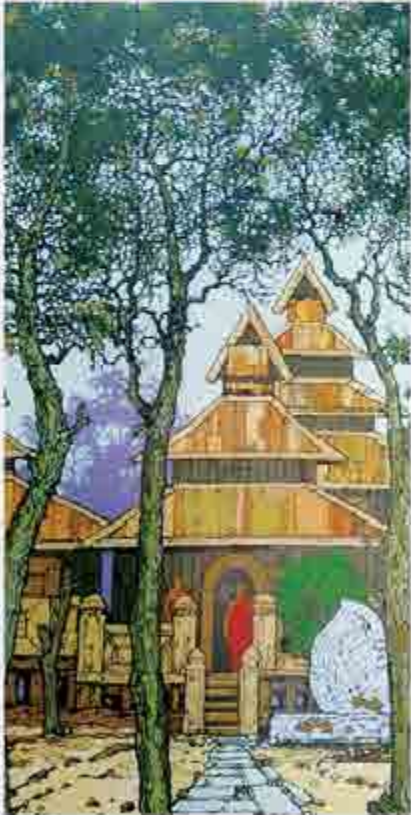
တစ်ကားဖို့ ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်းပန်းချီချစ်သူများကို ဦးစွာမိတ်ဆက်ပြောပြရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။
ပန်းချီချစ်သူများလည်း နှစ်သက်လိမ့်မယ်လို့ယင်ပါတယ်။

နောက်ထပ်မိတ်ဆက်ပြောပြချင်တဲ့ ပန်းချီကားက ဟိုဘက်ကမ်းနဲ့ သည်ဘက်ကမ်းကို
သယ်ယူပို့ဆောင်ပေးနေတဲ့ ငှက်ခတ်သမားတို့ရဲ့ ဘဝကိုဖော်ကျူးထားတဲ့ ပန်းချီဆရာ
ဆရာမောင်သန်းဝင်းရဲ့အတွေးစိတ်ကူးကို သိပ်သဘောကျလို့ ပြောပြ၊ ရေးပြချင်ပါတယ်။

ခရီးသည်တွေရဲ့ လိုရာခရီးကိုပို့ဆောင်ပေးနေရတဲ့ လှေသမားကြီးတွေရဲ့ ဘဝနဲ့ သူ
ရည်မှန်းရာပန်းတိုင်ကိုရောက်ပါ့မလားဆိုတဲ့အတွေးက ပန်းချီကားခံစားကြည့်ရသူတို့ရဲ့
စိတ်နှလုံးကို လှုပ်ရှားစေမှာတော့ အမှန်ပါပဲ။

လှေကလေးနှစ်စင်းက အသွားနဲ့အပြန်၊ အဝင်နဲ့အထွက်၊ သူ့ဦးတည်ချက်နဲ့သူ။

ပန်းချီဆရာက လှေပေါ်က ရေလုပ်သားကြီးနဲ့ ခရီးသည်တစ်စုကို တည်ငြိမ်စွာရေးဆွဲ
သရုပ်ဖော်ထားပေမဲ့ လှေနှစ်စင်းရပ်တည်ရာမြစ်ပြင်ရဲ့ ရေလှိုင်းအလှုပ်ကို ပီဘီလှုပ်နေဘိ
သကဲ့သို့ ရေးပြထားတာ အံ့မခန်းပါပဲ။ ရေလှိုင်းခတ်သံများပင် ကြားနေသယောင်ယောင်။

အကာအကွယ်မဲ့
မြစ်ပြင်မှာ လှေသမားနဲ့
ခရီးသည်တစ်စုမှာ ထီးပါ
သူများကလည်း ခိုးစို့တာ
သက်သာလိုသက်သာငြား
ထီးရဲ့အရိပ်ကို အကာ
အကွယ်ယူလို့ တချို့
လည်း ဗလားသက်သက်။

သည်ပန်းချီကား
မှာ အရောင်တွေယုံးယား
တာကလည်း ငြိမ်ချက်
သားကောင်းလှတဲ့ ရေပြင်
ကို ကြည့်ရတာတောင်

ကြာကြာမကြည့်နိုင်ဘဲ ပူလောင်စူးရဲနေသလိုခံစားရပါတယ်။
လူ့ဘဝရဲ့သရုပ်သကန်ကိုဖော်ကျူးနေတဲ့ သဘာဝဓမ္မစား
တစ်ပုဒ်နယ် ခံစားရတာရဲ့ ပန်းချီဆရာ ဆရာမောင်သန်းဝင်းရဲ့
အတွေးနက်ရှိုင်းမှုကလည်း အံ့မခန်းစရာ။ အဲဒီလို အတွေး
ကောင်းကောင်းနဲ့ အရေးကောင်းလှတဲ့ လက်ရာရှင်ကို
ပရိသတ်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရတာပါ။

နောက်ဆုံးပြောပြမိပန်းချီကားကတော့ ဆရာလှိုင်ဝမ်း
ရဲ့ပန်းချီကားပါပဲ။ ဆရာလှိုင်ဝမ်းက သည်ပန်းချီကားကို
မြန်မာမှုမြန်မာဟန်အပြည့်နဲ့ ရေးဆွဲထားပါတယ်။

မြန်မာမိသုကာလက်ရာနဲ့တည်ဆောက်ထားတဲ့ မြန်မာ
ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းလက်ရန်းနဲ့ လှေကားတွေကလည်း
ခုံညားပါတီ။ ကျောင်းတိုက်အဝင်လမ်းကလေးကလည်း
ကျောက်ပြားတွေအချပ်လိုက်ခင်းလို့။ သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့ရဲ့
အနီးအဝေးကို ကာလာအနုအရင့်နဲ့ခွဲပြီးရေးပြထားတာ
ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ။

ကျောင်းပေါက်ဝမှာတော့ ရဟန်း ၂ ပါး မတ်တတ်ရပ်ပြီး
တစ်စုံတစ်ခုကိုငုံလင့်နေသယောင်။

ဆရာလှိုင်ဝမ်းရဲ့ပန်းချီကားများနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငွေတာရီ
မဂ္ဂဇင်းပန်းချီချစ်သူများကို မိတ်ဆက်ပေးဖူးတာ မှတ်မိကောင်း

မှတ်မိကြလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

ဆရာဟာ သစ်ပင်၊ သစ်ကိုင်း၊ သစ်ရွက်လေးတွေကို စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းအောင် လှလှပပလေးရေးတဲ့နေရာမှာ တခြားပန်းချီဆရာတွေကပါ ကြိုက်နှစ်သက်ကြတဲ့ ဆရာတစ်ဦးပါ။

မြန်မာ့လည်းဆန်ဟယ်၊ ကိုယ်ပိုင်ဟန်လည်း ရှိဟယ်၊ ဆန်းသစ်ထူးခြားတဲ့ရေးချက်တွေကြောင့် ဆရာပန်းချီကားတွေက မကောင်းခံနိုင်ရိုးလား။

ဆရာလှိုင်ဝမ်းက အရောင်လေးတွေသုံးစွဲရာမှာ အရောင်တော်တော်များများကို ရှာဖွေဖော်စပ်နိုင်သူလိုပဲ ဆိုရပါလိမ့်မယ်။ သူ့သုံးစွဲတဲ့ အရောင်လေးတွေက သမားရိုးကျမြင်တွေ့နေကျ အရောင်မျိုးမဟုတ်ဘဲ ဝါ၊ နီ၊ ပြာတို့ရဲ့ ဆင့်ပွားပေါင်းစပ်တဲ့ အရောင်အသွေးတွေကို ချစ်စဖွယ်ဖြစ်အောင် ရေးနိုင်သူပါ။ ဆရာသုံးစွဲတဲ့အရောင်တွေ

က ကြည်လင်တောက်ပပြီး အရောင်လွင်လွင်လေးတွေကို ရှာဖွေဖော်စပ်ပြီး အံဝင်ခွင်ကျအသုံးချတတ်တဲ့ ဆရာပညာကို မလေးစားဘဲကို မနေနိုင်ပါဘူး။

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီးရဲ့ မြို့နယ်အသီးသီးက ပန်းချီဆရာကြီးငယ်တွေရဲ့ လက်ရာတွေကို တဝကြီးကြည့်ရှုခံစားခွင့်ရတာကို ဝမ်းမြောက်ကြည်နူးရပါတယ်။ ရတောင့်ရဲခဲအခွင့်အရေးကောင်းမို့ စိတ်ပြတင်းရဲ့ ထွက်ပေါက်အဖြစ် စီစဉ်တင်ဆက်ပေးပါသော မြန်မာနိုင်ငံ ပန်းချီ ပန်းပုအစည်းအရုံး (ဗဟို) အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့ကို ကျေးဇူးစကားဆိုလိုက်ပါရစေလား။ ။

ဝေမွန်လင်း

မိဂဒါဂုန်ဟောဝတွင် အသောကမင်းပသာကီလုပ်လှူဒါန်းခဲ့သော မကျောင်းနှင့်မဗ္ဗာရ်များ ပျက်စီးနေပုံ

ရောဝတီမှ နေရဉ္ဇရသို့(၂၈) ▶ မောင်မိုးယံ

ကျေးဇူးရှင်အသောကမင်းတရားကြီး

ကျွန်တော်တို့ အဗ္ဗပါလီသရက်ခြံမှ ခရီးဆက်ပြီး မကြာမီ ခရီးသွားအဖွဲ့ ကားပေါ်တွင် အိပ်ပျော်နေကြသော်လည်း ကျွန်တော်မအိပ်နိုင်ခဲ့

ဂင်္ဂါမြစ်သောင်ထွန်းပြီး လူများနေထိုင်နေပုံ

ပါ။ ဤလမ်းခရီးက မြတ်စွာဘုရား၏ ရာဇဂြိုဟ်မှ ဝေသာလီ၊ ကုသိနာရုံနောက်ဆုံးခရီးဖြစ်၍ ဘုရား၏မြေရာများနှင့် ဘဝဖြစ်စဉ်ကို တွေးလာခဲ့သည်။ အဗ္ဗပါလီကို သိမ်းပိုက်ချစ်ရေးဆိုရန် စွန့်စားခန်း

ထွက်ခဲ့သော ဗိမ္ဗိသာရမင်း၏ မြင်းခွာသံများကို ကြားယောင်နေမိသည်။

ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည် ဂေါတမဘုရားကို ၂ လကြာမျှ ရာဇဂြိုဟ်တွင် ပူဇော်ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားကို လိစ္ဆဝိမင်းတို့ကပင့်သဖြင့် ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းအထိ ၅ ယူဇနာရှည်သောမြေပေါ်တွင် ဝန်းများဖြန့်ကြဲကာ တည်းခိုဆောင်မဏ္ဍပ်များဆောက်လုပ်ပေးပြီး ၅ ရက်

ခရီး လိုက်လံပို့ဆောင်ပေး
သော မြင်ကွင်းကို ကြည့်
လိုသည့် ဆန္ဒဖြစ်မိသည်။
မြတ်စွာဘုရားကိုတောင်းပန်
ရန်လာနေသော ဒေဝဒတ်
၏ ဝိပိုင်ပိုင်ပုံစံကို မြင်ယောင်
နေမိသည်။ မွန်းလွဲ ၁
နာရီတွင် အာမစိပူးမြို့ကို
ဖြတ်သည်။ ဟိန္ဒူမေတ္တ
ဟုများပွဲကျင်းပနေရာ လမ်း
ပေါ်တွင် လူများစည်ကား
နေပါသည်။ ခွားကြီးများ
ကို လှပစွာကကြီးဆင်ထား
သလို ဆင်များကိုလည်း
အလှဆင်ကာ လှည်းဆွဲလာ
ပုံကိုကြည့်ပြီး ရှေးယခင်က
ဟိန္ဒူအယူဝါဒတို့ ထွန်းကား
နေဆဲဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ
သည်။

မွန်းလွဲ ၂ နာရီခွဲတွင်
ဘီဟာပြည်နယ်၊ ဟာဂျီပူ
မြို့ကိုဖြတ်သည်။ အလွန်
စည်ကားပြီး ကားနှင့် ဆိုင်
ကယ်များ တိုးဝှေ့နေပုံမှာ
သည်းမခံနိုင်ပါက ရန်ဖြစ်
နိုင်သည်။ သို့သော် လက်ပြ
ခေါင်းညိတ်ရင်း ကားလမ်း
ပေါ်က စည်းကမ်းမဲ့သော
မြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး သူ
အရပ်နှင့် သူ့ဇာတ် အဆင်
ရပြနေသည်မှာ သည်းခံခြင်း
လား၊ ဒီမိုကရေစီအမည်ခံ

လွတ်လပ်ခြင်းလားဟုတွေးရင်း မိနစ် ၂၀ ခရီးတွင် ဂန္တိတံတားကြီးသို့
ရောက်သည်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံ၏ လွတ်လပ်ရေးဖခင် မဟတ္တမဂန္တီကိုဂုဏ်ပြု
သောအားဖြင့် အမည်ပေးထားသည့်တံတားကြီးဖြစ်သည်။ အရှည် ၆
မိုင်ခန့် ဆောက်လုပ်ထားသော တံတားကြီးသည် အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် ဒုတိယ
အရှည်ဆုံးတံတားကြီးဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ၁၉၇၂ ခုနှစ်တွင် စတင်
ဆောက်လုပ်ခဲ့ပြီး ၁၉၈၂ ခုနှစ်တွင် ပြီးစီးခဲ့သည်ဟုဆိုပါသည်။ ဆိပ်ကမ်း
တွင် သင်္ဘောငယ်အချို့ ရုပ်နားထားကာ လေ့အချို့ လှော်ခတ်နေကြသည်။
ရေနည်းနေသဖြင့် သောင်ထွန်းကာ ရေစီးကျည်းနေသည်။ သောင်ပေါ်တွင်
လူနေအိမ်အုပ်စုလေးများတွေ့ရသည်။ မြန်မာပြည်မှာ ဧရာဝတီ၊ အိန္ဒိယ
မှာ ဂင်္ဂါဟု အားကိုးအားထား သမိုင်းအစဉ်အလာကြီးမားသော မြစ်ကြီး
သည် နှစ်ပေါင်းများစွာ လူနှင့်သတ္တလောကကို ကောင်းကျိုး၊ ဆိုးကျိုး
ပေးနေဆဲဖြစ်သည်။ တံတားပေါ်တွင် နာရီဝက်ခန့်ကားဖြတ်ပြီးသောအခါ

သေသာလီပြည်ရှိ စာသောကမင်းတရားကြီးတော်၏လုပ်လျှောငါးမိုးခေမာ
ထေရ်ပုဂ္ဂို ဇရာခေမာရေတိုင်

ဘီဟာပြည် ရွာတစ်ခုတွင် လှည်းဆွဲလှည့်နေပုံ

အသောကမင်းလျှောက်ခံခဲ့သော ပိဋကတ်အစုအဝေးအဖွဲ့အစည်း
ပေါ်တော်မာယာရီဟာနီ

ဟစ်ဖက်ကမ်းရှိ ပတ္တနားမြို့ကိုရောက်သည်။ ဂင်္ဂါမြစ်သည် ရှေးအခါက မဂဓနှင့်ဝဇ္ဇီတို့၏ နယ်နိမိတ်ကိုပိုင်းခြားထားသည့်မြစ်ဖြစ်သည်။

ပတ္တနားဆိုသည်ကား ဘုရားလက်ထက်တော်အခါက ပါဠိလိပုတ်ပြည်ဟုထင်ရှားသည်။ ကျွန်တော်ဖြတ်သန်းခဲ့ရာ ရှေးမြို့ဟောင်းများ တစ်လျှောက် ပတ္တနားသည် အစည်ကားဆုံးဟုပြောရမည်ဖြစ်သည်။ ဘီဟာပြည်နယ်၏မြို့တော်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ရုံးနှင့်လုပ်ငန်းစုံသည်။ ဂင်္ဂါမြစ်ဘေးတွင်တည်ရှိပြီး သောင်ထွန်းနေသောမြစ်ပြင်သည် မိုးတွင်း၌ရေကြီးပြီး မြို့ထဲသို့ရေဝင်နိုင်သည်။ ဂင်္ဂါမြစ်ထဲသို့ ကုကောမြစ်စီးဝင်ကာ ပေါင်းဆုံသောနေရာလည်းဖြစ်သည်။ ပတ္တနားအဝင် တံတားအဆင်း ချဉ်းကပ်လမ်းသည် မိုးပျံတံတားနှင့်ဆက်ကာ မြို့ကို ဖြတ်သန်းသွားသည်။ တံတားပေါ်မှ မြို့မြင်ကွင်းကိုကြည့်ရာ ရှုပ်ထွေးပျက်စီးနေသောအိမ်များ၊ ဈေးဆိုင်တန်းများ၊ စက်ရုံကြီးများ၊ သေသပ်မှုမရှိသော အဆောက်အအုံများက ရှေးဟောင်းလက်ရာမပျောက်ဘဲ ညစ်ပေနေသောသွင်ပြင်ကို မြင်တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ ပတ္တနားတွင်ရှိသော အသောကမင်း၏ကောင်းမှုတော်ရေတွင်း၊ ပတ္တနားရှေးဟောင်းပြတိုက်နှင့်

တတိယသင်္ဂါယနာတင်သော အသောကကျောင်းတော်ရာနေရာသို့ ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုလိုသော်လည်း ခရီးစဉ်အရ နာလန္ဒာသို့ တိုက်ရိုက်သွားရောက်ရမည်ဖြစ်၍ မဝင်တော့ဘဲ မြို့တွင်းသို့ ဖြတ်နေချိန်တွင် မြို့မြင်ကွင်းကိုသာ တွေ့ခဲ့ရသည်။

ဟာကယ်ဖော့ ပါဠိလိပုတ်ပြည်သည် မဂဓဘုရင် အဇာတသတ်

က ဝေသာလီပြည်ကိုတိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ရန် စစ်အခြေစိုက်စခန်းလုပ်ရာမှ မြို့ငယ်လေးဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဝိဇ္ဇိသာရမင်းလက်ထက်၊ အဇာတသတ်မင်းလက်ထက် မင်းဆက်များနေကာပိုင်း မဂဓတိုင်း၏ နန်းတော်ကို ပါဠိလိပုတ်ပြည်သို့ ဘီစီ ၂၆၈ တွင် ငရွှေပြောင်းနန်းစိုက်ခဲ့သည်။ အဇာတသတ်မင်းသည် ဖခင်ကိုသတ်ပြီး ဘုရင်လုပ်ခဲ့သလို သူ၏သားသည်လည်း အဇာတသတ်မင်းကိုသတ်ကာ မင်းလုပ်ခဲ့သည်။ အဖကိုသတ်သော မင်းဆက် ဂုဆက်နောက်တွင် မဂဓတိုင်းပြည်ပျက်ပြီး ပါဠိလိပုတ်သို့ နန်းနေပြည်တော်ရွှေ့ခဲ့သည်။ စန္ဒဂုတ္တမင်းလက်ထက်ကစ၍ မောရိယမင်းဆက်ဖြစ်လာသည်။ နှစ်ပေါင်း ၅၀ ခန့်အကြာ အသောကမင်းနန်းတက်သည်။

အသောကမင်းကို ဖခင် ဝိန္ဒုသာရမင်းနှင့် မွောမိဖုရားခေါင်ကြီးတို့မှမွေးဖွားခဲ့သည်။ ဝိန္ဒုသာရမင်းသည် သားတော်အသောကကို ဥဇ္ဇေနီပြည်(ယခု မွမ်ဘိုင်းနယ်များ)ကို အုပ်ချုပ်စေခဲ့သည်။ ဝိန္ဒုသာရမင်း နန်းသက် ၂၈ နှစ်၊ သာသနာနှစ် ၂၁၄ ခုတွင် ကံကုန်တော်မူခဲ့သည်။ အသောကမင်းသည် ဖအေတူမအေကွညီအစ်ကို ကိုးကျိပ် ကိုးယောက်ကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းကာ မင်းအဖြစ်

ကိုခံယူခဲ့သည်။ နန်းစံသက် ၇ နှစ်တွင် စစ်အင်အား တိုးချဲ့ကာ ကလိင်တိုင်းကို စစ်ချီတိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်ခဲ့သည်။ ကလိင်တိုင်းသည် အင်အား ကြီးမားသော်လည်း အသောကမင်းတရား၏ ရက်စက်သော၊ ကြမ်းတမ်းသော စစ်ဦးဘီလူး ထိုးစစ်ကြောင့် လှပေါင်း သိန်းနှင့်ချီကာ သေဆုံး ရပြီး စစ်သုံ့ပန်းအဖြစ် သိန်းနှင့်ချီကာ ဖမ်းဆီးခံခဲ့ ရသည်။ ကလိင်တိုင်းပြည်ရှိ ဘုရားစေတီ၊ ကျောင်း ကန်၊ အိမ်ရာများကို ဖျက်ဆီးကာ အပြစ်မဲ့လှပေါင်း များစွာ စစ်မြေပြင်၌သေပွဲဝင်ခဲ့ရသည်။

အသောကမင်းတရားသည် စစ်ဘုရင် အဖြစ်အနိုင်ရသော်လည်း ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူ၊ ဘာသာသာသနာ ကျောင်းကန်စရပ်များဖျက်ဆီး သူ လူသတ်သမားကြီးအဖြစ်မြင်ကြသလို မိမိ ကိုယ်တိုင်လည်း အတ္တကြီးမားသူအဖြစ် နောင်တရ သွားသောအခါ စစ်ကိုဖုန်းတီးသူဖြစ်သွားခဲ့သည်။ သူ စစ်ချီရာလမ်းကြောင်းရှိ ဂေါတမပွင့်တော်မူရာ ဗုဒ္ဓဂယာဒေသရှိ သာသနာ့အဆောက်အအုံပျက် များနှင့် ရဟန်းသံဃာများ၏ ဒုက္ခဆင်းရဲကို မြင် တွေ့ရသောအခါ သူ၏ရက်စက်မှုကို ရင်ထုမနာ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ သူသည် သတ္တလောကကို ဆုံးမတော်မူသော ဂေါတမဗုဒ္ဓ၏ အမွေခံ အဆောက်အအုံနှင့် တပည့် သာဝကများကိုဖြစ်မှားမိခြင်း အတွက် သူလေးစားရသော မဂဓပြည်အတိုင်ပင်ခံအမတ် ချုပ်ကြီး ရာဇဂုတ္တကို ဝန်ချ တောင်းပန်လိုက်သည်။ သူ့ကို စစ်တိုက်လိုစိတ်၊ ဒေါသထွက် လိုစိတ်၊ ရက်စက်လိုစိတ်များ ဖြစ်အောင် လှုံ့ဆော်တတ်သော သူချစ်သော မိဖုရားတိဿ

ရက္ခိတာကို ကြောက်ရွံ့ဖုန်းတီးသွားသည်။ ဂေါတမ ဘုရား၏ အဆုံးအမသည် မကောင်းမှုကိုရှောင်ကြဉ် ခြင်း၊ ကောင်းမှုကိုပြုခြင်း၊ အလှူဒါနပေးခြင်း၊ မှန်ကန်ခြင်း၊ စင်ကြယ်ခြင်းဟူသော တရားဖြစ် သည်ကို သိရှိသွားသောအခါ ဗြာဟ္မဏဝါဒ ကိုးကွယ်ရာမှ ဗုဒ္ဓဝါဒကိုယုံကြည်သက်ဝင်ကာ ဗုဒ္ဓ ဘာသာကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

အသောကမင်းတရားကြီးသည် ပါဠိပုတ် ပြည်၌ သူ၏နောင်တအမှားများကိုမေ့ဖျက်ပြီး သမိုင်းကြေးမင်္ဂလ်ရန် ဗုဒ္ဓဘာသာပြန့်ပွားရေးကို အလေးထားဆောင်ရွက်တော်မူခဲ့သည်။ ဒေသအနှံ့ တွင် စေတီပေါင်း ၈၄၀၀၀၊ ရေကန်ပေါင်း ၈၄၀၀၀ တည်ထားခဲ့သည်။ ဗုဒ္ဓတရားကို ယုံကြည်စွာ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာကို ထဲထဲဝင်ဝင် လေ့လာပြီးသောအခါ ဗုဒ္ဓဝိနည်းဇောတိအတိုင်း မလိုက်နာသော သံဃာတော် လစွီရဟန်းများကို ဖယ်ရှားဆုံးမရန် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ သာသနာ တော် သန့်ရှင်းရေးအတွက် ရှင်မဟာမောဂ္ဂလိ ပုတ္တတိဿမထေရ်ကိုပင့်ဖိတ်ကာ သင်္ဂါယနာတင်ပွဲ ကို ပါဠိပုတ်ပြည်၊ အသောကာရုံကျောင်းဟု ခေါ်သော ကုက္ကုဋ္ဌရာမကျောင်းတော်ကြီး၌ သာသနာတော်နှစ် ၂၃၅ ခု၊ ဘီစီ ၃၀၈ ခုနှစ်၊

ပိကဒါဝန်တော်စေတီတော်၌ အသောကမင်းတရားထိုးခဲ့သော အလှူတော်စေတီ

ရှုဖူးလေ့ရှိသော သံဃာလေးပါးတော်တော်နှင့် နီးဆောင်ကာ အပူရက္ခိတမထေရ် ဦးဆောင်ကာ အပူရက္ခိတမထေရ် ဦးဆောင်ကာ အပူရက္ခိတမထေရ် ဦးဆောင်ကာ အပူရက္ခိတမထေရ် ဦးဆောင်ကာ

နာလန္ဒာမြို့အဝင်ပုဂံဦး

ဗုဒ္ဓ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုပြီး ၂၃၅ နှစ်အကြာတွင် ကျင်းပ ခဲ့သည်။ အသောကမင်းတရားကြီးသည် ပစ္စည်း လေးပါးဒါယကာအဖြစ်ခံယူကာ သံဃာတော် ပေါင်း တစ်ထောင်ဖြင့် ၉ လတိုင်တိုင် တတိယ သင်္ဂါယနာတင်ပွဲကို ကျင်းပခဲ့သည်။

တတိယသင်္ဂါယနာတင်ပွဲကို ကျင်းပပြီး သည်နှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာပြန့်ပွားရေးစီမံချက်ချကာ ၉ တိုင်း ၉ ဌာနကို သာသနာပြုရေးစေလွှတ်ခဲ့သည်။ ထိုဒေသများမှာ မစ္ဆန္ဒိကမထေရ်နှင့် သံဃာလေးပါး ဦးဆောင်၍ ကသိုရ်ပြည် (အာဖဂန်နစ္စတန်နိုင်ငံ၊ ကဘူးလ်ဒေသ)နှင့် ဂန္ဓာရတိုင်း (ပန်ဂျပ်ပြည်နယ်၊ ရာဝါပင်ရိလ်၊ ရာဝါပင်ဒီ)၊ မဟာဒေဝထေရ်နှင့်

သံဃာလေးပါး ဦးဆောင်ကာ မဟိသမဏ္ဍလ (မိုက်ဆိုးပြည်နယ်)၊ ရက္ခိတမထေရ်နှင့် သံဃာလေးပါးက ဝနဝါသီတိုင်း (ကနုဒနယ်)၊ ယောနက မေဗရက္ခိတမထေရ် ဦးဆောင်ကာ အပူရက္ခိတမထေရ် (ဂူဂျရတ်ပြည်နယ်၊ ကတ္တိယဝါနယ်၊ သိဒ္ဓါနယ်)၊ မဟာမေဗ ရက္ခိတမထေရ်ဦးဆောင်ကာ မဟာ ရက္ခိတိုင်း(မွမ်ဘိုင်းနယ်)၊ မဟာရက္ခိတ မထေရ်နှင့် သံဃာလေးပါးဦးဆောင် ကာ ယောနကတိုင်း (တူရကီ၊ ဂရိ၊ ပါသီယန်)၊ မစ္ဆိမထေရ်နှင့် သံဃာ လေးပါးက ဟိမဝန္တာဒေသ၊ ဓသာဏ မထေရ်နှင့် ဥတ္တရမထေရ်က သုဝဏ္ဏ တူမိ (မြန်မာ၊ ထိုင်း၊ အရှေ့တောင် အာရှ)၊ မဟာမဟိန္ဒမထေရ်နှင့် သံဃာလေးပါးက လင်္ကာဒီပ (သီရိ လင်္ကာနိုင်ငံ)တို့ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံတွင် အေဒီ ၃ ရာစုကတည်းက သထုံ သုဝဏ္ဏဘူမိနှင့် သရေစေတီရာသို့ ဗုဒ္ဓစာပေနှင့် ဝိဇ္ဇကတ် ၃ ပုံရောက်ရှိပြီး စေတီများတည်ထားခဲ့ သည်။ ပုဂံစေတီတွင် အိန္ဒိယမှလာရောက်အခြေချ နေထိုင်သော ဟိန္ဒူတို့ရှိခဲ့သလို ပုဂံသားတို့ ဗုဒ္ဓဂယာဒေသသို့ သွားခဲ့သောသမိုင်းရှိသည်။ ကျန်စစ်သားမင်းကြီးသည် ဗုဒ္ဓဂယာရှိ မဟာဇောဓိ စေတီကြီးကို ပထမဆုံးမွမ်းမံပြင်ဆင်ခဲ့သော မြန်မာဘုရင်ဖြစ်သည်။ ထိုအတူ အိန္ဒိယယဉ်ကျေး မှုသည်လည်း ပုဂံသို့ စတင်ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ရှေး က စမ္မာဟုခေါ်သော စီယက်နမ်တွင် ကျောင်း တော်ကြီးနှင့် ပုထိုးတော်တစ်ဆူကို ဒေါင်ဒွန်အရပ် တွင် တွေ့ရသည်။ အင်ဒိုနီးရှားရှိ ဗောဓေဗုဓ

စေတီပုထိုး၊ ကမ္ဘောဒီးယားရှိ အန်ကောဝပ် ကျောင်းတော်ကြီးများသည် သာသနာပြုခရီး၏ အတိမ်းအမှတ်များဖြစ်ပါသည်။

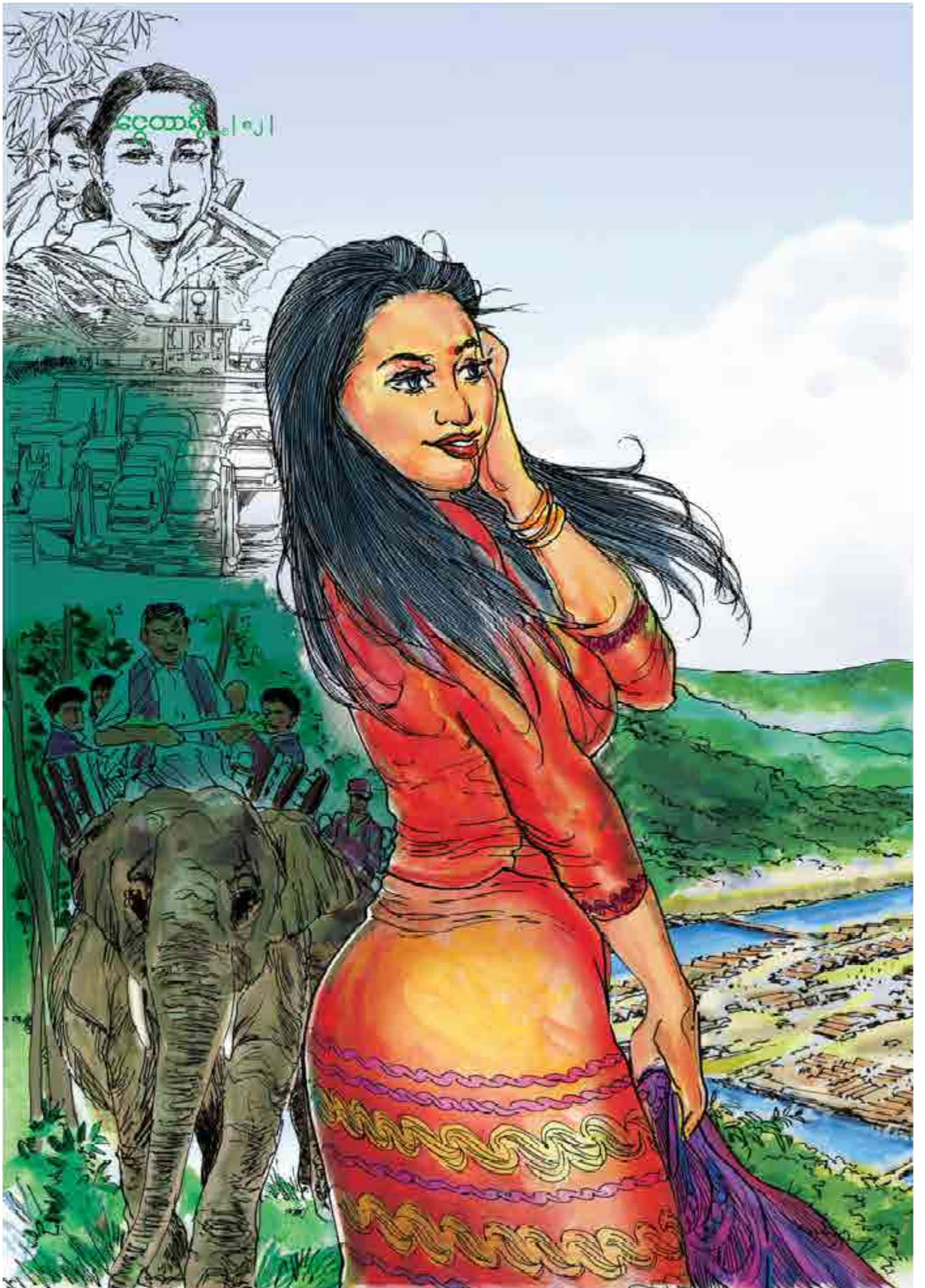
အသောကမင်းတရားကြီးသည် သူ၏ သားတော်နှင့် သမီးတော်တို့ကို ရဟန်းပြုစေပြီး သာသနာပြုရန် သီရိလင်္ကာသို့စေလွှတ်၍ ဗုဒ္ဓဂယာရှိ မဟာဗောဓိပင် လက်ယာတောင်ကိုင်း ကို သီဟိုဠ်ရှိ မဟာမေဃဝန်ဥယျာဉ်အတွင်း စိုက်ပျိုးခြင်းဖြင့် သူ၏ပစ္စုပ္ပန်ကြေးကို နောင် သံသရာပါအောင်ဆပ်ခဲ့သည်မှာ ယနေ့ကမ္ဘာတွင် ပျံ့နှံ့နေသောဗုဒ္ဓဘာသာအမွေကောင်းက သက်သေ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်။ သီရိဓမ္မာသောက မင်းကြီးသည်ကား ဗုဒ္ဓလောကသားတို့ ကျေးဇူး ဆပ်၍မကုန်သော ကျေးဇူးကြီးမားသည့် သာသနာပြုမင်း၊ ဗုဒ္ဓသာဝကအဖြစ် မြင်ယောင် နေမိပါသည်။

ကျွန်တော် အတိတ်က ဗုဒ္ဓဘာသာ၏ကျေးဇူး ရှင် အသောကမင်းတရားကြီး၏ ရာဇဝင်ကိုဖတ်ဖူး ခဲ့သမျှ တွေးနေရင်း မွန်းလွဲ ၃ နာရီခန့်တွင် မြို့စွန် ရှိ Toll Gate တစ်ခုကို ဖြတ်ကြပါသည်။ မြို့ပြင် တွင် စက်ရုံကြီးများ၊ ဂိုဒေါင်ကြီးများသည် စက်မှု ထွန်းကားသောနယ်မြေဖြစ်ကြောင်း မြင်တွေ့ရ သည်။ ပြည်တွင်းဖြစ်ဆိုင်ကယ်နှင့် ကား Show room များတွေ့ရသည်။ ကားလမ်းမှာမည်းနက် နေသော ကတ္တရာလမ်းဖြစ်ပြီး အသွားတစ်လမ်း၊ အပြန်တစ်လမ်း ၆ လမ်းသွားကြီးဖြစ်ပါသည်။ လမ်းတစ်လျှောက် စိမ်းမြသောမြင်ကွင်းများက စိတ်ရွှံ့ထွေးမှုကိုပြေပျောက်သွားစေသည်။ ညနေ ၄ နာရီခန့်တွင် ဘီဟာရုရစ်မြို့ကိုဖြတ်သည်။ မြို့လယ်တွင် အပိုင်းပတ်ကားလမ်း၌ အိန္ဒိယ နိုင်ငံ၏ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေကိုရေးဆွဲခဲ့သူ ဒေါက်တာအမ်ဘက်ကာ၏ ရုပ်တုကျောက်တိုင်ကို

တွေ့ရပြန်သည်။ ဒေါက်တာအမ်ဘက်ကာသည် ဟိန္ဒူဘာသာမှ ဗုဒ္ဓဘာသာသို့ကျူးပြောင်းသူဖြစ် သော်လည်း နိုင်ငံအနှံ့ သူ့ကိုဂုဏ်ပြုသောပုံတူ ရုပ်တုများတည်ဆောက်ထားသည်မှာ ဘာသာ ရေးထက် တိုင်းပြည်အရေးကို အလေးထားကာ ဂုဏ်ပြုခြင်းဖြစ်သည်ဟု တွေးမိပါသည်။ မြို့ တွင်း၌ လှည်းများ၊ ဆိုင်ကယ်များ၊ စက်ဘီးများ ရှုပ်ထွေးနေသောမြင်ကွင်းကိုကြည့်ရင်း နာရီဝက် ခန့်ခရီးတွင် နာလန္ဒာသို့မြေချရန် ဝင်ရောက်ပါ တော့သည်။

နာလန္ဒာမြို့သည် ဝေသာလီမြို့နှင့် ၆၂ မိုင် သာ ဝေးသည်ဟုဆိုသော်လည်း မြို့ရွာများကိုဖြတ် သန်းစဉ်တွင် တန်းစီစောင့်ဆိုင်းရသော ကားတန်း များ၊ ဆိုင်ကယ်များ၊ လူအုပ်များက ခရီးကိုအချိန်စွဲ ထားသလိုဖြစ်နေသည်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် ထူးခြား သည်မှာ မြို့အတော်များများ၌ ယာဉ်ထိန်းရဲများ ကြပ်မတ်မှုအားနည်းသည်ကို တွေ့ရသည်။ ယူနိုဖောင်းဝတ်ဆင်ခြင်းကလည်း နယ်များတွင် စနစ်ကျမှုမရှိ။ မြန်မာပြည်က သူတို့ထက်သာသည် ဟု မြင်မိပါသည်။ နာလန္ဒာမြို့အဝင်တွင် နာလန္ဒာ (Nalanda) ဟု အင်္ဂလိပ်စာလုံး၊ ဟင်ဒီဘာသာ တို့ဖြင့် ဗုဒ္ဓရုပ်ပုံနှင့် စကြာပုံတို့ကိုထွင်းထုကာ ပုံဖော်ထားသည့် မုခ်ဦးကြီးကိုကျော်ဖြတ်ကာ တည်းခိုမည့် တရုတ်-မြန်မာဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ညနေ ၄ နာရီတွင်ရောက်ရှိကြပါသည်။ တရုတ်- မြန်မာဘုန်းကြီးကျောင်း၏မြင်ကွင်းကား လုံခြုံ မှု၊ အေးချမ်းမှုကို အပြည့်အဝပေးသဖြင့် ပင်ပန်း မှုများပြေပျောက်ရပါတော့သည်။ ။

မောင်စိုးယံ

“ဒီအရွယ်...တွန့်တွန့်တို့အရွယ်...ကျွန်မ...
ကျွန်မတို့အရွယ်”

“ဟေ့”

“ငါးဆယ်ကျော် ခုနစ်ဆယ်ပတ်လည်
စူးစမ်းတဲ့အရွယ်”

“အင်း”

“မရူးမနမ်းတဲ့အရွယ်ပါရှင်... စိတ်အပန်း
ပြေငြား ကိုယ်ခွမ်းပြေငြား ဘုရားဖူးများ လျှောက်
ကာ သွားပါတယ်”

“ဟုတ်ပေကွယ်”

“အိမ်ဦးနတ်ကြီးတွေကလေ ကြီးကောင်
ပေါက်မှဟယ် အမြီးထောင် ကောက်ကြတယ်တဲ့၊
အစိပွယ်ဘယ်လိုရှိရှိ တိတိကျကျ သိလှပါတယ်၊
တွန့်တွန့်သဘော ပွင့်ပွင့်ပြောမယ်၊ ဟောဒီအရွယ်

ရောက်လာတော့ စားသင့်တာစား၊ သွားသင့်ရင်သွား၊
အားအားရှိ တရားထိုင်မယ်၊ စိတ်သဘောမယ်
အရိပ်နှောတယ် မပြောဘဲနဲ့သိကြပါတယ်ကွယ်”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဖြောင်း...ဖြောင်း...
ဖြောင်း...တော်တယ်...သက်မ...ဂုတ်ထ...ဂုတ်ထ”

လက်နှပ်သြဘာသံများက သက်မ၏ စိတ်
အစဉ်ကိုကြည်လင်စေ၏။ ဆွတ်ယူစေ၏။ ကြည်နူး
နှစ်သက်စေပါတော့၏။ လွန်ခဲ့သော စနေတစ်ပတ်
က မကြီးခိုင်းမွန်းဖုန်းဆက်သည်။ ပြည်၊ မင်းဘူး၊
ရွှေစက်ဟော်၊ မန္တလေး၊ ပြင်ဦးလွင်၊ မုံရွာမှသည်
အလောင်းတော်ကသပရီရာဒေသအထိ ဘုရားဖူး
ထွက်မည်။ ဟီးနီးဘီအမ်ကားတစ်စီး စီစဉ်ထား
သည်။ အငယ်ဆုံး ၅၅ နှစ်မှသည် အသက်
၇၀ တွင်းအထိ အပေါင်းအသင်းရောင်းရင်း ၀၈

စိတ်တံခါးအဖွင့်

တင်ရှိမ (ညောင်ဦး)

ယောက် စာရင်းကောက်၍ရထားသည်။ သက်မ လိုက်လိုလျှင် နောက်တစ်ပတ်စနေနေ့ နေ့လယ် ၁၂ နာရီ မမ ကြီးအိမ်သို့ အရောက်လာပါ။ လိုက်၊ မလိုက် အကြောင်းပြန်ပါတဲ့။

အသက် ၆၀ ကျော်သည့်တိုင် တစ်ခေါက်မှ မရောက်ဖူးသေးသည့် အလောင်းတော်ကဿပ ခရီးစဉ်ကို သက်မ အလွန်စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ပြီးတော့ အစ်မတွေ၊ ညီမတွေ ဟုန်းဖူးထွက်ကြ သည့်အခါတိုင်း သက်မ လိုက်ရသည်မရှိ။ ကိုယ် မရှိလျှင်ဘဲ သားသမီးမြေးမြစ်များနှင့်မို့ စိတ် ဘဝင်မကျချင်သောသူက တားမြစ်ပိတ်ပင်ခဲ့ သည်ချည်းပင်။ သွားဖြစ်စဲ၊ ရောက်ဖြစ်စဲသော ခရီးစဉ်၏ စွဲဝင်အားကြောင့် အိမ်ဦးနတ်ကြီး အား ချဉ်းကပ်၍ လျှောက်ထားမိသည့်အခါ ထုံးစံ

ဝေးမြင့်သီခေါင် တောင်အထပ်ထပ်
တောအသွယ်သွယ်တွင် ထူးကဲစွာသောအဓိဋ္ဌာန်
ဖြင့်ထားခဲ့သော လူသူမနီးသည့်တောကြီးပြိုင်လယ်ပို့
သွားလာရေးမလွယ်ကူလှသော်လည်း မမြင်မတွေ့ဖူး
သည့် သဘာဝအနုပျားက ရင်ဟမမနှင့်ပင်။

အတိုင်းပင် -

“ဟင်... မိန်းမတွေကိုက ဒီအသက် ဒီ အရွယ်ကြီးတွေနဲ့ ဟိုသွားချင်ဒီသွားချင်နဲ့ တော် တော်ချဉ်စရာကောင်းတယ်”

မျက်နှာထားတော် သူနဲ့သူနဲ့မူနဲ့မူနဲ့ကိုကြည့် ပြီး ကောင်းချီးဩဘာ ထောမနာပြုသံနှင့် တစ်ဆက် တည်း ခရီးကြမ်းသနဲ့ လမ်းပန်းမှာဒုက္ခများမှာ ပေါ့။ ဒီအရွယ်မှာ ဒီလောက်ခရီးကြမ်းသွားသင့် သလား။ ပြန်မလာမချင်း အိမ်ကနေစိတ်ပူနေရမှာ မစဉ်းစားဘူးလား၊ ဘာလား၊ ညာလားနဲ့ လားပေါင်း များစွာ ကာဆီးတားမြစ်လေတော့သည်။

“ဪ... ခုတော့ ငြိမ်ငြိမ်လေးစားနေတဲ့ အငြိမ်းစားကြီးက ပြောအားရက်ပေါ့နော်၊ ဟိုအရင် သူတို့တွေခရီးခဏခဏထွက်နေစဉ်က အိမ်က မေခင်အလှမိသက်မတို့ တားမြစ်ခြင်းငှာမစွမ်းသာ လေတော့ ကျန်းမာစေကြောင်း၊ ဘေးရန်ကင်းပါ စေကြောင်း ဘုရားရှင်ထံပါးဦးညွှတ်တွားပြီး ဆု တောင်းခြင်းအမှုပြုလာခဲ့ရတာ နှစ်ပေါင်းလေးဆယ် ကျော်ကြာခဲ့တဲ့ခရီးလမ်းကြီးပါ။ ခု သက်မတို့သွား မည်က ခရီးပေးဆိုလို့ ဒီတစ်ကြိမ်သာ၊ ပြီးတော့ ရက်ပိုင်းကလေးသာ၊ က...ဒါလေးမှစွင့်မပေးမျှင် နေပါစေတော့ဟယ်”ဟု စိတ်ဆတ်သည့်သက်မက ထပ်ပြီးစွင့်မတောင်းတော့ဘဲ အခေါ်အပြောမလုပ် နေပစ်လိုက်တော့၏။

ပထမရက်တွေတော့ သူကလည်း ခပ်တည် တည်ပင်။ သို့သော် ၃၊ ၄ ရက်ကြာ လာပြီး အစား၊ အဆိပ်ကိုပါ ထိခိုက် အောင်နေပြတော့ မသွားခင်တစ် ရက်မှ ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးနှင့် စွင့်ပြုချက်ပေးလိုက်သဖြင့် ဒီခရီး မှာ သက်မတစ်ယောက် မပါနိုင်ရှာ ဟု စိတ်မကောင်းကြီးစွာဖြစ်ကြရှာ သော အစ်မ၊ ညီမများသည် ကားထွက်ခါနီး နာရီဝက်အလိုမှ ကပိုကရို ကိုးရိုးကားရားထည့် သိုထားသောပစ္စည်းများနှင့်ရောက်လာသည့် သက်မကို ဝမ်းသာအားရကြိုကြလေတော့သည်။ ကပ်ပြီးမှအကျိုးပေးသည့် ကုသိုလ်ကလေးကြောင့် နောင်ကြိုး၊အမျိုးမျိုးဖြင့်ရစ်ပတ်ချည်ငင် အိမ် ထောင်ရှင်မဘဝအတွင်းမှ ရက်သတ္တတစ်ပတ် လောက်လွတ်ကင်းလာခဲ့ရသည်မို့ စိတ်ရွှင်ကြည်နူး မြူးထူးစွာ ရန်ကုန်စရိယာမှလွန်လာသည်နှင့် မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ ရင်ထဲကအပျော်ကို အပေါင်း အဖော်တွေပါမျှဝေခံစားရလေအောင် ‘ကကြီးရေ

ကံ့ စာတ်ကားမှ မြတ်မွန်၏ တင့်တင့်တို့အရွယ် သီချင်းကို ကိုယ့်စိတ်ကူးတည့်ရာ စပ်ဟပ်ကာ အော်ဟစ်ဆိုလိုက်သဖြင့် အစ်မ၊ ညီမ၊ သူငယ်ချင်း များက အားရပါးရ လက်ခုပ်သံတဖြောင့်ဖြောင်း တီးကြလျက် ရယ်မောပျော်ရွှင်သွားသည်ဖို့ ပို၍ ပို၍စိတ်ကြည်လင်ရွှင်မြူးမိရတော့သည်။

သက်မသီချင်းသံအဆုံး ရှေ့ဆုံးနံ့မှ အစ်မ အကြီးဆုံး အမိဟု သက်မကောသည့် ရခိုင်အမျိုး သမီးကြီး ဒေါ်မြတ်မိုးသည် သမင်လည်ပြန်ကြည့် ရင်း အသံပဲပဲ ဖယ်ကျဲကျဲနှင့် စကားဆိုသည်။

“ဟေး...သမီးကြီးသက်မ၊ ညည်းက တွန့် တွန့်တို့အရွယ်လိုဆိုတယ် ဟုတ်စ၊ အမိတို့က ဘယ်မှာတွန့်လို့လဲလေ၊ ကြည့်ပ...အမိမျက်နှာမှာ အတွန့်ပေါ်သေးတူးနော်”

“ဪ... အမိ ... အမိမျက်နှာ မတွန့်ပါ၊ တွန့်ပါမည်လား၊ ခါးခါးဖွန့်ဖွန့် ဖုံနေအောင်လူးထား တာပဲ၊ အဲ...သို့သော်လဲတဲ့ အမိအိမ်မှာ သက်မ လာစဉ်အခါကလေ လာတုန်းအခါက တွေ့ပါ တယ်နော်၊ တွေ့ပါ့၊ ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ”

သက်မ စကားမဆက်ဘဲ တဟဲဟဲနှင့်ရယ်ပြ လိုက်သည့်အခါမှာတော့ တစ်ကားလုံးပါသမျှ ၁၈ ယောက်သောသူများက “ဟေ့...ဟေ့...ဆက်ပြော လေ...ဆက်ပြော”နှင့် သောသောညံအောင်ဝိုင်း အော်ကြသည်မို့ သက်မမျှာ မနေသာတော့သလို ပုံစံမျိုးနှင့် အမိကိုလက်အုပ်ချီကန်တော့ပြီး -

“ပြောရမှာလား...ပြောရမှာလား”ဟု ထက လိုက်သည်။

အမိ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာစဉ်းစားရင်း သူ့ စိတ်ထဲ ဝေခွဲမရရှာတင့်။ သို့ပေမင် ဒီကောင်မလေး ငါ့မှာတွေ့တာမပြောပါနဲ့ဆိုလည်း ပြောမှာပဲဆိုကာ-

“ပြော...ပြော...အမိဆီမှာ သမီးဘာတွေ တွေ့”

အားလုံးက စိတ်မရှည်စွာအော်ကြပြန်သည့် အခါကျမှ သက်မ လက်နှစ်ဖက်ကို အပေါ်သို့ဆန့် တန်း မြှောက်ပြပြီး -

“လက်မောင်းအိုး... လက်မောင်းအိုး... လက်မောင်းအိုး...အမိလက်မောင်းအိုးတွေကျတော့ တွန့်နေပြီဗျ၊ တွန့်နေပြီ၊ အဲဒါပြောတာ၊ ကံ...သိကြ ပြီလား”ဟု တည့်တည့်ပြောမှသာတော့ပေါက်သွား ကြ၍ “အင်း...ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်”ဟု ခေါင်း လေးတွေတည့်တည့်တံနှင့် ကိုယ့်လက်မောင်းအိုး များ ကိုယ်ပြန်စမ်းနေကြတော့သည်။

တစ်ခဏမှာတော့ တစ်ကားလုံး အသံတွေ တိတ်သွားကြလေသည်။ ဪ...ဧရာဆိုသည့် သဘော စောကြောမိကြသည်ထင်။ သို့သော် မကြာပါ။ ဧရာကိုအန်တုချင်သေးဟန်တူသည့် နောက်ခုံတန်းအလယ်ရှိ အငယ်စာရင်းဝင် အေးမိစ် က ထအော်လေ၏။

“ဟဲလို... ဟဲလို... ကြွက်စုတ်မှလင်းယုန်၊ ကြွက်စုတ်မှလင်းယုန်၊ အသံငါး ကြားလား၊ အသံ ငါး ကြားလား၊ ကြားရင် အကြောင်းပြန် အိုဗာ”

အားလုံးက တပ်မတော်သားဇနီးမယား အဖြစ် နှစ်ပေါင်းများစွာကျင်လည်ခဲ့ကြသူများဖို့ အေးမိစ်၏ အသံငါးကို အားလုံးနားလည်သဘော ပေါက်ကြလေတော့ သွားနေဆဲကားပေါ်မှာ အေးမိစ်နှင့်တွဲဖက် မိချိုက ယခုလိုပြန်အော်လေ သည်။

“ဟဲလို...လင်းယုန်မှ ကြွက်စုတ်၊ လင်းယုန် မှ ကြွက်စုတ်၊ နင့်အသံငါး အားလုံးကြားတယ်၊ ခုလောလောဆယ် တို့ရဲ့အစ်မကြီးတွေ အခက် တွေ့နေတယ်၊ နင့်တပ်စုမှ ဆက်လုပ် ဒါပဲ”

ထိုမှသည် အေးမိစ်နှင့်မိချိုဦးဆောင်၍ ပေါက်ကရလေးဆယ် ပါးစပ်သေနတ်ပစ်ကြတော့ သည်မှာ တအုန်းအုန်းနှင့် ညနေလေးနာရီခွဲ

ကားရပ်သည်အထိပင်။ ကားရပ်သည်ကလည်း ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့တွင်ဖြစ်ပြီး ထိုဆိုင်မှာပင် ထမင်းဝင်စားကြသည်။ ပွဲဦးထွက်ထမင်းကို ဦးဆောင်လာခဲ့သော မမကြီးခိုင်းမွန်းက ၁၉ ယောက်သောအဖွဲ့နှင့်အတူ ယာဉ်မောင်းနှစ်ယောက်၊ နောက်လိုက်တစ်ယောက်ကိုပါ ဒါနပြုသည်။ လှူသည့်ဒါနမြောက်အောင် ဆိုင်မှာ ရှိသမျှ ဟင်းမျိုးစုံမှာပြီး ဝိုင်းအားပေးလိုက်ကြသည်မှာ မမကြီးခိုင်းမွန်း၏ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းကြီးများနှင့် စောင်ကြည့်ရသည်အထိပင်။ ပအိအောင်ဖားသောက်ကြပြီး၍ ကားပေါ်ပြန်တက်၊ ခရီးဆက်ဖည်အပြုတွင် ယာဉ်နောက်လိုက်လေးက “အန်တီတို့ အားလုံးစေ့ကြပါပြီလားစင်ဗျာ” ဟုအမေးပြုသည်ကို ပေါက်ကရဲပြောရာတွင် အလွန်သွက်သော အေးမိစ်က မမကြီးခိုင်းမွန်းအပါ အားလုံး ၁၉ ယောက် ထိုင်ခုံတွင်ထိုင်နေကြပြီးဖြစ်သည့်အတွက် အားလုံးအစေ့တုံ။

ထိုအချိန်မှစ၍ ခရီးထွက်ခါနီး ကားပေါ်တက်တိုင်း ယာဉ်နောက်လိုက်ကလေးသည် ဖြည်းဖြည်းကလေး မေးရှာတော့သည်မှာ “အန်တီတို့ အားလုံးစုံကြပါပြီလား” တုံ။

သက်မတို့အဖွဲ့ သွားရသည့်ခရီးလမ်းမှာ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်များ စုစည်းသွားရသည်မို့ မမောတမ်းစကားတွေတဖောင်ဖောင်ရှိလှသည်။ ပြည်သို့ ညနေ ၆ နာရီတွင်ရောက်ခဲ့သောကြောင့် ခဏလေးဟုပင်ထင်သည်။ ပြည်၊ ရွှေစက်တော် ဘုရားဖူးခရီးအတွက် နေရေးစားရေးတာဝန်ယူခဲ့သော မမထူး၏ ကောင်းမှုကြောင့် ရွှေဆံတော်စေတီအနီး ပရိက္ခရာဆိုင်ပိုင်ရှင်၏ အိမ်ကြီးတွင် တည်းခိုကြရသည်။ ညနေစာစားပြီးပြီမို့ ခဏနား၊ ရေချိုးကြပြီး ည ၇ နာရီထိုးတွင် ရွှေဆံတော်ဘုရားပေါ်

တက်ကြသည်။ ဘုရားဝတ်ပြု၊ တရားထိုင်သူတိုင်း အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်သူစိပ်နှင့် ဘုရားရိပ်၊ တရားရိပ် နိုလှုံရသည်မှာ စိတ်၏ကြည်လင်မှု၊ အေးချမ်းမှု အလွန်ရကြပေသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် ၄ နာရီမှာထကြသည်။ သက်မတို့အား နှစ်ဖွဲ့ခွဲပြီး အိမ်ရှင်များက စေတနာထက်သန်စွာ မန္တလေးနန်းကြီးသုပ်ကို တဝကျွေး၏။ ကျွေးသည့်သူ အလှူဒါနမြောက်အောင် တစ်ယောက် နှစ်ပန်းကန်စီစားကြပြီး ကျေးဇူးတင်စွာနှင့် အိမ်ရှင်များအားနှုတ်သက်ကာ ခရီးထွက်ဖို့ ပြင်ကြပြန်သည်။ ကားပေါ်ရောက်ရောက်ချင်း မမကြီးခိုင်းမွန်းက “ဟေ့...မိန်းမတွေ၊ ဒီနေ့ကစပြီး ကားထွက်တာနဲ့ ဘုရားကို အာရုံပြုပြီး ပရိတ်ရွတ်မယ်၊ သံပြိုင်ညီညာနော်၊ ပြီးရင် မေတ္တာပို့ အမျှဝေကြမယ်၊ တို့တစ်တွေဟာ အပျော်ခရီးထွက်တာမဟုတ်ဘူးနော်၊ ရသမျှအချိန်လေးမှာ ရနိုင်သမျှ ကုသိုလ်ယူကြ၊ နားလည်လား” ဟု အမိန့်ချသည်။

တစ်သက်လုံး အထက်နှင့်အောက် အမိန့်နာခံလာကြရသူများမို့ တစ်ထွတ်ပြုလျှင် တစ်မိုင်လောက်ကို လမ်းလျှောက်ကြည့်သည်သို့ မြင်တတ်ကြသူများပေပဲ။ မမကြီးစကားကို လေးစားစွာ လိုက်နာကြလျက် လမ်းတစ်လျှောက် ပရိတ်တော်များရွတ်ဖတ်ခြင်း၊ ရောက်လေရာအရပ်ရှိ သတ္တဝါအားလုံးကို မေတ္တာပို့ အမျှဝေခြင်းပြုကြပါသည်။ မေတ္တာသည် အဒေါသစေတသိက်ဟု နားလည်ထားသော သက်မသည် ဤခရီးတွင် မည်သူ့ကိုမျှ ဒေါသမထား၊ မေတ္တာပွား၍ သည်းခံခြင်း ခန္တီပါရမီပြည့်အောင်ဖြည့်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

မကွေးမြို့သို့ မနက် ၁၀ နာရီခွဲမှာရောက်ပြီး မမထူး၏ မိတ်ဆွေအိမ်တစ်အိမ်သို့ ဝင်လိုက်ကြ

သည်။ စကားတစ်ခုဆိုသော်လည်း မြန်မာလူမျိုးတို့၏ စိတ်ရင်းစေတနာအတိုင်း ၂၁ ယောက်သောအုပ်စုကို ကမန်းကတန်းချက်ပြုတ်၍ ထမင်းပွဲကြီး ပြင်ဆင်ကျွေးမွေးပြန်သည်။ သက်မတို့အဖွဲ့ကတော့ ကျေနပ်နှစ်သက်လို့မဆုံးပါပေ။ ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် ခရီးဆက်ရဦးမည်ဖို့ ကျေးဇူးတင်စကားဆိုကာ မင်းဘူးဘက်ကူးရန် မကျွေးမြစ်ဆိပ်ဆီဆင်းလာ ခဲ့ကြသည်။ မြစ်ဆိပ်တွင် ဧကံရေယာဉ်တစ်စင်း ဖော့သောကြောင့် မင်းဘူးဘက်ထွက်မည်လား မေးကြည့်သောအခါ “ဧကံမထွက်ပါ၊ ဧကံပျက်နေပါသည်။ မင်းဘူးဘက်မှ ဧကံအလာကိုစောင့်ကြပါ” တဲ့။

ဧနုလယ်ဘက်မှ သက်မတို့တစ်တွေ ကားပေါ်မှာမနေနိုင်ကြ။ ကုန်းမြင့်ဘက် အရိပ်ရှိရာရှာနေကြရသည်။ ကန္တာရပင်အရိပ်ကြီးကြားအောက်မှာ ဈေးငြောက်နံ့လေးတသင်းသင်းနှင့် ဧနုလယ် ၁၂ နာရီမှ ညနေ ၅ နာရီထိ ဧကံညောင်းအောင် စောင့်ရရှာကြပေမည် တစ်ဖက်ကမ်းမှ ဧကံမောင်းလာသည်ကိုမတွေ့ရလေတော့ ကန္တာရပင်ရိပ်ဝယ် ရနံ့လေးကြွယ်ကြွယ်နှင့် ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ်လွမ်းရမလိုလို။ လွမ်းမရပြန်သည့်အခါ ဒေါသစိတ်ကလေး ဖြစ်ချင်လာပြီး သတိ သတိ မည်သူ့ကိုမျှ ဒေါသမပွားဖို့ဆုံးဖြတ်ထားသည်ကော။ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တိုင်းသာဖြစ်နေကြပါလျှင် အနတ္တဆိုသောတရား မြတ်စွာဘုရားဟောကြားခဲ့မည်မထင်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆုံးမနေရသည်။

ညနေ ၅ နာရီခွဲတော့ မကျွေးမြို့တွင်းမှ စစ်မာဒေါဂျစ်တစ်စီးဆင်းလာသည်။ ပြီးတော့ မင်းဘူးဘက်မှလည်း ဧကံရေယာဉ်တစ်စင်းထွက်လာသည်ကိုမြင်ကြရတော့ ကမ်းစပ်ဆီသို့ အပြေးကလေး ချီတက်လာကြသည်။ သို့ရာတွင် ဧကံရေယာဉ်က သေးသည်ဖို့ ခရီးသည်ကားများမတင်နိုင်

ကြ။ ကံအားလျော်စွာ မာဒေါဂျစ်ပေါ်မှ ဒုတိယ ဗိုလ်မှူးကြီးနှင့်ပါလာသော ဗိုလ်ကြီးတစ်ယောက်က သက်မတို့နှင့် ခရီးသည်များဆီရောက်လာသည်။ သားကြီးနှောင်နှင့်တစ်ပတ်စဉ်တည်း ကျောင်းဆင်း ဟုသိရပြီး ခရီးသည်များ၏ အခက်အခဲကို သူတပ်ရင်းမှူးဆီ သတင်းပို့ပေးသည့်အခါမှာတော့—

“ဟေ့...ဧကံမောင်းစက်ဆရာဘယ်မှာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ဧကံမထွက်နိုင်တာလဲ၊ ဧကံပျက်ရင် ပြင်ပေါ့ကွ၊ ဘာလဲ ဆီချုံမရလို့လား၊ ဘယ်အချိန်ကတည်းကလဲ” လို့မေးတဲ့အခါ “မနက်ကတည်းက” လို့ ဆိုတဲ့အဖြေလည်းကြားရော -

“ကောင်းကွာ၊ ဟေ့...ဒီအချိန်ထိအောင် စောင့်နေရတဲ့ခရီးသည်တွေကို ပညာပြမနေနဲ့၊ အေး... ငါတို့သွားလို့ ဟိုဘက်ကမ်းရောက်ပြီးတာနဲ့ မင်းတို့ဧကံ ထွက်လာတာလွမ်းမြင်ချင်တယ်၊ ဒါပဲ”

အလွန်အလွန်ကျေးဇူးတင်ရပါ၏။ တပ်ရင်းမှူးကြီးတို့ထွက်သွားပြီး ၁၅ မိနစ်လောက်သာကြာ သည့်အချိန်မှာတော့ တစ်နေ့ခင်းလုံး ဧကံပျက်လို့ ရပ်ထားသည်ဆိုသောဧကံကြီးသည် ဂလုံးဂလုံးနှင့် မြည်သံပေးလာသည်။ စောင့်ဆိုင်းနေကြသည့်

ခရီးသည်တင်ကားကြီး၊ ကားငယ်များမှ ကားဆရာ တို့သည် မိမိတို့ကားများအား အမြန်စက်နှိုးပြီး စက်ပေါ်တွင် ရှေ့တိုးနောက်ငင် အဆင်ပြေအောင် တင်ကြပြီးနောက် မင်းဘူးဘက်သို့ ခရီးဆက်ကြ ပါတော့သည်။

မင်းဘူးဘက်ကမ်းသို့ ည ၇ နာရီခန့်တွင် ရောက်ကြသည်။ လမ်းရှင်း လမ်းကောင်းလှသည့် ရွှေစက်တော်ဘုရားလမ်းကို မနားတမ်း အပြင်း မောင်းနှင်ခဲ့သော ကားပေါ်တွင် သက်မတို့အုပ်စု စိပ်ပုပီးလေးတွေကိုယ်စီနှင့် ဟည်ငြိမ်သောစိပ် လေးတွေမွှေးရင်း အေးဆေးစွာ ဘုရားတရင်း လိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။ ည ၁၀ နာရီကျမှ မီး ရောင်တွေထိန်ထိန်ဝေဝေသည့် ရွှေစက်တော်ဒေသ စခန်းချရမည့်တဲကြီးသို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း

တောင်ပေါ်တန်ဆောင်းမှ မြင်တွေ့ရသောရှုခင်းများ တွင် အောက်စက်တော်ရာ ခြေတော်ရင်းဆီသို့ ဦးဒိုက်၍ ဟသွင်သွင်စီးဆင်းနေသော မန်းချောင်းနှင့် စိမ်းစိမ်းညိုညို ဝိုင်းပတ်ဟန်းများ... ဟာနှင့်ဘယ်လို နှိုင်းဆို၍ပင်မရပါလေတော့။

ကားပေါ်မှအထုပ်အပိုးတွေကိုချကြသည်။

နေရမည့်အခန်းကလေးများထဲ ပစ္စည်းများ ထည့်ပြီးသည်နှင့် တစ်နေကုန်ပြီးစီစီနေခဲ့ရသည့် ကိုယ်ပေါ်မှအဝတ်အစားတွေ ခပ်မြန်မြန်ချွတ်ပြီး ကြည်လင်အေးမြလှသောမန်းချောင်းအတွင်းသို့ ခုန် ဆင်းလိုက်ကြသည့်အခါ ပန်းသမ္မု လန်းရွှင်အေးမြ သွားကြရတော့သည်။

တောအထပ်ထပ်တောင် အသွယ်သွယ်မှ ရစ်သွယ်စီးဆင်းလာသော မန်းချောင်းရေက အလွန်အေးမြတော့ ဓဏချင်းပင် အဖွဲ့တွေအားလုံး တရုန်းရုန်းပြန်တက်သွားကြသည့်တိုင် ရေမြင်လျှင်

အလွန်နှစ်ခြိုက်တတ်သည့်သက်မကတော့ မန်း ချောင်းအတွင်းမှာ ခြေဆင်းကူးခပ် မရပ်မနားသေး ဘဲ အားရပါးရချိုးနေသေးတော့ -

“ဟဲ့... ဟဲ့... ညောင်ဦးဖီးရဲ့တွတ်မတီမ မိသက်မ၊ နင်ဟာလေ ရေမြင်ရင် ရေထဲမှာ ရေစိမ ကျလိုနေချင်တယ်၊ ခုမှ ခရီးကအစရှိသေးတယ်၊ အအေးမိပြီးဖျားနေရင် နင့်ကိုရောက်ရာအရပ်မှာ ထားပစ်ခဲ့မှာသိလား၊ ခုတက်ခဲ့တော့”

မမကြီးဒိုင်းမွန်း၏ ကရုဏာဒေါသသံကို ကြား၍ ရေထဲမှအထဲတွင် ဟစ်ကိုယ်လုံးဟုန်သွား အောင် အေးလိုက်ချမ်းလိုက်သည်မှာမပြောပါနှင့် တော့။ တုန်အောင်ချမ်းပါသည်အအေးဒဏ်နှင့် မပျားမနာစေရန် ပါလာသောဆေးတွေသောက်၊ အမွှေးထည်တွေအထပ်ထပ်၊ ခေါင်းခွပ်တွေ၊

ခြေအိတ်တွေဝတ်ထားသည့်တိုင် အချမ်းဒဏ်က မသေး။ ကော်ဖီပူပူ လေးတစ်ခွက် ပျော်သောက်လိုက်ရ သေး၏။

မူလအစီအစဉ်က နေ့လယ် တက်ရောက်ဖို့။ နေ့လယ်တက် ရောက်လျှင် ဆိုင်ခန်းတွေလျှောက်

ကြည့်ပြီး ဝယ်သင့်တာဝယ်ကြမည်ဟူသောစိတ်ကူး က ပျက်ခဲ့ကြပြီမို့ ဂွမ်းကပ်စောင်နှစ်ထည်ထပ်ပြီး ကွေးလိုက်ရသည်မှာ ဘုရားပင်အာရုံမပြုနိုင်တော့ ဘဲ ခေါ်ခနဲအိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

“ကောက်ညင်းပေါင်းပူပူလေးရမယ်၊ ကောက် ညင်းပေါင်း ငချိပ်ပေါင်း”

ဘာမိတွန်အပါအဝင် ဆေးများနှင့် အိပ်မော ကျနေသော သက်မအပါအဝင် အားလုံးသောသူတို့ အား ဆွဲယူလှုပ်နှိုးကြသည့် အသံစူးစူးကြောင့် ကမူးရှူးထိုး အိပ်ရာမှနိုးထကြသည့်အချိန်က မနက် ၃ နာရီခွဲ။ အချိန်ကိုက်အောင်နှိုးပေးသည့်

ကောက်ညှင်းပေါင်းသည်ကို ကျေးဇူးတင်လှသော ကြောင့် တောင်းလုံးကျွတ်ဝယ်လိုက်ကြသည်။

ပစ္စည်းများသိမ်းဆည်းထုပ်ပိုး၊ ကိုယ်လက် သုတ်သင်၊ ကောက်ညှင်းပေါင်းများစိုက်ထဲဝင်ပြီး သည်နှင့် ကားပေါ် အထုပ်များတင်ကြပြီး အောက် စက်တော်ရာဘုရားဘက် ထွက်ခဲ့ကြသည်။ အရင် ဆွမ်းကို မနားလေးတွေနှင့်ရောင်းချသည်မို့ ဘုရား ဆွမ်းကပ်ရန်ဝယ်ကြပြီး သဒ္ဓါကြည်လင် ရှင်ရှင် လန်းလန်း ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆွမ်း၊ ဆီမီးများနှင့် ဟုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး၏ မြေတော်ရာနှင့် စေတီတော်အား အသီးသီးသက်ကပ်ပူဇော်နေရ သည်မှာ ကြည်နူးဝီတိ သန္တိသုခရှိလှပါ၏။ မေတ္တာပို့ အမျှဝေပြီး ဒေသစံမထူး၏ တပည့်များက မုန့်များ၊ ကော်ဖီများနှင့်စည့်ခံကြပြန်တော့ စားကြသောက်ကြ ရပြန်ပြီး အထက်စက်တော်ရာသို့တက်ခဲ့ကြသည်။

နံနက်ခင်း၏လင်းစပြုသောအချိန်မှာ အထက် စက်တော်ရာဘုရားအား ရေချမ်း၊ ပန်း၊ ဆီမီးများ ကပ်လှူပူဇော်ကြသည်။ တောင်ပေါ်တန်ဆောင်းမှ မြင်တွေ့ရသောရှုခင်းများတွင် အောက်စက်တော်ရာ မြေတော်ရင်းဆီသို့ဦးခိုက်၍ တသွင်သွင်စီးဆင်း နေသော မနားချောင်းနှင့် စိမ်းစိမ်းညိုညို မို့မို့ တောင်တန်းများ၊ စခန်းချရာတဲလေးများ အစီအရီ နှင့် သဘာဝ၏နံနက်ခင်းအလှပသဘာဝကို တဝကြီး ကြည့်ရှုခံစားရသည့်အရသာသည် ဘာနှင့်တယ် လို့ နှိုင်းဆို၍ပင်မရပါလေတော့။

၈ နာရီအချိန်ကျတော့ သပ္ပာယ်လှသည့် ရွှေစက်တော်ဒေသမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာလာခဲ့ကြ သည်။ မင်းဘူးဆိပ်ကမ်းရောက်တော့ ဇက်ရေ ယာဉ်နှင့် မကွေးဘက်ကူးပြီး ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။ တောင်တွင်းကြီးရောက်တော့ နေ့လယ်စာထမင်းကို မထူးမိတ်ဆွေ ဆရာဝန်မလေးအိမ်မှာ စားကြရ သည်။ မန္တလေးထိအောင်ခရီးဆက်ရမည်မို့ စား

ပြီးသည်နှင့် ကျေးဇူးတင်နှုတ်ဆက်စကားဆိုကာ ကျောက်ပန်းတောင်းဆီကူးခဲ့ကြသည်။ ညနေ ၄ နာရီမှာ ကျောက်ပန်းတောင်းမှထွက်ခဲ့ကြပြီး မနားတမ်းမောင်းခဲ့ကြရာ ည ၁၀ နာရီမှ မန္တလေး ရောက်သည်။ မန္တလေးမှာတော့ သက်မတို့ မိချို၏ ကြိုတင်ချိန်းထားမှုကြောင့် အဖွဲ့နှင့်ခင်သည့် ဒေါ်တင်အောင်၏တိုက်ကြီးမှာ တည်းခိုကြသည်။ ထိုပြင် ဒေါ်တင်အောင်က ဟင်းပေါင်းစုံလင်လှ သော ထမင်းပိုင်းဖြင့်ဆီးကြိုနေလေသည်မို့ သက်မ တို့လည်း ဟာနေသည့်ပမ်းများကို ဖြည့်ကြလေ သည်။ ရေမိုးချိုးကြ၊ စကားပိုင်းများဖွဲ့ကြနှင့် ည ၁၂ နာရီမှ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ၆ နာရီတွင် ထမနဲ များ၊ ငချိပ်ပေါင်း၊ ကော်ဖီတို့နှင့်စားသောက်ပြီး ပြင်ဦးလွင်သို့ခရီးဆက်ခဲ့သည်။ ပိတ်ချင်းမြောင်သို့ အရောက်သွား၊ ထိုမှ လာလမ်းခရီး မန္တလေးပြန် ဆင်း၍ မုံရွာသို့ခရီးပြင်းနှင့်ခဲ့ကြရာ ည ၁၀ နာရီ တွင် မုံရွာတည်းခိုခန်းတစ်ခုသို့အရောက်မှာတော့ အေးမိစံလေးက ကားပေါ်မှဆင်းပြီးသည်နှင့် “ကျွန်မတို့ရဲ့စံတော်ချိန် အိပ်ချိန် အိပ်ချိန်”ဟု မတိုးမကျယ်ညည်းသည်။

ခရီးအစ၏ဒုတိယနေ့မှ ခရီးဆုံးသည်အထိ မနက် ၆ နာရီထွက်၊ ည ၁၀ နာရီမှ နားရသည်မို့ စံတော်ချိန်ဟု အေးမိစံညည်းခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မုံရွာမှ ၆ နာရီထွက်ပြီး အလောင်းတော် ကဿပခရီးမှာတော့ သက်မတို့တစ်တွေ ကား တစ်ဆစ်ချိုးသာရှိသည့် လမ်းကွေ့ပေါင်းများစွာနှင့် တောလမ်းခရီးကြမ်းကြီးမို့ စိပ်ပုတီးလေးတွေ ကိုယ်စီနှင့် သက်မအဖို့တော့ သွားလေရာအရပ်တွင် နဲ့စပ်အောင်ကြည့်ရလေသည်။ အလွန်ခရီးကြမ်း သော တောလမ်းတစ်လျှောက် ကားဘေးဘယ်ညာ သို့ကြည့်ပြီးလိုက်လာခဲ့ရာတွင် တစ်ဖက်မှာ ချောက်

ကမ်းပါး၊ တစ်ဖက်မှာတော့ ဝါးရုံများနှင့် ကျွန်းပင်ကြီးငယ်များသာ ထူထပ်စွာပေါက်နေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် မြန်မာ့မြေပေါ်ရှိ အဖိုးတန်ကျွန်းသစ်များအကြောင်းတွေးမိကာ တိုင်းပြည်အတွက် ဂုဏ်တက်မိသလိုလို ခံစားမိသေးသည်။ လမ်းဆေးရွာလေးများမှာတော့ ခြံစည်းရိုးကလည်း ကျွန်း၊ အိမ်လေးတွေကလည်း ကျွန်းသားတွေနှင့်အပြင်နွားစာခွက်ကိုပင် ကျွန်းလုံးထက်ခြမ်းဖြင့်ထွင်းထားသည်မို့ နှမြောလိုက်သည်မှာ မပြောပါနှင့်တော့လေ။

နေ့လယ် ၁၂ နာရီတွင် ခရီးတစ်ထောက်နားကြသည်။ နံနက် ၆ နာရီမှ ၁၂ နာရီထိ မနားတမ်းခရီးနှင့်ခွဲကြသည်မို့ အားလုံးလည်းဆာနေကြလေပြီ။ မကြီးနှင့်အစ်မတို့နှစ်ယောက်က ပါလာသည့် ကော်ဖီနှင့်မုန့်များစားခိုင်းပြီး အနားတွင် တွေ့ရသည့် တဲလေးမှာ ဘာတွေများရှိသလဲမေးကြည့်တော့ ခေါက်ဆွဲသုပ်ရပါသည်တဲ့။ ကပျာကယာပြုတ်သည် ခေါက်ဆွဲဖတ်ထဲတွင် ဆီပါလေကာ၊ အချိုမှုန့်၊ ငရုတ်သီးမှုန့်တို့နှင့်နယ်ထားသော ခေါက်ဆွဲရှိသမျှက ၁၉ ယောက်သော သက်မတို့အဖွဲ့အတွက် ဆင့်ပါးစပ် နှမ်းပက်သလောက်သာ။ စပ်စပ်စပ်စပ်လုပ်တတ်သည့် မိချိုသည် တံနှစ်တံ နောက်ဘက်ဝင်သွားပြီး မကြာလိုက်၊ ပြန်လာတော့ သူ့လက်နှစ်ဖက်တွင် မည်းတူးနေသော မြေထမင်းအိုးနှစ်လုံး ကိုင်လာသည်။

“ကဲဟေ့... သူငယ်ချင်းတို့ခရ၊ မရှိသော အရပ်မှာ ရှိသောအစာသည် နတ်သုစာဖြစ်၏တဲ့၊ တံရှင်တွေအတွက်ချက်ထားတဲ့ ထမင်းနှစ်အိုးကို တိုးလျှိုးတောင်းပန်ပြီး ဝယ်လာခဲ့တာ၊ သူတို့စာများလဲ ဆန်ရှားတဲ့အရပ်မို့သာ ငွေယူရောင်းလိုက်တာပါ၊ အင်းလေ... ဘာဖြစ်ဖြစ် ဒီထမင်းနှစ်အိုးရတာပဲ ကျေးဇူးတင်ရမယ်၊ ကဲ... ကဲ... မျှမျှတတဝေ

စားကြဖို့”

ထမင်းနှစ်အိုးမှထမင်းများ၊ ခေါက်ဆွဲသုပ်များနှင့် အေးမိစ်လေး၏ အမြော်အမြင်ကြီးစွာဖြင့် ပိတ်ချင်းမြောင်မှဝယ်လာသည့် အသီးအရွက်ဟင်းပေါင်းနှစ်ထုပ်ပါပေါင်းပြီး စလုတ်စုတွင်စုပေါင်းနယ်ကာ အားပါးတရတူယံကြလေတော့သည်။

အိမ်မှာသာဆိုလျှင် ထမင်းအိုးမည်းမည်းထဲက ဆန်ကြမ်းနီတာရဲ့ စပါးလုံးပလူပျံနေသည့် ထမင်းခဲမျိုး သက်မတို့အုပ်စု စားဖို့ စိတ်ကူးထဲပင် ယည့်ကြမည်မဟုတ်။ မမျိုပြောသလို မရှိသော အရပ်မှာ ရှိသောအစာနှင့်ဝမ်းဖြည့်စွမ်းရသည့် အဖြစ်ကတော့ သက်မတစ်သက် မေ့ရက်နိုင်တော့မည်မထင်ပါ။

စားပြီးတော့ ခရီးဆက်ကြရဦးမည်။ ခလောက်သံတခေါင်ခေါင်နှင့်ဆင်ငါးစီး၊ နှာဖောင်းကြီးတွေတမြောက်မြောက်၊ နားရွက်ကြီးတွေ တဖျပ်ဖျပ်ခတ်၍ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးနှင့်မလိုက်အောင် ခြေသံဖော့ဖော့ဖြင့် စခန်းတွင်ရောက်လာသည့် ထိုဆင်များစီးပြီး ခရီးတစ်ခိုင်းခန့်သွားရဦးမည်တဲ့။

“ဟယ်... တို့များတစ်သက် အိပ်မက်တောင် မမက်ခဲ့ဖူးပါဘူး၊ ဆင်စီးလို့ခရီးသွားရမယ်၊ ဆင်စီးရတာ ဘယ်လိုနေမလဲ၊ အဲ... လှုပ်တုပ်လှုပ်တုပ်နဲ့ နေမှာပါနော် မမကြီး”

ဝမ်းသာအားရထအော်သည့် သက်မကို မမကြီးခိုင်းမွန်းက မျက်စောင်းနှင့်ကြည့်သည်။ ဟင်း... မီသက်မ ထွေရာလေးပါး စကားမစနဲ့ဟု ဟန့်တားသည့်ပုံစံမျိုးဖြင့် သက်မမမျှာ ခေါင်းကလေး ငုံ့လျှိုးနေလိုက်ရသည်။

ဆင် ၅ ကောင်၊ လူ ၂၂ ယောက်၊ မိချိုနှင့် အေးမိစ်၊ ယာဉ်မောင်း ၂ ယောက်က ဆင်မစီးဘဲ ခြေကျင်ခရီးလျှောက်မည်ဆိုတော့ မျှတစီးကြရာတွင် မိသက်မ ငါတို့စီးမဲ့ဆင်နဲ့လိုက်ခဲ့တဲ့။ မမကြီး

အမိန့်သံနာခံပြီး မမကြီးနှင့်အမိတို့နှစ်ယောက် ဆင်ပေါ်မှပုခက်တွင် တစ်ဖက်စီထိုင်ခိုင်းပြီး သက်မ တစ်ယောက် ခပ်တည့်တည့်နှင့် ဆင်ဦးကင်းပေါ်မှ အကျအနထိုင်လိုက်ခဲ့ရာ သက်မပြောသလိုပါပဲ လှုပ်တုပ်တုတ်နှင့် ဟန်ချက်ညီအောင် ကိုယ်ကိုထိန်း လိုက်ခဲ့ရင်းက လမ်းကလေးခပ်ကျဉ်းကျဉ်းတွင် ဆင်ခန္ဓာကိုယ်ကကြီးသည်မို့ ကမ်းပါးစောင်းပေါ် ခြေတစ်ခြမ်းစွန်းထွက်နေသော်လည်း သွက်လက် ညက်ညောစွာ လှမ်းသွားမနေရှာသည့်ဆင်ပေါ်မှာ အသည်းဟယားယားနှင့် ဘုရားဟောပြောလိုက်ခဲ့ရပါ သည်။

ဝေးမြင့်သီခေါင် တောင်အထပ်ထပ် တော အသွယ်သွယ်တွင် ထူးကဲစွာသောအဓိဋ္ဌာန်ဖြင့်ထား ခဲ့သော လူသူမနီးသည့်တောကြီးမြိုင်လယ်မို့ သွား လာရေးမလွယ်ကူလှသော်လည်း မမြင်မတွေ့မှူး သည့် သဘာဝအလှများက ရင်တမမနှင့်ပင်။ ရှုမောလှိုက်ဖိုစွာနှင့် ကဿပအလောင်းတော် စံပျော်ရာသို့ လာခဲ့ရသည်။ ဆင်ရပ်နားပြီးနောက် ခြေကျင်ခရီးဖြင့် လျှိုကြီးအတွင်း ဆင်းရပြန်သည်။ စိမ့်မေ့များဖြင့်ပြည့်လှမ်းနေသောဂူကြီးအဝမှာပင် အတွင်းထဲ၌စံနေသည့် ကဿပကိုယ်တော်အား ရည်မျှော်ဦးခိုက်ခဲ့ကြရသည်။ အချိန်မရသည်မို့ ကြာရှည်မနေအားကြပေ။ အလာခရီးကကဲ့သို့ ဆင်စီးပြီးပြန်ခဲ့ကြကာ ကားပေါ်တက်၊ အပြန်ခရီး ဆက်ကြရသည်။

ထုံးစံအတိုင်းပင် ညဆယ်နာရီမှ မုံရွာ တည်းခိုခန်းသို့ရောက်ကြသည်။ သဘောကောင်း လှသော တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်များ၏ ညလယ်စာ ကိုစားသောက်ပြီး အိပ်ရာဝင်ကြရ၏။ မနက် လေးနာရီမှာထ၍ အညာမုန့်ပေါင်း၊ လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီများ စားသောက်ကြပြီး မန္တလေးအပြန် လမ်းမှာ သမ္မုဒ္ဓေ၊ ဗောဓိတစ်ထောင်ဘုရားများ

ဝင်ပူးကြသည်။ စစ်ကိုင်းအဝင် ကံတလူကောင်းမှု တော်ကိုပူးပြီးနောက် တံတားဦးဘက်ဆက်ခဲ့ကြ သည်။ မန္တလေးအဝင်မှာတော့ ညဆယ်နာရီ ထိုးလုနေပြီ။ ညမောင်မှောင်တွင် လျှပ်စစ်မီးရောင် များ ထိန်ထိန်ညှိုးနေသည့် မန္တလေးတောင်တော်ကြီး မှ ဘုရားများ၊ မဟာမြတ်မုနိဘုရား၊ ရွှေကျီးမြိုင် ဘုရား စသည်တို့အား မှန်းဆကာ လက်အုပ်လေး များချီ၍ ဖူးလာခဲ့ကြရာမှ တစ်နေရာတွင် စုလစ် မွမ်းရွှန်ဘုံအမြင့်တွေနှင့် မီးရောင်ရှိန်ထိန်နေသည် ကို ဘုရားဖေတီအမှတ်နှင့် လက်အုပ်ချီရှိခိုးကြသော သက်မတို့တွေ ထိုနေရာနှင့်နီးလာမှ ကျူးတော်ကြီး ပတ်လည်တွင် နန်းမြို့ရိုးမှစဦးပြာသာဒ်ဆောင် ရျားဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့ရတော့ အားလုံးသော အဖွဲ့တွေ မပြူးဘဲ ဝါးလုံးကွဲရယ်မိကြတော့သည်။

ပြည်တော်ဝင်ကြရတော့မည့် နောက်ဆုံးနေ့ နံနက်မှာတော့ နံနက် ၃ နာရီခွဲ အိပ်ရာမှထကြပြီး အထုပ်အပိုးပြင်ဆင်ကြပါသည်။

ဒေါ်တင်အောင်ကြီးအား ကျေးဇူးတင် နှုတ်ဆက်စကားပြောကြားကြပြီး ၄ နာရီတွင် မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီးအား မျက်နှာသစ်တော်ရေ ကပ်သည့် အချိန်မီသွားရောက်ပူးမြော်ရာတွင် မွေး ဖွံ့သင်းကြိုင်သောစွန့်ပန်းကုံးများနှင့် အောင်သပြေ ပန်းရနံ့များက နှစ်သက်ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းလှ သည်။ မန္တလေးမှ ရန်ကုန်သို့အပြန်ခရီးတွင် မိမိတို့ သွားခဲ့ရသောခရီးစဉ်၏ အကြောင်းတရား၊ အကျိုး တရားများကို သုံးသပ်ဆင်ခြင်မိသောအခါ ထွက် သည့်ရက်မှ ပြန်ရက်အထိ လမ်းခရီးတွင် မင်းဘူး ဘက်ကူးရသည့်အခါမှလွဲ၍ မည်သည့်အခက်အခဲမှ မကြုံခဲ့ရ။ ၆ ညအိပ် ၇ ရက်ခရီးမှာ ကားစီးရ သည်ကလည်း စက်ချွတ်ယွင်းမှုလုံးဝမရှိ။ ကား သမားစကားနှင့်ဆိုလျှင် ဒေါက်ဂိုးပါပဲ။

“ဘာဒေါက်ဂိုးလဲ ရှစ်သက်ကလေးရဲ့”

ငွေထာရီ ၂၀၁၆ | ၉၂ |

ယဉ်လျက်ခုံမှ မမချစ်က ပေါင်ပုတ်မေး တော့မှ အတွေးထဲကစကားလုံးက ပါးစပ်ကထွက် သွားသည် ထင်ပါ၏။

“ဪ...မမရေ၊ သက်မတို့လေ သွားရတဲ့ ခရီးစဉ်ကိုစဉ်းစားနေမိတာ၊ အနှောင်အဖွဲ့ အရစ် အပတ်ကြီးတွေကိုဖြတ်ခဲ့ပြီး သွားခဲ့ကြရတာ၊ ဘာ အကျိုးတွေရသလဲ၊ ဖြည့်အိပ်ခရီးမှာ နေ့စဉ် ဘုရား တွေဆီ အာရုံပြုပြီးသွားနေတာ ဘေးမသီရန်မခ၊ သက်မဆို နှာဖေးမျောင်းဆိုးဖောက်မဖြစ်ဟဲ့၊ ခရီး ပြင်းကြီးမှာ သက်မတို့အားလုံး ဖွင့်ဖွင့်လန်းလန်း၊ ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့လေနော်”

“အေးကွယ်၊ မမချစ်လဲ ခရီးထွက်ခဲတယ်၊ အခုသွားရတဲ့ခရီးမှာ စိတ်၏ဈေးသာခြင်း၊ ကိုယ်၏ ကျန်းမာခြင်းနဲ့ အောင်အောင်မြင်မြင်ပြီးဆုံးခဲ့ရ တာ မမလဲ သိပ်ပီတိဖြစ်ရတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်မမရဲ့၊ သက်မတို့အိမ်မှာဆိုရင် မိုးလင်းတာနဲ့ မြေးတွေရဲ့အော်သံ ဆူသံ ပူညံပူညံ နဲ့ ဘုရားရှိခိုးရတာတောင် စိတ်ကိုမနည်းအာရုံ စိုက်ရတယ်၊ ခု ဒီခရီးမှာ ပထမဦးဆုံး ပြည်ရွှေဆံ တော်မှာ ည ၇ နာရီ ဘုရားရှိခိုး၊ ပုတီးစိပ်၊ တရား ထိုင်တဲ့အခါမှာ အနှောင်အဖွဲ့ တွေကင်းနေတော့ စိတ်အာရုံစူးစူးစိုက်စိုက်နဲ့ ပြည့်ပြည့်ဝဝ ကုသိုလ် တွေရခဲ့ကြတယ်၊ ရွှေစက်တော်ဘုရားမှာလဲ အရုဏ် ဆွမ်းကပ်ရတာ သဘာဝရှုခင်းတွေနဲ့ စိတ်ကြည်လင် အေးမြရတယ်၊ အထူးခြားဆုံးကတော့ အလောင်း တော်ကဿပခရီးပဲ၊ သက်မအဖို့ ဒီခရီးဟာ ပထမ ဦးဆုံးအကြိမ်ဆိုတော့...”

“အေး...ဟုတ်တယ်ကွဲ့၊ မမလဲ ဒီအသက် အရွယ်ထိ တစ်ခေါက်မှမရောက်ဖူးသေးဘူး၊ ခရီးပြင်း ခရီးကြမ်းနဲ့ လမ်းမှာတစ်ခုခုဖြစ်မှာ လားနဲ့ စိတ်တထင့်ထင့်၊ ဘုရားကိုအာရုံပြုရတာ ပိုလာတော့တာပဲ၊ ဘုရားတန်ခိုးတော်ကြောင့်

ဘေးမသီရန်မခခဲ့ကြဘူးနော်”

“ဒါပေါ့မမရဲ့၊ ကောင်းသောအမှုပြုကြတာ ကောင်းသောအကျိုးပေးတာပေါ့၊ အင်း... ကျွန်မ တို့မိန်းမသားတွေဘဝ၊ အထူးသဖြင့် တပ်မတော် သားရဲ့ဇနီးမယားဘဝမှာ တစ်သက်လုံး အုပ်ထိန်း သူအဖြစ်နဲ့ ဘဝနွှဲထိန်းနေကြရာမှာ ခုလို တစ်ခါ တစ်ရံ စိတ်တံခါးလေးဖွင့်ပြီးတော့...”

“ဟဲ့...ဟဲ့...နေပါအုံး၊ စကားဖြတ်မေးရအုံး မယ်၊ အုပ်ထိန်းသူတဲ့၊ စိတ်တံခါးဖွင့်ပြီးတော့ဟဲ့၊ အဲဒါလေးရှင်းစမ်းပါအုံး”

“အရှင်းကြီးပါ မမရေ၊ သက်မတို့တစ်တွေ ကိုယ့်မိသားစုကိစ္စတွေမှာ ကိုယ်သာဦးစီးဦးဆောင် နဲ့ သားသမီးတွေကိုအုပ်ထိန်းခဲ့ရတယ်၊ ခု မြေးတွေ ရနေတဲ့ ဒီအသက်အရွယ်ထိလဲ အကျင့်ပါနေတဲ့ သားသမီးတွေက ဘာကိစ္စဖြစ်ဖြစ် ဒီမအေပဲ၊ သူတို့ အဖေကိုပြောရဆိုရမှာ အလွန်ဝန်လေးတယ်၊ အိမ်ဦးနတ်အဖေကြီးက အိမ်ထောင်ဦးစီး သူ့နာမည်ခံ သက်သက်၊ သူက ညွှန်ကြားမယ်၊ အမိန့်ပေးမယ်၊ သူညွှန်ကြားအမိန့်ပေးသမျှ သက်မတို့က ကြားခံ ပြီး အကုန်လုံး စိတ်ရောကိုယ်ပါပင်ပန်းရတာ၊ အုပ်ထိန်းသူအဖြစ်ကလဲ ခုထိမလွတ်သေးဘူးလေ”

“အင်း...ဟုတ်တယ်ကွဲ့၊ ဟုတ်တယ်၊ အုပ် ထိန်းသူအဖြစ် ခုထိ တို့တစ်တွေမလွတ်ကြသေးဘူး၊ ဒါနဲ့နေပါအုံး၊ စိတ်တံခါးဖွင့်ပြီးတော့ဆိုတာက ကော”

“ဪ...မမရယ်၊ မမလဲ တရားသဘော နားလည်ပြီးသားပါ၊ သက်မတို့မှာ မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ် ဆိုတဲ့ တံခါးခြောက်ပေါက် မှာ မြင်တဲ့မျက်စိကို မြင်ရုံလေးပဲ၊ ကြားတဲ့နား ကြားရုံလေးပဲ၊ အနံ့ကိုလဲ နံရုံ မွှေးရုံလေးပဲ၊ စားတဲ့ အစားလဲ စားရုံလေး၊ ထိုတဲ့အတွေ့အထိလဲ ထိုရုံ လေးပဲနဲ့ အဲဒီတံခါးငါးပေါက်က ပိတ်ထားရတာ

တောင်သူရွှေခေတ်

သန်းထွန်းဦး(စလေ)

စိုက်စက ခြောက်ဆယ်ခြောက်ဆယ်
လေးဆယ်ကို နှမ်းကြဲနှမ်းကြဲ။
ကျန်တဲ့မြေ ရွာတစ်ဝိုက်
ပဲစိုက်ဖို့ခဲ။

ခိုင်းနွားက လေးကောင်လေးကောင်
တစ်ကောင်ကို နှစ်လေးနှစ်ငါး။
နွားတံကို အထပ်စိုးနဲ့
သွပ်မိုးလို့အား။

ထွန်စက်က နှစ်ရာနှစ်ရာ
နောက်တွဲပါ တပ်ထားတပ်ထား။
နွားနားရင် စက်နဲ့လိုက်
ဆက်တိုက်မနား။

နှမ်းတင်းက လေးရာလေးရာ
ဈေးပေါက်တာ ရှစ်သောင်းရှစ်သောင်း။
မြေပဲလည်း နုတ်ချိန်ကျပေ့
အားရဖို့ကောင်း။

သမီးက ပူဆာပူဆာ
ဟွန်ခါဖစ် ကားလေးကားလေး။
မြန်မာပြည် အနှံ့စပ်
ပတ်လိုက်ချင်သေး။

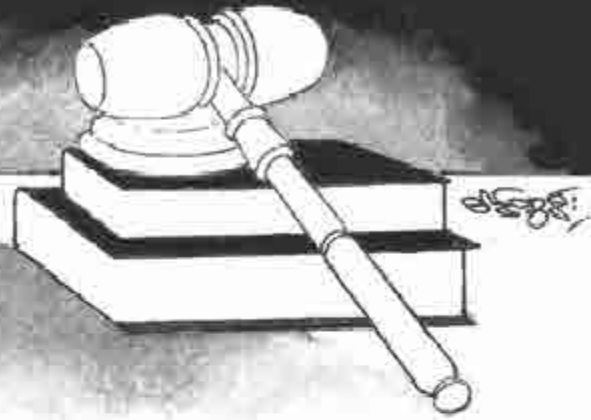
ကိုတောင်သူ ရွေးစက်တို့
ရွှေထွက်လို့ လာပြီလေ။
ရသမျှ ယူဖို့မှန်းပါဘူး
မျှတစွာ လှူဒါန်းသွားမဲ့
လူတန်းစားတွေ။
ဟိုတုန်းက ခေါ်နေခေါ်နေ
ယာမြေနဲ့ ကျောမွဲမွဲ။
ကျောမည်းချင် မည်းပေမဲ့
ကျောမွဲဆိုတဲ့ အသုံးနှုန်း
လုံးလုံးကိုလွဲ။ ။

လွယ်တယ်၊ မကြားချင်ယောင်၊ မမြင်ချင်ယောင်၊
မမွှေးချင်ယောင်၊ အစားကိုမတပ်မက်ချင်ယောင်၊
မပြောချင်တဲ့စကား မပြောဘဲထားချင်အောင်
ကျိတ်ခံစားနိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်ဆိုတဲ့အာရုံကျ
တော့ မမြင်မတွေ့မကြားချင်ကာကြားရ၊ မသွား
ချင်တာ သွားရ၊ မပြောချင်ဘဲပြောရတာတွေဟာ
စဉ်းစားသာကြည့်တော့၊ အဲဒီလိုအခါမျိုးတွေမှာ
စိတ်တံခါးကို အတင်းဆွဲပိတ်ထားရတယ်လေ၊
ဟော...အခုလို တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်
ရယ်ရပြောရ၊ သွားရလာရ အနှောင်အဖွဲ့ကင်းကင်း
လွတ်လပ်ခြင်းဆိုတဲ့ စိတ်တံခါးလေးဖွင့်ထားရ
တော့ စိတ်ကကြည်လင်တယ်၊ အေးမြတယ်၊
ရွှင်လန်းတယ်၊ လူပင်ပန်းပေမဲ့ စိတ်မပန်းတော့
လူလဲပန်းမှန်းမသိ၊ လန်းဆန်းရွှင်ပျော်ပေ့၊ ကဲ...

ရှင်းပြီလား”
“အလိုလေးလေ...မမတို့ တစ်ခါမှမတွေး
ဖူးတာ တွေးတတ်တဲ့ မိသက်မလေး ရှင်းပြလိုက်မှ
လင်းလို့လင်းလို့၊ အင်း... တို့တွေ ခုဖွင့်ထားတဲ့
စိတ်တံခါးလေးကတော့ အိမ်ပြန်ရောက်ကာနဲ့
အလိုအလျောက် တံခါးပိတ် ချိတ်ရအုံးတော့မယ်၊
ဘယ်အခါကျမှ တစ်ခါပြန်ပြီးဖွင့်ရမလဲ၊ အကြာ
ကြီး ပိတ်ထားရမဲ့ စိတ်တံခါးဟာ...”
မမချစ် စကားကိုမဆက်နိုင်ရှာတော့ပါ။
သက်မလည်း ပြောလို့မရတော့ပါ။ အဘယ်
ကြောင့်ဆိုသော် စုရပ်အဖြစ်သတ်မှတ်ထားရာသို့
ကားဆရာလေးက စက်ကိုသတ်၍ ရပ်လိုက်သော
ကြောင့်ဖြစ်ပါသတည်း။ ။

တင်ရီမ(ညောင်ဦး)

ဘဝပုစ္ဆာအဖြေရှာ(၁၂၂)

မနုဿကျော်ဝင်း
(အမျိုးသားစာပေဆုရ)

“သတင်းထူးအကြောင်းကိုပြောမပြခင် မှာ ဆရာဦးကျော်ဝင်းနဲ့ အင်တာဗျူးအရင်လုပ် ချင်တယ်။ အဲဒါပြီးတော့မှပြောပြမယ်”

“အမယ်...ခင်ဗျားကလဲ ရှေးကိုင်ရသေး တယ်လို့ ပြောစရာရှိတာ မြန်မြန်ပြောပြလိုက်ရော ပေါ့”

ထိုသူက မိမိကိုဘာမျှမတုံ့ပြန်ဘဲ အဓိပ္ပာယ် ပါပါပြုံးလိုက်၏။ ထို့နောက်-

“ဆရာကို မေးခွန်းတစ်ခုမေးမယ်နော်၊ မြို့နယ်တရားသူကြီးဘဝကို ဆရာပျော်သလား”

“အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင်တော့ လုံးဝမပျော် ဘူးဗျို့”

“ဟာ...ထူးဆန်းလှချေလား၊ သူများတွေက ဒီအလုပ်ဟာ ဩဇာအာဏာရှိတယ်၊ ငွေရွှင်တယ် ဆိုပြီး သိပ်လုပ်ချင်ကြတာမျိုး၊ မေဒင်သွားမေးကြ တယ်၊ ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင်လုပ်ကြတယ်၊ ဆရာ ကတော့ ထီးလိုမင်းလိုအခြေအနေမျိုးနဲ့ ဒီဘဝကို ရခဲ့တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီဘဝမှာမပျော်ရတာလဲ”

“ရှင်းပါတယ်၊ ကျွန်တော့်စိတ်နဲ့မကိုက်လို့ ပေါ့ဗျာ၊ ဥပဒေဆိုတာ ရိုးစင်းလွယ်ကူတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လှည့်ပတ်လို့ရနိုင်တယ်၊ အင်္ဂလိပ်လိုတော့ 'Law is simple, but can be twisted' လို့ ဆိုထားတယ်၊ အဲဒီလှည့်ပတ်လို့ရနိုင်တယ်ဆိုတဲ့

အချက်ကို ကျွန်တော်မကြိုက်လို့ဘဲခင်ဗျ”

“ဆရာပြောတာကို ကျွန်တော်နားမရှင်းဘူး ဗျ”

“ရှင်းပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က အဖြောင့် သမားဆိုတော့ ဥပဒေကိုလှည့်ပတ်ကြတာတွေ၊ လှည့်စားကြတာတွေကို မကြိုက်ဘူးပေါ့ဗျာ၊ ဥပမာ- အင်္ဂလန်မှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မတိုင်မီကာလတုန်းက ဘုရင်မကြီးကလွဲရင် ရထားကို မြင်းလေးကောင် ကပြီး မစီးရဘူးလို့ ဥပဒေတစ်ရပ်ပြဋ္ဌာန်းထား တယ်၊ ဗြိတိသျှ ကိုလိုနီလက်အောက်ခံတိုင်းပြည် တွေ အားလုံးမှာလဲ အဲဒီဥပဒေကိုလိုက်နာကြ ရတယ်၊ မြန်မာပြည်က ဥပဒေပညာရှင်ရှေ့နေကြီး တစ်ဦးဟာ သူ့ရထားမှာ မြည်းလေးကောင်ကပြီးစီး တယ်၊ သူ့ကိုအရေးယူတော့ မိမိကပြီးစီးတာ မြင်းမဟုတ်ဘဲ မြည်းဖြစ်နေတဲ့အတွက် ဥပဒေကို ဆန့်ကျင်တာမဟုတ်ကြောင်း၊ ဥပဒေမှာပြဋ္ဌာန်း ထားတာက မြင်းလေးကောင်ကပြီးမစီးရလို့ဘဲ ဆိုတယ်၊ မြည်းလေးကောင်ကပြီးမစီးရလို့ မပြဋ္ဌာန်း ထားတာကြောင့် သူ့မှာ အပြစ်မရှိဘူးဆိုပြီး ခုခံ ချေပတယ်၊ သူ့ချေပချက်ကခိုင်လုံတော့ အပြစ်က လွတ်သွားတယ်လေ၊ ဒါဟာ ဥပဒေကို လှည့်ပတ် လိုက်တာပါပဲ။

မြန်မာပြည်မှာ ဥပဒေကိုလှည့်ပတ်လှည့်

စားတာကတော့ ပုဂံခေတ်မှာစတင်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုရပါမယ်။ ရှေးတုန်းက ပုဂံဘုရားတစ်ဆူရဲ့ ပရိဝုဏ်ထံမှာ သံနဲ့လုပ်ထားတဲ့ညှပ်ကြီးတစ်ခုရှိ တယ်လို့ဆိုပါတယ်။ ဒီညှပ်ကြီးမှာ တန်ခိုးကုဒ္ဒိပါဒ် ရှိတယ်။ အမှုများဖြစ်ပွားရင် စစ်ဆေးဆုံးဖြတ် ပေးနိုင်တယ်လို့သိရပါတယ်။ တစ်ခါက ကုန်သည် တစ်ဦးဟာ ခရီးသွားစရာရှိလို့ သူပိုင်တဲ့ရွှေ ၁ ပိဿာကို မိတ်ဆွေဖြစ်တဲ့ ဖိုးသူတော်တစ်ဦး ဆီမှာ အပ်နှံထားခဲ့တယ်။ သူခရီးထွက်ရာက ပြန်ရောက်လာတော့ အဲဒီရွှေ ၁ ပိဿာကိုပြန် တောင်းတယ်။ ဖိုးသူတော်ကပြန်မပေးဘဲ သူ ပေးပြီးပြီလို့ပြောတယ်။ ဒါနဲ့ ပုဂံညှပ်ကြီးဆီကို သူတို့နှစ်ဦးသွားပြီး သစ္စာဆိုကြတယ်။ ရွှေပိုင်ရှင် ကုန်သည်က သူ့ရဲ့လက်နှစ်ဖက်ကို ညှပ်ကြီးထဲ သွင်းပြီး မိမိဟာ ခရီးမထွက်ခင်က ရွှေ ၁ ပိဿာကို မိတ်ဆွေဖိုးသူပေးထားတာ အပ်နှံထားခဲ့ကြောင်း၊ ခရီးထွက်ပြီးပြန်ရောက်လာတဲ့အခါ ဖိုးသူတော်က ပြန်မပေးကြောင်း၊ သူ လိမ်ညာပြီးထွက်ဆိုခဲ့ရင် ညှပ်ကြီးက သူ့လက်ကိုညှပ်ပါစေကြောင်း သစ္စာ ဆိုတယ်။ သူ့သစ္စာစကားက မှန်ကန်နေတော့ ညှပ်ကြီးက သူ့ကိုလုံးဝမညှပ်ဘူး။

ဖိုးသူတော်ကလဲ သူ့ရဲ့တောင်ရေကို ကုန်သည်ဆီမှာခဏအပ်ထားပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ညှပ်ကြီးထဲသွင်းတယ်။ သူက အဲဒီရွှေ ၁ ပိဿာ ကို ပိုင်ရှင်ကုန်သည်ထံပြန်လည်ပေးအပ်ပြီးဖြစ် ကြောင်း၊ ကုန်သည်ရဲ့လက်ထဲမှာ ရှိနေကြောင်း၊ သူလိမ်လည်ပြီးထွက်ဆိုရင် ညှပ်ကြီးက သူ့လက် နှစ်ဖက်ကိုညှပ်ပါစေလို့ သစ္စာဆိုတယ်။ ညှပ်ကြီး က သူ့လက်တွေကိုလုံးဝမညှပ်ပါဘူး။ ဖိုးသူတော် ဟာ ရွှေ ၁ ပိဿာကို အရည်ကျိုပြီး သူ့တောင်ရေ ရဲ့အခေါင်းထဲမှာ ဝေဝောင်းထည့်ထားခဲ့တယ်။ အဲဒီ တောင်ရေက သူ့သစ္စာဆိုနေတဲ့ အခိုက်အတန့် မှာ ပိုင်ရှင်ကုန်သည်ရဲ့လက်ထဲရောက်နေတာကိုး။

ဖိုးသူတော်ရဲ့လှည့်ကွက်ကြောင့် ညှပ်ကြီးလဲ အမှန် အတိုင်း မဆုံးဖြတ်နိုင်တော့ဘူးလေ။ အဲဒီဖြစ်ရပ် ကစပြီး ပုဂံညှပ်ကြီးဟာ သိက္ခာကျသွားတယ်။ တယ်သူကမှ အယုံအကြည်မရှိတော့တဲ့ဘဝမျိုး ကို ရောက်သွားတယ်။

အင်းဝခေတ်မှာဆိုရင် ခုံတော်မောင်ကျဘန်း လို့ လူလည်တစ်ယောက်ကြောင့် ဥပဒေအတော်များ များဟာ လှည့်ပတ်ခံခဲ့ရတယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်း သားနှစ်ယောက် မောင်ကျဘန်းရဲ့အကြံပေးချက် အတိုင်း ငှက်ပျောခိုင်ခိုးတဲ့ဖြစ်ရပ်ကို သာဓကထားပြီး ပြောပါရစေ၊ တစ်ယောက်က ကျက်သရေခန်းထဲဝင် ပြီး မတ်တတ်ရပ်တယ်။ နောက်တစ်ယောက်က အဲဒီကျောင်းသားရဲ့ပခုံးပေါ်တက်ရပ်ပြီး ငှက်ပျော ခိုင်ကို ဖြုတ်ယူတယ်။ ငှက်ပျောခိုင်ပျောက်လို့ ကျောင်းတိုင်ဆရာတော်ကစစ်ဆေးတော့ တပည့် ပေဘဲ အရှင်ဘုရားရဲ့ကျွမ်းကျင်မှုမရှိဘဲ ဖြစ် တောင်မချမိပါဘူးလို့ ငှက်ပျောခိုင်ဖြုတ်ခိုးတဲ့ ကျောင်းသားက သစ္စာဆိုတယ်။ သူ့ပခုံးပေါ်မှာ တက်အရပ်ခံတဲ့ ကျောင်းသားကလည်း တပည့် တော်ဟာ ငှက်ပျောခိုင်ကိုမော့တောင်မကြည့်ခဲ့ရ ပါဘူးဘုရားလို့ သစ္စာဆိုတယ်။ နှစ်ယောက်စလုံး သစ္စာဆိုတာတွေဟာ မှန်ကန်နေကြတယ်လေ။ သူတို့ရဲ့ဆရာ ခုံတော်မောင်ကျဘန်းရဲ့လှည့်ကွက် က သိပ်ပြီးပိုင်တာကိုး။

ကျွန်တော် မြို့နယ်တရားသူကြီးတာဝန် ကို ထမ်းဆောင်နေတဲ့ကာလမှာလဲ ဥပဒေကို လှည့် ပတ်လှည့်စားခဲ့တဲ့ဖြစ်ရပ်မျိုးတွေ အများကြီးကြုံ ခဲ့ရတယ်။ ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့တာမှန်ပေမဲ့ သက်သေ အထောက်အထားမခိုင်လုံလို့ လွတ်ပစ်ခဲ့ရတဲ့အမှု မျိုးတွေလဲ ဒုန့်ဒေးပါပဲ။ သံသယလို့သတ်မှတ်ခဲ့ရ တဲ့အမှုမျိုးတွေလဲ ရှိတယ်။ သံသယရဲ့အကျိုးကို တရားခံကခံစားနေဆိုတဲ့ ပြဋ္ဌာန်းချက်ကြောင့် လွတ်သွားရတဲ့တရားခံတွေကလဲ အများကြီးပါပဲ။

လူသတ်မှုကြီးတစ်ခုဆိုရင် မျက်မြင်သက်သေ လုံးဝမရှိတာရယ်၊ တရားခံရဲ့ ဖြောင့်ချက်က ဥပဒေ အရဘောင်မဝင်တာရယ်ကြောင့် အဲဒီအမှုကို စွဲချက်မတင်နိုင်ဘဲ တရားရှင်လွတ်ပစ်ခဲ့ရတယ် လေ။

မြို့ပြီးပြောရရင်တော့ ဥပဒေနဲ့ပတ်သက်လို့ လှည့်ပတ်လှည့်စားတာမျိုးကို ကျွန်တော်မုန်းတီး ရွံရှာတယ်။ ဒါ့ကြောင့် မြို့နယ်တရားသူကြီးဘဝကို ကျွန်တော်မပျော်ပိုက်ဘူး၊ ဒီအလုပ်ဟာ ကျွန်တော် စိတ်နှလုံးဝမကိုက်တာအမှန်ပဲ”

မိမိ၏စကားဆုံးသည်နှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်သူ မြို့နယ်ကောင်စီဝင်က -

“အဲဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်ကြားသိလာခဲ့ ရတဲ့ သတင်းထူးဟာ ဆရာဦးကျော်ဝင်းအတွက် မင်္ဂလာသတင်းထူးပဲခင်ဗျ၊ လာမဲ့ရွေးကောက်ပွဲ မှာ အစိုးရပုန်ကန်မှုမဟုတ်ဘဲ လိုင်းပစ်မှုကို အပြတ် ရွေးရတော့မယ်၊ ကောင်စီဝင်အဆင့်ဆင့်မှာ အရွေးချယ်ခံမယ်၊ အရွေးခံရလို့ ကောင်စီမှာ အချိန် ပြည့်တာဝန်ထမ်းဆောင်မယ်ဆိုရင် မိခင်ဌာနက နုတ်ထွက်ရမယ်၊ ကောင်စီအဆင့်ဆင့်မှာ ဝင်ပြီး အရွေးမခံတော့ဘူးဆိုရင်တော့ မိခင်ဌာနကိုပြန် နိုင်တယ်၊ ကိုင်း... ဆရာဦးကျော်ဝင်း ဘယ်လိုင်း ကိုရွေးမှာလဲ”

“ရှင်းနေတာပဲဗျာ၊ ကျွန်တော် လာမဲ့ ရွေးကောက်ပွဲမှာ ဝင်ပြီးအရွေးမခံတော့ဘူး၊ မိခင် ဌာနကိုပြန်ပြီးတာဝန်ထမ်းဆောင်တော့မယ်”

မိမိသည် ထိုစကားကို အဖြစ်သဘောမျိုးပြော ခဲ့ခြင်းမဟုတ်။ တကယ်စိတ်ရင်းအမှန်ဖြင့် ခိုင်ခိုင် မာမာပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ တတိယအကြိမ် ပြည်သူ့ လွှတ်တော်နှင့် ပြည်သူ့ ကောင်စီအဆင့်ဆင့် ရွေးချယ်တင်မြှောက်ခွင့်အတွက် သက်ဆိုင်ရာမှ ဆန္ဒ ထောင်းခံလာသောအခါ မိမိက အရွေးချယ်ခံတော့ မည်မဟုတ်ကြောင်း သဘောထားပေးခဲ့၏။

မြို့နယ်တရားသူကြီးဘဝ သက်တမ်းမကုန် ဆုံးမီကာလတွင် မိမိ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဆောင်ရွက်ရ သော တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့သည် အမှုများအားလုံး လိုလိုကို ပြီးပြတ်သွားအောင် စီရင်အမိန့်ချနိုင်ခဲ့ ၏။ ကြွေးကျန်တစ်ခုကတော့ မပြီးပြတ်ပါ။ ဆေး ကျောင်းသားကို လက်သီးဖြင့်ထိုးသောအမှုဖြစ်၏။ (ထိုအမှုသည် နောက်သက်တမ်းတွင်မှ ပြီးပြတ် သွားကြောင်းသိရ၏။ ဒဏ်ငွေအနည်းအကျဉ်းမျှပေး ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြင့် အဆုံးသတ်သွားကြောင်းသိရှိရ ၏။ ဒေါသ၊ မာန၊ အာဃာတတို့ကြောင့် တောက် လောင်ခဲ့ရသော ထိုမီးအတွက် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ကုန်ကျခဲ့ကြသောငွေကြေးတို့သည် သိန်းဂဏန်း ချီ၏။ အချိန်တွေလည်းကုန်၏။ လူတွေလည်း စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ကြရ၏။ သင်ခန်းစာယူထိုက်သော အမှုတစ်ခုအဖြစ် မှတ်တမ်းတင်မိခဲ့ရပါ၏။)

သက်တမ်းကုန်ဆုံး၍ ဟုန်းပျံ့မှုမဟုတ်ဘဲ သောနေ့တွင် ကိုကျော်ဝင်းသည် တံခါးဝ၌ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ရုံးဘက်သို့မျက်နှာမူကာ လက်အုပ် ချီလိုက်၏။ ထို့နောက် နှုတ်မှရွတ်ဆိုဆုတောင်းခဲ့ မိသည်ကား-

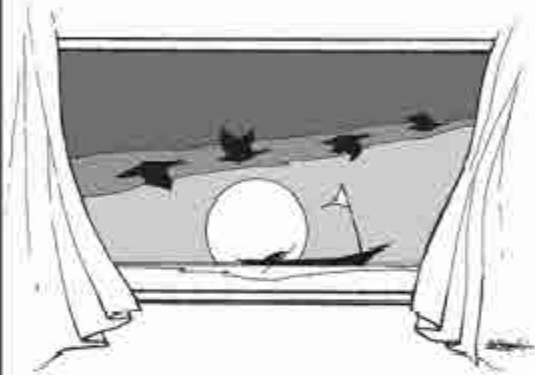
“နောင်တွင် ကျွန်ုပ်သည် တရားသူကြီးဘဝ၊ ရှေ့နေဘဝ၊ တရားလို၊ တရားပြိုင်၊ တရားခံတည်း ဟူသော အမှုသည်ဘဝ၊ သက်သေဘဝ၊ မည်သည့် ဘဝမျိုးနှင့်မျှ တရားရုံးသို့ပြန်လည်မရောက်ရှိ စေရန် လောကပါလနတ်များက စောင့်ရှောက် တော်မူကြပါ” ဟူ၍တည်း။

ဦးခေါင်းပေါ်မှအထုပ်ကြီးကျသွားပြီဖြစ်၍ စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားရ၏။ သွက်လက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် မိခင်ဌာနဆီသို့လျှောက်လှမ်း လာခဲ့မိလေသည်။

ဌာနဆိုင်ရာအကြီးအကဲ ညွှန်ကြားရေးမှူး ရျှပ်နှံတကွ အရာရှိများ၊ ဝန်ထမ်းများက မိမိကို လှိုက်လှိုက်ဝမ်းမြောက်စွာကြိုဆိုခဲ့ကြ၏။ ညွှန်ကြား

လူသားဂုဏ်ရည်

မောင်သျှင်မြေ(ပုသိမ်)

ဉာဏတ်ခွန်၊ သုတချွန်သော်
 လူမွန်လူကောင်း၊ ပြည့်ဦးခေါင်းတည်း။

ကာယတ်ခွန်၊ ဗလချွန်သော်
 လူမွန်လူကောင်း၊ ပြည့်လက်မောင်းတည်း။

လူ့သမိုင်းကြောင်း၊ ဘယ်သို့ပြောင်းလည်း
 ဦးခေါင်းတစ်လုံး၊ လက်တစ်ရုံးတို့
 ယှဉ်သုံးမှန်စွာ၊ ဉာဏ်လက်ပါက
 လိုရာဆစ်ပိုင်း၊ ခေတ်သမိုင်းကို
 ထင်တိုင်းတည်ဆောက်၊ ဂုဏ်ရည်မြောက်၏
 လူ့လောက်စွမ်းသူ မရှိပြီ။ ။

ရေးမှူးချုပ်က-

“ဦးကျော်ဝင်းကို ကျွန်တော်စိတ်ပူနေမိတာ ဗျာ၊ တရားရုံးကနေ အရှင်ထွက် ထွက်လာနိုင်ပါ့ မလားလို့ပေါ့လေ၊ အခုတော့ အသေထွက် မထွက် ဘဲ အရှင်ထွက် ထွက်လာနိုင်တာကို မြင်လိုက်ရ တော့မှ စိတ်ချမ်းသာသွားရပြီဗျာ၊ ဒါပါနဲ့ဆို ဦးကျော်ဝင်းဟာ သတ်ကွင်း (Killing Ground) ကနေလွတ်လာတာ နှစ်ခါရှိပြီနော်၊ ပထမတစ်ခါ က သမဝါယမဥက္ကဋ္ဌဆိုတဲ့ သတ်ကွင်းထဲကလွတ် ခဲ့တာ၊ အခု ဒုတိယသတ်ကွင်းဖြစ်တဲ့ မြို့နယ် တရားသူကြီးဘဝက လွတ်မြောက်ခဲ့တာ၊ သတ် ကွင်းတွေထဲကနေ ဘယ်လိုကြောင့် လွတ်မြောက် လာနိုင်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ပြောပြစေချင်ပါတယ်။”

“ကျွန်တော့်ကို လူကြီးတွေက သမဝါယမ ဥက္ကဋ္ဌတို့၊ မြို့နယ်တရားသူကြီးတို့ဆိုတဲ့ တာဝန် တွေကို ပေးအပ်ခဲ့တာဟာ မှန်းတီးလို့ သတ်ကွင်း

တွေထဲကို ပို့ခွဲကြတဲ့ သဘောမျိုးမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ သိက္ခာသမာဓိကိုယုံကြည်လို့ အဲဒီလို အရေးကြီးတဲ့ တာဝန်မျိုးတွေကို အပ်နှင်းခဲ့တာလို့ ကျွန်တော်ခံယူခဲ့ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့်လဲ လိပ်ပြာ သန်သန်၊ စေတနာမှန်မှန်နဲ့ ကျွန်တော် အလုပ် လုပ်ခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်၊ နောက်တစ်ခုကလဲ ကျွန်တော့်မှာ အားအကိုးရဆုံးကိုယ်ရံတော် တစ်ယောက်ရှိပါတယ်၊ အဲဒီကိုယ်ရံတော်ရဲ့ စောင့်ရှောက်ပေးမှုကြောင့်လဲ ကျွန်တော်ဟာ ဘေးမသီရန်မခဘဲ သတ်ကွင်းတွေထဲကနေ လွတ်မြောက်နိုင်ခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။”

ထိုစကားကြောင့် ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်က မိမိကို တအံ့တဩဝေးကြည့်ပြီးနောက်-

“ဟာ...စိတ်ဝင်စားစရာပဲဗျို့၊ အဲဒီကိုယ်ရံ တော်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်တော်သိချင်လိုက် တာ၊ ပြောပြစမ်းပါလားဗျာ။ ။ ။

မနုဿကျော်ဝင်း(အမျိုးသားစာပေဆုရ)

မျိုးချစ်

ရသစာတမ်း

မျက်နှာဖုံးတွေရဲ့အဝေးမှာ

မပြုံးချင်သော်လည်း
ပြုံးပြကြရသည်၊ မပြောချင်
သော်လည်း ပြောပြကြရသည်၊
မဆက်ဆံချင်သော်လည်း
ဆက်ဆံကြရသည်၊
မတွေ့ချင်သော်လည်း
တွေ့ကြရသည်၊
ထိုအရာတွေသည်ပင်လျှင်
မျက်နှာဖုံးတွေ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ခပ်ငယ်ငယ် ကလေးဘဝက ဘုရား
ပွဲဈေးကိုရောက်ဖြစ်သည်။ ဆိုင်မှာချိတ်ဆွဲထားသည့်
မျက်နှာဖုံးလေးတွေကိုမြင်သည့်အခါ သဘောကျသည်။
လိုချင်မိသည်။ အတူပါလာသည့်မိဘတွေကိုပူဆာသည်။
အများကြီးမဟုတ်သည့်တိုင် အနည်းဆုံး တစ်ခုတော့ဝယ်
ပေးကြသည်။

အဲဒီလိုအခြေအနေမျိုးတွင် ကျွန်တော်တို့အကြိုက်
ဆုံးဖြစ်သည့် မျက်နှာဖုံးတစ်ခုကိုရွေးချယ်၍ အရယူခဲ့
ကြသည်။ ဘီလူးရုပ်မျက်နှာဖုံးလေးတွေပါသည်။ မင်းသား
ရုပ်မျက်နှာဖုံးလေးတွေပါသည်။ ခြင်္သေ့ရုပ်မျက်နှာဖုံး
လေးတွေပါသည်။ ကျားရုပ်မျက်နှာဖုံးလေးတွေပါသည်။

မျက်နှာပုံးအမျိုးမျိုးအဖုံဖုံဖြစ်သည်။

လိုချင်တပ်မက်မှုအပေါ်မူတည်၍ မျက်နှာပုံးရယူပိုင်ဆိုင်မှုတွေ ကွဲပြားသွားကြသည်။ ကလေးအရွယ် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခံစားချက်ချင်းမတူညီကြ၍ အကြိုက်ချင်းလည်းမတူညီကြ။ တူညီသည့်အရာတစ်ခုတော့ရှိသည်။ ထိုအရာသည် မျက်နှာပုံးလေးတွေတပ်၍ တခြားသောသူငယ်ချင်းတွေကို နောက်ပြောင်လိုခြင်းဖြစ်သည်။ ဘီလူးရုပ်မျက်နှာပုံးတပ်၍ နောက်ပြောင်သည့်အခါ သူငယ်ချင်းများကြောက်ကြလေကြသည်။ ရက်တရက်နောက်ပြောင်ခြင်းခံရလျှင် အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကြသည်။ အဲဒီ

အထိတ်တလန့်ဖြစ်မှုအပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့ သာယာခဲ့ကြသည်။ ဘီလူးရုပ်မျက်နှာပုံးနဲ့ခြောက်တာကို ဒီကောင်တွေကြောက်ကြတာပဲဟု တွေးထင်မိခဲ့သည်။ ကလေးပီပီ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားခဲ့ကြသည်။

မင်းသားရုပ်မျက်နှာပုံးလေးတွေတပ်၍ နောက်ပြောင်သည့်အခါ သူငယ်ချင်းများသဘောကျနှစ်သက်ကြသည်။ ပြုံးကြပျော်ကြသည်။ မကတတ်ကတတ်နှင့် ကွေးနေအောင်ကပြသည့်အခါ သူငယ်ချင်းများ ပါးစပ်ဆိုင်းတီးပေးကြသည်။ လက်ခုပ်တီးပေးကြသည်။ သီချင်းတွေသီဆိုပေးကြသည်။ မျက်နှာပုံးတပ်ထားသည့်တိုင် ထိတ်လန့်စရာတွေမဖြစ်ခဲ့။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး၊ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးဖွယ်ရာတွေသာဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ မင်းသားရုပ်မျက်နှာပုံးကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးရသည့်အရာသာကို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းမခံစားဖြစ်

သေး။ ကလေးပီပီ ဂုဏ်ယူဝင်ကြားလိုသည်စိတ် တစ်ခုသာ ရှိနေခဲ့သေးသည်။

အဲဒီကလေးဘဝလွန်မြောက်ခဲ့၍ ကျွန်တော် တို့ကျင့်လည်ရာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ်ခွင် ထဲကိုရောက်ရှိခဲ့သည့်အခါ မျက်နှာဖုံးများစွာတပ် ထားသည့် လူတွေကို နဖူးတွေ့ ခူးတွေ့ ရင်ဆိုင် ကြုံတွေ့ကြရသည်။ ကျွန်တော်တို့ကလေးဘဝက လို မျက်နှာဖုံးတွေမဟုတ်တော့။ ပွဲဈေးတန်းမှာ ကြိုက်ရာဖရွေးမျယ်၍ရသည့် တန်ဖိုးသင့်မျက်နှာဖုံး တွေလည်းမဟုတ်တော့။ သူငယ်ချင်းတွေကို နားကပ် ပြောင်ခြင်းမပြုလိုလျှင် အိမ်မှာချိတ်ပွဲပြီးသိမ်းထား ၍ရသည့် မျက်နှာဖုံးတွေလည်းမဟုတ်တော့။

ကျွန်တော်တို့ကြုံရသည့်မျက်နှာဖုံးတွေသည် ခန့်မှန်းရခက်သည်။ အခြေအနေအချိန်အခါပေါ် မူတည်၍ ကွဲပြားခြားနားသွားကြသည့် မျက်နှာဖုံး တွေဖြစ်သည်။ ရာထူးအာဏာရှိသူများကို အချို့သာ ဆုံးမျက်နှာ၊ အပြေပြစ်ဆုံးစကားလုံးမျက်နှာဖုံးများ တပ်ဆင်၍ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံကြသည်။ ရာထူး အာဏာမရှိသူများကို အကြမ်းတမ်းဆုံးမျက်နှာ၊ အကြမ်းတမ်းဆုံးစကားလုံးမျက်နှာဖုံးများ တပ်ဆင် ၍ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံကြသည်။ မပြုံးချင်သော် လည်း ပြုံးပြကြရသည်။ မပြောချင်သော်လည်း ပြောပြကြရသည်။ မဆက်ဆံချင်သော်လည်း ဆက်ဆံကြရသည်။ မတွေ့ချင်သော်လည်း တွေ့ကြ ရသည်။ ထိုအရာတွေသည်ပင်လျှင် မျက်နှာဖုံးတွေ ဖြစ်သည်။

အလုပ်ခွင်ထဲမှာ အဆင်ပြေဖို့အရေး၊ စား ဝတ်နေရေး အဆင်ပြေဖို့အရေး၊ သားအရေး၊ သမီး အရေး စသည့် အရေးများစွာအဆင်ပြေစေရန် အတွက် ကျွန်တော်တို့အားလုံး မျက်နှာဖုံးတွေကို အသုံးပြုကြရသည်။ မျက်နှာဖုံးတွေကိုကိုယ်စီပိုင် ဆိုင်ထားကြသည်။ မင်းသားက ကပေမဲ့ ဘီလူး

ဆိုင်းတီးပေးသည့် မျက်နှာဖုံးနှင့်လူတွေရှိသည်။ ဘီလူးက ကပေမဲ့ မင်းသားဆိုင်းတီးပေးသည့်လူ တွေလည်းရှိသည်။ ကလိုသည့် ကကြိုးကကွက် ကို ကနိုင်ဖို့အတွက် လိုက်လျောညီထွေဖြစ်သည့် သံစဉ်တေးသွား သီဆိုပေးသည့် မျက်နှာဖုံးတပ် ထားကြသည့် လူတွေလည်းရှိသည်။ ကချင်လည်း က၊ မကချင်လည်းနေဆိုသည့်သဘောနှင့် သံစဉ် တေးသွားတစ်ခုတည်းကိုသာ တီးပေးကြသူတွေ လည်းရှိသည်။

လူအမျိုးမျိုးစိတ်အထွေထွေဖြစ်၍ မျက်နှာ ဖုံးမျိုးစုံကိုကြုံတွေ့ရသည်။ အဲဒီမျက်နှာဖုံးတွေကြား မှာ ရှင်သန်နေထိုင်ရသည့်အခါ ပင်ပန်းမှုတွေဖြစ်ရ သည်။ အလိုမကျမှုတွေဖြစ်ရသည်။ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါသည့် အခြေအနေတွေဖြစ်ရသည်။ ကြိမ် ဖန်များစွာကြုံတွေ့လာရသည့်အခါ အဲဒီမျက်နှာဖုံး တွေကို ကျွန်တော်မုန်းတီးမိသည်။ ရွံ့ရှာခဲ့မိသည်။ ကလေးဘဝကလို လိုလိုချင်ချင်လည်းမဖြစ်တော့။

တခြားသူတွေကိုလည်း မခြောက်လှန့်လို တော့။ တခြားသူတွေထိတ်လန့်သွားကြသည့် ကြောက်ရွံ့မှုကိုလည်း ဂုဏ်ယူလိုစိတ်မဖြစ်တော့။ ပြုံးမပြလိုသည့်လူတွေကိုလည်း ပြုံးမပြဘဲနေလို သည်။ မပြောချင်သူတွေကိုလည်း မပြောဘဲနေလို သည်။ မဆက်ဆံလိုသူတွေကိုလည်း မဆက်ဆံဘဲ နေလိုသည်။ သို့သော်လည်း အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အလုပ်ထဲမှာရှင်သန်နေရသည်ဖြစ်၍ အဲဒီအပြုအမူ တွေ ပြုမူ၍မရသေး။ လုပ်ကိုင်၍လည်းမဖြစ်သေး။ အဲဒီမျက်နှာဖုံးတွေကြားမှာပဲ အလိုက်သင့်စီးပျော ပျော်ဝင်ရသည်။ ရေလိုက်ငါးလိုက်လုပ်ဆောင်ရ သည်။ ကျွန်တော်မဟုတ်သည့် တခြားသောသူများ ၏မျက်နှာဖုံးများကို မျက်ကွယ်ပြု၍မရသေး။ နှုတ်ဆက်လက်ပြု၍လည်းမရသေး။

ပြုံးမပြချင်သည့်တိုင် အပြုံးမျက်နှာဖုံးတပ်

၍ ဆက်ဆံဖြစ်သည်။ မခေါ်မပြောချင်သည့်တိုင် ချိုသာသောစကားလုံးမျက်နှာဖုံးတပ်၍ ပြောဆို ဖြစ်သည်။ ဒေါသဖြစ်၍ ကိုယ်ထိလက်ရောက် စော်ကားလိုစိတ်ရှိသည့်တိုင် ဘာမှမခံစားရသည့် မျက်နှာဖုံးတပ်၍ဆက်ဆံဖြစ်သည်။ တချို့မျက်နှာ ဖုံးပိုင်ရှင်တွေသည် ဘဝတစ်ခုလုံးကို ပြောင်းပြန် လှန်နိုင်စွမ်းရှိသူတွေဖြစ်သည်။ တချို့မျက်နှာဖုံး ပိုင်ရှင်တွေသည် ဘဝတစ်ခုလုံးကို ပြောင်းပြန် လှန်နိုင်စွမ်းမရှိသည့်တိုင် အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်စွမ်းရှိသူတွေဖြစ်သည်။ တချို့ မျက်နှာဖုံးပိုင်ရှင်တွေသည် မီးလောင်ရာကို လေပင့် ပေးကြသူတွေဖြစ်သည်။

ထို့အတူ တချို့မျက်နှာဖုံးပိုင်ရှင်တွေသည် တဝတစ်ခုလုံးကိုအဆင်ပြေချောမွေ့စေရန် လမ်းပြ ပေးနိုင်သူတွေဖြစ်သည်။ တချို့မျက်နှာဖုံးပိုင်ရှင်တွေ သည် တဝတစ်ခုလုံးကို အဆင်ပြေမချောမွေ့စေ သည့်တိုင် ကြုံလာရမည့်အခက်အခဲတချို့ကို ဖြေ ရှင်းဖို့အတွက် ခွန်အားပေးနိုင်သူတွေဖြစ်သည်။ တချို့မျက်နှာဖုံးပိုင်ရှင်တွေသည် မီးလောင်ခဲ့သည့် တိုင် အမြန်ဆုံးငြိမ်းသတ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားဆောင်ရွက် ပေးကြသူတွေဖြစ်သည်။

ခံယူချက်၊ ယုံကြည်ချက်နှင့် ရှင်သန်နေထိုင် ကြီးပြင်းခဲ့ရာ ပတ်ဝန်းကျင်ပေါ်မူတည်၍ မျက်နှာဖုံး တွေ ကွဲပြားသွားကြသည်။ စိတ်ခံစားမှုတွေခြားနား သွားကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ရှင်သန်ရာ လွှဲပတ်ဝန်း ကျင်အဝန်းအဝိုင်းမှာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ မျက်နှာဖုံးကိုပိုင်ဆိုင်လိုကြသူတွေ များသည်။ ငါ မရှိလျှင် မဖြစ်၊ ငါသာလျှင် အခရာဆိုသည့် ငါစွဲ အတ္တကို ရှေ့တန်းတင်ထားသည့် မျက်နှာဖုံးကို ပိုင် ဆိုင်လိုကြသူတွေများသည်။ ဘီလူးဆိုင်းသာတီး ပေးလိုသည့်မျက်နှာဖုံးကို ပိုင်ဆိုင်လိုကြသူတွေ များသည်။

ကလေးဘဝကကြုံခဲ့ရသည့် မင်းသားရုပ် မျက်နှာဖုံးနှင့်လူတွေ အတော်ကိုရှားသည်။ ကိုယ်တိုင် လည်း ပျော်ရွှင်ကြည်နူးရသလို တခြားသူတွေကို လည်း ပျော်ရွှင်ကြည်နူးပေးနိုင်သည့် မင်းသားရုပ် မျက်နှာဖုံးကိုလိုချင်တပ်မက်သူများ အတော်ကို နည်းပါးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ အဲဒီလိုဖြစ်တည်ဖို့ အတွက်လည်း ဘယ်သူမှစိတ်မဝင်စားတော့။ မင်းသားမျက်နှာဖုံးဆိုပေမဲ့ ဘီလူးက မကရန် အရေးကြီးသည်။ မိမိကိုယ်တိုင်အပါအဝင် တခြား သူများစွာကို ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစေရန်အတွက် ပေး ဆပ်သူသက်သက်ဖြစ်ရန်လည်း လိုသည်။ ဖြစ်နိုင် လျှင်တော့ မည်သည့်မျက်နှာဖုံးမှတပ်မထားဘဲ ကျွန်တော်တို့နှင့်ပတ်သက်ဆက်ဆံနေရသည့် လူ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေတ္တာတရားတွေ၊ ကရုဏာတရား တွေ၊ မုဒိတာတရားတွေနှင့် ထုံမွမ်းပေးလိုသူတွေ သာ ဖြစ်စေလိုသည်။ မိမိတစ်ဦးတည်း တတ်စွမ်း သရွေ့ဆောင်ရွက်မှုများကြောင့် လူ့အသိုက်အဝန်း မှာ ငြိမ်းချမ်းပျော်ရွှင်မှုများစွာကို ဖန်တီးပုံဖော် ပေးလိုသူတွေသာ ဖြစ်စေလိုသည်။ တတ်စွမ်းသမျှ ပညာဉာဏ်စွမ်းဖြင့် လောကကြီးကိုအလှဆင်ပေးလို သူတွေသာ ဖြစ်စေလိုသည်။ အဲဒီအရာတွေသည် ကျွန်တော်၏စိတ်ကူး၊ မျှော်လင့်ချက်၊ အိပ်မက် တွေဖြစ်သည်။ ဖြစ်လာပါမည်ဟုလည်း အတိအကျ မမျှော်လင့်ရဲသလို ဖြစ်မလာပါဟုလည်း အတိ အကျ မဆိုရဲ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော် အပါအဝင် လူတစ်ဦးချင်း၊ တစ်ယောက်ချင်းစီမှာ မျက်နှာဖုံးတွေရှိနေခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ ကျွန် တော်ကိုယ်တိုင် မပိုင်ဆိုင်လိုသည့်တိုင် ကျွန်တော် ပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိကြသူတွေက ပိုင်ဆိုင်နေကြဦး မှာ သေချာသည်။ မျက်နှာဖုံးတွေကို လက်ဝယ် ထားရှိကြဦးမှာ သေချာသည်။ ကြုံကြိုက်သည့် အခါတိုင်း ခြောက်လှန့်၍ တခြားသူများ အထိတ်

တလန် ဖြစ်သွားကြသည့်ရသကို ကျေနပ်ဂုဏ်ယူ
နေကြသူတွေရှိနေဦးမည်ဖြစ်သည်။ ထိုအတူ
ကြုံကြိုက်သည့်အခါတိုင်း ကိုယ်တိုင်ဝမ်းသာ
ပျော်ရွှင်ကြည်နူး၍ တခြားသူများစွာကို ဝမ်းသာ
ပျော်ရွှင်ကြည်နူးသွားစေလိုသည့်ရသကို တယုတယ
နှစ်သက်မြတ်နိုးကြသူတွေလည်း ရှိနေဦးမည်
ဖြစ်သည်။ ဤရသသည် မျက်နှာဖုံးတပ်ထားကြ
သူများစွာကပေးစွမ်းသည့် မတူကွဲပြားသည့်ရသ
တွေဖြစ်သည်။ မည်သည့်မျက်နှာဖုံးမှတပ်မထား
ဘဲ လူ့အသိုက်အပန်းဟစ်မှ ငြိမ်းချမ်းပျော်ရွှင်ရေး
အတွက် ဝိုင်းဝန်းကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ခြင်းသည်
သာလျှင် စစ်မှန်သည့်အဖြေတစ်ခုဟု ကျွန်တော်
ယူဆပါသည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့အားလုံးသည်
ပုထုဇဉ်လူသားတွေဖြစ်၍ တဏှာရမ္မက်တွေမငြိမ်း
သေး။ ထိုအခါ ငါ ဘာကောင်လဲဆိုသည်ကိုပြသဖို့
မျက်နှာဖုံးတစ်ခုကို မဖြစ်မနေဆောင်ထားကြ
သည်။ မဖြစ်မနေအသုံးပြုကြသည်။ အဲဒီလိုဆောင်
ထားကြရင်း၊ အသုံးပြုကြရင်း မျက်နှာဖုံးတွေနှင့်
လက်ပွန်းတတီးရှိနေခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်
ကိုယ်တိုင် မျက်နှာဖုံးတွေနှင့်ဝေးရာအရပ်မှာ
ရှိချင်သည်။ ကျွန်တော့်ဘေးမှာရှိကြသည့်လူတွေ
အားလုံး မျက်နှာဖုံးကိုယ်စီတပ်ထားကြသည့်အခါ
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ရုန်းထွက်ရခက်နေခဲ့
သည်။ အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူ
တစ်ဦးက တယ်လိုမျက်နှာဖုံးမျိုးကိုပိုင်ဆိုင်လို
သလဲဟု မေးလာခဲ့လျှင် ဘီလူးဆိုင်းတီးလည်း
မင်းသားက ကသည့်၊ မင်းသားဆိုင်းတီးလည်း
မင်းသားက ကသည့်၊ လူများပြုံးပျော်ကြည်နူးစေ
သည့် မင်းသားမျက်နှာဖုံးတစ်ခုသာလိုချင်ပါသည်
ဟု အဖြေပေးမိမှာ သေချာပါသည်။ ။

မျိုးချစ်

ပန်းတို့သတ္တိ

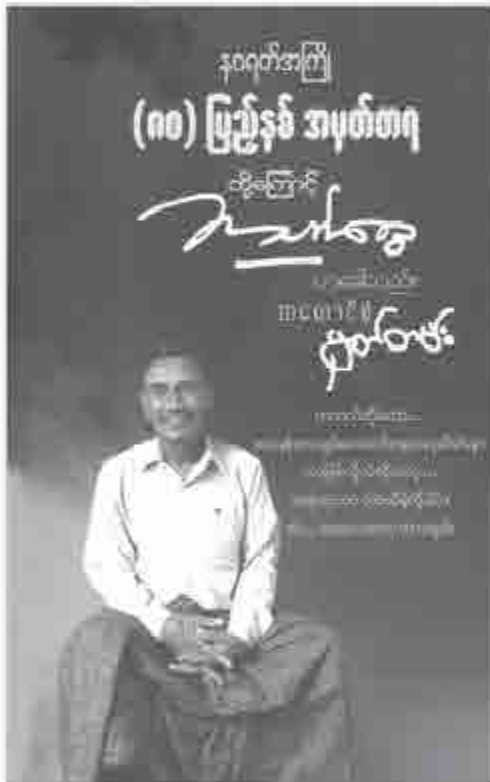
လွမ်းဝေ(လေးမျက်နှာ)

အပွင့်ကို ခြွေကာစူးသော်လည်း
အဖူးရယ် ကျန်နေသေးတာမို့
ပွင့်ပေးမယ် အဆင်သင့်ပါပဲ
ပင်မြင့်က ကြိုနေတာ။
အဖူးကို ဖျက်ပြန်တော့
အခက် သူ့မှာကျန်သေး
ကျားတန်ကာ အားမာန်နှိုးလို့ရယ်
ပန်းမျိုးဝေစော။
အခက်ကို ချိုးပါလည်း
အရိုးမှာ အရွက်ဝေလို့
အခက်တွေ တစ်ဖန်ပျိုးမယ်ပဲ
တိုးလိုဖြင့် ဝေစေမှာ
ခြွေနေပါလည်း စိတ်မညစ်။
အညှိုးပို
အရိုးကိုခုတ်ပါလည်း
အငုတ်သာ ကျန်စေတော့
ကန်ဖန်လော အားအင်ဖြစ်ပါလို့
ရွက်သစ်တွေ တိုးကာထွက်မယ်ပဲ
ခက်အလက် ဝေဝေဆာနဲ့
ပဒေသာ မြေမှာပေါက်သည့်နှယ်
မကြောက်ပါ အချိန်ကျရင်တော့
တစ်ခါကလာ တစ်ကြိမ်ထပါလိမ့်
သူ့သတ္တိကလေး...
လှပဖူးသစ်။ ။

မောင်ကြည် သစ်ဦး

ငွေတာရီ

စာအုပ်စင်

နှဝရတ်အကြို (၈၀)ပြည့်နှစ်အမှတ်တရ
ဖို့ကြောင့် ဘသက်သေ့ဟုခေါ်သည်
(ကလောင်စုံဖွယ်တမ်း)
ဘသက်သေ့

ယခုစာအုပ်သည် စာရေးဆရာဘသက်သေ့၏ နှဝရတ်အကြို (၈၀)ပြည့်နှစ်အမှတ်တရ အဖြစ် စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာ၊ ကာတွန်းဆရာ ပေါင်းစုံက မှတ်တမ်းပြုရေးသားထားသောစာအုပ် ဖြစ်ပြီး ယင်းတို့ကိုဆက်စပ်ဖတ်ရှုလိုက်သောအခါ စာရေးဆရာ၏ သူ့ဘဝအတ္ထုပ္ပတ္တိဖြစ်လာသည်။

ဘသက်သေ့ကို သူ့ရဲ့ ၇၅ နှစ်မြောက် မွေးနေ့ပွဲမှာ ဒီကောင်က လူရှုပ်လို့ ကျုပ်ထုတ်ဖော် ပြောဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အဟုတ်ပဲ။ စာရေးဆရာ၊ ဆရာမတွေရဲ့ ကိစ္စ၊ စာပေအသင်းအဖွဲ့၊ အသိုက် အဝန်းတွေမှာ သူပါဝင်လှုပ်ရှားတတ်ပြီး သဘော ကောင်းလွန်းကြီးသူတွေရဲ့ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထအတိုင်း ပွဲသိမ်းမှာ မရှင်းမရှင်းဖြစ်တတ်ကြပြီး ဘသက်သေ့ ကို အမြင်မကြည်ဖြစ်တတ်ကြလို့ ကျုပ်က 'လူရှုပ်' လို့ ကမ္ဘာဦးတပ်မီတာပါ။ တကယ်တော့ ဒီနေ့ ဟာ စာဝိညာဉ်ပူးကပ်ခံနေရတဲ့ ထာဝရစာသမား၊ စာရေးဆရာစစ်စစ်ပါ။ ဟု စာရေးဆရာ ဆင်ဖြူကျွန်း အောင်သိန်းက ဤသို့ဖွင့်ဆိုသည်။

'မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျေးဇူးရှင်စာရေးဆရာ ကြီး ဘသက်သေ့၏ နှဝရတ်အကြိုရတုဖြစ်သည့် နှစ် ၈၀ ပြည့်မွေးနေ့အမှတ်တရကိစ္စသည် မျှော်လင့် ထားသည်ထက် ပိုကောင်းမည်ကတော့ သေချာပါ ပြီ။ ယင်းအတွက် အဓိကအကူအညီပေးသော ဩစတြေးလျ၊ မဲလ်ဘုန်းမှ စာရေးဆရာကြီး နန္ဒစိုး (မစာထက်) နှင့် မိသားစု၊ ဗာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရေး အတွက်လိုအပ်သည်များကို အကူအညီပေးကြ သော စာရေးဆရာညိုရင့်၊ ပန်းချီကျော်စိုးညိုနိုး၊ စာရေးဆရာမောင်ရွန်းသစ်နှင့် သမီးဥမ္မာခိုင်တို့ အား အထူးကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း မှတ်တမ်းတင် အပ်ပါသည်။ ဟု ဖူးမောင်စာပေတိုက် အယ်ဒီတာ အဖွဲ့ကလည်း အမှာတွင်ဖွင့်ဆိုထားပြန်သည်။

မျက်နှာဖုံးဓာတ်ပုံကို အောင်ရာဇာ (ဥက္ကလာ) နှင့် မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်းကို ပန်းချီကျော် စိုးညိုနိုး၊ သန်းဇော်သစ်တို့က ရိုက်ကူးရေးဆွဲပြီး ၂၀၁၉ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလတွင် ပထမအကြိမ် အဖြစ် အုပ်ရေ ၅၀၀၊ ဟန်ဖိုး ၄၀၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဖူးမောင်စာပေ၊ အမှတ် ၁၁၅/၅၊ မီးခုံးလမ်းမ ကြီး၊ ၂၉ ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏမြို့၊ ၀၉ ၃၂၀၅၅၀၅၁၊ ၀၉ ၇၃၀၈၂၂၃၄ က ဖြန့်ချိထုတ်ဝေသည်။

အချစ်ဖို (၂)

**စာရေးဆရာများပြောကြသည့် ပြည်သူ့နီတိ
စာရေးဆရာ ၂၅ ငါးယောက်**

‘ယခုစာအုပ်တွင် ပြည်သူ့နီတိနှင့်ပတ်သက်ပြီး အသိပညာပေးအကြောင်းအရာ ၂၅ ပုဒ်ပါရှိသည်။’

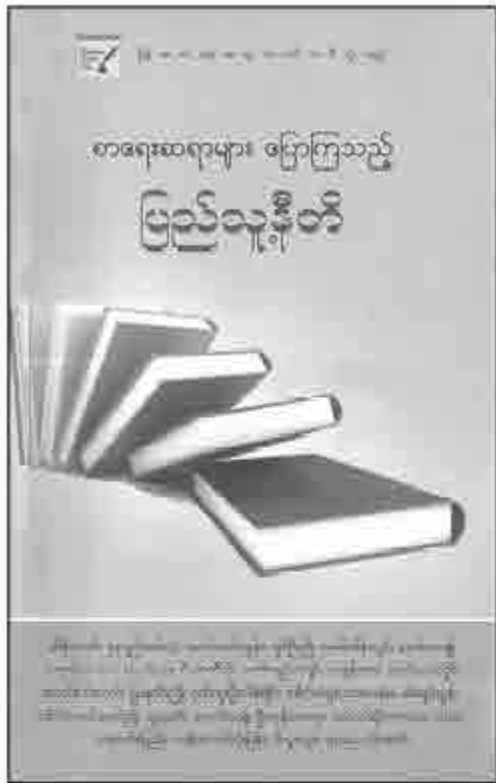
ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံဖြစ်ရန်အတွက် စည်းကမ်းရှိရန်လိုပါသည်။ စည်းကမ်းရှိဖို့အတွက် ပြည်သူ့တိုင်းလိုက်နာကျင့်ကြံဆောင်ရွက်သင့်သည့် ကျင့်ဝတ်နီတိကို သိရှိနားလည်သဘောပေါက်ရန် အထူးလိုအပ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် မြန်မာစာရေးဆရာကလပ်၏ စာပေအကျိုးသယံပိုးခြင်းအစီအစဉ်(၁၀)အရ ဤစာအုပ်ကို ရေးသားထုတ်ဝေလိုက်ရပါသည်။

ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံတော်အသစ်တည်ဆောက်ရာတွင် မြန်မာစာရေးဆရာကလပ်က အုတ်တစ်ချပ် သဲတစ်ပွင့်အဖြစ် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်ဟု အားရကျေနပ်မိပါကြောင်း မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည် ဟု မြန်မာစာရေးဆရာကလပ်ဥက္ကဋ္ဌ ကောင်းသန့်က အမှာတွင်ဖွင့်ဆိုသည်။

စာရေးဆရာဟိန်းလတ်၏ ‘ပြည်သူ့နီတိ’ အသိမှ ပညာသို့ဆောင်းပါးတွင်ပါရှိသော စာတစ်ပိုဒ်တွင်တော့ -

‘ပြည်သူ့နီတိကိုသင်ပေးတာက အသိပဲရစေမှာပါ။ တကယ်လက်တွေ့ကျင့်သုံးလုပ်ကိုပဲမှ ပညာကိုရနိုင်မှာပါ။ အသိချည်းသက်သက်သင်ပေးတဲ့ ပညာရေးက တန်ဖိုးမရှိပါဘူး။ တန်ဖိုးအခြေခံပညာရေးကမှ တကယ်အရေးကြီးတာပါ။ ပညာရေးအစစ်အမှန်က ဦးခေါင်းကိုရော၊ နှလုံးသားကိုပါ သင်ပေးတာဖြစ်ပါတယ်။’

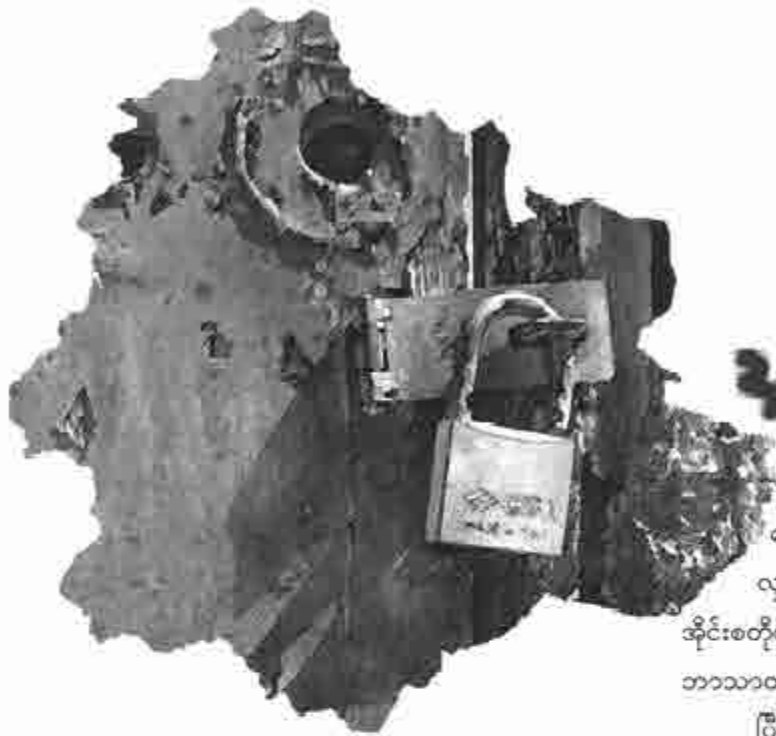

အသိက အချက်အလက်စုပုံတာပါ။ ပညာကမှ အသုံးဝင်တဲ့အချက်အလက်ကိုပဲ ခွဲခြားသိမြင်ထုတ်ယူသုံးစွဲမှာဖြစ်ပါတယ်။

ပြည်သူ့နီတိကလည်း ဒီလိုပါပဲ။ ပထမဆုံးအနေနဲ့တော့ ‘အသိ’ရှိအောင် သင်ပေးရမှာပေါ့။ ‘အသိ’ကတစ်ဆင့် လက်တွေ့လုပ်ဆောင်ကျင့်ကြံတဲ့ ‘ပညာ’ခနန်းကိုတက်လှမ်းဖို့ ထပ်ဆင့်ကြိုးပမ်းကြဖို့ အရေးကြီးပါတယ်’ ဟု ရေးသားတင်ပြထားသည်။

ယင်းစာအုပ်ကို မာမာက မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်းရေးဆွဲပြီး ပထမအကြိမ်အဖြစ် အုပ်ရေ ၅၀၀၊ တန်ဖိုး ၂၅၀၀ ကျပ်ဖြင့် ကောင်းသန့်စာပေ၊ အမှတ် ၂၀၉၊ ပ-ထပ်(ယာ)၊ ၃၈ လမ်း(ထက်)၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း ၀၁-၃၈၃၄၂၃ က ဖြန့်ချိထုတ်ဝေသည်။ ။

မောင်ကြည်သစ်ဦး

အခြားဖဲ

ကျော် ဒေါ်လာသန်းထောင်ပေါင်းများစွာ လှူဒါန်းမယ်လို့ ကတိပြုခဲ့ကြပါတယ်။ ဆိုင်းစတိုင်းကတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ သိပ္ပံနည်းကျတဲ့ တာသာတရားက ဗုဒ္ဓတာသာလို့ပြောခဲ့ပါတယ်။

ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်လကျော်လောက်က ခွင့်ရလို့ အိမ်ပြန်ဖြစ်ပါတယ်။ အိမ်ရောက်တိုင်း အဖေနဲ့ စကားလက်ဆုံကျလေ့ရှိပါတယ်။ များသောအားဖြင့် အဖေက ဆွေးနွေးပို့ချသူ၊ ကျွန်တော်က နားထောင်မှတ်သားသူပေါ့လေ။ ကျွန်တော်ဟို့ မမွေးခင်ကတည်းက စာဖတ်လာတဲ့ အဖေက ဒီနေ့ထိ စာဖတ်နေတုန်းဆိုတော့ စာဖတ်နာပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့်လည်း အဖေက ဗဟုသုတဟင်းလေး အိုးကြီးပါပဲ။ အဖေနဲ့ဆွေးနွေးဖြစ်ခဲ့တဲ့စကားတွေက အများကြီးပါ။ အမြင်တူတာတွေရှိသလို အပြင်မတူတာတွေလည်းရှိပါတယ်။ အဖေ့ရဲ့ ကျေးဇူးတွေထဲကတစ်ခုက အဖေနဲ့ အမြင်မတူပေမဲ့ ဆွေးနွေးခွင့်ရတယ်။ ငြင်းခုံခွင့်ရတယ်။ ဒါ့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်ဝါသနာပါတဲ့အလုပ်ကို ရွေးချယ်ခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ တားပါတော့...။ အဲဒီတုန်းက အဖေပြောခဲ့တဲ့စကားတွေက မှတ်သားစရာအများကြီးပါ။ အဓိကမှတ်မိနေတာက 'အခြားဖဲ' အကြောင်းပါ။

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ မိဘရဲ့ရင်ခွင်ထဲမှာ နေစဉ်တုန်းက လိုအင်ဆန္ဒတွေသိပ်မများလှသေးပါ။ သာမန်ကျောင်းသားက ပုံမှန်ပဲ

ဖေဖဲဘွတ်ခိကို တီထွင်သူ၊ တည်ထောင်သူ Mark Elliot Zuckerberg က သူ့ရဲ့ဖေဖဲဘွတ်ခိ ရှယ်ယာ ကိုးဆယ့်ကိုး ရာခိုင်နှုန်းကိုလှူမယ်လို့ ကတိပြုတယ်ဆိုတဲ့သတင်းကို ဖတ်လိုက်ရပါတယ်။ ဒီအရင်ကလည်း စကြဝဠာဆိုင်ရာ သိပ္ပံပညာရှင် စတီဗင်ဟော့ကင်းက စကြဝဠာကိုလေ့လာ နေခြင်းသည် မလိုအပ်ကြောင်း ပြောတဲ့သတင်းကို ဖတ်လိုက်ရပါတယ်။ သီလိဂိတ်အပါအဝင် ကမ္ဘာကျော်သူဌေးကြီးတွေ ကော်ဇောက်များများက သူတို့ရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုတစ်ဝက်

စာကျက်မယ်။ ဆရာစာမေးတဲ့အခါ ဖြေနိုင်အောင်ပဲ ကြိုးစားတယ်။ အဲ...တော်ချင်တတ်ချင်တဲ့ကျောင်းသားကျတော့ အတန်းထဲမှာ ပထမရအောင်ကြိုးစားတယ်။ သူ့ရဲ့ရည်မှန်းချက်က စာမေးပွဲတိုင်းမှာ ပထမရဖို့။ အဲဒီတော့ အတန်းတိုင်းမှာ ပထမရအောင်ကြိုးစားပါတယ်။ ဒီတော့ သူ့ချည်း ပထမရပါတယ်။ ပထမရတော့ ဘာဖြစ်လဲ။ နောက်တယ်၊ ဂုဏ်ယူတယ်၊ ဝင့်ကြွားတယ်။ ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ။ လူရည်ချွန်မှန်းလို့ရတယ်။ ဆုတွေရတယ်။ အဲဒီလိုရတော့ ဘာဖြစ်လဲ။ ဆယ်တန်းရောက်ရင် ဂုဏ်ထူးများများနဲ့အောင်ဖို့ ဖုန်းနိုင်တယ်။ ဒီတော့ကော။ ဂုဏ်ထူးများများပါတော့ ဆရာဝန်လုပ်မလား၊ အင်ဂျင်နီယာလုပ်မလား ကြိုက်တာရွေးလို့ရတယ်။ ကဲ ... ဆရာဝန်ဖြစ်တော့ကော ဘာဖြစ်လဲ။ ဆရာဝန်ဖြစ်တော့ ဂုဏ်ရှိတယ်၊ ပိုက်ဆံရှိတယ်၊ အများအကျိုးဆောင်ရွက်ပေးနိုင်တယ်။ အဲဒီလိုဆောင်ရွက်ပေးနိုင်တော့ ဘာဖြစ်လဲ။ ပြောရမယ်ဆို အများကြီးဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေက ဆင့်ကဲပေါက်ဖွားနေပါတယ်။ ရုပ်တန်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

ပိုက်ဆံတစ်ထောင်ရှိတဲ့သူက နှစ်ထောင်ရှိချင်တယ်။ တစ်သိန်းရှိတဲ့သူက နှစ်သိန်းရှိချင်တယ်။ တစ်သန်းရှိတဲ့သူက နှစ်သန်းရှိချင်တယ်။ တကယ်တော့ ကန့်သတ်မှုအတိုင်းအတာတစ်ခုထိရောက်သွားတဲ့သူဆိုတာက နည်းပါတယ်။ ဒါက ဥစ္စာငွေကြေးသက်သက်ကို ပြောတာမဟုတ်ပါ။ ပညာလိုက်စားတဲ့သူကလည်း မရုပ်တန်နိုင်ပါဘူး။ သူစိတ်ဝင်စားတဲ့နယ်ပယ်က ပညာအသစ်အသစ်နောက်ကိုလိုက်ရပါတယ်။ ဘွဲ့အနေနဲ့တော့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ Ph.D ဘွဲ့၊ တရုတ်နိုင်ငံတွေမှာ D.Sc ဘွဲ့တွေက အမြင့်ဆုံးပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဘွဲ့တွေ

ရလိုက်လို့ ပညာရပ်နယ်ပယ်မှာ ပြီးဆုံးသွားတာ၊ ရုပ်တန်သွားတာမဟုတ်ပါ။ ပိုပြီးသူတေသနတွေပြုရပါတယ်။ အသစ်တွေ ရှိချက်တွေဖော်ထုတ်ရပါတယ်။ ဒီတော့ ပညာရေးမှာလည်း ကန့်သတ်မှုအတိုင်းအတာတစ်ခုထိ ရောက်နိုင်တဲ့သူတွေနည်းပါတယ်။

အဲဒီလိုလူတွေက နည်းတယ်ဆိုပေမဲ့ ရှိနေကြပါတယ်။ အဲဒီလူတွေက သက်ဆိုင်ရာနယ်ပယ်မှာ လူသားစွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ အမြင့်ဆုံးစွမ်းဆောင်မှုတွေနဲ့ စွမ်းဆောင်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ရောက်နေတဲ့နေရာမှာ လူသားအနေနဲ့ ကြည့်ရင်တော့ အမြင့်ဆုံးပါပဲ။ လူသားဖြစ်တည်မှုကန့်သတ်ချက်ရဲ့အမြင့်ဆုံးကို ဆောင်ရွက်ပြီးတဲ့အခါ သူ့ဘာတွေဆက်ပြီးဆောင်ရွက်စရာရှိသေးသလဲ စဉ်းစားစရာပါ။ စောစောက ကျောင်းသားလေးတစ်ယောက်ကို “ဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ” လို့ သူတို့ကိုမေးကြည့်ချင်ပါတယ်။ ဥပမာ - ဘီလ်ဂိတ်ဆို ကမ္ဘာ့အရမ်းသာဆုံးထဲက တစ်ယောက်။ သူ့မှာပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ချမ်းသာမှုတွေက လူ့ဘဝမှာ လိုတာမှန်သမျှရနိုင်တယ်။ ဒီတော့ သူ့မှာ ဘာထပ်လို့ဦးမလဲ။ စောစောက ကျွန်တော်ပြောခဲ့တဲ့ စတီဗင်ဟော့ကင်းဆိုလည်း ပညာရပ်နယ်ပယ်မှာ အမြင့်ဆုံးပါ။ လူသားတွေ သိနိုင်တဲ့ အသိပညာအမြင့်ဆုံးအဆင့်ထိ သိထားတဲ့သူပါ။ သူကော ဘာတွေထပ်သိစရာကျန်နေသေးလဲ။

လူတွေရှာနေကြတာက သုခပါ။ ပညာရှင်တွေကလည်း သုခအတွက် အလုပ်လုပ်ပါတယ်။ စီးပွားရေးသမားတွေကလည်း သုခအတွက် အလုပ်လုပ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့သတ်မှတ်လက်ခံထားတဲ့ နှစ်သက်တဲ့ သုခပုံစံကတော့ တူချင်မှတူမှာပါ။ ဥပမာ-အစားအသောက်ကြိုက်သူအတွက်

အရသာကောင်းက သုခပါပဲ။ စာအုပ်ကောင်းတွေ ကြိုက်နှစ်သက်သူအတွက်က စာအုပ်ထဲက သုတ၊ ရသတွေက သူ့အတွက် သုခပါပဲ။ လူတစ်ယောက် ရဲ့ စိတ်ယုံစွာ ချမ်းမြေ့မှု၊ ချမ်းသာမှုကိုဖြစ်စေဟယ် ဆိုရင် ဒါ သုခပါပဲ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ တွေး မယ်ဗျာ။ စီးပွားရေးသမားတွေ ချမ်းသာသည်ထက် ချမ်းသာချင်တာလည်း သုခ။ ပညာရှင်တွေ သိသည် ထက်သိချင်တာကလည်း သုခ။ ဒီတော့ အဲဒီသုခ တွေရဲ့အစွန်းဆုံးအမှတ်က လူတစ်ယောက်လုပ်နိုင် တဲ့ အမြင့်ဆုံးစွမ်းဆောင်ရည်ပါ။ ဒါက ကန့်သတ် မှုအတိုင်းအတာပါပဲ။ ဘီလ်ဂီတ်ဆိုတာ ကွန်ပျူတာ လောကမှာ သူ့လိုလူဆိုတာ ရှားပါတယ်။ ဒီတော့ သူက လူတစ်ယောက်စွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ အမြင့်ဆုံး အဆင့်ကို စွမ်းဆောင်ပြီးပါပြီ။ ဒီတော့ သူ့မှာ နောက်ထပ်ဘာဆက်လုပ်စရာကျန်နေသေးလဲ။ သူ့အတွက် သုခက ဘာလဲ။

ဒါ စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော် သာမကပြတာ ဘီလ်ဂီတ်နဲ့ စတီဗင်ဟော့ကင်း နှစ်ယောက်တည်းမို့ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုပဲဆိုလို တာမဟုတ်ပါ။ စီးပွားရေးနဲ့ ပညာရေးနယ်ပယ်

နှစ်ခုတည်းကိုလည်း ရည်ညွှန်းတာမဟုတ်ပါ။ နယ်ပယ်တိုင်းမှာ လူသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ စွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ အမြင့်ဆုံးအဆင့်ကိုရောက်ခဲ့ကြ သူတွေ အများကြီးပါ။ ဥပမာ - အနုပညာမှာ မိုက်ကယ်အိန်ဂျလို့၊ လီယိုနာဒိုဒါဗင်ချို၊ မိုးဇက် အများကြီးပါ။ ယနေ့ခေတ်မှာဆိုရင်တော့ နိဘယ်လ် ဆုရထားတဲ့သူတွေကို အဲဒီမှာ ထည့်သွင်းသတ်မှတ် နိုင်မယ်ထင်ပါတယ်။ သေချာတာကတော့ အခု ဒီစာရေးနေတဲ့ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီအဆင့်မျိုး ရှိမနေပါ။ ဒါဆို မင်းက ကိုယ်မှမဖြစ်တာ ဘာလို့ တွေးတာလဲလို့ မေးစရာရှိပါတယ်။ လောကမှာ မဖြစ်တိုင်းသာ မတွေးရဘူးဆိုရင် ဘာမှဖြစ်လာ တော့မှာ မဟုတ်ပါ။ လူတိုင်းမှာ ဖြစ်ခွင့်မရှိပေမဲ့ တွေးခွင့်ရှိပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်တော် တွေးတောဆင်ခြင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် တွေးတောဆင်ခြင်မိတာကို ဝေငှပါတယ်။

ဒီနေရာမှာဆက်စပ်လို့ ဖတ်ဖူးတဲ့အကြောင်း အရာလေးတစ်ခုကို သတိရမိပါတယ်။ လူတစ် ယောက်က ကမ်းဘေးမှာ ငါးထိုင်များနေတာကို တွေ့တော့ သူဌေးကြီးက အခုလိုငါးထိုင်များမနေဘဲ တဝကိုတိုးတက်အောင်ကြိုးစားသင့်ကြောင်းပြော ပါတယ်။ အဲဒီအခါ စောစောက ငါးများနေတဲ့လူက “ဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ” ဆိုတဲ့မေးခွန်းနဲ့ ပြန်ပြန်ပြီး မေးပါတယ်။ ဒါနဲ့ ပိုက်ဆံရဖို့၊ ချမ်းသာဖို့၊ ကိုယ် စားချင်တာစားနိုင်ဖို့၊ ဝယ်ချင်တာဝယ်နိုင်ဖို့ စသည် ဖြင့် သူဌေးကြီးက အဖြေပြန်ပေးပါတယ်။ နောက် ဆုံးကျတော့ “ဟုတ်ပါပြီ၊ အဲဒီလို ကိုယ်စားချင် တာ စားနိုင်တော့၊ ကိုယ်ဝယ်ချင်တာဝယ်နိုင်တော့ ဘာဖြစ်လဲ” ဆိုပြီး ထပ်မေးပါတယ်။ ဒီတော့ သူဌေးကြီးက “စိတ်ချမ်းသာတာပေါ့ကွာ” ဆိုပြီး ဖြေပါတယ်။ “ဒါဆို အခု ကျွန်တော်ကကော စိတ် မချမ်းသာဘူး ထင်နေလို့လား” ဆိုပြီး ပြန်မေး

လိုက်ပါတယ်။

လောကမှာ လူတွေရဲ့ အန္တိမရည်မှန်းချက်က ဘာလဲ။ စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းပါတယ်။ လူတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သာမန်ရည်မှန်းချက်တွေ မတူနိုင်ပေမဲ့ အန္တိမရည်မှန်းချက်ကတော့ တူနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီအန္တိမရည်မှန်းချက်မရောက်ခင်မှာတော့ လိုအင်ဆန္ဒတွေက လမ်းမြောင်တွေများလှပါတယ်။ အခု ကျွန်တော်ရရှိနေတဲ့ဘဝက လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်ဟုန်းက စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ရတဲ့ဘဝမျိုး။ ဒါပေမဲ့ အခု အဲဒီဘဝကိုရလို့ ကျွန်တော်မရပ်တန့်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော့်မှာ အခုဘဝထက်ပိုကောင်းတဲ့ဘဝကို ရချင်တယ်။ နောက်ထပ်အသစ်အသစ်သောလိုအင်တွေကို ပြည့်ချင်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း လူ့အလို နတ်မလိုက်နိုင်လို့ ပြောကြတော့ထင်ပါတယ်။ သေချာတာကတော့ ကျွန်တော် ဘီလိဂိတ်မဖြစ်မချင်း၊ စတီဗင်ဟော့ကင်းမဖြစ်မချင်း ရပ်တန့်နိုင်မှာမဟုတ်ပါ။ ဘီလိဂိတ်နဲ့ စတီဗင်ဟော့ကင်းတို့ကတော့ ကျွန်တော်တို့မရောက်နိုင်တဲ့အဆင့်မှာ တစ်စုံတစ်ရာမြင်တွေ့သွားခဲ့ကြပါတယ်။ သိရှိနားလည်သဘောပေါက်သွားခဲ့ကြတယ် ထင်ပါတယ်။ အဲဒီအခြားမဲ့အရာကို ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားမိပါတယ်။

ပြီးခဲ့တဲ့အခေါက်အိမ်ပြန်ဖြစ်တုန်းက အဖေပြောခဲ့တဲ့စကားကို အမှတ်ရမိပါတယ်။ “လောကမှာ အဆုံးစွန်မှတ်ကိုရောက်သွားကြတဲ့သူတွေရဲ့ အတွေးဟာ သွားတူနေတတ်တယ်။ သတိထားပြီး လေ့လာကြည့်ပါ။ အထူးသဖြင့် သူတို့ကိုယ်သူတို့ အတော်ဆုံးလိုသတ်မှတ်ထားတဲ့သူတွေက သူတို့မှာ လေ့လာစရာမကျန်တော့တဲ့အခါ၊ ရှာဖွေစရာမကျန်တော့တဲ့အခါ ‘အခြားမဲ့’မှာ ဘယ်အရာ

တွေရှိနေသေးလဲ၊ ဘယ်သူတွေက သူတို့လိုများ စွမ်းဆောင်ထားသေးသလဲဆိုတာ စိတ်ဝင်စားတတ်ကြတယ်။ အဲဒီလိုစိတ်ဝင်စားတာနဲ့ ‘အခြားမဲ့’အရပ်က ကမ္ဘာသစ်ကိုတွေ့ရှိသွားတတ်ကြတယ်” ဆိုတဲ့စကားကို အခုထိမှတ်မိနေပါသေးတယ်။

ကျွန်တော် တောင်တန်းတွေကိုငေးမောမိတဲ့အခါ၊ ဒါမှမဟုတ် နေလုံးကြီးဝင်သွားတဲ့ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကို ငေးမောမိတဲ့အခါ၊ ဒါမှမဟုတ် ကောင်းကင်ထက်က ကြယ်ကလေးတွေကို ငေးမောမိတဲ့အခါ ‘အခြားမဲ့’မှာ ဘာတွေရှိနေသလဲဆိုတာ စိတ်ဝင်စားမိပါတယ်။ ဒီလိုပါပဲ။ လောကမှာ လူသားတို့ ဖွမ်းဖောင့်နိုင်တဲ့ ကန့်သတ်မှုနယ်နိမိတ်နားထိ ရောက်အောင်လှမ်းနိုင်ခဲ့ကြတဲ့သူတွေအကြောင်းကို ဖတ်ရတဲ့အခါ သူတို့ရဲ့ ‘အခြားမဲ့’အရပ်ကို စိတ်ဝင်စားမိပါတယ်။ တကယ်တော့ ဒါက ပါရာဒိုင်းသဘောနဲ့ ဆင်တူမယ်ထင်ပါတယ်။ အစဉ်အလာတွေရဲ့တုပ်နှောင်မှုကနေ ဖောက်ထွက်သွားတာမျိုးက ပါရာဒိုင်းပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့က အသစ်ကိုမတွေ့သမျှ အဟောင်းထဲမှာပဲ တဝဲလည်လည်နေကြရပါတယ်။ အဟောင်းတို့ရဲ့ အဆုံးမှာသာ အသစ်တို့က တည်ရှိကြပါတယ်။ အဟောင်းမရှိဘဲနဲ့ အသစ်ဆိုတာ မရှိနိုင်။ အဟောင်းတို့ရဲ့အဆုံး၊ အလွယ်ကူမှုမြင်နိုင်၊ မသိနိုင်၊ မကြားနိုင်တဲ့ ‘အခြားမဲ့’မှာ အသစ်တို့က အမြဲတေရတနာသဖွယ် ကိန်းအောင်းနေပါတယ်။

အမြဲတမ်းမှန်နေတဲ့အရာက လောကရဲ့ သစ္စာတရားပါ။ အခြားသောသူများအတွက်က ခရီးဆုံးထိလျှောက်ပြီးမှ ရွာတွေ့နိုင်ကြသော်လည်း မြန်မာလူမျိုးတွေအတွက်ကတော့ ကံကောင်းလှပါတယ်။ ခရီးအဆုံးထိရွာမှတွေ့နိုင်တဲ့ အလှတရား

အသစ်ကို ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်က ထွန်းလင်းပြခဲ့ပါတယ်။ ချမ်းသာခြင်းတွေရဲ့အဆုံးက ဘာလဲ။ ပညာတတ်ခြင်း တွေရဲ့အဆုံးက ဘာလဲ။ လူ့လိုအင်ဆန္ဒတွေရဲ့အဆုံးက ဘာလဲ။ အဲဒီအဆုံး အခြားမဲ့က ဘာလဲ။ လကမ္ဘာပေါ် ခြေချနိုင်မှ လကိုတွေ့နိုင်တာမဟုတ်ပါ။ လကိုတွေ့ လို၍သာ လကမ္ဘာပေါ်မှာ ခြေချနိုင်တာပါ။ ကျွန်တော် တို့က ခရီးသွားတာ ခြေထောက်လို့ ထင်နေကြပါ တယ်။ တကယ်တော့ ခရီးတွေက ခြေထောက်ကြောင့် သွားနေတာမဟုတ်ပါ။ စိတ်ကြောင့်သွားနေကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုရဲ့အခြားမဲ့က လောကမှာ ချမ်းသာမှုက အရေးမကြီးဘူးဆိုတာ သိလာခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အောင်မြင်မှုရဲ့အခြားမဲ့က အောင်မြင်မှု ဆိုတာ တဒဂံသာယာမှုပဲဆိုတာ သိလာခြင်းဖြစ်ပါ တယ်။ ပညာရဲ့အခြားမဲ့က ပညာဆိုတာ လမ်းသွယ် လေးတစ်ခုဆိုတာကို နားလည်ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ချမ်းသာမှုထက်အရေးကြီးတဲ့ အောင်မြင် မှုလို တဒဂံသာယာမှုမဟုတ်တဲ့ ပညာလမ်းသွယ်လေးရဲ့ အဆုံးကဘာလဲ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလှပါတယ်။ တကယ်တော့ အဲဒီအခြားမဲ့ကို ကိုယ်တိုင်တွေ့တော ဆင်ခြင်ယူခြင်းက ပိုပြီးလှပမှာ သေချာပါတယ်။ ကျွန်တော်သိထားတဲ့ နားလည်ထားတဲ့ အခြားမဲ့က ကျွန်တော့်အတွက် ဖြစ်နေမှာပါ။

ဤကမ္ဘာလောကမှာ အခြားမဲ့ကိုမတွေ့သမျှ အလိုဆန္ဒတွေနောက် ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်နေကြရမှာပဲဖြစ်ပါတယ်။ 'အခြားမဲ့'ဆိုတာကို နားလည်လာပြီဆိုရင်တော့ သင့်အတွက် လက်ဆောင် ကောင်းဖြစ်တဲ့ စစ်မှန်တဲ့ သုခတရားကို ခံစားနိုင်မှာဖြစ် ပါတယ်။ အရာအားလုံးတို့က အခြားမဲ့၌ တစ်ခုသာ ဖြစ်ကြပါတယ်။ အဲဒီတစ်ခုတည်းသောအရာက...။ ။

ဥဩ(ချယ်ရီမြေ)

အေးအတူ ပူအမျှ

ရိုးစန်စိုရ်

ကချင်မယ် ဆန်ပြာထား
ကယားက ထင်းခွေ။
ကရင်မောင် ပေါင်းမြက်ရှင်း
ချင်း ဝါစိုက်နေ။

ဗမာက တိုင်ချောရွှေ
မွန်မောင်တွေ စရွေးဖောက်။
ရခိုင်မယ် ဆေးဖော်စွမ်းအောင်
ရှမ်းက ကူထောက်။

ပေါင်းစုကာ တို့တည်ဆောက်
ယွန်းတောက်ဟဲ့ ပြည်ဟော်။
ဘက်ပေါင်းစုံ အမြန်ဖွံ့ဖြိုး
တိုးတက်စေသော်။

လက်ချင်းယှက် တူပျော်ပျော်
လှမ်းစို့နှစ် ဟစ်ကြွေး။
ခေတ်မီမီ မျိုးဂုဏ်မြင့်မဲ့
ရဲရင့်နီသွေး။

စားဝတ်နေ ကျန်းမာရေး
ကိုယ်စီမနေ့ မျှော်ဆောင်ကာ။
ချောင်မခို နိုင်ဝန်ထမ်းလို့
ရွှင်လန်း ညီညာ။

တစ်စိတ်တစ်ဝမ်း သွေးရင်းချာ
ညှိနှိုင်းစာနာ ဖြေရှင်းကြ။
မျိုးဆက်နောင် ကောင်းစားရေးကိုလ
တိုးတက်အောင် အရှည်မျှော်တွေးပါလို့

ကြိုးရွက်ဆောင် ထောက်ကူဖေးစို့ကွယ်
တို့တစ်တွေလေ
အေးအတူ ပူအမျှ။ ။

အခန်း(၁)

မိုးသည် အညာမိုးပိသစွာ
 ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး
 အုံ့ဆိုင်းလျက် ရွာကောင်း
 နေဆဲ။ ခြောက်သွေ့နေသော
 မြက်ခင်းပြင်များလည်း
 ထိုမိုးရေစက်များကြောင့်
 စိမ်းစိုလန်းဆန်းကုန်ကြသည်။
 တံခါးပေါက်မှတိုက်ခတ်လာသော
 လေသင်းရနံ့များက အာရုံကို
 လှုပ်ခတ်ရိုက်နှိုးနေသကဲ့သို့
 စံစားရ၏။
 နံနက်ခင်းအလှကလည်း
 တစ်နေ့တာ၏
 လုပ်ငန်းတာဝန်များကို
 တူးဆွပေးနေသည့်အလား။
 ထိုမနက်ခင်းနှင့်အတူ
 ပုဂံယ် အိပ်ရာမှမိုးထလာခဲ့သည်။
 အိမ်နောက်ဖေးကံစုတ်လေး
 အတွင်း ကိုးထားသော
 စက်ဘီးအစုတ်ခပ်နဲ့နဲ့
 ကလေးကို တွန်းရင်း
 အပြင်ဘက်သို့ထွက်လိုက်သည်။

ပျော့ပျောင်း

အနာက ချိုချို အပျော်ကခါးခါး

ငွေထာရီ ၁၁၀၁

“မမရေ...ညီမလေး ကျောင်းသွားတော့ မယ်၊ မုန့်ဖိုးပေးအုံး၊ ကျောင်းစတင်တဲ့နေ့ဆိုတော့ ပိုပိုလိုလို ငါးရာတော့ပေးနော်မမ”

“ပေးရမှာပေါ့ ညီမလေးရယ်၊ ဪ...ဒါနဲ့ အဓိကက ဘာလဲဖြေ”

“ဘွဲ့ ရပညာတတ်ကြီးဖြစ်ဖို့ပါမမ”

မေးနေကျမေးခွန်းအား ဖြေနေကျပုံစံမျိုးနှင့် ယုငယ်အဖြေပေးလိုက်သည်။

မမက ကျေနပ်ပြီး ပြုံးကာ သူ့ရင်ဘတ် ကြားထဲမှ ဟောင်းနွမ်းနေသောနှစ်ရာတန်နှစ်ရွက်နှင့် တစ်ရာတန်လေးကို ယုငယ်လက်ထဲသို့ ကမ်းပေးသည်။

ယုငယ်တို့က ညီအစ်မနှစ်ယောက်သာရှိ သည်။ မမက ငါးရှာသည့်အလုပ်ကိုလုပ်ပြီး ရသည့်

ဖေဖေနှင့် မေမေက ယုငယ်တစ်နှစ်သမီးအရွယ် လောက်မှာပဲ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆုံးပါးသွားခဲ့ကြ၏။ ထိုအချိန်မှစကာ မမက ငါးရှာဖွားရှာလုပ်ရင်း ဖြစ်သလိုရှာဖွေကျွေးမွေးခဲ့ပါသည်။

ဝင်ငွေလေးနှင့် ယုငယ်ကို ကျောင်းထားပေးသည်။ ၅ မိုင်နီးပါးဝေးသောခရီးကို သည်စက်ဘီးအစုတ် လေးနှင့် ယုငယ် နိစ္စစွဲကျောင်းတက်ရသည်။ မပြည့်စုံသည့်ဘဝကမွေးဖွားလာသည်မို့ ကျောင်း မှာလည်း အစစအရာရာမျက်နှာငယ်ရသည်။ ဖေဖေနှင့် မေမေက ယုငယ်တစ်နှစ်သမီးအရွယ် လောက်မှာပဲ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆုံးပါးသွားခဲ့ကြ ၏။ ထိုအချိန်မှစကာ မမက ငါးရှာဖွားရှာလုပ်ရင်း ဖြစ်သလိုရှာဖွေကျွေးမွေးခဲ့ပါသည်။ တစ်နေ့လုပ်မှ တစ်နေ့စားရတာမို့ မမက ယုငယ်ကျောင်းစရိတ် အတွက် အနိုင်နိုင်ရုန်းကန်နေရသည်။ ဆင်းရဲခြင်း

ဆိုသည့်ဒုက္ခကို ယုငယ်တို့ညီအစ်မနှစ်ယောက် ရင်စည်းခံလာရသည်။ ငယ်ငယ်တုန်းကဆို စားစရာ မရှိသည့်အတွက် ယုငယ်တို့ညီအစ်မ အိမ်ရှေ့ ဗာဒံ ပင်ပေါ်ကကြွကျနေသောအသီးကိုထုခွဲပြီးစားခဲ့ ရဖူးသည်။ ဗာဒံသီးအခွံကမာပြီး ခါးနေ၍ စားမရ။ အထဲကအဆန်လေးများကတော့ ဆိမ့်သည်။ မိုက် မဝသော်လည်း ခံတွင်းအရသာအလွန်ရှိလှသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လမ်းဘေးကန်စွန်းရွက်၊ ကင်ပွန်းချည် ရွက်များခူးကာ ဟင်းလုပ်စားရဖူးသည်လည်းရှိခဲ့ ၏။

ထိုသို့ ဝမ်းစာကို ကြိဖန်ကာရှာဖွေစားသောက် ခဲ့ရသည့် ဘဝအနေအထား။

အစန်း(၂)

“ပလိုင်းကြီးနဲ့ဘယ်သွားမလို့လဲ မမ၊ ဒီနေ့ မနားတူးလားဟင်”

“ဘယ်နားလို့ရမလဲ ညီမ လေးရယ်၊ မမ နားရင် ထမင်းငတ် မှာပေါ့၊ တစ်နေ့လုပ်မှ တစ်နေ့စား ရတာ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ပဲတီကောက် တောင် မမလိုက်ချင်သေးတယ်”

ကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်သည် မို့ ယုငယ်လည်း မမနှင့်အတူတူ ငါးရှာလိုက် ချင်သည်။ တတ်နိုင်သည့်ဘက်မှ မမကိုကူညီပေး ချင်၏။ ထို့ကြောင့် မမကို ခွင့်တောင်းမိသည်။ မမက ပထမတော့ လိုက်ဖို့ခွင့်မပြု။ ယုငယ်က ဇွတ်အတင်းပူဆာတော့မှ ခွင့်ပြုမိန့်ရပြီ။ ခေါင်း ညှိတ်တော့၏။ ထိုနေ့က ယုငယ်တို့ညီအစ်မနှစ် ယောက် အချိန်အတော်ကြာကြာငါးရှာကြသည်။ ကံကောင်းသည်ဟုပြောရမည်။ ယုငယ်လိုက်လာ သည့်နေ့မှ ငါးမျိုးစုံအောင်ရသည်။ ဖားဆိုလည်း စားဖားအကောင်ကြီးများရခဲ့သည်။ ပုစွန်လုံး လည်း အနည်းငယ်ပါသည်။ ညနေ နေဝင်ချိန်

အထိ ယုငယ်တို့ညီအစ်မနှစ်ယောက် မနားခဲ့ကြ။ ပလိုင်ထံလည်း ငါး၊ ဖား၊ ပုစွန်လုံးများဖြင့် ပြည့်နေပြီ။ ဈေးကောင်းရခဲ့သည်ဖို့ အိမ်အပြန် လမ်းမှာ ယုငယ်နှင့်မမ တစ်ယောက်လက်ကိုတစ် ယောက်ချိတ်၍ ပျော်ရွှင်စွာပြန်ခဲ့ကြသည်။

အခန်း(၃)

ဒီနေ့တော့ ယုငယ် ကျောင်းတက်ရ သည်မှာ စိတ်မပျော်ရွှင်။ အိမ်မှာကျန်ခဲ့သည့် မမကို သတိရနေမိသည်။ မနေ့က ငါးရှာထွက်ခဲ့ ကြသည်ကို အာရုံယုံမှာစွဲယင်နေသည်။ ကျောင်း အပြန်ခရီးမှာလည်း လမ်းဘေးပတ်ဝန်းကျင်က တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ ဝမ်းနည်းစိတ် တိုဖြင့် ယုငယ်ရင်ထဲဆိုးနှင့်နေ၏။ ကားလမ်းပေါ် ရောက်တော့ ယုငယ် စက်ဘီးကိုမစီးတော့ဘဲ တွန်း၍လာခဲ့မိသည်။

ယုငယ်တို့ကျောင်းနှင့် တစ်မိုင်သာသာ လောက်အရောက် ကားလမ်းဘေးတွင် ကလေး တစ်သိုက်က လာနေသည့်ကားများကိုတားပြီး ပိုက်ဆံလှမ်းတောင်းနေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရ သည်။ ကားထဲက တချို့လူများသည် အကြွေးလေး များပစ်ချပေးသွားသလို တချို့ကားတွေကျတော့ လည်း ကွေ့ရိုက်ရှောင်ကွင်းသွားကြပြန်သည်။ ထို မြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး ယုငယ် ကလေးတွေကို ကရုဏာသက်မိ၏။ သူတို့နှင့်ယှဉ်လျှင် ယုငယ် ကံကောင်းသည်ဟုပြောရမည်။ ဒါကလည်း မမ တစ်ယောက်ရှိနေလို့သာဖြစ်သည်ဟု အသေအချာ ယုံကြည်မိသည်။ ယခုချိန်အထိ အိမ်ထောင်မပြု ဘဲ ယုငယ်ကိုသာ လုပ်ကျွေးပြုစုစောင့်ရှောက်လာ သည့်အတွက် မမကို သနားမိသည်။ ချစ်လည်း ချစ်၏။ ယောက်ျားများနှင့်ရင်ပေါင်တန်းပြီး ငါးရှာ ဖားရှာလုပ်နေရသည်။ အလုပ်ကို ကြိုးကြိုးစားစား မရှက်မကြောက်လုပ်၏။ အနေအထိုင်ရိုးအေး

သလောက် လုပ်ရသည့်အလုပ်က ထဘီတိုတိုဝတ် ၍ ရွံ့ဗွက်ထံ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးနှစ်ပြီး လုပ်ရ သည့်အလုပ်။ သူများတကာ မညီမျှဝေဖန်နေပါ စေ၊ မမကတော့ ဂရုမစိုက်။ မမက ကျောင်း စရိတ်နှင့် တစ်ဖက်က အိမ်စရိတ်အတွက် လုံးပန်း နေရသည်ကိုပင် ပျော်နေသည့်ဟန်မျိုး။

အခန်း(၄)

“မမရေ...ညီမလေး ကျောင်းသွားတော့ မယ်၊ မုန့်ဖိုးပေး”

ယခင်နေ့များနှင့်မတူ မမမျက်နှာအမူအရာ ပျက်နေသည်ကို သတိထားမိသည်။ မျက်လုံးများ လည်း မို့အစ်နေ၏။ မမက အင်္ကျီအိတ်ထောင်ထဲ နှိုက်လိုက်၊ ခေါင်းအုံးအောက်ကိုလှန်ကြည့်လိုက် နှင့်။ မမမျက်နှာပေါ်တွင် ဖွမ်းလျသောအမူအရာ ကို မြင်လိုက်ရသည်။

နောက် မမက အသံဖျော့ဖျော့ကလေးနှင့်-

“မမနေမကောင်းလို့ ဈေးရောင်းမထွက်နိုင် တူး၊ ဒီနေ့တော့ မုန့်ဖိုးမယူပါနဲ့အုံးနော် ညီမလေး”

“ဟင်...မမရယ် အဲဒီလိုဆို ညီမလေးတို့ တာနဲ့ သွားစားမှာလဲ၊ ညီမလေး ကျောင်းမသွားတော့ တူး၊ မမဘေးမှာနေပြီးပြုစုပေးမယ်”

“မရဘူး ယုငယ်၊ ညီမလေး ကျောင်းသွားရ မယ်၊ နေမကောင်းတာခဏပါပဲ၊ ညနေပိုင်း ဈေးပြန် ထွက်မှာ၊ စိတ်မပူနဲ့၊ ညီမလေး ကျောင်းသွားစရာ ရှိတာသွား”

“ဟာ...မရဘူးမမ၊ မသွားဘူး”

“ယုငယ်...ညီမလေး...နင်”

မမက မျက်နှာထားအနည်းငယ်တင်း၍ ဆိုသည်။ မည်သို့ပြောပြောမရသည့်မမကို ယုငယ် စိတ်တိုလာ၏။ နေမကောင်းသည့်ကြားထဲ ဈေး ရောင်းထွက်ဦးမည်။ ရှာထားသည့် ငါးများ၊ ဖား များက ကုန်တော့မည်။ အဖျားကြီးနေသည့်ကြား

ငွေထာရီ ၂၀၁၂

က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ဒုက္ခခံသည်။ ယုငယ် ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ပြီးကြည့်မနေနိုင်။ တစ်ခုခုလုပ်မှဖြစ်တော့မည်။ ပြီးလျှင် မမကို ဆေးထိုး၊ ဆေးသောက်ခိုင်းရမည်။ ညနေစာစားဖို့အတွက် ထမင်းဟင်းလိုအပ်နေပြီဖြစ်သည်။ ယုငယ် မမအတွက် တစ်ခုခုလုပ်ပေးချင်သည်။ ယုငယ်ခေါင်းထဲ အတွေးများမလုံစီနေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ယုငယ် အဖြေတစ်ခုကို ရလိုက်သည်။ မှန်ခြင်း၊ မှားခြင်းကို ယုငယ် မဝေခွဲချင်တော့။ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ယုငယ် ခိုင်ခိုင်မာမာမျှပြီး ကျောင်းသို့ထွက်လာခဲ့လိုက်တော့သည်။

အခန်း(၅)

တရွေ့ရွေ့နှင့်နင်းလာရင်း ရွာလမ်းကိုကျော်ကာ ကားလမ်းပေါ်သို့ရောက်လာလေသည်။ အတွေးထဲတွင် မမ၏ပုံရိပ်တချို့က ဝိုးတဝါးထင်ကျန်နေ၏။ နေရာတိုင်းသည် အထီးကျန်နေသကဲ့သို့ တိတ်တဆိတ်သိမ်ငယ်နေသည့်စိတ်ကို ဓဏတာမေ့ထားပြီး စက်ဘီးလေးကို သစ်ပင်အရိပ်အောက်၌ ရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် စီးလာသည့် ဖိနပ်ကိုချွတ်၊ လွယ်အိတ်လေးကိုတေးမှာချ၊ ဝတ်လာသည့် ကျောင်းစိမ်းထဘီလေးကို ဒူးအထက်အထိ ခပ်တိုတိုပြင်ဝတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကားလမ်းဘေးတွင်ရပ်ကာ လက်နှစ်ဖက်ကိုရှေ့သို့ ဆန့်ပြီး လမ်းပေါ်သွားလာနေကြသည့် ကားမှန်သမျှ ယုငယ်လှမ်းတောင်းနေလိုက်မိတော့သည်။ ကားပေါ်မှ ပစ်ချလိုက်သော ပိုက်ဆံအကြွေအချို့က လမ်းပေါ်ပြန်ကျနေသည်။ ယုငယ် အခြားကလေးများနှင့်အတူ အပြေးအလွှားလိုက်ကောက်ခဲ့သည်။ အကြေဆိုသော်လည်း ယုငယ်တို့အတွက်တော့ တန်ဖိုးကြီးသည်။ သည်လိုနှင့် ယုငယ် ကားတစ်စီး ပြီးတစ်စီး လက်ဝါးဖြန့်တောင်းခံနေမိသည်။

တစ်ယောက်ယောက် သိသွားလေမလားဟုလည်း ပူပန်နေရ၏။ ယုငယ် မရှက်နိုင်တော့။ မမ၏ မေတ္တာတရားထုထည်က ယုငယ်ရင်တွင်းမှ ရှက်ကြောက်သိမ်ငယ်မှုတို့ကို အဝေးသို့တွန်းဖယ်ထားနိုင်ခဲ့သည်လေ။

ကားများ တစ်စီးပြီးတစ်စီး။ နာရီများက တရွေ့ရွေ့ တချို့က အထင်သေးသည့်မျက်လုံးများ၊ တချို့က သနားကရုဏာအကြည့်များ။ မည်သို့ပင် ဆိုစေကာမူ ယုငယ် သည်ကနေ့ကို လိပ်ပြာလုံစွာ ကျော်ဖြတ်နိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။

တောင်းရမ်းရသမျှပိုက်ဆံအချို့ကို ဆပ်ကိုင်ကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ အတိုင်းမသိအောင်ပျော်ရွှင်နေမိသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် မမကို ဆေးထိုးပေးမည်၊ ထမင်းဟင်းဝယ်မည်ဟု စိတ်ကူးထားလိုက်၏။ ယုငယ်တစ်နေ့လုံးကျောင်းမတက်ဖြစ်ခြင်းကို မမ မသိပါစေနှင့်ဟုတော့ တိတ်တဆိတ်တောင်းဆုခြေမိပါသည်။ ညနေပိုင်း ယုငယ်လက်ထဲ ငွေအတော်များများရချိန်မှ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

အခန်း(၆)

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အိမ်ပေါက်ဝတွင် မမကို ယုငယ်တွေ့လိုက်ရသည်။ တံထဲထားနေကျ စက်ဘီးကိုပင် မထားတော့ဘဲ အိမ်အပြင်ဘက်မှာ ဒေါက်ထောက်ထားခဲ့ကာ မမဆီသို့ ဝမ်းသာအားရနှင့် ခပ်သွက်သွက်လေးလှမ်းခဲ့လိုက်သည်။

“မမရေ ... ဒီမှာကြည့်ပါအုံး၊ ကျောင်းမှာ ပြိုင်ပွဲလေးတစ်ခုလုပ်လို့ ညီမလေးဝင်ပြိုင်တာ ဆုငွေတွေရလာခဲ့တယ်”

မှသာစကားကို ပထမဆုံးအကြိမ် ယုငယ် ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မမက ယုငယ်လက်ထဲက ပိုက်ဆံများကိုကြည့်ကာ အနားကပ်လာပြီး-

“ကဲ...ဟာ”

“ဖြောင်း”

ထင်မှတ်မထားဘဲ မမ၏လက်ဖဝါးက ယုငယ်၏ ဇက်ပိုးပေါ်သို့ ကျရောက်လာခဲ့သည်။

“ဟင်...မမ၊ မမ ဘာလို့ ညီမလေးကိုရိုက် ရတာလဲ၊ ညီမလေး ဘာအမှားလုပ်မိလို့လဲ”

“အေး...နင် ဒီနေ့ ဘာလုပ်လာတယ်ဆိုတာ ငါမသိဘူးမှတ်နေလား၊ နင်ကိုယ်နင် လည်လှပြီ ထင်မနေနဲ့၊ နင်ကိုကျောင်းထားခဲ့တာ ပညာတတ် ကြီးဖြစ်စေချင်လို့၊ လမ်းပေးမှာတောင်းစားတဲ့ သူတောင်းစားဖြစ်စေချင်လို့ ထားခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ နင်မို့လို့လုပ်ရက်တယ် ယုငယ်ရယ်၊ ငါအကုန် ကြားပြီးပြီ၊ နင် ငါ့ကို အရှက်ခွဲတာလား”

“မဟုတ်ဘူး...မဟုတ်ဘူး မမ”

ယုငယ် မမအမေးကိုသေချာပြန်မပြောနိုင်။ အက်ကွဲပြီးနာကျင်လာသည့်နှလုံးသားကိုဖိထား ရင်း “ယုငယ် သူတောင်းစားဖြစ်ချင်လို့ တောင်းခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မမကို သနားလို့၊ မမတစ်ယောက် တည်း ရုန်းကန်နေရတာ မကြည့်ရက်လို့၊ မမ နေမကောင်းနေချိန်မှာ ဆေးဖိုးနဲ့ စားစရိတ်လဲ လိုအပ်တယ်လေ”ဟု မမ မကြားအောင် စိတ်ထဲ က တိတ်တဆိတ်ပြောနေမိသည်။ အသံများက အပြင်ကိုတော့ ထွက်ကျမလာနိုင်ခဲ့ပါ။

မမပါးပြင်ပေါ်တွင် မျက်ရည်များဖြင့်ပြည့် နေ၏။ မမကိုကြည့်ရသည်မှာ ယုငယ်မရောက်ခင် အချိန်တော်တော်ကြာကြာကတည်းက ငိုရွိုက်နေခဲ့ ရသလိုမျိုး။ မမ၏မို့အစီအစဉ်ရဲ့နေသောမျက်လုံး များကို ကြည့်ရုံနှင့် သိသာမြင်သာသည်။

နာကျင်မှု၏နောက်ကွယ်တွင် ပုန်းအောင်း နေသော မမရင်ထဲကမေတ္တာတရားကို မြင်တွေ့ ခွင့်ရလိုက်ခြင်းကြောင့် ဇက်ပိုးပေါ်ကဒဏ်ရာ

လည်း မနာတော့ပါ။

ယုငယ်မှာ နာကျင်မှုမှ ချိုမြိန်မှုကို ပြောင်းလဲခံစားရသည်။ အရိုင်းဆန်မှုမှ အယဉ် စိတ်သို့ ပြောင်းလဲဖြစ်ထွန်းလာ၏။

“မမရယ် ... ညီမလေးတောင်းပန်ပါတယ် နော်၊ ဒါပေမဲ့လေ ဒီပိုက်ဆံလေးကိုတော့ ဈေးဖိုး အဖြစ် သုံးပေးပါ၊ ညီမလေး နောက်တယ်တော့မှ ဒီလိုမလုပ်တော့ပါဘူး”

မမက ယုငယ်လက်ထဲရှိပိုက်ဆံကလေးကို ကြည့်ကာ သက်ပြင်းပျော့ပျော့ကလေးတစ်ခုမျှ လိုက်ရင်း-

“ညီမလေးရဲ့စိတ်ကို မမနားလည်ပါတယ်၊ နောက်တစ်ခါ ဒါမျိုးမလုပ်နဲ့တော့နော်၊ နောက် တစ်ခါ ဒါမျိုးလုပ်ရင် မမရင်ကျိုးရမှာ”ဟုဆိုကာ ယုငယ်ကို ထွေးပွေ့လိုက်လေ၏။ မမမျက်ဝန်း တွင် အတားအဆီးမဲ့ကျဆင်းနေသော မျက်ရည် များနှင့်။ ထို့နောက်-

“အဓိကက ဘာလဲ ညီမလေး”ဟု ဆိုနေကျ စကားကို မျက်ရည်များကြားက အပြုံးပွင့်တစ်ခု နှင့် ဆိုသည်။ ယုငယ်လည်း အားပါးတရပြုံးကာ “ဘွဲ့ရပညာတတ်ကြီးဖြစ်ဖို့ပါမမ”ဟု ပြန်ပြော လိုက်သည်။

“ကဲ...အဝတ်အစားသွားလဲတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

ယုငယ် အဝတ်အစားလဲကာ အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာသည့်အချိန် မမက ဒဏ်ကျလိမ်း ဆေးဘူးကလေးကိုလှည့်လှည့်

ထိုအချိန် အိမ်အပြင်ဘက်၌ အညာမိုး သည် အညာမိုးပီပီသသ အုံ့ဆိုင်းရွာကျလိုလာ တော့သည်။ ။

ယုစနမင်း

(၁)

နွေနေကာ ပူလှသည်။ အပူချိန်များလျှင် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ ညှိုးခြောက်ပုပ်ပွမြန်၏။ ဟင်းရွက်တွေကို ရေခဲဓာတ်ခွတ်ပေးနေရသည်ကလည်း အလုပ်တစ်ခုလိုဖြစ်နေပြန်သည်။ အမြတ်သိပ်မရသည့်အထဲ အလေအလွင့်များလျှင် အရင်းပင်နှုံးနိုင်သည်မဟုတ်လား။ သည်တော့ ဟင်းရွက်တွေကို မကျောက်သံပတ္တမြားလို ယုယုယယတန်ဖိုးထားနေရသည်။

သည်နေ့ အခြေအနေ သိပ်မတောင်း။ ဟင်းရွက်တော်တော်များများ ကျန်နေသေးသည်။ ဈေးသိမ်းချိန်ရောက်သော်လည်း ဈေးမသိမ်းနိုင်သေး။ ဈေးဝယ်လေး တစ်ယောက်တလေများ လာဦးမလားဟုသည့်စိတ်နှင့် ထိုင်စောင့်ရင်း ပိုက်ဆံအိတ်ကိုဖွင့်လိုက်၏။ ရောင်းရငွေအကြွေများ

Handwritten signature or mark at the bottom right of the illustration.

ကို ရေတွက်လိုက်တော့ သုံးထောင်ငါးရာ။
နေပြန်တိုးသွင်းရမည်က တစ်ထောင်ငါးရာ။
ကိုစံသိန်းအတွက် ဆေးလည်းဝယ်ရဦးမည်။
လက်ကျန်ငွေကိုတွက်ကြည့်ရင်း ရင်ပူသွားသဖြင့်
သက်ပြင်းကိုပင် ရဲရဲဝံ့ဝံ့မချမ်း။

အိမ်ထောင်တစ်ခုလုံးခေါင်းပေါ်ရွက်ထား
ရသည့် မခင်မြအတွက် ဝင်ငွေသည် တွက်ငွေ
အတွက် အကာအရံမဖြစ်လှပေ။ လင်တော်မောင်
ကိုစံသိန်းကလည်း ဒုက္ခိတ။ အရင်ကတော့ မခင်မြ
အတွက် အားကိုးစရာ ရွှေဟောင်ကြီးဖြစ်ခဲ့သူ
ပင်။ ကံအကြောင်းမလှချင်တော့ ဆောက်လက်စ
တိုက်ပေါ်မှပြုတ်ကျပြီး အောက်ပိုင်းက လုံးဝ
အကြောသေသွားခဲ့ရ၏။ သည်တော့ မခင်မြဘဝ
အပူလုံးက လှလှလေးကြွလာချေတော့သည်။

ခုများတော့လည်း မခင်မြထံတွင် သားသမီး
မရှိခြင်းသည်ပင် ခပ်ကောင်းကောင်းဟု ထင်မိ
သည်။ ကိုစံသိန်းက ကလေးအလွန်ချစ်တတ်သူ။
အိမ်ထောင်ဦးကာလများတွင် သားသမီးတွေ
အများကြီးမွေးပေးနှော်ဟု ပြောခဲ့ဖူးသည်။ အခု
တော့ ကိုစံသိန်းလည်း ဒုက္ခိတသာဖြစ်သွားသည်။
သားသမီးမရလိုက်။ မခင်မြကတော့ ကျေနပ်
သည်။ မပြည့်စုံသည့်ဘဝကို ကိုစံသိန်းနှင့် မခင်မြ
တို့နှစ်ယောက်တည်းသာ အဆုံးသတ်လိုက်ချင်
သည်။ မည်သူ့ကိုမှဆွဲမခေါ်ရက်တော့။

“ဈေးမသိမ်းသေးဘူးလားမခင်၊ လူလဲ
တစ်ယောက်မှမရှိတော့ဘူးဗျ”

ဆိုက်ကားနင်းလာသည့် ကိုကြံအသံကြားမှ
ဘေးဘီကိုဝှေ့ဝဲကြည့်မိ၏။ ဈေးသည်တွေလည်း
သိပ်မရှိကြတော့။ ဈေးကတိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်
နေလေသည်။ မခင်မြ ပြန်ရန်အချိန်တန်ပြီ။

“ကျုပ်လိုက်ပို့ပေးရအုံးမလား မခင်”

ငါ့အ (ရှုပလေဒ) ကိုမာမင်း

“တော်ပါပြီရှင်၊ ဈေးက သိပ်ရောင်းမကောင်းဘူးကိုကြုံရဲ့၊ ဆိုက်ကားခအပိုအကုန်မခံတော့ပါဘူး”

ကိုကြံက ဘာမှမပြော၊ ပြုံးတုံ့တုံ့နှင့် ဆိုက်ကားဆက်နင်းသွားသည်။ မခင်မြလည်း ဟင်းရွက်ကျန်များကို ရေစွတ်ထားသည့်ပုဆိုးနှင့် ပတ်ကာ တောင်းထံပြန်ထည့်လိုက်၏။ ဒီနောက် ဟင်းရွက်တောင်းကိုရွက်ရင်း နေပူထံ ရဲရဲနင်းလျှောက်ခဲ့တော့သည်။

(၂)

ကိုစံသိန်းကိုထမင်းကျွေးနေစဉ် အနားရှိ ဖုန်းစုတ်လေးက ထမြည်လာ၏။ မောင်လေးအထွန်း ဆီကဖုန်းပင်။ သည်ဖုန်းစုတ်လေးကိုလည်း မခင်မြဝယ်ထားသည်မဟုတ်။ အထွန်းက ဖုန်းအသစ် ဝယ်လိုက်သဖြင့် သူ့လက်ကျ ဖုန်းအဟောင်းလေးကို မခင်မြရရှိလိုက်ခြင်းပင်။ စုတ်စုတ်ကောင်းကောင်း အခုလိုမျိုး ဆက်သွယ်ရန်ဖုန်းတစ်လုံး ရလိုက်သည်ကပင် မခင်မြအတွက် ကံကောင်းခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ဘယ်သူလဲ မခင်”

ကိုစံသိန်းက ထမင်းဝါးရင်းလှမ်းမေး၏။ အထွန်းဆီကမဟု လှမ်းမြေလိုက်ရင်း ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“မကြီးရေ ... နေကောင်းလား”

အထွန်းအသံလေးက ကြည်ကြည်လင်လင်ပင်။ အထွန်းနှင့်မတွေ့ရသည်မှာပင် နှစ်ချီလများ ကြာခဲ့ချေပြီ။

“နေကောင်းပါတယ် အထွန်းရယ်၊ နင်တို့ကော အဆင်ပြေကြရဲ့လား”

“အဆင်ပြေပါတယ်မကြီးရဲ့၊ မကြီးကိုပြောစရာလေးရှိလို့”

“ပြောလေအထွန်းရဲ့၊ ဘာများဖြစ်လို့လဲ”

“ရီရီက သားဦးလေးမွေးမှာဆိုတော့ ဒီအတိုင်းမွေးရမှာကြောက်လို့တဲ့၊ အဲဒါ မြို့ကဆေးရုံမှာ ခွဲမွေးမလို့၊ ကျွန်တော်တို့လဲ မြို့နဲ့သိပ်အကျွမ်းတဝင်မရှိတော့ မကြီးကိုပဲအားကိုးရမှာ”

“မကြီးကူညီပေးမှာပေါ့ အထွန်းရဲ့၊ ဘာမှစိတ်မပူနဲ့”

အထွန်း ဖုန်းချသွားတော့ မခင်မြ ငူငူငိုငိုငို လေးဖြစ်သွားသည်။ မခင်မြတွင် သွေးသားရင်းချာဟူ၍ အထွန်းတစ်ယောက်သာရှိတော့သည်။ မခင်မြတို့က ကျောက်ချောင်းပွားဖာတီဖြစ်၏။ ရွာဦးသိမ်ကျောင်းလှောင်ဆောက်သည့် ပန်းရန်သမားခေါင်းဆောင် ကိုစံသိန်းနှင့် မေတ္တာမျှရင်း မခင်မြက မြို့သို့ပါသွားခဲ့ခြင်းပင်။ အစကတော့ အဆင်ပြေပြေ။ နောက် ကိုစံသိန်း ဒုက္ခိတဖြစ်သွားမှ မခင်မြတို့တဝ ချွတ်ခြုံကျသွားခြင်းဖြစ်၏။

အထွန်းကတော့ ကံကောင်းသည်။ ရော်ဘာခြံကများစွာပိုင်သည့် ရီရီနှင့်အိမ်ထောင်ကျသည်။ ရီရီက တစ်ဦးတည်းသောသမီးမို့ ရီရီမိဘများကလည်း အထွန်းကိုချစ်ကြသည်။ အထွန်းကလည်းကြီးစားတော့ လုပ်သမျှ ရွှေဖြစ်ငွေဖြစ်သည်။

အထွန်းတို့ မြို့တက်လာမည်ဆိုတော့ မခင်မြ ဝမ်းလည်းသာ၊ ဝမ်းလည်းနည်းမိသည်။ ဝမ်းသာသည်က မတွေ့တာကြာပြီဖြစ်သည့် အထွန်းကို တွေ့ရတော့မည်မို့ပင်။ ဝမ်းနည်းသည်က မပြေလည်သည့် မခင်မြ၏ လက်ရှိအခြေအနေကြောင့်ပင်။ အထွန်းမိန်းမရီရီ ဆေးရုံတက်လျှင် လက်ချည်းဗလာနှင့်မသွားချင်။ စားကောင်းသောက်ဖွယ်များ ဝယ်သွားချင်သည်။ အစ်မတစ်ယောက်အနေနှင့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံလေးလုပ်ပေးချင်သည်။ အခုများတော့ မခင်မြအခြေအနေက ဘေးကျပ်နံကျပ်ချည်းပင်။

သက်ပြင်းတစ်ချက် လေးလေးပင်ပင်ချစ်
တော့ ကိုစံသိန်းက ဖျတ်ခနဲကြည့်၏။ ကိုစံသိန်း
၏အကြည့်ထဲတွင် မခင်မြအပေါ် စာနာသည့်အရိပ်
အယောင်တွေကအပြည့်။ မီးစဉ်ကြည့်ကရမည်ဟု
သာ မခင်မြ ဖြေသိမ့်လိုက်ရတော့၏။

(၃)

သည်နေ့ မခင်မြ ဈေးရောင်းမထွက်ဖြစ်။
အထွန်းမိန်းမရီရီ မွေးဖွားရန်ရောက်လာသည်ရှိ
လိုအပ်တာမှန်သမျှ လာကူညီမနေရ၏။ ဆေးရုံတွင်
လူနာများကလည်းတဖွဲဖွဲ။ အမန်းတွေပင်ပြည့်လှ
နီးနီးရှိ၏။ ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် အထွန်း
တို့ပင် သီးသန့်အခန်းလေးတစ်ခန်းရလိုက်၏။
ထိုအခန်းကလည်း ဈေးကြီး၍ ကျန်နေသည်လား
မပြောတတ်။ တစ်ရက်ငှားခသည်ပင် သိန်းချီ
နေလေသည်။

ဈေးကြီးသို့ အခန်းက ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းရှိ
သလို အဲကွန်းလေးလေးက တစ်မိမ့်မိမ့်နှင့်။ တီဗီပင်
ပါသေး၏။ ရီရီက တစ်ပတ်ကြာမှ ခွဲမွေးရမည်
ဆိုသည်။ ရီရီ ဆေးရုံတက်တာ စောသွားသည်။
ဆေးရုံတွင်အကြာကြီးနေရလျှင် အခန်းခ မနည်း
မနော ကုန်ကျလိမ့်မည်ဟုတွေးမိပြီး မခင်မြတစ်
ယောက် သူများငွေနှင့် သွေးတက်ချင်သွားသည်။

မခင်မြအတွေးထဲတွင် ကိုစံသိန်းမျက်နှာ
ကြီးက ဘွားခနဲပေါ်လာ၏။ ကိုစံသိန်း ဆေးရုံတက်
စဉ်က သည်လိုအခန်းမဟုတ်။ ရိုးရိုးလူနာအခန်း
တွင် ကျပ်တည်းစွာနေခဲ့ရသည်။ အခုများတော့
ရီရီတို့ဘဝ ကံကောင်းလေစွဟုတွေးမိ၏။

မခင်မြမှာ ပစ္စည်းတွေနေရာချလိုက်၊ ဟိုလုပ်
လိုက်ဒီလုပ်လိုက်ဖြင့် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေသလောက်
ရီရီနှင့်အထွန်းမှာ အခန်းထဲရောက်ကတည်းက
ခုတင်ပေါ်ကမဆင်း။ တီဗီကြည့်ရင်း ဖိမ်ကျနေ
သည်။ ရီရီက တီဗီကြည့်ရင်းညောင်းလာသော

အခါ ဟိုနားနာသည်၊ သည်နားနာသည်ဟုဆိုကာ
အထွန်းကို ကပ်ချွဲနေ၏။

အထွန်းတို့လင်မယားကိုကြည့်ပြီး မခင်မြ
အားလည်းကျပါသည်။ ဝမ်းလည်းသာပါသည်။
ကလေးတစ်ယောက်တောင် မမွေးပေးနိုင်ခဲ့သည့်
မိမိအဖြစ်ကိုတွေးရင်း ကိုစံသိန်းအပေါ် အားနာ
စိတ်လေးဖြစ်သွားသေးသည်။

“လျှော်ရမဲ့အဝတ်တွေက ဘယ်လိုလုပ်ရ
မလဲဟင်၊ သူတို့လာလျှော်ပေးမှာလား ကိုထွန်း”

“ကိုယ်လဲမသိဘူးရဲ့ရဲ့၊ အပတ်တွေက သူတို့
လာယူပေးမှာလားမကြီး”

ရီရီက အထွန်းကိုမေးလိုက်သော်လည်း
နောက်ဆုံးဖြေရမည့်သူမှာ မခင်မြဖြစ်သွားသည်။
အမှန်ဆို အခန်းစယူကတည်းက ပြောလိုက်ပြီးသား
ပင်။ အစားအသောက်နှင့် အဝတ်လျှော်မည့်ကိစ္စ
ကိုယ့်ဘာသာစီစဉ်ရမည်တဲ့။ မခင်မြပင် အသေ
အချာကြားလိုက်သေးသည်။ အထွန်းတို့ မကြားမိ

လေသလားမသိ။

“လျှော်ဖို့ဖွပ်ဖို့ကျတော့ ကိုယ့်ဘာသာစီစဉ် ရမယ်တဲ့ရီရီရဲ့။ ရီရီတို့မှာလဲ လူပိုပါမလာတော့ မကြီးပဲယူသွားပေးမယ်လေ။ လျှော်ဖွပ်ဖီးပူတိုက်ပြီး မပြန်ယူခွဲမယ်”

“ဒါဆိုကောင်းတာပေါ့ မကြီးရဲ့။ ရီတို့တော့ မကြီးကိုပဲအားကိုးရမှာ”

မခင်မြပြောတော့ ရီရီသဘောခွေသွား သည်။

“အားနာစရာ မကြီးဟာ၊ အပင်ပန်းမခံပါနဲ့၊ အဝတ်လျှော်တာနဲ့ တခြားဝေယျာဝစ္စတွေ လုပ်ပေး ဖို့အတွက် အကူတစ်ယောက်ပဲရှာပေးပါနော် မကြီး”

အထွန်းကတော့ မခင်မြကို အားနာဟန်ဖြင့် ပြော၏။ အထွန်းက မခင်မြအတွက်စဉ်းစားပြီး ပြောပေးသည်ဖို့ မခင်မြစိတ်ထဲ ကျေနပ်သွား သည်။ အမှန်ပြောရလျှင် မခင်မြလည်း ကိုစံသိန်း ကို ပြုစုရဦးမည်။ ဈေးလည်းထွက်ရဦးမည်။ သည်နေ့လည်း ဈေးမထွက်ရသဖြင့် ဘတ်ဂျက် ထိခိုက်သည်။ အထွန်းတို့အတွက် အကူတစ် ယောက် မြန်မြန်ရှာပေးရမည်။

(၄)

“ရီရီတို့အဆင်ပြေကြရဲ့လား မခင်”

ကိုစံသိန်းအမေးကို ခေါင်းသာညိတ်ပြလိုက် ၏။ ကိုစံသိန်းသည်ပင် သတိတရမေးဖော်ရသည်။ အထွန်းတို့က ကိုစံသိန်းအကြောင်း မေးဖော်ပင် မရ။ စိတ်ထဲ ဝမ်းနည်းရိပ်များ လှိုက်ခနဲတက်လာ ၏။ အဆင်မပြေသည့်အခါများတွင် အရာရာ က အားငယ်ချင်စရာကောင်းနေလေသည်လား မပြောတတ်။

“ဆေးရုံသွားရင် ရီရီတို့အတွက် တစ်ခုခု ဝယ်သွားပါလားမခင်”

“ဟင် ... ဘာများလဲကိုစံသိန်းရဲ့”

“ဒီလိုလေကွာ ... မခင်ကလဲ၊ ဆေးရုံကို လက်ချည်းဖလာနဲ့သွားနေလို့မကောင်းဘူးလေ။ ဒီတော့ အားဖြစ်စေတဲ့မုန့်လေးဖြစ်ဖြစ်၊ အိုဗာတင်း လေးဖြစ်ဖြစ် ဝယ်သွားပေးလို့ပြောတာ”

မခင်မြ ငုံ့ငုံ့ငိုငိုလေးဖြစ်သွားသည်။ ဒီရက်ပိုင်း အထွန်းတို့ဆီ သွားလိုက်လာလိုက်နှင့် ဈေးရောင်းလည်းမထွက်ရ။ လက်ထဲမှာလည်း ထောင်တန်လေးနှစ်ရွက်သာရှိသည်။ အိုဗာတင်း ဟော့၊ မုန့်ဟော့ကလည်း အနည်းဆုံး ထောင်တန် ငါးရွက်လောက်ပါမှ ဝယ်၍ရနိုင်လိမ့်မည်ပင်။

“ကဲပါ မခင်ရယ်၊ နောက်နေ့ ကျုပ်အတွက် ဆေးမဝယ်ခဲနဲ့၊ သက်လဲသက်သာ နေပြီပဲကို၊ ဟုတ်ပြီလား”

တွေဝေနေသည့်မခင်မြကို ကိုစံသိန်းက နားလည်ဟန်ဖြင့် လှမ်းပြောသည်။ ပူပင်သောက မှန်သမျှ နှစ်ယောက်အတူမျှဝေခံစားလာခဲ့တာ ကြာခဲ့ပြီကိုး။

“အင်းပါ ... ကိုစံသိန်းရယ်၊ ကျွန်မ အဆင် ပြေသလို လုပ်လိုက်ပါ့မယ်”

နေပြန်တိုးကလည်းမကျေသေးတော့ ထပ် ယူ၍ရမည်မဟုတ်။ မခင်မြ ဈေးရောင်းထွက်မှရ တော့မည်။ အထွန်းတို့အတွက် အကူလေးမြန်မြန် ရလျှင်ကောင်းမည်။ သို့မှသာ မခင်မြ စိတ်အေး လက်အေး ဈေးရောင်းထွက်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

“မခင် ... မခင်”

သားသုံးယောက်အမေ ပူပူနွေးနွေးမှဆိုးမ မကျင်တစ်ယောက် မခင်မြနာမည်ခေါ်ရင်း အိမ် ပေါ်တက်လာ၏။

“ဘာများလဲ မကျင်”

“ဟိုလေ ... မခင် အကူလိုက်ရှာနေတယ် ကြားလို့ပါ၊ အဲဒါ မကျင်လုပ်ပါရစေနော်၊ ဘယ်

လောက်ပဲရရပါ မခင်ရယ်၊ ကိုစိုးဆုံးပြီးကတည်းက အိမ်က ကလေးတွေလဲ ထမင်းနပ်မမှန်ကြတော့လို့ပါ။”

မကျင်ကိုကြည့်ပြီး မခင်မြစိတ်မကောင်း။ သူတို့အဖြစ်က မိမိထက်ဆိုးပါလားဟုတွေးမိသည်။

“ကောင်းတာပေါ့မကျင်ရယ်၊ ကျွန်မလဲ အခု ဆေးရုံသွားမလို့၊ မကျင်တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့လေ။”

မကျင်ကိုမခေါ်ပြီး မဆေးရုံသို့တစ်ခါတည်း ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ဆေးရုံရောက်သည်နှင့် မကျင်က အလိုက်တသိပင် လုပ်စရာရှိသည်များကို လိုက်လုပ်ပေး၏။ အထွန်းနှင့် ရီရီလည်း ကျေနပ်နေကြလေသည်။

(၅)

ငွေစက္ကူများကိုရေတွက်ရင်း မခင်မြပျော်သွားသည်။ အားလုံးပေါင်း ခြောက်ထောင်။ ကိုစံသိန်းပြောသလို အိုဗာတင်းတစ်ဘူးလောက်တော့ ဝယ်နိုင်တော့မည်။ မခင်မြ နေ့ပြန်တိုးသွားသွင်းနေသည့် ဒေါ်တုတ်က ကုန်စုံဆိုင်ဖွင့်ထား၏။ ဒေါ်တုတ်ထံတွင် နေ့ပြန်တိုးသွင်းရင်း အိုဗာတင်းလေးတစ်ဘူး ဝယ်ရမည်။

ဒေါ်တုတ်ဆီရောက်တော့ မှန်းချက်နှင့် နှမ်းထွက်မကိုက်ဖြစ်သွားရသည်။ အိုဗာတင်းတစ်ဘူးလေးထောင့်သုံးရာတဲ့။ နေ့ပြန်တိုးက နှစ်ရက်စာဖို့ သုံးထောင်သွင်းလိုက်ရသည်။ လက်ထဲမှာ သုံးထောင်ကျန်သည်။ ကိုစံသိန်းအတွက်လည်း ဆေးဝယ်ရဦးမည်။ ကိုစံသိန်းက မဝယ်နှင့်ဟုပြောသော်လည်း မခင်မြ မဝယ်ဘဲ မနေနိုင်ပြန်။

“ကံပါ မခင်မြရယ်... လိုချင်လဲယူလိုက်တော့၊ ကျန်တဲ့ငွေကို နေ့ပြန်တိုးထံထည့်သွင်းလိုက်မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား။”

အိုဗာတင်းဘူးကိုကိုင်ပြီး ငှုငိုင်နေသည့်

မခင်မြကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်တုတ်ကလှမ်းပြော၏။ သည်တော့လည်း အဆင်ပြေသွားသည်။

ညနေ ဆေးရုံသွားတော့ အိုဗာတင်းဘူးလေးနှင့်အတူ မခင်မြခြေလှမ်းတို့ တက်ကြွနေသည်။ ကိုစံသိန်းပြောသည်မှာ သွေးထွက်အောင် မှန်လှ၏။ လက်မလာဖြင့်သွားရသည်နှင့် လက်ဆောင်ဖြင့်သွားရသည်ခံစားချက်ချင်းကား လုံးလုံးမတူ။ အကွာကြီးကွာခြားလွန်းလှသည်။

“ဘာလို့ဝယ်လာတာလဲမကြီးရာ၊ အားနာစရာကြီး။”

“ဟဲ့...မောင်နှမအချင်းချင်း အားနာစရာလား။”

“ကိုကြီးစံသိန်းဧသာကံဖို့ပဲ ပြန်ယူသွားလိုက်ပါ မကြီးရာ။”

“အမယ်... ကိုစံသိန်းကပဲ ငါ့ကိုဝယ်သွားခိုင်းတာပါနော်၊ ငရာ... နင့်မိန်းမမီးဖွားရင် အားရှိဖို့လိုတယ်၊ နေ့တိုင်းပျော်တိုက်...ကြားလား။”

အိုဗာတင်းဘူးလေးကို အထွန်းလက်ထဲထည့်ပေးလိုက်သည်။ အထွန်းက အိုဗာတင်းဘူးလေးကို ယူပြီး အနီးရှိစားပွဲပေါ်တင်လိုက်၏။ မခင်မြမှာ သည်လောက်လေးပေးကမ်းနိုင်သည်နှင့်ပင် အလွန်ကြည်နှူးပီတိဖြစ်နေမိလေတော့သည်။

(၆)

သည်နေ့ ကြက်သားနှစ်ထောင်ဖိုးဝယ်လာသည်။ အထွန်းနှင့်ရီရီက ဆေးရုံအနီးရှိထမင်းဆိုင်မှ ထမင်းဟင်းများမှာစားကြသည်။ ဆိုင်ထမင်းဟင်းချည်းစားနေလျှင် ငြီးငွေ့ကြချေမည်။ အထွန်းကလည်း အိမ်ထမင်း၊ အိမ်ဟင်းသာ မက်မက်စက်စက်ရှိသည်။

ကြက်သားကိုကြော်လိုက်သည်။ ကြက်ရိုးကိုလည်း သီးသန့်ဝယ်လာသည်မို့ စွပ်ပြုတ်ပြုတ်

ငွေထာရီ ၂၀၁၂

လိုက်သည်။ မခင်မြရောင်းသည်ဟင်းရွက်ထဲမှ ကန်စွန်းရွက်နှစ်စည်း ယူကြော်လိုက်သည်။ ငါးပိရည် အတိုအမြှုပ်အစုံအလင်နှင့်ဖို့ အထွန်းတော့ တဝကြီးစားပေလိမ့်မည်။ ရီရီကလည်း ကြက်ကြော်၊ ကြက်စုပ်ပြုတ်တို့ဖြင့် ထမင်းမြိန်မည်ထင်သည်။

ကိုစံသိန်းကိုကြည့်လိုက်တော့ အိပ်ပျော်နေသည်လား၊ မှေးနေသည်လားမသိ။ ကိုစံသိန်းအတွက် ဆန်ပြုတ်ဟစ်ပန်းကန်ထည့်ပြီး အနားတွင် သွားထားပေးလိုက်သည်။ သည်နေ့ အထွန်းပို့အတွက် ဟင်းချက်လိုက်ပြီမို့ မခင်မြနှင့် ကိုစံသိန်းအတွက် စားစရာမရှိ။ ဆန်ပြုတ်နှင့် နှစ်ပါးသွားရမည်ဖြစ်၏။

အပြင်တွင် ခန့်ကျဲကျဲပူနေသည်။ အနီးအနားကိုကြည့်လိုက်တော့လည်း ထီးကမရှိ။ မရှိဆို ဝယ်မှဝယ်ထားဖြစ်သည်ကိုး။ နောက်ဆုံး နေအပူကို အန်တုရင်း ထမင်းချိုင့်ကိုဆွဲကာ မခင်မြထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ဆေးရုံထဲဝင်လိုက်မှ အပူဒဏ်သက်သာ၏။ တချို့ဖွင့်ထားသည့် အခန်းကထွက်လာသည့် အကွန်းလေက မခင်မြကိုမထိတထိကျီစယ်သွားသည်။ ယခုလိုရာသီမျိုး သည်လိုဆေးရုံတွင် တက်နေရသည်ကမှ အေးချမ်းဦးမည်ဟု မကြံကောင်းမစည်ရာ တွေးလိုက်မိသေး၏။

အခန်းငယ်တစ်ခုကိုကွေ့ချိုးလိုက်သည်နှင့် အထွန်း၏ အခန်းကို လှမ်းမြင်ရ၏။ အခန်းတံခါးက အနည်းငယ်ပွင့်လျက်သား။ ရီရီတစ်ခုခုဖြစ်၍များ ဆရာဝန်တွေ လာကြည့်လေသလား။ စိုးရိမ်စိတ်လေးပိုသွားသဖြင့် မခင်မြ၏ခြေလှမ်းက အနည်းငယ်မြန်သွားသည်။

အခန်းဝရောက်၍ အထဲသို့လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါမှ မခင်မြ ဆွံ့အသွားရတော့၏။ ရီရီ

ပြောလိုက်သည့်စကားတစ်စွန်းသည် မခင်မြနားထဲတွင် ဗုံးတစ်လုံးလိုမြည်ဟည်းကာသွားလေသည်။

“ဒီအိုဗာတင်းဘူးလေးယူသွားပါလား မကျင်”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲရီရီရဲ့၊ အဲဒါ မခင်လားပေးထားတာမဟုတ်လား”

“အင်း ... ရီရီက အိုဗာတင်းမှမကြိုက်တာ၊ မကျင်ပဲယူသွားတော့”

“ကျေးဇူးဟင်လိုက်တာရီရီရယ်”

မကျင်မျက်နှာကြီးဝင်းပသွားကာ အိုဗာတင်းဘူးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ မခင်မြမှာ ရီရီလက်ထဲမှ အိုဗာတင်းဘူးကြီး မကျင်လက်ထဲရောက်သွားသည်အထိ ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့်ဝေးကြည့်နေမိ၏။

“ဟင်... မကြီးပါလား”

အခန်းဝတွင် ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့်ရပ်နေသည့် မခင်မြကို အထွန်းကမြင်သွား၏။ မကျင်သည် အိုဗာတင်းဘူးကို မခင်မြမြင်အောင် ဝှက်လိုက်သည်။ အထွန်းက မခင်မြလက်ထဲမှ ချိုင့်ကိုကြည့်ကာ လှမ်းမေး၏။

“ချိုင့်ထဲကဘာတွေလဲမကြီး”

“အိုဗာတင်းတွေလေ”

“ဗျာ...”

အထွန်းဆီမှ အလန့်တကြားဖြင့် ဗျာသံကြီး ထွက်လာသည်။ ရီရီသည် မခင်မြကိုမကြည့်ရုံသလို မျက်နှာလွှဲလိုက်၏။ မကျင်သည် အိုဗာတင်းဘူးကို ပို၍တင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်ထားချေ၏။ မခင်မြကမူ မကျင်လက်ထဲမှအိုဗာတင်းဘူးကို ပြူးကြည့်ကာ နေပြန်တိုးပေးသည့် ဒေါ်တုတ်မျက်နှာကြီးကို မြင်ယောင်နေလေတော့သည်။ ။

နတ်ရဲ(ရူပဗေဒ)

Mask ဝယ်စရာ
မလိုအောင်
ဖေဖေ့ စာအုပ်တွေကို
ဒီလို တီထွင်လိုက်တာ

ကိုယ့်အတွက်ကတော့ ရိုးနေ
လေပြီ။ သို့ငြား တစ်ခေါက်တစ်ခါ
သာ အလည်ရောက်လာဖူးသည့်
ဧည့်သည်အတွက် ထူးဆန်းနေပေ
လိမ့်မည်။ ချောင်းနှစ်ခုဆုံရာ ချောင်း
ဆုံကလေးကြားတွင် အဲမောင်ရှန်တို့
အိမ်ရှိသည်။ မိုးတွင်းရေများပါက
ရွာတွေနှင့် အကူးအသန်းပြုလုပ်ရန်
မလွယ်ပါ။ စပါးကျိစပ်မြင့်မြင့်နှင့်
မြေပွားရည်အိမ်လုံးပေးသည် မျှော်လင့်
နှစ်ခုကြား၌ ပန်းချီကားဆန်ဆန်။
တစ်ဖက်က ဖုံတုံးချောင်း၊ တစ်ဖက်
က ကိုးတန်ချောင်း။ ရေမပြတ်
စီးဆင်းနေသည့် ချောင်းရှင်ကလေး
တွေ။ ငါးကလေးတွေ ပျော်ပါး
သည်။ ဖားကလေးတွေ မိုးခေါ်ကြ

“ပိန်းရိုးကို
အဲဝါပေါင်းပေးတာ
သိပ်စားလို့ကောင်းတယ်
ကိုအဲမောင်ရှန်၊
အချစ်ကိုရှာဖွေတဲ့နေရာမှာလဲ
ရှင်ကိုမပိန်းစေချင်ဘူး”

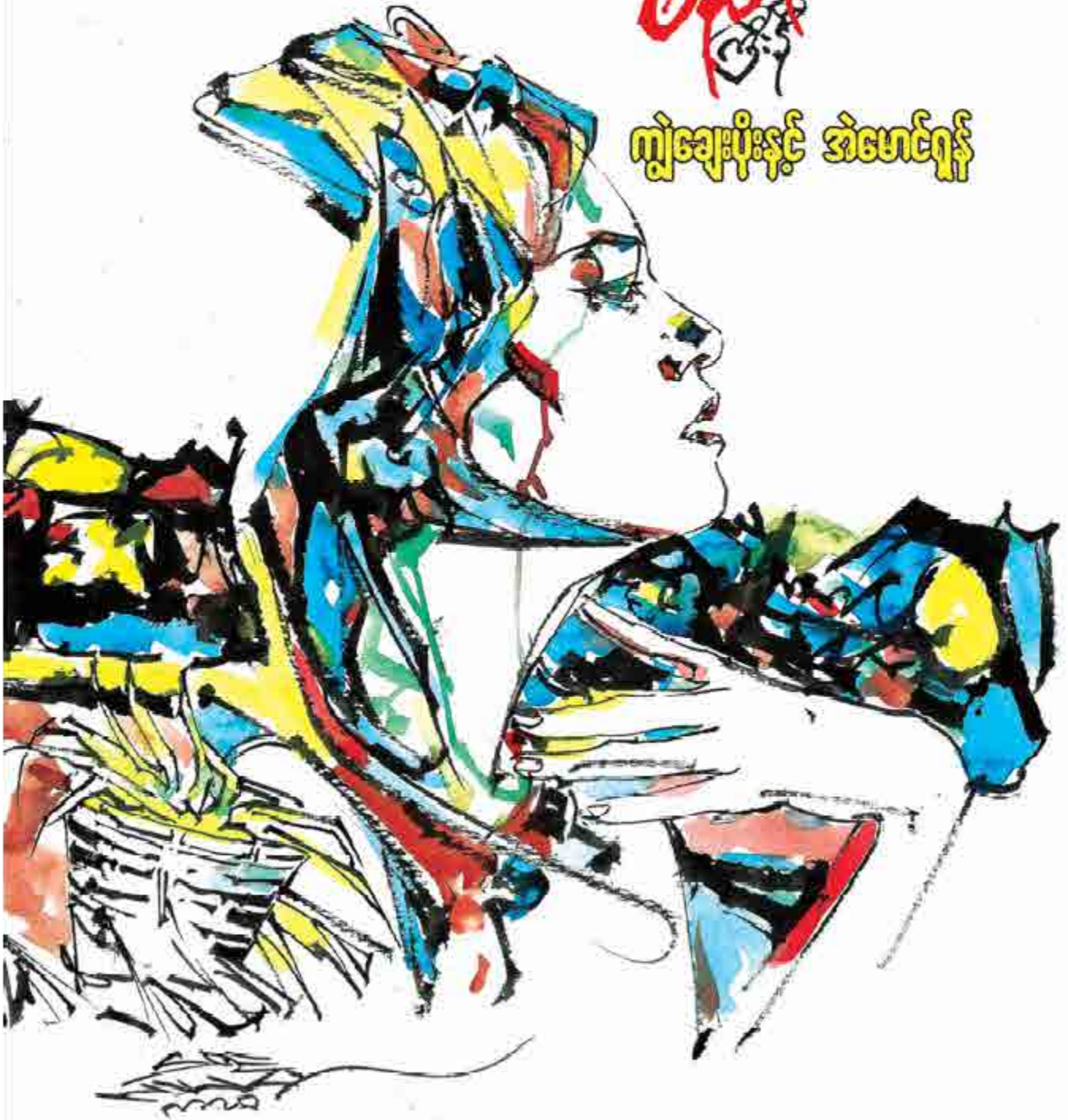

သည်။ ကလေးတွေ မေခါ
စိုက်ကာ မိန်းမပျိုတို့ ကောက်
စိုက်လိုက်ကြသည်။ အုန်း
ပင် အမြင့်ကြီးများ၊ ကွမ်းသီး
ပင်ရှည်များ၊ ပိန္နဲပင်များ၊ သရက်၊
မာလကာ စားစရာအပင်မျိုးစုံလှ

၂၀၂၃ ခုနှစ်

၂၀၂၃

ကျွေးမွေးနှင့် အံ့မောင်ဂုဏ်

ငွေထာရီ ၂၀၂၄

သည်။ ပုန်းညက်၊ စက္က၊ တောစံပယ်၊ ညမွှေး အလှမ်းဝေးရာကလာသူလေးအတွက် အရာရာ သည် အသစ်အဆန်း။ မေးလိုက်မြန်းလိုက်နှင့် ပျော်ရွှင်နေသည်။

“ကိုအမောင်ရှန်တို့အိမ်ကလေးက နေချင် စရာလေး”

“နေချင်ရင် တစ်သက်လုံးလက်ခံထားမှာ ပါ” ဟု ပြောပြလိုက်ချင်သည်။ အညာဒေသက ဆိုသော်ငြား အမောင်ရှန်တို့အဖော် အဖက်အညာ။ သူတို့ဘက်ကို အထက်အညာ။ မျင်းဟူပီးကိုဆန် ခဲသမျှ အထက်ပိုင်းဟုသတ်မှတ်ထားသည်။ တောင်တွေကာ ဖြစ်တွေ့ခြားနေလည်း လာချင်လျှင် အနီးကလေးဖြစ်နေပြီ။ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး တွေ ကောင်းနေပြီ။

“လျှပ်စစ်မီးကမရ၊ စားရေးသောက်ရေးက တောသဘာဝ တောစာကလေးတွေပဲရှိတော့ ကြာ ကြာမပျော်နိုင်ကြပါဘူးဗျာ”

“တာပဲပြောပြော မိစ်ကတော့ပျော်တယ်၊ မနက်တုန်းက ပိန်းသွားချိုးမယ်လို့ အဲဝါပြော သလားလို့၊ ပြီးတော့ ပိန်းပင်ကိုမမြင်ဖူးလို့ လိုက် ကြည့်ချင်တာ”

“ပိန်းချိုးရင်း တစ်ခါတည်း စရစ်ခူးကြမှာ လေ၊ ချောင်းဘေးမှာပေါက်တဲ့အပင်တွေရှိတဲ့ နေရာ ကျွန်တော်လိုက်ပို့မှာပါ”

အဲဝါဆိုသည်က ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အမောင်ရှန်တို့အိမ်ရောက်နေခဲ့သည်။ မိခင်၊ ဖခင် နှစ်ယောက်စလုံးရှိသော်လည်း အဲဝါကိုပစ်ပြီး ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြေးသွားကြသည်။ ကိုယ်စီကိုယ်စီ နောက်အိမ်ထောင်တွေနှင့်ဖြစ်နေကြသော်လည်း နန်းတိုင်းသာဆိုသည့်ရွာကလေးကို ပြန်မလာ ကြ။ အမေ့ကို အဲဝါငယ်ငယ်က ‘အရီး’ဟုခေါ် သည်။ နောက်ပိုင်း သူ့အဖေနှင့်အမေ ပြန်မလာမှန်း

သေချာမှ ‘အမေ’ ခေါ်သည်။ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ မရှိသည့် အမောင်ရှန်ကလည်း ညီမလေးအရင်းလို ချစ်သည်။

မိစ်အမေက လာဖြစ်အောင်လာမည်ဟု သော ကတိကိုတည်ကာ အမေ့ထံရောက်လာခဲ့ ခြင်းဖြစ်သည်။ အညာဒေသပုဂံသို့ဘုရားဖူးရောက် တော့ အကူအညီပေးရင်း ခင်မင်ခဲ့ကြသည်ဆို၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အမောင်ရှန် မိစ်နှင့်တွေ့ခွင့်ရ ခြင်းအတွက် ကံကြမ္မာကိုကျေးဇူးတင်မိပါသည်။

“ဟော...ပြောရင်းဆိုရင်း အဲဝါလာပြီ”

တံစဉ်ကောက်ကို ဟုတ်တပ်ထားတာ ကိုင် လာသည်။ ပလှိုင်းလွယ်လာပါသည်။

“ကိုကြီး...သွားရအောင်ဟေ့၊ အစ်မအဲမိစ် ကော လိုက်မှာလား”

“လိုက်မှာ ညီမလေးရေ၊ ရောက်တုန်း ဒီ နေရာလေးကို စိတ်ပန်းချီဆွဲနေတာ ရင်ထဲအဖြူ ရှိ နေအောင်လို့”

စကားကတတ်လိုက်ပါတီ အညာသူ။ ပြန် သွားမှာ အသေအချာသိသော်ငြား ရင်မှာငြိနေလေ ပြီ။ မျက်နှာခိုင်းလေးနှင့် မိန်းကလေး။ စီးဆင်းလာ ကြပုံချင်းမတူကြပါဘဲ ဆုံစည်းရသော ချောင်း ကလေးကိုသာ ငေးကြည့်မိသည်။ ချင်းတွင်းမြစ်ဆီ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်သွားနိုင်ပါပေသည်။

ချောင်းကိုဖြတ်တော့ ခြေသလုံးသားဖွေး ဖွေးကို မကြည့်မိစေရန် သတိထားရသည်။ အဲဝါ က ညီပြာညက်။ မိစ်ကျတော့ ဖြူသည့်ဘက်နှယ် သည်။ အသက်အရွယ်ချင်းက မတိမ်းမယိမ်း။ အပြင်အဆင်မှာ မိစ်ကသာသည်။ ဝတ်စားပုံစနစ် ကျသည်။ ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်းပြုမူပြောဆိုတတ် သူ အဲဝါက အရိုင်းပန်းကလေး။ သနပ်ခါးကြိုက် ကြတာချင်းတူသည်။ လက်ဆောင်ယူလာသည့် ရင်မတောင်အတုံးကြီးတွေ ကောင်းမှကောင်း။

တစ်ဦးက စေတနာ၊ တစ်ဦးက မေတ္တာ။ ရွှေရောင်
လက်လက်ကလေးထနေသော သံမဏိတို့ကို
ကြည့်လင်နေသော ချောင်းကလေးထဲ မြင်ရသည်။

“ပိန်းထိုးပြီးကျွေးမှာ၊ အဝါလက်ရာ စား
ကြည့် အစ်မအစ်မ”

“အဝါက အချက်အပြုတ်တော်မှာပါ၊
ဘာပဲချက်ချက် ကြိုက်တယ်”

“အစ်ကိုအမောင်ရှန်ရိုက်ထားတာ ညက
ဖားသုံးကောင်ရတယ်၊ မန်ကျည်းရည်ကလေး
ဖျစ်ပြီး လှိုမ့်ယားဟာ”

“အစ်မတို့ဘက်က ဖားဖားလို့ခေါ်တဲ့ သဲဖား
လေးတွေက ကွမ်းသီးလုံးလောက်ထိပဲကြီးတာ၊
ဒီဘက်မှာလိုမကြီးဘူး”

“ဪ...”

ချောင်းဘေးရှိ ပိတ်စွယ်ချုံတွေကြားမှာ
ဧရစ်တွေက ထိုးထိုးထောင်ထောင်။ ပိန်းပင်တွေ
ချိုးထားကြတာကြောင့် ကျိုးတိုးကျိတ်တွေကြရ
သည်။ နုသစ်စရွက်ဖူးတွေစူးသည်။ အမောင်ရှန်က
ပိန်းရိုးတွေ ကောက်သည်။

“ပိတ်စွယ်တွေကို မိစ်တို့ဘက်က ချိုးတယ်
ကိုအမောင်ရှန်”

“ဟင့်အင်း... ဒီဘက်က ပိတ်စွယ်ဖူးပဲချိုး
တယ်၊ အနုတွေမစားကြဘူး”

မိစ်အပြောကို အဝါက ဖြေပေးသည်။ ကိုယ်
တွေက သနပ်ခါးကို ဘဲကျားကြီးပဲ ထူထူလိမ်းတတ်
သည်။ ပုဂံသုတွေ သနပ်ခါးလိမ်းထားပုံက နန်းဆန်
သည်ပဲဆိုရမလား၊ ရည်ကျဲကလေးလိမ်းထား
၍ ကြည့်ကောင်းလှသည်ဟု အဝါတွေးသည်။
တစ်ချက်တစ်ချက် မှင်တက်ငေးကလေးတွေ
အစ်ကိုဖြစ်သူအမောင်ရှန်ဖြစ်ဖြစ်သွားတာလည်း
သတိထားမိသည်။

“အမယ်လေး”

“အား...စူးလိုက်တာ”

ဧရစ်ရိုးက နုသယောင်ယောင်နှင့် ဆူးပါ
သည်။ မိစ်က မချိုးတတ်၍စူးခြင်းဖြစ်သည်။ အဝါ
က မိစ်နှင့်အမောင်ရှန်ကို ဂရုစိုက်ကြည့်နေမိ၍
အမူမဲ့အမှတ်မဲ့စူးမိခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ဟာ...ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ မိစ်၊ တော်ပြီ
တော်ပြီ၊ ကျန်တာ ကျွန်တော်တို့ချိုးမယ်”

အဲဒါ မျက်နှာကလေးငယ်ရသည်။ နစ်
ယောက်အတူတူဖြစ်ပါလျက် ဂရုစိုက်မှုတွေက
မမျှဟာ။ ခုံတုံးချောင်းက ကိုးဟန်ချောင်းယက်
ရေစီးသန်သေးတာပဲလေ။ မေတ္တာဆိုတာ အား
သန်ရာကိုစီးမည်သာ။

“အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက်ပြန်ကြတော့၊ အဲဒါ ခိုးဖျက်ဖောက်ဖျက်ရင်း ကြက်ခြေယောက်သီး မျိုးမဲ့ မယ်”

သုံးပွင့်ဆိုင်တွင် ကိုယ်က မလင်းသာသည့် ကြယ်ဟု အဲဒါထင်သည်။ အစ်ကိုတစ်ယောက်လို၊ အမေတစ်ယောက်လို အရိပ်အာဝါသပေးထားသော မေတ္တာရိပ်ကို နားလည်ရပါမည်။ နှလုံးသားသည် တချို့နေရာများ၌ နားလည်မှုနှင့် အသိတရားရှိမှု နောက်တွင် နေရမည်မဟုတ်ပါလား။

“ယောစုန်းခြောက်တယ်ဆိုတာ ဘာတွေလဲ ကိုအဲမောင်ရှန်”

“ဟိုးအရင်တုန်းက စနက်တွေပေါ့ မိစ်၊ ချင်းတွင်းမြစ်ပြင်နဲ့ဝေးပြီး မရောက်ဖူးဘူးဆိုပေမဲ့ ကျွန်တော်လဲ ခေတ်လူငယ်တစ်ယောက်ပါ။ အဲဒီ အယူအဆတွေကို မယုံကြည်ပါဘူး”

ညနေခင်း လမ်းလျှောက်ကြရင်း အိမ်တစ် အိမ်က နှမ်းမနံ့(ထမနံ့)ခေါ်ကျွေးကြရာက မိစ်က အပြန်လမ်းတွင် သိလိုသည်ကိုမေးခြင်းဖြစ်သည်။

“ယောစုန်းတွေက တကယ်ရှိလို့လား”

“ဘယ်ကလာရှိရမှာလဲ မိစ်ရယ်၊ ယောနယ်နဲ့ က အဝေးကြီးပါ။ ယောစုန်းမခြောက်ရင် မင်္ဂလာ ဆောင်ပြီးစလင်မယား လုံးဝအဆင်မပြေဘူး ဘာ ညာနဲ့ ခြောက်လှန့်ပြီး အစဉ်အလာလိုဖြစ်နေခဲ့တာ”

“ဘယ်လိုလုပ်ကြတာလဲဟင်”

“နှမ်းမနံ့ထိုးတဲ့အထဲကို ကြက်အမတစ် ကောင်၊ အထီးတစ်ကောင် ထည့်ကြရတယ်၊ ငှက်ပျောဖက် ပေးရွက်မင်းပြီး အဲဒီအောက်မှာ သတို့သားနဲ့ သတို့သမီးရဲ့ အပတ်အစားတစ်ထည် စီထားပြီး ယောစုန်းကို နှင်ကြတာပဲ။ ဟတ်သလို မှတ်သလို ရွတ်ဖတ်ပြီးတော့ပေါ့”

“ဟာ...အဲဒီတော့ လာစားလား ကိုအဲမောင် ရှန်”

“ဘယ်ကလာ...စားတော့စားတယ်၊ လူတွေ လေ၊ အဲဒီထဲကကြက်သားကိုတော့ အလှအယက် ပေါ့၊ မိစ်ကိုခေါ်ကျွေးတာ ယောစုန်းခြောက်ပြီး ချွန်ထားတဲ့ဟာတွေပဲ”

“ခက်ပါလား ကိုအဲမောင်ရှန်ရယ်၊ မင်္ဂလာ ယူပြီးတဲ့အချိန်မှာ ဘာလိုများ သူများအသက်ကို သတ်ပြီး အမင်္ဂလာအဖြစ်ခံကြသေးတာလဲ”

“ခေတ်လူငယ်တချို့က အဲဒီလိုအယူ အဆတွေကို တွန်းလှန်နေကြပါပြီ မိစ်၊ ကျွန်တော် အပါအဝင်ပေါ့၊ လူကြီးတွေက သူတို့ကိုပြန်ရှင်းပြလို့ အဆင်မပြေတာမျိုးတွေလဲရှိကြတော့ မပျောက် ကွယ်သေးတာပါ။ စိတ်ချမ်းသာပါစေဆိုပြီး လုပ် ပေးကြရတာပဲ”

“အင်းပေါ့နော်”

ညနေက ဆည်းဆာအချိန်။ နေမင်းက ဝတ်ရုံကိုသိမ်းနေလိုက်သည်က လှမှလှ။ ထို့အတူ ပါပဲ။ မိစ်နှင့်အတူ နေထွက်ခြင်းအလှတရားတွေကို ကြည့်ရှုရမည့်ရက်ကနည်းလာမည်ကို အဲမောင်ရှန် ကြောက်လှပါသည်။ ချောင်းကလေးထဲ အဲဒါနှင့်မိစ် တို့အတူရေချိုးကြသည်။ ဗေဒါနန်းတော်တည်ကြ သည်။ ဟင်းမကောင်းမည်စိုး၍ တောကြက်ရအောင် အဲမောင်ရှန်ပစ်ရသည်ကား အမော။ သစ်ခွပန်း ကလေးတွေခူးလာသည်ကား မရိုး။ တစ်မျိုးနှင့် တစ်မျိုး မတူစေရ။ အချစ်ဆိုသည်က အရာရာကို လှပစေချင်ကြသည်ကိုး။

“လမ်းတွေကမကောင်းသေးတော့ အားနာ လိုက်တာဗျာ”

“ဖွံ့ဖြိုးမှုက နောက်ကျနေသေးတာကိုး”

ဆံနယ်အရှည်ကြီးတွင်တင်နေသည့် ဖုန်
ဟော့ကိုကြည့်ကာ အားနာလှသည်။ မပြန်မစလို
သော်လည်း ချန်ထားခဲ့ပြီ။ ဧည့်သည်ဆိုတာက
အချိန်တန်လျှင် အိမ်ပြန်မည်သာ။ ‘နေပါအုံး’
ဟုတားရင်၍မရ။ ထို့ထက်ဆိုးရလျှင် အခွင့်အရေး
လည်း အဲမောင်ရှန်၌ မရှိ။ နံနက်စောစော မြူ
ကလေးတွေသိုင်းနေသော ချင်းတွင်းမြစ်ပြင်သည်
လွမ်းစရာ။ ခုတ်မောင်းသွားသည့် အမြန်ရေယာဉ်
တွေက စက်သံသာကြားရပြီး ဝိုးတဝါး။

“နောက်နှစ်တွေလောက်ဆို လျှပ်စစ်မီးလဲ
ရောက်၊ ကားလမ်းတွေလဲပေါက်ပြီး အဆင်ပြေ
ချောမွေ့တော့မှာပါ မိစ်”

“ဖြစ်နိုင်ရင် မိစ်က မလာနိုင်ရင်တောင်
ကျွန်တော်က ပုဂံမြေကိုလာခဲ့ချင်သေးတာ” ဟု ဆက်
မပြောဖြစ်။ ဟော...နာရီခေါက်စက်လှေ ကမ်းကပ်
လာလေပြီ။ မော်လုံကံမြို့ထဲရှိ ကားကံတံလုံကံပို့
မည်ပို့ အထုပ်အပိုးတွေသယ်ရချရသည်။ ခြံထွက်
သံပရာနှင့် ရှောက်ချိုသီးတွေက အများဆုံး။
တစ်ခါတစ်ခါ ဥဩသံက လွမ်းချာန်ဝင်လှချေ
သည်။ စက်လှေထွက်တော့ မိစ်က စကားစသည်။

“ကျွဲချေးပိုးကိုတော့ နောက်များ ကောက်
မစားပါနဲ့တော့ ကိုအဲမောင်ရှန်ရယ်၊ ကျွန်မဖြင့်
ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်းထတယ်၊ အော်ဂလီဆန်
ချင်စရာ”

မပြန်ခင်ညက စားဖူးစေချင်၍ အဲမောင်ရှန်
ကျွဲချေးပိုးကောက်ပေးမိသည်။ ကျွဲချေးပုံထဲက
အကောင်ပေါက်ကလေးတွေကိုလှော်ပြီး စားရ
တာဖြစ်သည်။ မိစ်က ကျိုင်းကောင်နှင့်တူသည်ဆို
တာ မစား။ ထို့ထက် နှလုံးသားကိုခါးသွားစေသော
စကားတစ်ခွန်းချန်ထားခဲ့သေးသည်။

“ကိုအဲမောင်ရှန်ကိုပြောရအုံးမယ်၊ အဲဝါ

လေးက အားကိုးမဲ့နေသူလေးပါ။ ပြီးတော့ ဧည့်သည်
ဆိုတာ အချိန်ဟန်အိမ်ပြန်ကြမှာ၊ အိမ်သူဆိုတာ
အသွင်တူမှယူကြတာ အကောင်းဆုံး၊ ကျွဲချေးပိုးကို
ကိုအဲမောင်ရှန်နဲ့အတူ ပျော်ပျော်ပါးပါးစားနိုင်
တာ အဲဝါဆိုတာမမေ့ပါနဲ့လို့ ပြောခဲ့ပါရစေ၊ နှစ်
ယောက် အတူတူ ပုဂံကိုဘုရားဖူးလာခဲ့ဖို့ ဖိတ်ခံ
ပါတယ်”

အချစ်ဆိုသည်ကို တစ်နှစ်စာ စပါးစိုက်၊
ပိုတာလေးရောင်း၊ နှမ်းလေးကြို၊ ဆီထွက်ကလေး
ခွဲရောင်းကာ တောင်သူသာလုပ်တတ်သော အဲမောင်
ရှန်တွေ့ရှိသည်က ပထမဆုံးအကြိမ်။ ဆုံလာတော့
ပုဂံသူ။ အလွမ်းတွေနှင့်အတူတူပါလာသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ၊ ချောင်းထဲကလေးခါကလေး
တွေ ဣန္ဒြေမမဲ့ပါဘူး၊ မြစ်ပြင်ဆီမရောက်မေမဲ့
ချောင်းကလေးထဲမှာလဲ ပျော်အောင်နေကြတာပါ
ပဲ”

“ကိုအဲမောင်ရှန်ကို အဲဝါ ဈေးမှာလိုက်သေး တယ်မဟုတ်လား၊ အပြန်နေမြင့်ရင် ပူနေပါမယ်”

“ပူတာက မကြောက်ပါဘူး၊ နေမြင့်လေ အရူးရင့်လေဖြစ်မှာပဲဦးတာ”ဟု စိတ်ထဲကသာပြော လိုက်သည်။ ညက အဲမောင်ရှန် အိပ်မပျော်။ အလွမ်း တော့ကိုခေါ်ပြီး ချောင်းကလေးနှင့်စကားပြောနေ မိသည်။ သူ့အကြောင်းကိုသိသော အဲဝါရောက်လာ တော့ ရင်ဖွင့်ပြောပြမိသည်။ မိန်းကလေးချင်းမို့ မိခင်နားကိုရောက်စေလို၍ဖြစ်လေသည်။ အဲဝါ အသေအချာပြောမည်ကိုလည်း သိပါသည်။ အဲမောင်ရှန်တို့ရွာမှာက အရက်သောက်သူ သိပ် မရှိ။ တစ်ခါတစ်ရံ သာရေး၊ နာရေးဝိုင်းလေးများ တွင်သာ ဝက်စုတ်ရင်းသောက်ကြသည်။ ဝက်သား ကိုစော့ အကြိုက်စားကြသည်။ ထိုညက နှလုံး သားအနာကို ကုစားရန် အဲမောင်ရှန်ရှေ့တွင် အရက်တစ်လုံး ရှိနေခဲ့သည်။

“ကျွန်တော်သွားတော့မယ် မိခင်၊ ပုဂံကို ရောက်ဖြစ်အောင် ဘုရားဖူးလာမှာပါ”

အဲမောင်ရှန်က ခေါင်းငုံ့ထားပြီးပြောနေသော် ငြား မိခင်က ပြုံးနေသည်။ ကျောင်းဆရာမကလေးဟု ပြန်ခါနီးမှသိရသည်။ သူ့အတွက်တော့ အဲမောင် ရှန်သည် ကျောင်းသားကလေးတစ်ယောက်ထက် ပိုမည်မထင်။ ဣန္ဒြေရလှပါသည်။ မိခင်အမေသည် လည်း ဘာသိဘာသာ။

“ဝိန်းရိုးကို အဲဝါပေါင်းပေးတာ သိပ်စားလို့ ကောင်းတယ် ကိုအဲမောင်ရှန်၊ အချစ်ကိုရှာဖွေတဲ့ နေရာမှာလဲ ရှင်ကိုမပိန်းစေချင်ဘူး”

အဲမောင်ရှန် ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်သည်။ မိခင်ကိုတော့ မဟုတ်။ ချင်းတွင်းမြစ်ပြင်ကိုကျော်၍ ဖြစ်လေသည်။ အဲဝါရှိရာကိုများလား။

“အဲဝါက ကြက်သားနဲ့ဘူးသီးမှာလိုက်တာ၊ ဝယ်ပြီး ကျွန်တော်ပြန်တော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ကိုအဲမောင်ရှန်”

နောက်ဆုံးအနေနှင့် တစ်ခါဆိုတစ်ခါတည်း နောက်ပြန်ကြည့်ချင်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားလိုက် သည်။ ရင်ထဲကနှလုံးသားကို တစ်စုံတစ်ရာသော ကြိုးက တုပ်နှောင်ထားသလိုလို။

မော်လိုက်မြို့မဈေးလေးက သေးငယ်သော် ငြား စုံလင်သည်။ လိုချင်တာလည်း ရှာ၍လွယ်ပါ သည်။ ဘူးသီးဈေးမေးပြီး အလုံးကကြီးနေ၍ တစ်ခြမ်းခြမ်းခိုင်းရသည်။ မုတ်မုတ်ရရ ကြက်သား တန်းထဲပင်လိုက်သည်။ ညက အဲဝါပြောလိုက်တာ လည်း ပြန်စဉ်းစားမိသည်။

“သောက်ချင်သလား အစ်ကိုအဲမောင်ရှန်၊ အစ်မအဲမိခင်ပြန်သွားပြီဆိုတာနဲ့ ကြိုက်သလောက် သောက်၊ ကြက်သားနဲ့ဘူးသီးကို ကိုယ်တိုင်ချက်ပြီး အဲဝါကိုယ်တိုင်အမြည်းလုပ်ပေးမယ်၊ အစ်မအဲမိခင် ရှေ့မှာတော့ အစ်ကိုကို အရက်သမားတစ်ယောက် အဖြစ် အမြင်မခံနိုင်ဘူး”

လေပူတွေကို မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ကြက်သားတန်းထဲ လျှောက်လာနေမိသော်ငြား မဝယ်ဖြစ်။ ‘ဘူးသီးက ကြက်သားနဲ့တန်တယ်’ဆို သည်ကို မပြောလိုက်ရ။ အချစ်ကိုပင် ကိုယ်တိုင် မဖွင့်ဆိုခဲ့ရ။ အညာလက်ဆောင်တွေထဲ ထန်းလျက် က ချိုပါသည်။ သို့ငြား ရင်ပူနေပြီ။ သနပ်ခါးတုံး က မွေးပါသည်။ သို့သော် အချစ်နှင့်ဝေးခဲ့ပြီ။

“ကျန်တာတွေ အကုန်လုံးမေ့လိုက်ပါ အဲမောင်ရှန်၊ ညကျ ကျွဲချေးပိုးကောက်ပြီး အဲဝါနဲ့ အတူတူ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ရယ်မောလိုက်စမ်းပါ” ဟု စဉ်းစားလိုက်မိတော့ ကိုယ်အတွေးနှင့်ကိုယ် အဆင်ပြေသွားသည်။ ယခုမှ လေပြည်ကလေးတွေ သူ့ရှိရာသို့တိုက်ခတ်လာနေမှန်း အဲမောင်ရှန် သတိထားမိလေသည်။ ။

နေခြည်(ကြီးနီ)

ကမ်းစပ်က ဗျိုင်းတစ်ကောင်

ညောင်ရွှေ-စင်မောင်မြ

ကမ်းစပ်မှာ မျှော်ကာငေး
ဖော်ကွာဝေး ဗျိုင်းတစ်ကောင်။

အဖြူရောင် မွှေးဆွတ်တဲ့
အဝတ် ကိုယ်မှာဆင်သလိုပဲ
သူ့ကော်စင် ပုံစံချိုး
ရိုးလှသယောင်။

ဟော ...
ငါးကလေးတစ်ကောင်
ကိုယ်ယောင်ပြ ရှေ့မှာတော့။

ဗျိုင်းတစ်ကောင်
မဆိုင်းပေါင် ဝဲပျံ့သုတ်ပါလို့
နှုတ်သီးမှာ တစ်ကောင်ငါး
သနားစရာ အပြစ်ဆိုး
ကိုယ်ကျိုးနည်းပေါ့။ ။

ငွေတာရီ မဂ္ဂဇင်း

ရွေးချယ်လောကဗျာများ

၁-၆-၂၀၂၀ ရက်မှ ၃၀-၆-၂၀၂၀ ရက်အထိ ရောက်ရှိလာသောကဗျာများမှ အောက်ဖော်ပြပါကဗျာများကို ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်းတွင်အသုံးပြုရန် ရွေးချယ်ထားပါသည်။

- ၁။ ကဗျာရဲ့ခြေရာ(မင်းသွေးနွယ်-စီးကုန်း)၊ ၂။ သာဓုတန်ဆောင်(မန်းတင့်မော်)၊ ၃။ ပုံသေကားကျ ဇာတ်ညွှန်း(မောင်ဟန်တင့်-ပင်လည်ဘူး)၊ ၄။ စာဆို၏အမွေ(မောင်ရွှေနွယ်-အင်းလေး)၊ ၅။ ဂန္ထဝင်မျိုးစေ့(ရဲရင့်-မန္တလာ)၊ ၆။ သုခဘုံ(သီဟဇော်-မေတ္တာအိမ်)၊ ၇။ အနှိုင်းမဲ့ မာတာ(မေမြတ်နိုင်-ပုသိမ်)၊ ၈။ သောကဆယ်နေ့(ကျော်စိုးလင်း-ကပေါင်းစမ်း)၊ ၉။ အညာမြေမှ ဖိတ်ခေါ်သံ(ဖိုးပုလဲ-အညာမြေ)၊ ၁၀။ ကဗျာဆရာဆိုသည်မှာ(ရိုးမန်မိုရ်)၊ ၁၁။ 'မျှင်'ဆေးဓမ္မ(ရိုးမန်မိုရ်)၊ ၁၂။ ဖုန်ရေနှင့်ဆန်ရေ(သမီးမျို)၊ ၁၃။ လန်းတုံတုံ ပန်းဂုဏ်တင့်အောင်(တင်အောင်-ကုန်းမြင့်)၊ ၁၄။ မဆုံးသေးသောခရီးရှည်(မျိုးငှက်-MKK)၊ ၁၅။ ရွှေဂန္ထဝင်မြစ်တစ်စင်း(မိုးထက်လူ)၊ ၁၆။ စိန်ရတုဓမ္မနေ့အလွန်(မောင်သျှင်ပြေ-ပုသိမ်)၊ ၁၇။ အကြွင်းမဲ့ အောင်နိုင်ခြင်း(ခိုင်ခိုင်နွယ်-ပညာရေး)၊ ၁၈။ သူ့အလင်္ကာ(ခိုင်းနေဝန်း-ဟုမ္မလင်း)၊ ၁၉။ တံငါပြန်ချိန်(မြတ်လွမ်းနောင်-ပုတီးကုန်း)၊ ၂၀။ ငြိမ်းချမ်းရေးလမ်း(အောင်ရဲ-၁)၊ ၂၁။ မြန်မာ့ရွှေစင်း၊ မြန်မာ့စိတ်ရင်း(ရှည်မွန်အောင်)၊ ၂၂။ ပုံတူ(ရဲမြင့်နောင်)၊ ၂၃။ ကဗျာစရီးသည်(မောင်ငြိမ်းရှည်-မင်းကင်း)။

လိမ္မာသည်ဟု
ဖခင်ပေးခဲ့သည့်တို့ကို
ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းရင်း
သာယာသောနေပေါင်းများစွာ၊
ညပေါင်းများစွာတို့ကို
အဓိပ္ပာယ်ရှိစွာ ဖြတ်သန်းလျက်
ချစ်သောအနုပညာဖြင့်
တေးပွင့်လှလှတို့ကို
မြေမှာကြိုချနိုင်ရန်
ကြိုးပမ်းပါလိမ့်ဦးမည်။

ကုမုဒြာ သားလိမ္မာ

ပင်ကိုရေးအခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည်
(စာတ်သိမ်းပိုင်း)

ယခင်လမှအဆက်

“အဘက ခြံစောင့်ကွဲ့၊ သူဌေးအိမ်မှာ ပန်းပင်တွေကြည့်ရတယ်၊ ရေလောင်းရတယ်၊ ခြံတွင်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရတယ်၊ အပင်ခုတ်တန်တာခုတ်၊ ရှင်းတန်တာရှင်း၊ အလှဆင်သင့်တာ ဆင်ပေါ့ကွယ်၊ ကိုယ့်ထက်ငယ်ရွယ်သူအလုပ်သမားတွေရှိမေ့အဘကို ဆင်းရဲလို့၊ သနားလို့ အလုပ်ပေးထားတာပါ။ နဂိုကတော့ သားထောက်သမီးခံရှိပါရဲ့၊ သားတစ်ယောက်ပါ။ ဇနီးသည်ဆုံးတော့ သားနဲ့နေတယ်၊ သားကရှာကျွေးတယ်၊ ခုတော့ ထိုင်းနိုင်ငံ အလုပ်သွားလုပ်ပြီး ပြန်မလာတာ ငါးနှစ်ကျော်ပါပြီကွယ်၊ ငွေလဲမပို့၊ အဆက်အသွယ်လဲမရတော့ အင်း . . . သက်ရှိထင်ရှားလဲ ရှိကောင်းမှရှိတော့မယ်ပေါ့”

အဘအို၏ အသံက တိမ်ဝင်ပျောက်ကွယ်သွားမလေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် သားလေးပြန်လာနိုးနဲ့ အဘ ဒီကနေဘယ်မှမသွားပါဘူး သားရယ်”

မုန့်ကုန်သွားသော သားလိမ္မာသည် အဘအို၏ လက်ဝါးကို လျက်နေလေ၏။ နေချိန်သည် တောင်တန်းနောက်ကွယ်မှ အလင်းဖျော့ဖြင့် ကြည့်လာချေပြီ။ ဤတွင် ဖုန်းဝင်လာ၏။ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်း ရောက်လာလေပြီ။

“အေး . . . ငါ ဒီနားတင်ပဲ၊ ငါ့ကား တွေ့လား၊ လာခဲ့မယ်သူငယ်ချင်း”

ကျွန်တော် အဘအိုကို နှုတ်ဆက်သည်။

“အဘ ဆေးဝယ်ဖို့ လှူပါရစေ”

ကျွန်တော်သည် တစ်သောင်းတန်တစ်ရွက်ဖြင့် ကန်တော့၏။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သားရယ် ဟူသော အသံမှာ ဆိုနှင့်စွာ တိမ်ဝင်ပျောက်ကွယ်

ငွေထာရီ ၁၃၂

သွား၏။ သူတို့နားမှစွာ၍ ကားလေးထံပြန်
အလျှောက် နောက်နားကနေ အဘအိုကင်းကြည့်
ကျန်ရစ်သလို သားလိမ္မာသည်လည်း အမြီးလေး
နှုတ်ကာနှုတ်ဆက်နေပြန်တော့၏။

အို. . . ဘယ်လိုသံယောဇဉ်လဲကွယ်၊ မထင်
မှတ်ပါဘဲနဲ့ဟု ညည်းညူမိပါ၏။

ကျွန်တော် ကားလမ်းပေါ်အရောက်
ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း မောင်မောင်သည် သူခေါ်လာ
သော စက်ပြင်လှေငယ်နှင့်အတူ ကားကြည့်နေ
လေပြီ။

“မင်း ပျင်းနေလို့လား ဆောင်းဦး”

“ဟုတ်တယ်သူငယ်ချင်း၊ အဲဒါနဲ့ ဟိုနားမှာ
တွေ့နေရတဲ့ တဲကလေးနားကို လျှောက်သွားကြည့်
တာ”

သူက ရယ်သည်။

“တေးသွားသံစဉ်လေးတွေရလာပြန်ပြီလား
လူမျိုးကြီး”

“ရတော့ရတယ်သူငယ်ချင်း၊ ဒါပေမဲ့ သီချင်း
နဲ့မတူ၊ ဝတ္ထုနဲ့ပဲတူတော့တယ်၊ ခွေးလေးတစ်ကောင်
ရယ်၊ အဘိုးအိုတစ်ဦးရယ် အမိသဟာပြုလို့နေကြ
လေရဲ့၊ မင်းဆီကအပြန်လဲ တစ်ခေါက်ဝင်ကြည့်
အုံးမယ် စိတ်ကူးတယ်”

မီးခိုးရောင်တိမ်လှိုင်းတို့သည် ကောင်းကင်
ဝယ် ပြည့်လွှမ်းစပြုလာ၏။ တဲလေးကိုမမြင်ရ
တော့။ ကားကလေးက အသေ့နှင့်လေပြီ။ ကား
တွင်း ကက်ဆက်မှသီချင်းသံသည် ယခင်လိုမဟုတ်။
ပူလောလော၊ ကြမ်းရှုရှုဖြစ်နေသယောင် ထင်ရ၏။
မှန်ကလေးတစ်ထုပ်ကိုဝေမျှစားနေကြသည့် အဘိုးအို
နှင့် သူ၏သားလိမ္မာသည် ကျွန်တော်နှလုံးသား၏
အနက်ရှိုင်းဆုံးနေရာဝယ် ပျောက်ဖျက်မရအောင်
စွဲနစ်ပူးကပ်နေခဲ့ပါပြီကော။

သူငယ်ချင်းထံတွင် နှစ်ရက်ခန့်နေပြီးနောက်
အပြန်တွင် ထိုနေရာလေးကိုမမှတ်မိနိုင်ဘဲ မျက်စိ
လည်နေသေး၏။ အတန်ကြာမှ ငြိမ်ဝပ်ဝပ်တံငယ်
လေးကို ရှာတွေ့လေသည်။

ကားကို လမ်းဘေးတွင်ရပ်၏။ ဆင်ခြေလျှော
လမ်းကလေးအတိုင်း ထိန်း၍ဆင်းရ၏။ တဲကလေး
အတွင်း မီးခိုးတအူထွက်နေလေသည်။ “အဘ. . .
အဘ”ဟု ကျွန်တော်က တိုးသက်စွာခေါ်သည်။
သို့သော် အဘအိုကိုမတွေ့။ ညိုဖျော့ဖျော့အမြီး
ပေးတစ်ချောင်းသာ တလှုပ်လှုပ်ဖြင့်ဟော့ရ၏။
သမုတိပင်နိမ့်ပေးအောက်ဟင်္ဂင်ပင်မနသော သား
လိမ္မာသည် ကျွန်တော်ကိုမှတ်မိဟန်ဖြင့် နှုတ်ဆက်
နေချေပြီကော။

“သားလိမ္မာ”

သူ့ကိုခေါ်ကြည့်၏။ ဤတွင် အမြီးနှုတ်နှုတ်
မှာ ပို၍မြန်ဆန်လာပြီး ရှေ့ခြေထောက်က စလှမ်း
လာ၏။ ဖြည်းဖြည်းသာဖြစ်၏။ သူသည် လုံးဝ
ယုံကြည်စိတ်ချနိုင်စွမ်းမရှိသေး။

“အဘကော သားလိမ္မာ”

ဖြေနိုင်စွမ်းမရှိသူလေးကိုမှ ကျွန်တော်က
မေးနေမိချေသည်။ သူသည် တဲလေးဘက်သို့
ကြည့်၏။ ကျွန်တော်ကိုကြည့်၏။ ကျွန်တော်က
တဲလေးဆီလျှောက်လာ၏။ ဝါးကံခါးလေးကို
မလုံမလဲပိတ်ထားလေ၏။ အဘမရှိပါလားဟု
တွေးမိလေသည်။

“အဘအို အလုပ်သွားတယ်၊ သားလိမ္မာ
ကျန်ခဲ့တယ်၊ ဒီလိုလား”

သူသည် နားလည်သယောင်ယောင် အမြီး
နှုတ်ပြ၏။

“ဒီတစ်ခါတော့ ဗုန်းတွေအများကြီးဝယ်
လာတယ် သားလိမ္မာ၊ အဘအတွက် ပန်းသီး၊
လိမ္မော်သီး၊ ငှက်ပျောသီးလဲပါတယ်၊ သားကတော့

မကြိုက်ဘူးပေါ့ . . . ဟုတ်လား”

သူသည် အနားသို့ပို့ကပ်လာ၏။ ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်သည့် မျက်ဝန်းအစုံမှာ နက်ရွန်း၍ တောက်ပနေ၏။ သားလိမ္မာကား ပီဘီခွေးရောတစ်ကောင်ဖြစ်ချေ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး ညိုမောင်းမောင်း အရောင်ရှိလျက် ဝမ်းဗိုက်မှာဖြူဖွေးနေ၏။ အစာရေစာ ဝလင်ပါက ခွေးချောခွေးလှကြီးဖြစ်လာမည် လက္ခဏာပင်။

မကြာလိုက်ဘဲ၊ မမြဲသံဟာပျပ်ပျပ်ကြားရ၏။ သားလိမ္မာသည် ကျွန်တော်နောက်သို့မျှော်ကြည့်ပြီးနောက် ခုန်ပေါက်၍ပြေးသွားလေ၏။ တအိအိ မြည်သံပေး၏။ တဒေါက်ဒေါက်တုတ်ထောက်သံနှင့်အတူ အဘအိုရောက်ရှိလာလေပြီ။

“ဪ . . . သားပြန်လာပြီကိုး”

အဘလက်ထဲတွင် ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ထုပ်လေးတွေ၏။ အဘ ဈေးဝယ်တာလားဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ဟုတ်တယ် သား၊ ခြံထဲကအပြန် ဈေးဝင်တယ်၊ ကြက်သားလေးနည်းနည်းဝယ်ခဲ့တယ်၊ ကနေ့အလုပ်ရှင်က ပိုက်ဆံပိုပေးတယ်လေ၊ အဘကိုလဲ မကျန်းမာရင် နားနေပါတဲ့၊ လာချင်တဲ့အချိန်မှ လာပါတဲ့၊ သိပ်သဘောကောင်းတဲ့သူပါကွယ်၊ အဘအလုပ်ပျက်လဲ ထောက်ပံ့ရှာပါတယ်”

အဘသည် လန်းလန်းဆန်းဆန်းအသွင်ရှိနေ၍ ကျွန်တော် စိတ်အေးသွားသည်။ အဘအတွက် ဝယ်လာသည်များကို ပေး၏။ ရင်တွင်းသံယောဇဉ်အတိမ်အနက်သည် အဘယ်ကြောင့် မြင်လျှင်မြင်ချင်း လွန်စွာကြီးတင်းရတီသနည်း။ နားမလည်နိုင်ငြား အမှန်တကယ်ပင်ခံစားနေရသည့် အတိုင်းအတာမို့ ထွေထွေရာရာမတွေးတော၊ မစဉ်းစားတော့ပါချေ။ ရိုးသားသူများ၏ ရိုးသားခြင်းပြုယှက်မှလွဲ၍ အခြားတော့မဖြစ်နိုင်ပါ။

အလွန်ကျဉ်းသောတံကလေးအတွင်း ဝင်ရ၏။ သားလိမ္မာသည် ကျွန်တော်ဝယ်လာသည့်မုန့်ကို စားနေ၏။ သရက်ပင်အောက်တွင် မြေကျင်းတူးထားကြောင်းမြင်ရ၏။ လက်ဖြင့်ယက်၍ ပြောင်ချောနေအောင်လုပ်ထားသော မြေကျင်းဝိုင်းဝိုင်းလေးထဲဝယ် သူသပ်သပ်ရပ်ရပ်ဝပ်ရင်း မုန့်စားနေခြင်းဖြစ်၏။

အဘ၏ မျှော်လင့်ချက်ဟုယူဆရသော သူ၏ သားမာတ်ပုံကို မုန့်မဟောင်းထဲပယ် ခံမဲညားညားမော့ရ၏။ ဤမာတ်ပုံလေးနှင့်အတူ အဘရှင်သန်နေခဲ့ဟန်တူပါသည်။ တစ်နိုင်ငံနှင့်တစ်နိုင်ငံ၊ အထူးသဖြင့် ထိုင်းနိုင်ငံနှင့်ဆက်သွယ်ရန် လွန်စွာလွယ်ကူနေသည့်ကာလဝယ် အဘယ်ကြောင့် အဘ၏သားသည်သတင်းပျောက်၍နေရပါသနည်း။ စုံစမ်း၍ မရနိုင်ပါသနည်း။ အဘထင်သကဲ့သို့ သက်ရှိထင်ရှားများ မရှိတော့၍ပေးလား။

နာရီဝက်မက တစ်နာရီကြာလာ၏။ တစ်နာရီမှတစ်ဖန် နှစ်နာရီအထိကြာပြီးချိန်တွင်ကား အဘအို၏ဘဝတစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို ကျွန်တော်သိသကဲ့သို့ ကျွန်တော်ဘဝတစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကိုလည်း အဘအိုသိရှိခဲ့ပါပြီ။ အလျားအနံ့မမြင်စွမ်းနိုင်သည့် မေတ္တာထူထည်၏ စွမ်းအားကား ကြီးမားလှပေတကား။

ဤတွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ရပ်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ပင်ချမှတ်နိုင်ခဲ့ကြပါ၏။ လွန်စွာလျော်ကန်သည်ဟုယူဆသော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ်ပါသည်။ ယာယီအစိုက်အတန့်အားဖြင့်မူ အဘသည် ခံစားရကောင်း ခံစားရနိုင်ပါ၏။ သားလိမ္မာသည်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သားကို သည်နှစ်ကုန်သည်အထိတော့ သည်နေရာလေးတွင် စောင့်မျှော်နေခွင့်ပေးပါဦးဟူသော ဆန္ဒအရ အဘအိုကို

ငွေထာရီ ၂၀၁၆ | ၁၃၄ |

ကျွန်တော်ထားခဲ့ရပါမည်။

သည်လို့နှင့် ကျွန်တော်တဝတ်သို့ သားလိမ္မာ ဆိုသည့် သတ္တဝါလေးတစ်ကောင်ဝင်ရောက်လာ ခဲ့ပါသည်။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှသည် နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါ သွားရောက်ပြီးချိန်၊ သားလိမ္မာနှင့် ကျွန်တော် လွန်စွာရင်းနှီးလာချိန်တွင်ကား တစ်နေ့သော တစ်ညနေ၏ အဘအိုထံမှပြန်လာချိန်တွင်မူ ကျွန်တော်ကား၏ နောက်ခန်းဝယ် သားလိမ္မာ သည် မျက်လုံးအပိုင်းသားဖြင့်ထိုင်လျက် ငြိမ်သက် စွာလိုက်ပါလာပါပြီ။

“အခုဆိုရင် သားလိမ္မာဟာ ကိုကိုနဲ့နေရတော့ မယ်နော်၊ သေတစ်ပန်သက်ဆုံးနေမှာနော်၊ အဲဒီလို မုတ်ထားနော် သား၊ အဲဒါက အိုမင်းနေပြီ၊ သူ့ရဲ့ သားကို စောင့်ချင်တယ်၊ လိုက်ရှာချင်တယ်၊ သတင်း စုံစမ်းချင်တယ်၊ သားကိုနေကပ်ဆံတင်းနေတော့ ဘယ်မှမသွားဖြစ်ဘူးလေ၊ ကိုကိုပြောတာ သဘော ပေါက်တယ်နော် သားလိမ္မာ၊ ဟုတ်လား။”

သူသည် မည်သို့မျှပြန်မပြောတတ်ငြား သဘောပေါက်လိမ့်မည်ဟုတော့ ကျွန်တော် ထင်ပါ သည်။ ကျွန်တော်ရင်ထဲတွင်လည်း အပြစ်မကင်း သလို ခံစားနေရသည်မှန်၏။ သို့သော် နာကျင်ခြင်း ၏အညွန့်ဖျားမှာမူ ရွှေရောင်နေရက်တို့ ဧကန်ရှိနိုင် ပါလိမ့်မည်။ ထမင်းဖြစ်လိုပါက ဆန်ကို နှမြောနေ ချစ်ရပါ။ စား၍ရရန် ချက်ရမည်မဟုတ်ပါလား။

လမ်းထဲသို့အကွေ့၊ ကားက အငြိမ့်၊ သူ မျက်လုံးလေးက ချာလည်ချာလည်။ ခြံထဲအရောက် သူ့ကိုဆင်းခိုင်း၏။ ရုတ်တရက်သော် ကြောင်စီစီ လေးဖြင့် ကြည့်လေသည်။ ဟိုသည်နမ်းရှုပ်ကာ သူ့အဘအိုကိုရှာလေသည်လောမသိ။

ထိုညနေကထမင်းတိုင်းသည်ကား ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ပါလေပြီ။ ညီမငယ် နေ့

ရွက်နု အိမ်ထောင်ကျသွားသည်ကာလမှသည် ကျွန်တော့်ဘဝ ခြောက်သွေ့အထီးကျန်ခဲ့သည်မှာ ယနေ့မှပင် စိုပြည်သည်ပြောရလေမလား။ လမ်းမှ ဝယ်လာသော ခေါက်ဆွဲကြော်နှစ်ထုပ်ကိုဖြေ၏။ ကျွန်တော်က တစ်ထုပ်၏တစ်ဝက်၊ သူ့ကိုတစ်ထုပ် ကျွေး၏။ သူ့စားပါသည်။ သို့သော် ထူခြေရရဖြင့် နည်းနည်းချင်းစား၏။ သူ့အတွက် ရေပြည့်ပြည့် တစ်ခွက်ကို အင်တုံလေးဖြင့် ကျွန်တော်ထည့်ပေး ၏။ သူသည်လည်း နှလုံးသားနှင့်ပေမို့ ကျွန်တော့် ကိုမပြောတတ်ငြား မဲစားမျက်တော့ပျံပါလိမ့်မည်။

ထိုညက လသာသာ လေအဝှေ့ဝယ် သား လိမ္မာလေးက အူ...ဟူသော ဖြည့်သံပေးလေသော် ကျွန်တော့်နှလုံးသားက လွန်စွာနာကျင်ပါလေ သည်။

ရက်မှသည် လသို့ကူးလတ်သော်ကား အမျိုး ကောင်းလေးမို့ထင်၊ စိုပြည်လှပလာလိုက်သည်မှာ နဂိုကနှင့်ဘာမျှမဆိုင်ပြီ။ အဘအိုက ပြောဖူးသည်။ သူ့ကို ထန်းလျက်ခဲလေးတစ်ခဲပဲကျွေးဖူးတယ်၊ လမ်းမှာတွေ့တာ ပိန်လို့နေလို့လေ၊ အဲဒါကွယ်... အဘနောက်ကိုလိုက်လာတာ၊ မပြန်တော့ဘူး၊ ပြန် စရာအိမ်လည်း ရှိပုံမပေါ်ဘူးလေ၊ အစွန့်ပစ်ခဲလေး လားမသိ၊ အဲဒီလိုနဲ့ သူမြဲနေလိုက်တာ၊ ပြောရရင် အဘလည်း သူ့ကို ဝလင်အောင်မကျွေးနိုင်ခဲ့ပါ ဘူး သားရယ် ဟူ၏။

မန်ကျည်းရွက်တို့သည် လေတွင်ယိမ်းနွဲ့ ကခုန်နေကြ၏။ သူ့ကို ခြံဝင်းထဲဝယ်မအိပ်စေလို သော ကျွန်တော်က အိမ်ထဲထည့်ချင်ငြား သူက မဝင်ချင်ပြန်။ ခြံစည်းရိုးလုံသည်ကြောင့် သူပျောက် သွားမည်ကိုတော့မစိုးရိမ်ရပါ။ အိမ်ကိုကာကွယ် စောင့်ရှောက်သူနှယ် ဟန်ရေးပြနေသောသူသည် အိမ်ရှေ့ဖိနပ်ချွတ်မှ အပြင်သို့စွန်းထွက်နေသော အမိုးအောက်တွင် ညအခါ စောင့်ကြပ်နေချေ၏။

သူ့အတွက်ရိုက်ပေးထားသော သစ်သားကွပ်ပျစ်
လေးပေါ်ဝယ် အိပ်ရင်း၊ လျောင်းရင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ
ဝယ် အပြင်ဘက်သို့ ကြည့်ရင်း လှုပ်ရှားသံကို
ပေးနေတတ်ပြန်၏။

ညတို့သည် ဝေဝေဝါးဝါး၊ နေ့လယ်ချိန်ခါ
တို့ကား ထွေထွေပြားပြားနှင့် နာရီတို့ကြီးရင်လာ
သော် သားလိမ္မာ၏ ပုံသဏ္ဍာန်မှာ ရောက်စကနှင့်
အနည်းငယ်မျှပင်မတူပါလေတော့။ တုတ်ခိုင်
ထွားကျိုင်းသော အဖိုးဖွားကြီးကိုယမ်းခါလိုက်ပါ
လျှင် မိန်းကလေးတို့၏ ပန်းဖွားကယိမ်းနှင့်ပင်
တူတော့၏။ စိုပြည်ဖြူလက်သောအကွက်ကလေး
သည် ဦးခေါင်းထိပ်ဝယ် ကြယ်တစ်ပွင့်ကဲ့သို့
ထင်ရှားနေသည်မှာလည်း ညိုမောင်းမောင်း
အရောင်ကိုနောက်ခံထား၍ဖြစ်နိုင်၏။ မြင့်မား
သော ခြေဆံလက်ဆံဖြင့် မြင်းတစ်ကောင်နှယ်
ကြွားရုရှားနိုင်လှသော သူ့ဟန်ပန်ကို ကျွန်တော်
အားရလှပါသည်။

သခင်ကိုသိတတ်ခြင်းက ဘာနှင့်မျှမတူ။
နဂိုက တစ်ယောက်တည်းနေသည့်ကျွန်တော်သည်
သူ့ကြောင့် အဖော်ရသည့်နည်းတူ မနေတတ်သော
စိတ်ကြောင့်လည်း ဗာဟီရပိုလာသည် ဆိုနိုင်
ပါ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော်က
သားလိမ္မာကိုချစ်သည်လေ။ လူသားကလေးလေး
တစ်ယောက်လိုသဘောထားသည်မို့ သူ့အတွက်
စဉ်းစားတတ်သည့် ကျွန်တော့်ဦးနှောက်ဝယ်
မေတ္တာလှိုင်းတို့က လူးလွန်လှိုင်းထနေတတ်သည်
ကော။

ကျွန်တော်က အမဲသားမစားသည်မို့ သူ့ကို
ကျွေးသည့်ထမင်းဟင်းများထဲဝယ် ၎င်းအသား
မပါစေရပါ။ ကြက်သား၊ ငါး၊ ငါးခြောက် စသည်
တို့ဖြင့်သာ ထမင်းကိုကျွေး၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ကြက်
အရိုး၊ လည်ချောင်းရိုး လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်

များကို ဝယ်၍ပြုတ်ကျွေးသော် သူ ကျေနပ်စွာ
တကြွပ်ကြွပ်ဝါးလေသည်။ ဂီတာလေးဖြင့် သံစဉ်
ရှာရင်း၊ တေးညည်းရင်း အလုပ်လုပ်လေသော်
အရင်ကကဲ့သို့ ကျွန်တော့်မှာအဖော်မမဲ့တော့ချေ။
အဖိုးဖွားကိုလှုပ်ယမ်းကာ အနားတွင် စောင့်ကြပ်
နေတတ်သည့် သက်တော်စောင့်ကြီး သားလိမ္မာ
ရှိနေပါပြီ။

“ကိုကိုကိုချစ်လား”

မျက်လုံးရွဲကြီးဖြင့် မော်ကြည့်၏။ ‘အိ’
ဟူသော တိုးတိုးညင်းညင်းသံစဉ်လေးထဲဝယ်
သံယောဇဉ်မိုးတို့ ရွာသွန်းပြီးနေကြောင်း ကျွန်တော်
ကမူ သိမြင်ခံစားရပါ၏။ ကျွန်တော်သည် သူ့ကို
ပွေ့ဖက်လိုက်၏။ ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲဝယ် သူ
ခေါင်းကိုတိုးဝှေ့လာ၏။ နားရွက်ပျော့အိအိလေး
ကို ပွတ်သပ်ပေးရင်း သူ့ကို ကျွန်တော်ပြောပါ
သည်။

“ကိုကိုကလဲ သိပ်ချစ်တာပဲကွယ်”

ခြောက်လခန့်ကြာသော် ကျွန်တော် ခရီး
ထွက်ရပါသည်။ ညအိပ်ခရီးပေမို့ သားလိမ္မာကိုထား
ခဲ့ရန် ကျွန်တော်စိတ်မချပါ။ ထုံးစံအတိုင်း လမ်း
တွင်စားရန် မုန့်ပဲသရေစာတို့ကိုဆောင်ယူရ၏။
ညအိပ်တည်းရမည့်အိမ်က သူငယ်ချင်းကို ခွင့်
တောင်းရ၏။ ငါ့မှာ ခွေးလေးပါလာမယ် မောင်
မောင်ရာ၊ မင်း တစ်ခါကားလာပြင်ပေးတုန်းက
ကိုယ်သွားကြည့်တဲ့အိမ်ကလေးလေမှ အစချီ၍
ဇာတ်စုံခင်းရ၏။ မောင်မောင်က နားလည်ပါ
သည်။ ရပါတယ်သူငယ်ချင်းရာဟု ပြေလည်စွာ
ပင်တုံပြန်၏။

“သား နောက်ခန်းမှာထိုင်နော်”

ပြောရုံရှိသေးသည်။ သူက တက်နှင့်ပါပြီ။
ကျွန်တော်သည် သဘောကျစွာရယ်မိ၏။

“အိပ်ရင်အိပ်လေ သားလိမ္မာ”

သူက ထုံးစံအတိုင်း အိမ်တိုးတိုးလေးပေး၏။ ရိုးစင်းသလိုလိုနှင့် တစ်စတစ်စဆန်းကြယ်လာသည်ဟု ယူဆရသော ကျွန်တော့်ဘဝပန်းချီကားသည် စုတ်ချက်ရောင်စုံ ပို၍တောက်ပလာသည်လား။ မိုန်ဖျော့လာသည်လားမူ ဝေခွဲမရပါ။ ထူးဆန်းနေသည်ကတော့အမှန်ပင်။

သို့နှင့် ညနေခင်း နေရီဖျော့ချိန်ဝယ် အဘအိုနှင့် သားလိမ္မာကို တွေ့ခဲ့ရသည့်နေရာလေးရှေ့က ဖြတ်ရပါသည်။ သတိတရစိတ်ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ကားကိုခေတ္တရပ်၏။ သူ့ကိုလည်း ကျန်းမာရေးကိစ္စအလို့ငှာ ကားအောက်သို့ဆင်းစေ၏။ ဤတွင် သူသည် ကားပေါ်မှတစ်ရိပ်ထိုးစုန်ထွက်ကာ ကုန်းစောင်းလေးတစ်လျှောက် အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် ပြေးစင်းသွားလေတော့သည်။

ကားတံခါးသည်ပွင့်နေရကား လိမ့်ဆင်းပြီ ကျနေသော မုန့်ထုပ်တို့၏ ပရမ်းပတာမြင်ကွင်းကို ကျွန်တော်မြင်ရလေသည်။ ရေသန့်ဘူးသည် ခုံအောက်သို့ပြုတ်ကျနေ၏။ ကျယ်ပြန့်သောခုံနေရာဝယ် မုန့်ထုပ်တို့မသပ်မရပ်ဖြစ်နေသည့်အထဲမှာပင် ပေါင်မုန့်ကြွပ်အိတ်ဖြူဖြူကြီးတစ်လုံး ပျောက်ဆုံးနေသည်ကို အမှတ်မထင်သတိပြုမိလိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် တောင်စောင်းလေးမှ ဆင်းလိုက်သွားရန် စိတ်ကူးမိငြား မှောင်ရီရီကာလအလင်းရောင်နည်းပါးနေသည့် ဤအခြေအနေကို ကျွန်တော် အရဲမကိုးနိုင်ပါ။ သားလိမ္မာကြားနိုးနိုး၊ ပြန်လာနိုးနိုးဖြင့် အသံကုန်အောင်အော်ဟစ်ခေါ်လိုက်မိပါတော့သည်။

“သားလိမ္မာ၊ ဟေး . . . သားလိမ္မာရေ”
တုံ့ပြန်သံမကြားရ။ ပဲ့တင်သံလည်းမလာ

ပါ။ စိုးရိမ်စိတ်တိုမြင့်လာ၏။ သူသည် သူ၏နဂိုမူလအိမ်ဟောင်းလေးသို့သွားသည်မှာ သေချာနေပါပြီ။ အဘအိုသည် ထိုအိမ်လေးတွင်ရှိချင်မှ ရှိမည်ဖြစ်ကြောင်း တစ်ခါက အဘအိုထံသို့ ငွေပေးခိုက် လူကြိုကောင်လေးပြောစကားအရ အဘအိုသည် မကြာခင်ခရီးထွက်မည်ဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။ သားပျောက်ကိုလိုက်ရှာနေသောဖခင်၏ သောကကိုမသိရသည့် သားလိမ္မာကမူ သူ့ဖခင်ဟုယူဆထားသောအဘကို ဤနေရာတစ်ဝိုက်၌ လိုက်၍ရှာနေပါပြီကော။

“သားလိမ္မာရေ . . .”

ခေါ်နေ၍လည်းမထူးပြီမို့ ကားကိုထားခဲ့၍ သူ့နောက်သို့ ကျွန်တော်လိုက်ရ၏။ မှောင်စပျိုးရာမှ လုံးလုံးမှောင်သွားလေပြီမို့ တာဆိုတာမျှမမြင်ရလေပြီ။ ဓာတ်မီးလည်းမပါသည်မို့ ဖုန်းမီးကိုဖွင့်ရ၏။ ဤမီးရောင်စူးစူးလေးကို အစိုသဟဲပြု၍ ကျွန်တော်သည် ကားလမ်းဘေး မြောင်းရိုးတစ်နေရာဝယ် ဒုက္ခရောက်၍နေပါပြီတကား။

စမ်းတံခါးဝါး မမြင်တစ်ချက် မြင်တစ်ချက်ဖြင့် အိမ်လေးရှေ့သို့ရောက်လာ၏။

“ဟင်”

ကျွန်တော် အံ့ဩသွားရ၏။ အိမ်လေးမှ မီးရောင်လက်လက်မြင်နေရ၏။ ထို့ပြင် စကားသံတိုးတိုးလည်း ကြားရ၏။

“သားလိမ္မာရေ . . .”

ဤအချို့မှာမူ တုံ့ပြန်သံပေါ်လာ၏။ ‘အူ’ ဟူသောအသံနှင့်အတူ လေကဲ့သို့လျင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် သားလိမ္မာသည် အဘ၏ တံအိမ်လေးအတွင်းမှ ပြေးထွက်လာချေပြီ။

သူသည် လက်နှစ်ဖက်မြှောက်၍ မတ်တတ်ရပ်ကာ ကျွန်တော့်ခါးကိုဖက်ရင်း တအိအိုမြည်သံ

ပေးနေချေ၏။ ကျွန်တော်က သူ့ကိုဘေးဖယ်ရင်း အိမ်လေးဆီသို့လျှောက်လာခဲ့လေသည်။ တံတွင်းမှ အရိပ်သဏ္ဍာန်တစ်ခုသည် ဖြည်းလေးစွာဖြင့် အပြင်သို့ ရွေ့လျားလာနေ၏။

အဘအိုပါလား။

“သား . . . မောင်ဆောင်းဦး”

“အဘ . . . အဘမရှိဘူးဆိုလို့ ကျွန်တော် မဆက်သွယ်တာ အဘ၊ ဒီနေ့ ဒီရှေ့ကအဖြတ် ကားရုပ်တော့ သားလိမ္မာရယ် ပြေးဆင်းသွားလို့”

“ဟုတ်ဟယ် သားရယ်၊ ဒီမှာကြည့်ပါအုံး”

အဖြီးကိုမရုပ်မနားလှုပ်ခါနေသော သားလိမ္မာသည် အဘ၏ခပ်ယဲ့ယဲ့ခန္ဓာကိုယ်လေးကို အတင်းပင်တိုးဝေ့နေချေ၏။ နဂိုကနှင့်မတူ ထွားကျိုင်းဝဲဖြိုးနေသော သားလိမ္မာ၏အင်အားသည် အဘအိုကို ယိုင်လဲမတတ်ဖြစ်စေ၏။ အဘလက်ထဲတွင်ကား မုန့်ထုပ်တစ်ထုပ်။

“ဟင်”

“သားလိမ္မာ ချီလာတာလေ”

“အဘရယ် . . .”

ကျွန်တော်သည် အဘကိုအသာတွဲထူကာ ထိုင်စေ၏။ ကျွန်တော်လည်းဝင်ထိုင်၏။ မီးရောင် မှိန်မှိန်အောက်မှ အဘမျက်နှာပေါ်ဝယ် မျက်ရည် စီးကြောင်းများကို မြင်ရ၏။ အဘသည် ရှိက်၍ ရှိက်၍ ငိုနေပါပြီကော။

“အဘရယ် . . . သားလဲ မုန့်ထုပ်တွေ ပရမ်းပတာဖြစ်နေတာမြင်သား၊ ခြောက် . . . လိမ္မာလိုက်တဲ့ သားလိမ္မာရယ်”

မီးခွက်ရောင်မှိန်ဖျော့ဖျော့လေးနှင့် တဲလေး တစ်လုံးအတွင်းဝယ် မျက်ရည်မြစ်သုံးစင်း ပြိုင်တူ စီးဆင်း၍နေပါပြီ။ မေတ္တာမိုးများလည်း အဆက်မပြတ် ရွာသွန်းဖြိုး၍နေပါပြီ။ သိင်္ဂီရ ရသမြောက်

သော ဤပန်းချီကားလေးသည် တဲငယ်လေးတစ်လုံး အတွင်းဝယ် ‘လရောင်’ဟူသောအမည်ဖြင့် ချီတ်ဆွဲထားသယောင်ပါလား။

ကျွန်တော်တို့သက်ရှိသုံးဦး၏ အဗ္ဗုတ္တကား ထိုအချိန်ဝယ် တစ်ရောင်တည်းသာရှိတော့သယောင်ပင်။ အဘအိုသည် သူ့ပေါင်ပေါ်ဝယ် ခေါင်းတင်ကာ မေးနေသော သားလိမ္မာကို ယုယစွာပွတ်သပ်၏။ သက်ပြင်းမောကိုချ၏။ သူ့အဘကိုစားစေချင်၍ မုန့်ထုပ်ကိုကိုက်ကာ ပြေးဆင်းသွား၏။ မှောင်မိုက်

ငွေထာရီ ၂၀၁၅ | ၁၃၈ |

မိုက်လမ်းလေးထဲဝယ် ထိုတံငယ်လေးကိုတွေ့
အောင် သူရှာ၏။

အဘသည် သူ့စိတ်ကျေနပ်စေရန် မုန့်ထုပ်ကို
ဖွင့်၏။ အနည်းငယ်စား၏။ သားလိမ္မာသည် အဘ
ပေါင်ပေါ်တွင် ခေါင်းတင်ထားရင်း မျက်လုံးကိုဖွင့်
ကြည့်၏။ ကျေနပ်ဟန်ဖြင့် အမြီးကို ညှပ်သွားစွာ
လှုပ်လေပြီ။ ဤတွင် အဘအိုသည် ရှိုက်၍ရှိုက်၍
ငိုရာပြန်ပြီ။

“အဘရယ် . . . အားမငယ်ပါနဲ့။”

ကျွန်တော်သည် တဟ်စွမ်းသရွေ့ နှစ်သိမ့်
နေမိငြား ဘယ့်အတွက်ဟုမရေရာပါချေ။

“သားကိုပြောပြမယ် . . . ပြောပြမယ်ကွယ်၊
အဘသားရဲ့သတင်းကို အဘရဲ့ခဲပါပြီ။ သားကို
ဖုန်းဆက်ချင်တာ၊ လူလေးရေးပေးသွားတဲ့ ဖုန်း
နံပါတ်စာရွက်လေး ပျောက်သွားလို့ကွဲ့။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါအဘ”

“သူမရှိရာတော့ဘူး လူလေးရဲ့ သူ အဘ
ကို ထားခဲ့ပြီ။ သံသရာခရီးထွက်သွားပြီကွဲ့။”

“ဟင်”

ကျွန်တော်ရင်သည် ဒိန်းခနဲခုန်သွား၏။
လေတစ်ချက်ဝှေ့တိုက်လာငြား ကျွန်တော်တို့သည်
အေးမြခြင်းကိုမရနိုင်ကြပါချေ။

“တကယ်ပဲလား အဘရယ်”

“ဟုတ်တယ်လူလေး၊ စက်ရုံမှာ မတော်တဆ
မှုဖြစ်ပြီး ကွယ်လွန်ခဲ့တာလို့ ပြောတယ်။ ထိုင်းက
ပြန်လာတဲ့တစ်ယောက်ကပြောတာ၊ အဘကိုရှာနေ
တာ မတွေ့လို့တဲ့။ သိသိချင်းမို့ မနေ့တစ်နေ့ကလို့
ထင်ရပေမဲ့ သူမရှိတော့တာကြာခဲ့ပြီပဲ။ အဘ သူ့
အတွက် ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်ခဲ့ပါလားကွယ်၊ အဘ
ရင်ထဲမှာရှိတာကတော့ . . .”

မီးတောက်လေးသည် အားနည်းလာရကား
ဟုပ်ခနဲငြိမ်းသွားချေ၏။ အဘသည် ဖယောင်းတိုင်

ထပ်ရှာရန် အားထုတ်ပြန်၏။ နေပါစေ အဘ၊
လရောင်လေးဝင်လာပြီဟု ကျွန်တော်ကပြော
သည်။

အမှန်ပင် လရောင်မျှင်မျှင်လေးသည်
သရက်ပင်ကိုင်းအောက်ဘက်မှ မရဲတရဲလေးဖြာကျ
လာပါပြီ။ တိမ်တစ်ခုသည် လခြမ်းငယ်၏ ဘေးဝယ်
ပတ်ဝိုင်းနေရကား အလင်းရောင်ကမသေချာ။
သို့တိုင် လမင်းလေးရှိနေကြောင်းသိရ၍ အားတက်
မိပါသည်။

ယိုညက ကျွန်တော်သည် သားလိမ္မာကို
အဘအိုနှင့်ထားခဲ့ပါ၏။ ကားပေါ်တွင် ကျွန်တော်
တစ်ဦးတည်းသာ။ အတွေးတို့ကလွင့်လွင့်ဝဲဝဲ၊ တစ်ခါ
တစ်ရံလည်း သံသကွဲကွဲ၊ တစ်ခါတစ်ရံလည်း မသဲ
ကွဲ။ မြူတို့ဆိုင်းနေသယောင်၊ အလင်းရောင်ရှိ
နေသယောင်ဖြင့် ကျွန်တော့်စိတ်တို့ဝေဝါးနေလေ
သည်။ သို့ရာတွင် အဘအိုပြောလိုက်သည့် စကား
တစ်ခွန်းကမူ ကျွန်တော်ဘာလုပ်ပေးရမည်ကို
အလင်းပေးလာသလိုပင်။

“ဒီညတော့ သားလိမ္မာက အဘနဲ့နေခဲ့၊
ကိုကိုပြန်လာတော့ ဝင်ခေါ်မယ်နော်၊ အဘက
လဲ ပြင်ဆင်စရာရှိတာ ပြင်ဆင်ထားနော်၊ ဘာမှ
အားမငယ်နဲ့ အဘ၊ အဘမှာ သားအရင်းမရှိ
တော့ပေမဲ့ ကျွန်တော် ဆောင်းဦးဟာလဲ အဘရဲ့
သားပါပဲ။”

မန်ကျည်းရိပ်တို့ဖြင့်အုပ်ဆိုင်းကာ သာ
သောင့်သာယာရှိလှသော ကျောင်းဝင်းကြီးက
ကျယ်ပြန့်ပြောလှပါ၏။

တရားစခန်းဝင်ယောဂီများအတွက် သီးသန့်
သတ်မှတ်ထားပုံရသော ကမ္ဘာ့နန်းကျောင်းကလေး
များကိုလည်း တွေ့ရ၏။ တရားဓမ္မဖြင့်သာနေရန်
စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားသော အဘက ဤနေရာသို့

ကျွန်တော့်ကိုလမ်းပြပါသည်။ သူနှင့်သိကျွမ်း ခင်မင်သော ဆရာတော်ဖို့ သူ၏ဘဝဒုက္ခကို ကယ်တင်နိုင်မည်ဟု ယူဆပုံပင်။

ကျွန်တော်က ကျွန်တော်နှင့်အတူလာနေရန် ခေါ်သည်။ သူက ကျောင်းကန်ရိပ်တွင်နေလိုသည်။ ကျန်းမာရေးမကောင်းလှသည်မို့ ကျွန်တော်ကို အားနာနေခြင်းလည်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“ဆရာတော်က အထဲကိုလာခဲ့ဖို့ပြောပါတယ်”

ကပ္ပိယဟုယူဆရသူ လူကြီးတစ်ဦးက အကြောင်းကြားလာ၏။

အောင်သိဒ္ဓိကျောင်းတိုက်ဟူသော အဝင်ပေါက်မှဝင်၍ တစ်ဖက်သို့အနည်းငယ်ဆက်လျှောက်ရ၏။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုက ယုယလေသော် ရင်ထဲလန်းစမ်းလာ၏။ လေကြောင့် မန်ကျည်းရွက်တို့လှုပ်ကာ မန်ကျည်းဖူးလေးများပင်ကြွေကျနေကြ၏။

“ဒကာကြီးဦးဩဘာ ဘယ်လိုဖြစ်လာသတုံး”

ဆရာတော်ကမိန့်လေမှ အဘအိုသည် မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျလေ၏။ ဆရာတော်နှင့် တစ်ရွာတည်းသားများဖြစ်ကြောင်းသိရ၏။ သို့မို့ကြောင့်လည်း သူ့အားကိုးလိုဟန်ရှိလေသည်။

“တပည့်တော်သားလေး ဆုံးသွားပြီဘုရား၊ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ ဘယ်ပုံသေတယ်မသိ၊ သေရှာပါပြီဘုရား”

နာကျင်ဝမ်းနည်းစွာရှိုက်ရင်း တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေလေသည်။ ဆရာတော်သည် သက်ပြင်းချ၏။ ဖြစ်ရလေဟု တိုးညှင်းစွာပြောရင်း အဘအို စိတ်ကျေနပ်လောက်သည်အထိငိုကြွေးရန် ခွင့်ပြုထားလိုက်ပုံရ၏။ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ ဆရာတော်ကမိန့်လေသည်။

“သင်္ခါရတရားကိုသုံးသပ်ရမှာပေါ့ ဒကာကြီးရယ်၊ မည်သူမဆိုကြုံတွေ့ရမဲ့လောကဓံတွေပဲ မဟုတ်လား၊ တရားနဲ့ဖြေပါလို့ မညာမတာ မတိုက်တွန်းရက်ပေမဲ့ အဲဒါပဲ အမှန်တရား မဟုတ်လား ဒကာကြီး၊ ဒီတော့ ဒကာကြီး ဦးပဉ္စင်း ကျောင်းမှာနေပါ၊ လူဝတ်နဲ့နေနေ၊ ရဟန်းဘောင်ပဲတက်တက်၊ ဒကာကြီး အချိန်ယူဆုံးဖြတ်ဖို့ တော့လိုမယ်လေ၊ ဦးပဉ္စင်း ခွင့်ပြုပါတယ်”

“တင်ပါ့ဘုရား”

“ဒါဆို ဒကာကြီး နားလိုက်အုံးနော်၊ ဒကာကြီး နေရမဲ့နေရာကို ကပ္ပိယကြီးကခေါ်သွားပါလိမ့်မယ်၊ ဟိုမှာ ဦးပဉ္စင်းကြီးတစ်ပါး တွေ့လိမ့်မယ်၊ သူလဲ ကျောင်းကိုရောက်လာတာမကြာသေးဘူး၊ အဲဒီကျောင်းမှာနေရမယ်နော်၊ ဦးပဉ္စင်းကြီး ဦးသောတီတနဲ့အတူတူနေရပါမယ်၊ နောက်မှ တစ်မျိုးတစ်ပုံ စဉ်းစားကြတာပေါ့”

“တင်ပါ့ဘုရား”

ကျွန်တော်သည် ယိုင်နဲ့နဲ့ဖြစ်နေသော အဘအိုကို ဆွဲထူလိုက်၏။ ဆရာတော်က ဂရုတစိုက်ခေါ်သွားပါကွယ်ဟု လှမ်းပြောလေသည်။

ကျောင်းဝင်းမှာ ကျယ်လှ၏။ သံဖြူလွလွတို့ အပေါ် နင်းလျှောက်လေတိုင်း အေးမြသည့်အတွေ့ကိုခံစားရ၏။ ရှေ့မှသွားနေသောကပ္ပိယကြီးက ကျွန်တော့်ကိုတစ်လှည့်၊ အဘအိုကိုတစ်လှည့် ကြည့်၏။ ဘာတော်လဲဟုမေး၏။ အဘအိုက လျှင်မြန်စွာ “သားလိုပါပဲ”ဟု ဖြေလေသည်။

နှစ်ထပ်ကျောင်းဆောင်တစ်ခုရှေ့သို့ရောက်လေသည်။ ကပ္ပိယကြီးက ဦးပဉ္စင်းဘုရားဟု အသံကျယ်ကျယ်ပေးလျက် ရှေ့မှဝင်သွား၏။ အုတ်လှေကားစိမ်းစိမ်းလေးက ကျွန်တော့်ရင်ကိုအေးစေပြန်ပါသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ရပ်ထားသော ကျွန်တော့်ကားကို လှမ်းမြင်ရ၏။ ဤသောအခါမှ

ငွေထာရီ ၁၅၀

ကားပေါ်တွင် သားလိမ္မာကိုထားခဲ့ကြောင်း သတိရမိ၏။ မှန်ချထားသဖြင့် အသက်ရှူမဝနိုင်စရာ မရှိငြား သူပျင်းနေပေလိမ့်မည်။

ဘုရားခန်းအတွင်းဝယ် ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါးကို နောက်ကျောမှမြင်ရ၏။ တစ်ခုခုလုပ်နေပုံပင်။ ဒကာကြီး ဘာလဲဟု ကပ္ပိယကြီးကိုလှမ်းမေးလေသည်။ ကပ္ပိယကြီးက အတိုချုပ်ရှင်းပြနေ၏။ ဤတွင် ကျွန်တော်သည် ကျောင်းပေါ်မှ ကမန်းကမန်းပြန်ဆင်းကာ ကားဆီသို့သွား၍ သားလိမ္မာကိုမော်လေသည်။ ညောင်းညာနေသည်လော၊ လွမ်းနေသည်လောမသိသည့် သားလိမ္မာက ဝုန်းခနဲ ခုန်ဆင်းကာ ကျွန်တော့်ကိုဖက်တက်၏။

“မင်း အဲဒီလိုဆိုးမှာစိုးလို့ ကိုကိုကထားခဲ့တာ၊ ကိုကိုအဝတ်တွေကို ဝေအောင်မလုပ်နဲ့လေ။ မင်းကို တခြားဈေးတွေကိုကံမှာစိုးလို့လဲ ထားခဲ့တာ၊ အခုတော့ အဘအိုကိုနှုတ်ဆက်ရမယ်၊ လာခဲ့သားလိမ္မာ”

သူသည် ကျွန်တော့်နောက်မှခုန်ပေါက်၍ လိုက်လာ၏။ လှေကားပေါ်သို့ကား လိုက်မတက်။ သီတတ်စွာဖြင့် လှေကားရင်းဝယ် ဝပ်နေရှာလေသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် ကပ္ပိယကြီးကား ဆွေးနွေးနေဆဲပင်။ အတန်ကြာမှ ဘုရားခန်းအတွင်းမှ ထွက်လာကြ၏။

ဘုရားခန်းကို မှန်တစ်ဝက်ဖြင့်ထား၏။ နေ့လယ်ခင်းဖြစ်စေကာမူ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်၏ နောက်ခံရောင်ခြည်တော်မီးဝိုင်းက အစိမ်းနှင့်အပြာရောင်အသီးသီးမို့ ကြည့်ရသည်မှာ မျက်စိအေး၏။ ငြိမ်းချမ်း၏။

ကျွန်တော်နှင့် အဘအိုက ဘုန်းတော်ကြီးကို ဝတ်ဖြည့်၏။

လက်အုပ်ချီရင်း ခေါင်းမော့ကြည့်မိချိန်တွင်

ကား ကျွန်တော့်ခေါင်းတို့ ချာချာလည်ခဲ့လေပြီထင်။

“ဟင် . . . ဖေဖေ”

ကျွန်တော့်ဖေဖေသည်လည်း အံ့ဩဟန်ဖြင့် မျက်လုံးလေးများဝိုင်းသွား၏။ အတန်ကြာမှ သား . . . ဆောင်းဦးဟု တိုးတိုးမြည်တမ်းလေသည်။ အဘအိုက အံ့ဩစွာ ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်၏။ ကပ္ပိယကြီးကမူ ကျောင်းအောက်သို့ဆင်းသွားချေပြီ။

“ဘယ် . . . ဘယ်လိုဖြစ်လို့ . . .”

ကျွန်တော် စကားမဆက်နိုင်ပါ။ အံ့ဩခြင်းကြောင့် ရင်ကတုန်လှုပ်၏။ သို့သော် မတွေ့ရကြာပြီဖြစ်သည့်ဖခင်၊ တစ်နည်းဆိုရသော် ကျွန်တော် စိတ်နာ၍ပစ်ပယ်ထားခဲ့သော ဖခင်ကို ယခုလိုတွေ့ရခြင်းကြောင့်လည်း ကျေနပ်သလိုလို ခံစားရပြန်ပါသည်။ ထိန်းထားမည်ကြံရင်းကပင် မျက်ရည်ကဝဲ၏။ ကျွန်တော်သည် ယောက်ျားစင်စစ်ဧကန်ဖြစ်ငြား ကျွန်တော့်မျက်ရည်ကမူ ဤသည်ကို ဥပေက္ခာပြုတိ၏။

“ဟုတ်တယ် ဒကာလေး၊ ဦးပဉ္စင်း လူ့ဘောင်ကိုစွန့်ခွာခဲ့တာ သုံးလပြည့်လောက်ပါပြီ”

ဒကာလေးဟူသော အခေါ်အဝေါ်၊ ဦးပဉ္စင်းဟူသော နာမ်စားတို့သည် ကျွန်တော့်အတွက်၊ ဖေဖေအတွက် စိမ်းသက်လှ၏။ ဘာကိုမကြိုက်မှန်းမသိ၊ ရင်ထဲဗလောင်ဆူလာပြန်လေသည်။

“ဖေဖေ ခုလိုရဟန်းဝတ်တာ နွေရွက်နုကော သိပါသလား ဘုရား”

ကျွန်တော့်စကားတို့ဝယ် အခေါ်အဝေါ်များ မလျှောက်ပတ်သည်ကိုလည်း သိ၏။ သို့သော် ဂရုစိုက်မနေမိတော့၊ ဆက်ပြောနေမိပါသည်။

“မင်းညီမလေး မသိဘူး၊ မပြောဖြစ်သေးတာပါ”

အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်နေပြန်၏။ အဘအို
ထိုင်နေသည့်ကိုတွေ့သွားသော သားလိမ္မာသည်
ကျောင်းပေါ်တက်ရန် ဆန္ဒဖြစ်လာပုံရ၏။ အုတ်
လှေကားအပေါ်ဆုံးထစ်အထိ ရောက်ရှိနေလေပြီ။

အဖေဦးပဉ္စင်းသည် ဖြည်းညင်းစွာသက်ပြင်း
ချလိုက်၏။ အတန်ငယ်ပိန်သွားသည်ကို သတိပြု
မိ၏။ ရှိရင်းစွဲအသက်ထက်လည်း ပို၍အိုစာနေ
သယောင် ထင်မြင်မိလေသည်။

“ပြောရရင်တော့ကွယ်၊ လူ့ဘဝကတူခဲ့တဲ့
အိမ်ထောင်ဟာ ကွယ်လွန်ခဲ့တယ်၊ သူ မကွယ်လွန်
မီ သားလေးပါ...”

ဘာမျှဆက်မပြောတော့ပါ။
ကျောင်းပေါက်သို့ ဝေးကြည့်နေ
လေသည်။ သားလိမ္မာက လှမ်း
ကြည့်နေ၏။

“သမီးလေးနေ့ဂ္ဂကံနကလဲ
မိခင်လောင်းဆိုတော့ ဒီလိုမကောင်း
တဲ့သတင်းတွေကို မပြောချင်တော့
ပါဘူး၊ ဒီလိုနဲ့ပဲ . . .”

လေသည် စူးစူးရှရှတိုက်လာ၏။ အသား
တို့ ကျိန်းမတတ် တိုက်ခတ်လာသောလေသည်
လောကခံများစွာတို့၏ နှုတ်ဆက်လေအေးသာ
ဖြစ်ပါစေတော့လေ။ ဖေဖေဦးပဉ္စင်းသည် အဘအို
ကို လှမ်းပြုံးပြ၏။ စိတ်ချမ်းသာသလိုနေပါ
ဒကာကြီးဟု ပြောလေသည်။

ကျွန်တော်ကမူ ခေါင်းငုံ့ရင်း ဘာမျှစကား
မဆိုမိတော့ပါ။ သူ့ကိုပစ်ပယ်ထားသည့်တိုင်
နာကြည်းရိပ်မစွန်းသည့်ဖခင်သည် အောင်ပွဲ
အလီလီရခဲ့သည့် စစ်သူကြီးနှင့်ပင်တူနေပါပေ။
အဘယ်အားအင်၊ အဘယ်သံဝေဂတို့သည် ဖခင်၏
ဘဝကို အသစ်တစ်ဖန် ဖြစ်စေခဲ့ပါသနည်း။

“ဒကာလေးကကော”

သားလှိုပဲခေါ်ပေးပါဖေဖေရယ်ဟု ကျွန်တော်
က အသံမထွက်ဘဲပြောမိပါ၏။ သားအဖနှစ်ဦးကို
စည်းခြားထားသည့်အခေါ်အဝေါ်သည် ကျွန်တော့်
ရင်ကို ကြေကွဲစေပြန်ပါ၏။ မည်မျှပင်နာကြည်း
သည်ဆိုငြား တစ်သက်လုံးချစ်ခဲ့ရသည့် အဖေကမူ
ဤတစ်ဦးသာရှိခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။ အဘယ်မျှ
မှန်းတီးနေမိပါသည်ပြောပြော၊ ရင်ထဲကအဖေကမူ
ပျောက်ပျက်၍မသွား၊ ကြိုကြိုခံခံရှိနေဆဲပါတကား။
ကျွန်တော့်ဟစ်ကိုယ်လုံးတွင်စီးဆင်းနေသည်က
လည်း အဖေ၏သွေးတို့ပင်မဟုတ်ပါလား။ စိတ်နာ

သူ့ကိုပစ်ပယ်ထားသည့်တိုင် နာကြည်းရိပ်မစွန်းသည့်
ဖခင်သည် အောင်ပွဲအလီလီရခဲ့သည့်
စစ်သူကြီးနှင့်ပင်တူနေပါပေ။ အဘယ်အားအင်
အဘယ်သံဝေဂတို့သည် ဖခင်၏ဘဝကို
အသစ်တစ်ဖန်ဖြစ်စေခဲ့ပါသနည်း။

နေသည်က စိတ်ချမ်းသာနေခြင်းမဟုတ်သည်မို့
ကျွန်တော့်ဘဝ ရက်များစွာဝယ် အပျော်ဆိတ်သဉ်း
၍နေသည်ကို ကျွန်တော်မောင်ဆောင်းဦး မသိဘဲ
ရှိပါမည်လားလေ။ ဖြစ်လိုသောဆန္ဒကိုမဖွင့်ဟဘဲ
မျိုးသိပ်ရင်းကြေကွဲနေသည့် ကျွန်တော်သားမိုက်ကို
လည်း အဖေသည် ဘာကြောင့်များစွင့်လွှတ်နိုင်
ရပါသနည်း။

အဘအိုသည် အဖေနှင့်စကားပြောကြ
သည်။ ကျွန်တော်နှင့်တွေ့ဆုံပုံ ပါသည်။ ဖခင်ကို
စိတ်နာငြား မမေ့နိုင်သည့်သားအကြောင်းကို
အဘအိုက ဖြည်းလေးစွာရှင်းပြနေလေပြီ။ ဟုတ်ပါ
သည်။ နှလုံးရောဂါဝေဒနာတိုးသည်အထိ အဖေကို

ငွေထာရီ ၂၀၁၅

နာကြည်းသည် စိတ်ဆိုးစိတ်ယုတ်ကို ကျွန်တော် သည် မလိုလားပါဘဲနှင့် တစ်စုံတစ်ခုမှ မွေးမြူ ထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ ၎င်းအတုအယောင် မှန်းတီးစိတ်က မိမိကို သားဆိုးတစ်ယောက်ဘဝ သို့ရောက်စေရန် တွန်းပို့နေမှန်းမသိနိုင်ခဲ့ပါ။

ခုတော့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ရပါလေပြီ။ သွန်ကျ လာသော မျက်ရည်တို့ကား ချောင်းရေနယ်၊ မြစ်ရေနယ်၊ မိုးရေနယ်ပါတကား။

“သားကို . . . တပည့်ဖော်ကို ခွင့်လွှတ် တော်မူပါဘုရား”

အိမ်ထောင်ရှိလျက်နှင့် ဖောက်ပြန်ခြင်း လည်း မဟုတ်ပါ။ မိမိတို့မောင်နှမကို မဝရေစာဖြင့် ထားခဲ့သည်လည်းမဟုတ်ပါ။ သို့တိုင် ဖြစ်တတ် သည့် သဘာဝနှင့် လူသားသံယောဇဉ်ကိစ္စတို့ကို နားလည်အောင် အားမထုတ်ခဲ့သည့် ကျွန်တော် သည် ကိုယ့်ဝေဒနာတွင်းကို ကိုယ့်ဘာသာတူး၍ ခုန်ချခဲ့ခြင်းပင် မဟုတ်ပါလား။ အမှန်တကယ် သာ နာကြည်းသည်ဆိုပါက ဤမျက်ရည်သည် အဘယ်ကြောင့်ကျပါအံ့နည်း။

ဖခင်သည် ကုလားထိုင်ဖြင့်ထိုင်နေရာမှ အောက်သို့ဆင်းလာ၏။ ငှု့နေသောကျွန်တော် ခေါင်းကိုမတ်စေရန် လက်ဖြင့်မတင်၏။ စိုရွှေနေ သော မျက်ရည်များကို သူ့လက်ပိန်လှီလှီလေးဖြင့် သုတ်ပေးနေရှာပါပြီ။

“ဖေဖေ”

ကမ္ဘာကြီးပျောက်ဆုံးသွားအောင် အော်လိုက် ရျင်ငြား အသံကထိုမျှသာထွက်ပါ၏။ ဤတွင် တအိအိအသံလေးကြားရ၏။ ကျွန်တော်ကို ဒုက္ခ ရောက်နေသည်အထင်ဖြင့် ကူညီရန်ပြေးလာသော သားလိမ္မာ၏ အသံပါတကား။

“ဖေဖေ . . . ကျွန်တော်ကို သားလို့ခေါ်ပါ။ သားလို့ခေါ်ပေးပါအုံးနော်၊ ခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုရင်

ဖေဖေ ခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုရင်လေ”

ကျွန်တော်မျက်လုံးတို့ ဝေဝါး၍နေခဲ့ပါပြီ။ သို့တိုင် ခေါင်းညှိတံပြနေသည့်ဖခင်ကို မြင်ရ ၏။ ကျောပေါ်သို့သိုင်းဖက်လာသည့်လက်တို့၏ အတွေ့ကို သတိပြုမိ၏။

“သားလို့ ခေါ်ပါ့မယ်ကွယ်၊ ဖေဖေသားက သားလိမ္မာပါ၊ သားလိမ္မာပါ”

“ဟင်...”

ကျွန်တော်မော့ကြည့်လိုက်သည်။ အပြုံး ဖြင့်၊ မျက်ရည်ဖြင့် ခေါင်းညှိတံပြနေသော ဖေဖေ ကိုမြင်ရ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သား ဖေဖေကိုစိတ်နာပေမဲ့ ကောင်းကောင်းနေပေးတယ်၊ နှမငယ်အပေါ်လဲ ကြင်နာတယ်၊ ဒီအဘကိုလဲစောင့်ရှောက်တယ် မဟုတ်လား၊ ဒါက သား လိမ္မာတာကိုပြတာပဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်စိုက်တယ်လို့မထင်ပါနဲ့၊ သားဟာ ဖေဖေအတွက်တော့ သားလိမ္မာပါ”

ကမ္ဘာကြီးကား အေးချမ်းခဲ့လေပြီ။

သံပူတို့လွင့်နေသောငရဲငယ်ကား တဒင်္ဂမာ ပင် ငြိမ်းချမ်းခဲ့ပြီဖြစ်၏။ မိဘ၏မေတ္တာရေစင်ကား တစ်ပေါက်မျှပင်ဖြစ်စေဦးတော့ ငရဲမီးကျိုးတို့ကိုပင် ငြိမ်းသတ်နိုင်စွမ်းရှိပါပေ၏။

အလှည့်အပြောင်းနိုင်လှသည့် လောကဝဲထဲ ဝယ် အဘအိုနှင့်တွေ့ရ၏။ အဘအို၏ဘဝကိုသိရ ၏။ အဘအိုတွင် သားလိမ္မာတစ်ယောက်ရှိကြောင်း လည်း သိရ၏။ သို့သိနိုက်မှာပင် မိမိစိတ်တို့ပြောင်း လဲနေပြီဖြစ်ကြောင်း ကိုယ်တိုင်မရှိမိခဲ့ပါ။ မည်မျှပင် ဖခင်အပေါ် သိတတ်ကြင်နာငြား သေမင်းကခွဲလျှင် ခွဲခွာကြရ၏။ ဖေဖေနှင့်ကျွန်တော်ကမူ သက်ရှိ ထင်ရှားရှိနေကြသေး၏။ ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်ဆုလာဘ် သည် ကျွန်တော်အတွက် ကျန်နေသေးသည်မဟုတ် ပါလော။

“တပည့်တော် ရဟန်းဘောင်တက်ဖို့အတွက် တော့ မနည်းအားမွေးရပါအုံးမယ်ဘုရား၊ ကိုရင်ကြီး အဖြစ်နဲ့ ဦးစွာတရားအားထုတ်ခွင့်ပေးပါဘုရား”
အဘအို၏ အသံသည် တိုးတိုးညင်းညင်းနိုင် လှ၏။

ခုတော့လည်း သုံးဦးသောလူသားတို့သည် မျက်ရည်ပင်လယ်ထဲမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ကြပါလေပြီ။ မန်ကျည်းရွက် လေခတ်သံသည် ခပ်ကျယ်ကျယ် ပျံ့လွင့်လာ၏။ ဤကျောင်းပင်းထဲပယ် မန်ကျည်း ပင်တို့ များပြားလှပေ၏။ သို့သော်လည်း အရိပ်ကောင်း တို့လည်း များပြားမည် ဧကန်ပါတကား။

“သူလေးက ဘယ်သူလဲ”

ကျွန်တော်ဘေးတွင်ပူးကပ်ထိုင်ရင်း မှီခွဲစေ သည့် သတ္တဝါညိုမောင်းမောင်းလေးကို ဖခင်က လက်ညှို့ထိုး၍မေး၏။ မျက်လုံးဝိုင်းကြီးဖြင့် ရွန်းရွန်းစားစားစူးစိုက်ကြည့်ရင်း သူလေးက အခြီးဖွားဖွားကြီးကို လှုပ်ခတ်ပြလေ၏။

“သူနာမည်ကလေး သားလိမ္မာပါတဲ့ ဘုရား”

“ညော် . . .”

ဖခင်၏ မျက်နှာဝယ် အပြုံးရိပ်တို့ ဖိတ်လက် ၍လာ၏။ သားအဖနှစ်ဦး၏ ဆုံတွေ့ကြသော မျက်ဝန်းအလင်းတန်းကား စိမ်းမြေ့နေပါလေပြီ။ ငရဲအစစ်ရှိ၏။ ငရဲကိုဖန်တီးခြင်းရှိ၏။ တွေဝေ ခြင်းရှိ၏။ တစ်ဖန် ကောင်းမွန်စွာနိုးထခြင်း ရှိ၏။

အေးချမ်းသာယာသော၊ တင့်တောင့်တင့်တယ် လူနေမှုဘဝကိုပိုင်ဆိုင်ရေးအတွက် ကျွန်တော်တွင် အခွင့်အရေးတို့ရှိနေသေးကြောင်း သိလိုက်ရပြီမို့ ဤတစ်ည နေ့လေရူးလေးမြူးချိန်မှာဖြင့် ကျွန်တော် သည် ကျွန်တော်ချစ်သော၊ အားကိုးရသော သား လိမ္မာလေးကို အနားတွင်ထိုင်စေလျက် ဂီတာကြိုး

ကို ညှိပါလိမ့်မည်။
ကျွန်တော်သည် နောင်တစ်ချိန်ဝယ် ညီမလေးနေ့ရွက်နုကိုခေါ်၍ ဖခင်၏ တရားရိပ်စိုရာ ဒေသသို့ မကြာခဏသွားရောက်ကုသိုလ်ယူပါ လိမ့်မည်။

လိမ္မာသည်ဟု ဖခင်ပေးခဲ့သည့်ဘွဲ့ကို ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းရင်း သာယာသောနေပေါင်း များစွာ၊ ညပေါင်းများစွာတို့ကို အဓိပ္ပာယ်ရှိစွာ ဖြတ်သန်းလျက် ချစ်မသာအနုပညာဖြင့် တေးပွင့် လှလှတို့ကို မြေမှာကြဲချနိုင်ရန် ကြိုးပမ်းပါလိမ့် ဦးမည်။

ယခုည လသာနေ၏။

ကျွန်တော်သည် ဂီတာကြိုးကိုညှိနေ၏။ သားလိမ္မာသည် ကျွန်တော်ပေါင်ပေါ်ဝယ် မေးတင် ရင်း မှိန်း၍နေ၏။ လသည် ထီးဆောင်းနေသဖြင့် သူပတ်ဝန်းကျင်ဝယ် လှပဝင်းပြာသောအဝန်းအဝိုင်း အလင်းတန်းကြီးသည် အကြီးကြီးပေါ်၍နေလေ ၏။

တစ်ကမ္ဘာလုံး လှနေ၏။

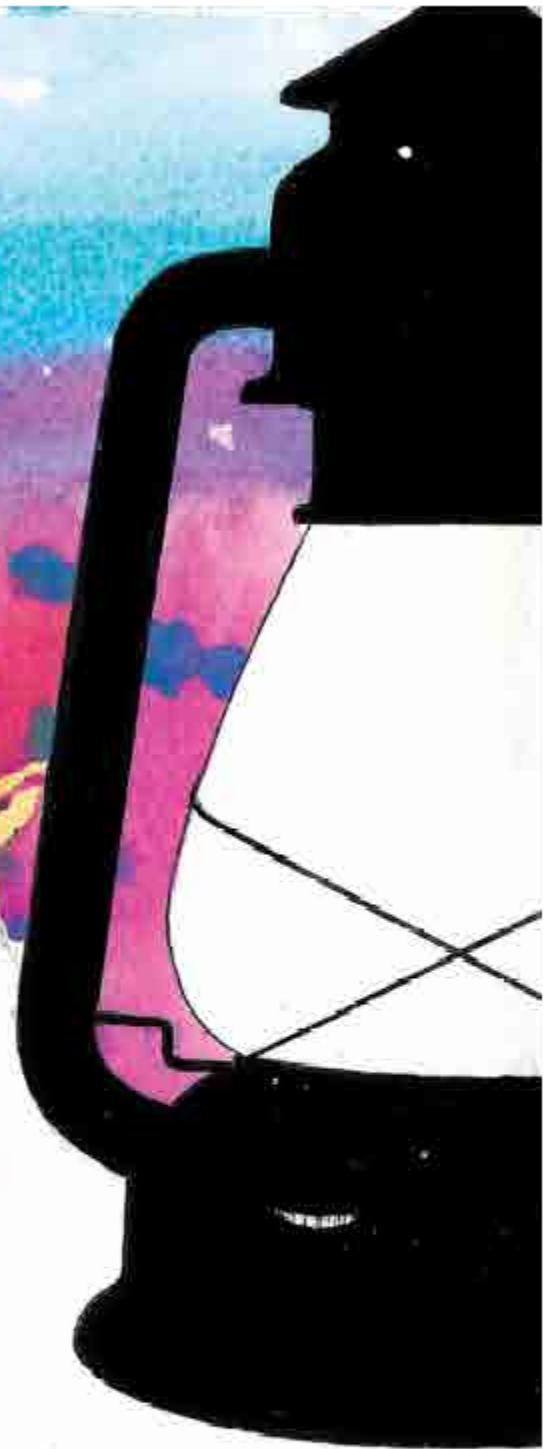
ကျွန်တော်သည် ယခုရေးမည်တေးသီချင်း ကို ‘သားလိမ္မာ’ဟုခေါင်းစဉ်ပေးထားပါကြောင်း မည်သူ့ကိုအရင်ပြောလျှင် ကောင်းပါအံ့နည်း။ ဖေဖေလော၊ နေ့ရွက်နုလော၊ သို့တည်းမဟုတ် လမင်းထဲက မေမေ့ကိုလော။

ပြောမည်ဆိုလျှင်ကား တိုးတိုးလေးပဲပြော ပါမည်။

ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော်ပေါင်ပေါ်တွင် မေးတင် ကာ မှိန်းနေသည့် သားလိမ္မာလေးနိုးသွားမည်ကို ကျွန်တော် စိုးရိမ်ပါ၏။ ။

ကုမုဒြာ

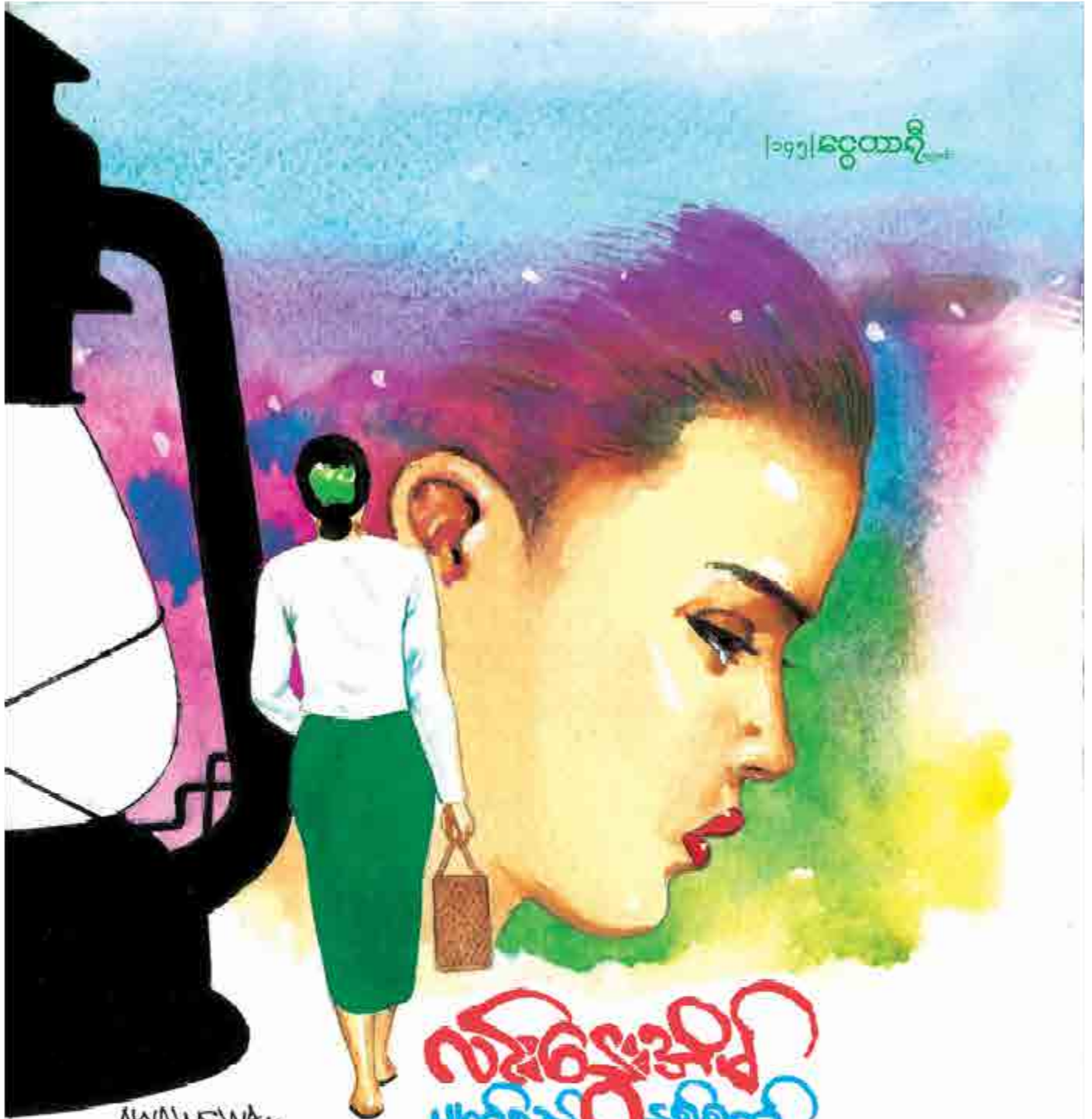
အသစ်
ငွေတာရီ

ဧည့်သည်ဆိုသည်က အချိန်ဟန်ပွင့်
အိမ်ပြန်ခြင်းက မမ္မဟာဖြစ်သည်။
သို့တိုင် ကျွန်တော်နေထိုင်ခဲ့သည့်
ပန်ဆီဆိုသောရွာကလေးမှာ
ကျွန်တော်၏အငွေအသက်များက
ကာလကြာရှည်အထိ တည်တံ့
နေလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်နေမိပါသည်။

အမန်း(၁)

ရုံးရှေ့မှာ အဖြူအစိမ်းဝတ်စုံများနှင့် စုရုံးနေ
သော နေ့တစ်နေ့။ နံရံမှာချိတ်ဆွဲထားသည့် ရာထူး
တိုးစယားကို သူထက်ငါအလှအယက်ကြည့်နေ
ကြရင်း တချို့မျက်နှာတွေက ပြုံးနေသည်။ တချို့က
တော့ သက်ပြင်းချသံများနှင့်အတူ စိတ်ပျက်မိခြင်း

လမ်းပေါ်
မျက်နှာပြင်

ကို ယုတ်ဖော်ပြနေ၏။ မာရုမများကိုဦးစားပေး
နေခြင်းဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ရာထူးတိုး ပါသည်။
မပါသည်ကို အခုထိမသိရသေး။

လူနည်းနည်းရှင်းသွားပြီမို့ ရာထူးတိုးစေ
မှ ကျွန်တော်နာမည်ကိုလိုက်ရှာကြည့်လိုက်သည်။
စာရွက်တစ်ခုချင်းစီကိုကြည့်သွားရင်းက လေးရွက်

မြောက်တွင် ကျွန်တော်နာမည်ကိုတွေ့လိုက်ရပါ
သည်။

ဦးသန်းထွေးအောင်၊ မူလတန်းပြ(အ.မ.က-
ပန်ခေါ)'

နာမည်နှင့်အတူ လက်ရှိတာဝန်ထမ်းဆောင်
နေသည့်ကျောင်းအမည်ပါတူနေသည်မို့ ကျွန်တော်

ငွေထာရီ ၂၀၁၆

ဆိုတာ သေချာပါသည်။ အလယ်တန်းပြရာထူးဖြင့် ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်ရမည့်ကျောင်းက တောင်တွင်းကြီးမြို့နယ်၊ အ.ထ.က(ကုက္ကို)ဟု စာတွင်ပါရှိလေသည်။ ပျော်ရလွန်းလို့ ရင်တုန် ပန်းတုန်တွေဖြစ်နေမိသည်။ မိမိ၏ ဇာတိချက်ကြွ ဓမ္မရုပ်မြေမှာ ပြန်လည်နားနီးခွင့်ရတော့မည်မဟုတ် လား။

ဘာလို့လို့နဲ့ ဒီအသက်ကိုပေးကမ်းနေခဲ့တာ သုံးနှစ်ခွဲတောင် ကျော်လာခဲ့ပါပြီကော။

အခန်း(၂)

ကွမ်းလုံမြို့လေးသို့ စတင်ရောက်ရှိလာခဲ့ ရှိန်။ တောင်တန်းတွေအထပ်ထပ်ကိုဖြတ်ကျော်ရင်း အအေးဓာတ်က ဓမ္မာကိုယ်ကို အရင်ဆုံးလာရောက် မိတ်ဆက်နေသည်။ နယ်စပ်ဒေသ၏ အငွေ့အသက် များက လေးလေးပင်ပင်ဖြစ်နေသည့် ကျွန်တော်၏ စိတ်ကို ပေါ့ပါးသွားစေသည်။

တစ်ညအိပ်နှင့်တစ်နေ့ကုန်ကားစီးလာခဲ့ရ သည်မို့ လူကလည်းနုံးခွေနေ၏။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ခြေပစ်လက်ပစ်အိပ်လိုက်ချင်တော့သည်။ သို့သော် မိမိတာဝန်ထမ်းဆောင်ရမည့်ရပ်ရွာမှ ရွာလူကြီးက ဝမ်းသာအားရဖြင့် ခရီးဦးကြိုစကားများပြောကြား နေ၏။ လေသံဝဲဝဲဖြင့်ပြောနေခြင်းက ဒီရွာ ဒီဒေသ ၏ လက္ခဏာတစ်ခုဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“ဆရာလေး...ကျုပ်တို့ဆီရောက်လာလို့ တအားဝမ်းသာပါတယ်။ နေရေးထိုင်ရေးနဲ့ စားရေးသောက်ရေးတွေ ဘာမှမပူပါနဲ့နော့၊ ကျုပ် တို့ရဲ့ တာဝန်ထားပါ။”

ရွာလူကြီး၏ပြောစကားကို နားမလည်သလို ကြည့်နေကြသူများက ဘေးနားမှာရှိနေသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး၊ အိမ်တွင်ရက်လုပ်ထားသည့် ချည်ထည်အင်္ကျီကိုဝတ်ဆင်ထားကြပြီး အရောင်မှာ လည်း တောက်တောက်ပြောင်ပြောင်မရှိ။ စက်

ပစ္စည်းဆိုလို့ လက်ချုပ်အပ်တစ်ချောင်းတည်းဖြင့် သာ ဖန်တီးထားသည်ဟု ကောက်ချက်ချလိုက် မိသည်။

ရွာလူကြီးနှင့်စကားစမြည်ပြောဆိုနေကြစဉ် ကျွန်တော်၏ မျက်လုံးများက တဖြည်းဖြည်းမှေးစင်းစ ပြုလာသည်။ လေးပင်သောမျက်တောင်များကို မကြာ မကြာပုတ်ခတ်လိုက်ရင်း မျက်နှာကလည်း ညှဉ်းသိုး သိုးဖြစ်နေ၏။ ရွာလူကြီးဆိုသူက ကျွန်တော့်ကို ယေမျှာစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် -

“ကဲ ... ဆရာလေးလဲ ပင်ပန်းလာရောပေါ့၊ နားဖို့စီစဉ်ပေးမယ်နော့”

ထို့နောက် ရွာလူကြီးက သူ့ဘေးနားရှိ အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို ဘာတွေပြောနေသည်မသိ။ ထိုအမျိုးသမီးပြင်ဆင်ပေးသည့်နေရာတွင် ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

ပန်ခေါရွာကလေးသည် ရှမ်းပြည်နယ် အတွင်းတည်ရှိသော်လည်း ရှမ်းလူမျိုးဟူ၍ မမြင် တွေ့ရ။ အလုပ်ခန့်စာရသည့်အချိန်က စုံစမ်း လေ့လာကြည့်ခဲ့ရာ ဤရွာကလေး၌ ‘ဝ’လူမျိုးများ နေထိုင်ကြသည်ဟု သိခဲ့ရသည်။

အခန်း(၃)

ခရီးပန်းလာသည်မို့ အိပ်စက်အနားယူခြင်း က နာရီတချို့ကြာမြင့်သွားသည်ထင်၏။ နေညို ချိန်သို့ပင် ရောက်ခဲ့လေပြီ။ မတ်ဝန်းကျင်သည် တိတ်ဆိတ်လွန်းလှ၏။ ကားဟွန်းသံများမကြား ရသလို လူသံဆူသံများကိုလည်း သိပ်ပြီးမကြား ရပေ။

အိပ်ရာထမီ လန်းလန်းဆန်းဆန်းဖြစ်ရန် ရေချိုးရမည်။ ထိုနောက် ချိုးရေ ဘယ်နားမှာရှိသည် ကို လိုက်ရှာကြည့်လိုက်သည်။ ရေတွင်းဟူ၍မတွေ့ ရသလို စက်တွင်းဟူ၍လည်းမမြင်။ ရှာမတွေ့သည့် အဆုံး အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်တွင် ဆေးလိပ်တိုကို လက်

ကြားညပ်ပြီးထိုင်နေသည့် ရွာလူကြီးကို မေးကြည့်လိုက်ရတော့သည်။

“ဦးလေး ... ရေတွင်းက ဘယ်နားမှာလဲ ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော် ရေချိုးချင်လို့ပါ။”

“ရေတွင်းက ရွာထဲမှာတော့မရှိဘူး၊ ဆရာလေး၊ ချိုးရေပဲလိုလို၊ သောက်ရေပဲလိုလို ဟောဟိုတောင်ပေါ်ကို သွားစပ်ကြရတာ”

ရွာလူကြီးညွှန်ပြလိုက်သောနေရာက ရွာနှင့် ဟော အလှမ်းမဝေး။ ရေခဲပဲနေကြသောလူတစ်ချို့ကိုလည်း မြင်နေရ၏။ သို့သော် လူအများရှေ့၌ ရေချိုးရမည်ကိုတော့ စိတ်ပျက်နေမိသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့်တော့ ကျင့်သားရလာမှာပါဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပြန်ပြီးစစ်သိမှတ်လိုက်ရသည်။ ရေချိုးပြီးပါက အဆင်သင့်ဝတ်ဖို့အတွက် အိတ်အတွင်းမှ အဝတ်အစားတစ်စုံထုတ်နေသည့် အခိုက် -

“ရောက်ခါစမို့ပါဆရာလေးရယ်၊ အိမ်မှာပဲ ရေချိုးလို့ရအောင် နောက်တော့ ကျုပ်စီစဉ်ပေးပါမယ်”

ရွာလူကြီး၏စကားကို နားထောင်နေစဉ် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးရောက်လာသည်။ သူ၏လက်ထဲတွင် အထုပ်တစ်ထုပ်ကိုကိုင်ထား၏။ ထို့နောက် ရွာလူကြီးနှင့် စကားတစ်ချို့ပြောကြပြီး ငှက်ပျောဖက်နှင့်ထုပ်ထားသည့်အထုပ်ကို ကွပ်ပျစ်ပေါ်၌ထားခဲ့လေ၏။ တောင်ကုန်းပေါ်၌ လူရှင်းသွားပြီမို့ ကျွန်တော်လည်း ခပ်သုတ်သုတ် ခပ်မြန်မြန် ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

အခန်း(၄)

“ဆရာလေး...မနက်ဖြန်ကျရင် ကျုပ်တို့နဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းကိုလိုက်ခဲ့ပါလား၊ ရွာထဲကလူတွေက ဆရာလေးကိုခေါ်လာခဲ့ဖို့ ကျုပ်ကို ခဏခဏ မှာနေတာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော်လိုက်ဖြစ်အောင် လိုက်ခဲ့ပါမယ်၊ ကျွန်တော်လဲ ဒီရွာသားဖြစ်နေပြီဆိုတော့ ဒီရွာရဲ့ ဓလေ့ထုံးတမ်းကို လေးစားလိုက်နာရမှာပေါ့”

မနက်ဖြန်က ဥပုသ်နေ့မို့ ကျောင်းလည်း ပိတ်ပေးလိုက်ရသည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်ဆိုသော်လည်း မြို့ပေါ်ရှိကျောင်းများနှင့်တော့ တူညီမှုမရှိ။ ရွာကိုရောက်လာစဉ်က ဒီကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရွာသူရွာသားများ၏ တောင်းဆိုမှုကို လက်မခံချင်ခဲ့။ တကယ်တော့ ပါဟွင်းကာလဟောကံသာ အဖိတ်ဥပုသ် ပိတ်တတ်ကြသည်ပင်။ တဖြည်းဖြည်းအနေကြာလာတော့မှ ဤရွာသူရွာသားများ၏ ဥပုသ်နေ့အကြောင်းကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသိလိုက်ရတော့သည်။

ဥပုသ်နေ့အတွက် တာဝန်ကျသည့်အိမ်မှာ လူစုလူဝေးဖြင့်ချက်ကြပြတ်ကြရင်း စည်စည်ကားကားရှိနေကြသည်။ ထူးခြားသည်မှာ ဥပုသ်နေ့တွင် မည်သူမျှအလုပ်မသွားကြ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို မလိုက်ဖြစ်သူများကလည်း မိမိအိမ်၌ပင် အေးအေးဆေးဆေးနေကြလေ၏။

“စားဗျာ ဆရာလေး၊ ကျုပ်တို့ဆီက ဟင်းကောင်းကတော့ ဒီဝက်သားဟင်းပဲလေ၊ ဥပုသ်နေ့တိုင်း ဒီဟင်းချည်းပဲဆိုတော့လဲ ရိုးအိသွားပြီလား မသိပါဘူး ဆရာလေးရယ်”

“မရိုးပါဘူး ဦးလေးရယ်၊ တစ်ပတ်မှတစ်ခါဆိုတော့ ရိုးချိန်တောင်မရလိုက်ပါဘူး”

ရွာလူကြီး၏ ပြောစကားကို ကျွန်တော်က ရွတ်နောက်နောက်ပြန်လုပ်လိုက်သည်မို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရယ်မိလိုက်သည်။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ရွာလူကြီးပါရယ်နေသည်ကိုမြင်၍ အားလုံးကလည်း လိုက်ရယ်ကြလေသည်။ ထို့နောက် သီလယူကြပြီး အိမ်မှယူဆောင်လာကြသည့် ဂေါ်ရခါး

ဟင်းနှင့် ထွေလီကာလီဟင်းလျာများကိုပါ စား လိုက်ရသည်။

ဤဒေသသို့ရောက်တော့မှ ကျွန်တော်၏ အနေအထား အတော်များများကိုလည်း ပြောင်းလဲ နိုင်ခဲ့သည်။ အိမ်မှာဆိုလျှင် တစ်နေ့ ထမင်းသုံးနပ် စားခဲ့သည်မှန်သော်လည်း ယခုအချိန်တွင်တော့ ထမင်းဆိုတာကို လျစ်လျူရှုထားလိုက်ရသည်။ ကောက်ညှင်းပေါင်းကိုသာ ထမင်းအဖြစ် စားသုံး နေရ၏။

ရွာသူရွာသားများက မနက်ဆိုလျှင် ယာယီ ထွက်ကြသည်။ ကောက်ညှင်းပေါင်းကို ငှက်ပျော ဖက်နှင့်ထုပ်ကာ တစ်နေ့ကုန်စာအဖြစ် ယူသွားကြ ၏။ သောက်ရေးအတွက်ကား တူးသီးခြောက်ထဲကို ဧရထည့်ပြီးယူသွားကြသည်။ ကျပ်ခိုးတင်ထားသည့် တူးသီးခြောက်မို့ သောက်ရသည့်အခါ ဓမ္မးသည်ဟု သူတို့ကပြောတတ်ကြသည်။ တောင်ယာစိုက်ခင်း များကို နွားမပါ၊ စက်မပါနှင့် လုပ်ကိုင်နေကြရသည်။ တောင်ကုန်းတောင်တန်းထူထပ်မှုနှင့်အတူ စိုက်ပျိုး ရေရှားပါးသည်မို့ သီးနှံများလည်းမဖြစ်ထွန်း။ ထို့ကြောင့် စီးပွားရေးမကောင်းကြ။ ပင်ပန်းဆင်းရဲ ကြီးစွာဖြင့် လုပ်ကိုင်စားသောက်နေကြရသည်။ သို့တိုင် ကျွန်တော်၏ သွားရေးလာရေးအတွက်တော့ ရွာသူရွာသားများစုပေါင်းပြီး ဆိုင်ကယ်လေးတစ်စီး ဝယ်ပေးခဲ့သည်။

ကျောင်း၏ အရေးကိစ္စများနှင့်ကြုံလာလျှင် ကျောင်းသားမိဘများကို အစည်းအဝေးခေါ်ရလေ့ ရှိသည်။ ခေါ်သည့်အကြိမ်တိုင်း လာရောက်ကြသူ များက ယောက်ျားသားများပင်။ ထိုရွာရှိအမျိုးသမီး များက မြန်မာစကားကိုမပြောတတ်သလို နားလည်း မလည်ကြ။ အလုပ်ကိစ္စများဖြင့် ကွမ်းလုံမြို့သို့ အသွားအလာရှိကြသည့် ယောက်ျားသားများက မတောက်တခေါက်သာပြောတတ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

အခန်း(၅)

“ကဲ ... အတန်းနားချိန် သားတို့သမီးတို့နဲ့ အတူရေသွားခပ်ကြမယ်”

ထုံးစံအတိုင်း ကျောင်းရှိသောက်ရေးအိုးများ ကို ရေဖြည့်ရမည်ပင်။ တစ်ကျောင်းလုံး၌ အယောက် နှစ်ဆယ်ခန့်သာရှိသော ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူ လေးများက ကျွန်တော်တို့ဒေသရှိ ကလေးများနှင့် မတူ၊ အစစအရာရာဖွံ့ဖြိုးမှုအားနည်းနေကြသေး ၏။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းသန့်ရှင်းရေးမှအစ ကျောင်း ပေယျာလစွာများကိုပါ သူတို့လေးများနှင့်အတူ ကူညီ လုပ်ဆောင်ပေးရတော့သည်။

ရေခပ်မည် နေရာသို့ရောက်လာကြရင်း စကားစမြည် ပြောနေပြန်ကြသည်။

“ကဲ...သားတို့သမီးတို့တာဝန်မှာ ရည်ရွယ်ချက် ထားရမယ်လို့ ဆရာပြောခဲ့တယ်နော်၊ အဲဒီတော့ မောင်ဆက်နောင်...သားရဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကို ဆရာ ပြောပါအုံး”

“ကျွန်တော့်ရည်ရွယ်ချက်က ဆရာလေးပြန် တဲ့အခါ ဆရာလေးတို့ဆီကို ကျွန်တော်တို့လိုက်ခဲ့ ချင်တယ်၊ နောက်ပြီး ဆရာလေးနဲ့လဲ အတူတူနေ ချင်တယ်”

ကျောင်းသားလေးမောင်ဆက်နောင်၏ စကားကို ကျွန်တော်သဘောကျမိသည်။ ကလေး အရွယ်မို့ အဖြူထည်စိတ်ဖြင့် သူ့ရင်ထဲမှာရှိသည် များကို ပွင့်လင်းစွာထုတ်ဖော်ပြနေ၏။ ခွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ချိန် ကျွန်တော်က ကိုယ့်ဒေသကို ပြန်သွားခြင်းမှာ သူတို့လေးတွေ၏စိတ်ထဲတွင် ခံစားချက်တွေရှိနေပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်နှင့် ခွဲနေကြရသည်ကိုလည်း မနှစ်သက်ကြ၍ ထင်ပါ သည်။

ထိုစဉ် ရွာသားတချို့ ရေခပ်ဖို့ရောက်လာ ကြသည်။ ရေဘူးအစုံအလင်ထည့်ထားသည့်ခြင်း

တောင်းကြီးတစ်လုံးကို ခေါင်းမှာလွယ်ထားကြ၏။ ရေဘူးဟုဆိုရာ၌ တချို့ဘူးများမှာ အချို့ရည်ဘူး၊ ရေသန့်ဘူးနှင့် ပုလင်းများလည်း ပါလာသေး၏။ အိမ်အတွက်လိုအပ်သောရေကို ရှိသမျှဘူးသေးလေးများထဲသို့ ထည့်ယူနေကြသည်။ ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော်စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။ ရေကိုတကူးတက လာခပ်ကြရသည့်အတွက် တစ်ခေါက်ဆိုတစ်ခေါက် အကျိုးရှိရှိဖြစ်စေချင်သည်။ 'အရေအတွက်များဖို့မလို၊ အရည်အချင်းရှိဖို့လိုသည်' ဆိုသော စကားကို အမှတ်ရမိသည်။ အခုတော့ ခြင်းတောင်းထဲ၌ အရေအတွက်တွေသာများနေ၏။ ဤနေရာ ဤဖြစ်ရပ်နှင့်သင့်လျော်သော ရေဘူးဟူ၍မပါ။ အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ပြုမူနေကြသနည်း။ ကျွန်တော် စဉ်းစားလိုရသောအဖြေမှာ တစ်ချက်မက။ တစ်ချက်မှာ ပညာရေးမထွန်းကားမှုနှင့်အတူ တွေးခေါ်မှုများအားနည်းနေခြင်း၊ နောက်တစ်ချက်မှာ ရေထည့်ရန်အတွက် ကြီးမားအဆင်ပြေသော ရေဘူးကိုဝယ်ယူရန် ငွေကြေးအဆင်မပြေခြင်း တို့ဖြစ်သည်။ နှစ်ချက်စလုံးမှာ ပညာရေးနှင့် ပတ်သက်ဆက်နွယ်နေသည်ပင်။ ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်ပြီးနောက် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို နိုင်နိုင်မာမာချနိုင်ခဲ့သည်။

မိတကွမတကွဖြင့် ရုပ်ဝေးဒေသမှာ နိုင်ငံတော်ကပေးအပ်သည့်တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နေရသည်မှာ အဆင်မပြေမှုများက မြောက်မြားစွာပင်ရှိနေသည်။ သို့သော် ယူတတ်လျှင် ရသည်ဆိုသလို ကျွန်တော့်အတွက် ရအောင်ယူရမည်။ သင်ကြားရေးတွင် ယခင်ကထက်ပိုမိုကြိုးစားသည်။ ရပ်မှုရွာမှုကိစ္စများမှာလည်း ရွာလူကြီးနှင့်အတူ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ပေးသည်။ ကျွန်တော်၏ လစာ

ငွေထဲမှတချို့ကိုလည်း စုဆောင်းထားဖြစ်သည်။

အခန်း(၆)

ထိုရွာကလေးနှင့်ခွဲခွာရတော့မည်မို့ ဝမ်းနည်းမိပါသည်။ ရွာနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်လုပ်ဆောင်ပေးခဲ့သည်များကိုပြန်တွေးပြီး ကျေနပ်ပီတိဖြစ်ရသည်။ ခွဲခွာရတော့မည်မို့ နှုတ်ဆက်ပွဲလေးကျင်းပခဲ့စဉ်က ရွာသူရွာသားများ၏စကားများကို ပြန်ကြားယောင်မိသည်။ ထိုသို့ပြောစကားများထဲတွင် မြန်မာစကားကိုမပြောတတ်သည့် အမျိုးသမီးများလည်း ပါပင်နေ၏။

“ဆရာလေး...ကျွန်မတို့ရွာက မပြောင်းဘဲ နေလိုမရဘူးလား၊ မပြောင်းပါနဲ့ ဆရာလေးရယ်”

“အခုဆို ဆရာလေးရဲ့ကျေးဇူးကြောင့် အစစအရာရာမှူးမိုးနီနေတဲ့ ကျုပ်တို့ရွာကလေးမှာ ဉာဏ်ပညာမီးရောင်တချို့ ထိန်လင်းနေပါပြီ ပညာဘဏ်ဆိုတဲ့ စာကြည့်တိုက်ကိုမြင်တိုင်း ကျုပ်တို့ ဆရာလေးကိုသတိရနေမိတော့မှာပါ”

“အခုဆို ဆရာလေးရဲ့ကျေးဇူးကြောင့် အစစအရာရာမှူးမိုးနီနေတဲ့ ကျုပ်တို့ရွာကလေးမှာ ဉာဏ်ပညာမီးရောင်တချို့ ထိန်လင်းနေပါပြီ ပညာဘဏ်ဆိုတဲ့ စာကြည့်တိုက်ကိုမြင်တိုင်း ကျုပ်တို့ ဆရာလေးကိုသတိရနေမိတော့မှာပါ။ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ ကျုပ်လဲ ဆရာလေးကိုမပြောင်းစေချင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာလေးက အစိုးရဝန်ထမ်းလေ၊ နောက်ပြီး ဆရာလေးက ဒီဒေသ ဒီရွာကလေးရဲ့ ဧည့်သည်ဆိုတော့လဲ . . .”

ဟုတ်ပါသည်။ ရွာလူကြီးပြောသလို ကျွန်တော်က ပန်ခေါရွာကလေးကို တာဝန်တွေနှင့် ရောက်လာခဲ့သော ဧည့်သည်တစ်ယောက်ပင်။ ဧည့်သည်ဆိုသည်က အချိန်တန်လျှင် အိမ်ပြန်ရ

ငွေထာရီ ၂၀၁၅

ခြင်းက ဓမ္မတာဖြစ်သည်။ သို့တိုင် ကျွန်တော်နေထိုင် ခဲ့သည့် ပန်ခေါဆိုသောရွာကလေးမှာ ကျွန်တော် ၏အငွေအသက်များက ကာလကြာရှည်အထိ တည်တံ့နေလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်နေမိပါသည်။

အခန်း(၇)

“ကားလက်မှတ်ဖြတ်ချင်လို့ပါခင်ဗျ”

“ဘယ်ကိုလိုက်မှာလဲ”

“မကျွေးပါခင်ဗျ”

လားရှိုးမြို့၏ အဖဝေးပြေးကားဂိတ်အတွင်း လှသံ၊ ကားသံများဖြင့် ဆူညံနေ၏။ ကားလက်မှတ် ဖြတ်ပြီးနောက် ကားထွက်မည့်အချိန်မှာ အနည်းငယ် လိုသေးသဖြင့် ထိုင်စောင့်နေရသည်။ ထိုစဉ် ကား ဂိတ်သို့ ကားတစ်စီးထိုးဆိုက်လာသည်။ အဖြူအစိမ်း ဝတ်စုံဝတ်ထားသည့် ဆရာမလေးတစ်ဦးနှင့်အတူ အသက်ကြီးကြီး ဦးလေးကြီးတစ်ယောက်ပါ အတူ ဆင်းလာသည်ကို သတိထားမိလိုက်သည်။ အဖြူ အစိမ်းကို သူ ဘာကြောင့်ဝတ်ထားသည်ကို ကျွန်တော်သိနေပါသည်။ တစ်ချိန်က ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ထိုသို့ဝတ်လာခဲ့သည်ပင်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် မိမိတာဝန်ကျသည့်ရွာမှလူများလာကြို လျှင် အလွယ်တကူတွေ့နိုင်စေရန်နှင့် အဖြူအစိမ်း ဝတ်စုံ၏ကျက်သရေကိုလည်း ဖော်ကျူးပြသလိုက် ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ကားပေါ်ကဆင်းသည်နှင့် ဆရာမလေးက တစ်စုံတစ်ခုခုဆို၏။ ဦးလေးကြီးက အားပေးစကား ပြောနေသည့်အသံကိုလည်း ကြားနေရသည်။

“သမီးရယ် ဘာစိုးရိမ်စရာရှိလို့လဲ၊ ဒီဒေသ က လူတွေက သဘောကောင်းတယ်လို့ အဖေစုံစမ်း ရင်း သိခဲ့တာပဲလေ၊ အဆင်ပြေမှာပါသမီးရယ်၊ နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်လောက်ပဲ အောင့်အည်းသည်ခံနေရ မှာပါ၊ နောက်ကျရင် ကိုယ့်ဒေသကို ပြန်ပြောင်းခဲ့ ပေါ့”

“ဟာ ... အဖေကလဲ သမီးက မိန်းကလေး လေ၊ တစ်ခုခုဆို စိတ်အားငယ်တတ်တာပေါ့”

သားအဖနှစ်ယောက်၏ ပြောစကားများကို နားထောင်ရင်း အတွေးတချို့ကဝင်ရောက်လာခဲ့ သည်။

ဆရာမလေးနှင့် ကျွန်တော် ဤဒေသကို ရောက်လာခဲ့ရင်းက တူပါသည်။ ကျွန်တော်ရောက် လာခဲ့စဉ်ကလည်း အဖော်အဖြစ် အစ်ကိုကလိုက်ပို့ ပေးခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ဆရာမလေးလိုတော့ ကျွန်တော် မျက်ရည်မကျဖူးခဲ့။ နိုင်ငံသောယုံကြည် ချက်တစ်ခုဖြင့် ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဆရာမလေးငိုနေသည်ကိုတွေ့ရသောအခါ ကျွန်တော်လည်း ငိုချင်လာမိသည်။ ယောင်ယမ်း ပြီး မျက်နှာပေါ်စမ်းမိတော့ -

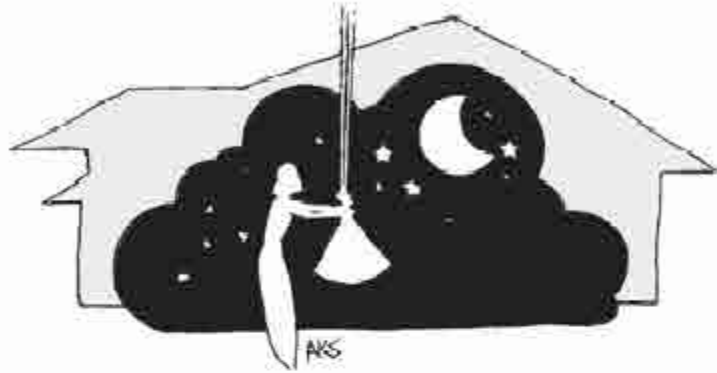
အို ... ကျွန်တော့်မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်စ တွေနှင့်ပါလား။ လောကမှာ လူတို့သည် စိတ်ခံစား မှုကိုလိုက်၍ မျက်ရည်ကျလေ့ရှိသည်။ မျက်ရည် ကျသူတိုင်း ခံစားမှုတစ်ခုခုကြောင့်ကျရသည် ချည်းဖြစ်ပါသည်။

ထိုနေ့က အဝေးပြေးကားဂိတ်ဝင်းအတွင်း လူနှစ်ယောက် ငိုကြွေးမျက်ရည်ကျခဲ့ပါသည်။

သို့သော် ထိုမျက်ရည်နှစ်စက်တို့မှာ တန်ဖိုး ချင်းမတူညီပါ။

ချစ်ခင်သောရွာကလေးနှင့် ချစ်စရာတပည့် လေးများကို ခွဲခွာရတော့မည်မို့ ကျလာသည့် မျက်ရည်များအတွက် ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိပ်ပြာသန့်သန့်နှင့် အမြဲဂုဏ်ယူနေမည်ဖြစ်ပါ သည်။ ။

လင်းဇွေးအိမ်

**အမေညချမ်း ပုခက်ဒန်းနှင့်
ဦးမြင့်(ကျွန်းလှ)**

ခူဝံကြယ် လည်ညောင်းလို့
သွယ်ပျောင်း စိန်တစ်ဆင်
ခေါင်းထိပ်မှာတင်။
ဝတ်ဖျားဆီက
တိမ်ရထား ပို့ဆောင်နှင်
ပျို့မောင်ရှင် ဆိုင်းပြင်ထမ်း။
မြောက်ရွာလည်
ယောကြာကြယ် မြင့်မိုရ်စွန်းက
တိမ်ကွန်းဆီ ငွေရောင်ပျို့
ပို့စတော့မယ်မှန်း။
ကြယ်ကဗျာ သီရွတ်လို့
တတွတ်တွတ် အမွမ်းတင်။
လစန္ဒာ မချီပြီးနဲ့
ပုန်းဝှက်ခို ငိုချင်ကဲ
တိမ်ထဲကိုဝင်။
တိမ်ထွေးတော့ လချေးတင်
ညရေးမင် ညိုရောင်ပုံး။

သမီးမျက်နှာ
သားမျက်နှာ မချိုလွင်ဘူး
မငိုစင် တိမ်ပခြုပ်က
ပုပ်ကို မြူချိုနေလို့
ချောလှည့်ပါအုံး။

ခုနစ်စဉ် သွယ်တန်းလို့
ကြယ်ဒန်း ပုခက်ဆင်။
ကြယ်စွားကို ဇယ်ပုံ
ကြယ်မှုန်ကို စုံမ
ပုံပြကာ အမေနူးလေတော့
သားရွှေစင် မေခင်ဖူး
မြူးလိမ့်မယ်ထင်။
ကြားနေကျပေမို့
နားလေမျှ မဝင်
သားရွှေစင် အာတွေသန်း
သမီးမေခင် လျှာပွေရမ်း။
ခြယ်သ မကုန်
ငယ်ကပုံ ပြမငြီးနိုင်ခဲ့
ကြယ်လစုံ ညခရီးကိုတဲ့
နီးအောင်ပင် အမေလှမ်းလို့ရယ်
လှမ်းလေအောင် အမေသိပ်
မွေ့အိပ်ထုံမွမ်း။ ။

ပန်းဖြူသော် (ကမ်းလက်)

ဝတ်ကျော်မှိုင်းထဲကောင်းကန်ပြီ

(၁)

နာမည်ကြီးပုဂ္ဂလိကဆေးရုံရုံ၊ အရိုးအကြော ဆိုင်ရာ ရောဂါဝေဒနာတွေကို စမ်းသပ်ကုသပေးတဲ့ ကုသခန်းရှေ့ကထိုင်ခုံပေါ်မှာထိုင်နေရင်း ညောင်း လာသလိုရှိတာနဲ့ သူ ဟိုဘက်ဒီဘက် လမ်းထ လျှောက်မိတယ်။ လျှောက်နေရင်းက ကုသခန်းရဲ့ အဝကနေ အလှည့်ကျလူနာနာမည်ကို အော်ခေါ် ပေးမဲ့ သူနာပြုအကူဆရာမလေးရဲ့အသံကိုလည်း နားစွင့်ရသေးတယ်။ မလှမ်းမကမ်းလောက်မှာရှိနေ မယ့် ဝေဒနာသည်အဖေကိုလှမ်းကြည့်တော့ အဖေ က ဝိုးချပေါ်မှာခေါင်းမိုထိုင်နေရင်းက မျက်လုံးကို မိုတ်ထားပြီး မလှုပ်မရှားငြိမ်သက်လို့။ တခြား အဖေတို့အရွယ်ဝေဒနာသည် လူကြီးသူမတွေကို ငဲ့ကြည့်မိတော့လည်း စိတ်ချမ်းသာစရာမရှိ။ လည်ပင်းမှာ၊ စါးမှာ၊ လက်ဖျံမှာ၊ ခြေဖနောင့် မှာနဲ့၊ တခြားအရိုးအကြောတို့နေရာ၊ ဒဏ်ဖြစ်တဲ့ နေရာတွေမှာ ကြပ်ထုပ်စည်းသူက စည်းထား၊ ကျောက်ပတ်တီးကိုင်ထားရသူက ကိုင်ထားနဲ့။ အရိုး၊ အကြောတို့က မေးသမျှဝေဒနာတွေကို နာကျင်ခံစားနေကြရတာတယ်။ ဒီလိုပုံစံအနေ အထားအမျိုးမျိုးနဲ့ ဝေဒနာသည်တွေအများ ကြီးကိုမြင်မိတော့ ပုဂ္ဂလိကအကူးကုဆေးရုံဖြစ်ပြီး ကုသခန်းရှေ့မှာ ဒီလောက်လူနာတွေများပြားအုံ့ခဲ နေတာတောင် လူနာတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ကို

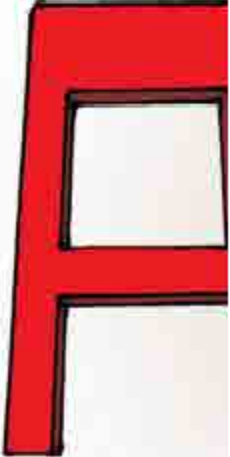
နာမည်ခေါ်ပေးဖို့၊ ကုသပေးဖို့ကိုများ ကြာညောင်း လှချေရုံလို့တွေးပြီး သူ ဒေါသဖြစ်မိလိုက်ချင်သေး တယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ မြန်စေချင်လို့ ပိုက်ဆံ အကုန်ခံပြီး ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံကိုလာပြုကာမှ ပိုကြာ တတ်နေလိုက်ရန်ကော။

“ဟူး...”

သူ စိတ်မရှည်နိုင်စွာနဲ့ သက်ပြင်းတစ်ခုကို ကျိတ်ချရင်း လက်ကနာရီကိုငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ အချိန်က ညနေငါးနာရီတောင်ကျော်နေပြီ။ သူ ဒီဆေးရုံကိုရောက်နေတာ တစ်နာရီကျော်လောက် တောင်ရှိသွားပြီပဲ။

“ဒီနေ့ နေ့လယ်ကပဲ အဖေ ထိုင်ရာကနေ ပြန်မထနိုင်တော့လို့တဲ့၊ အဲဒါ သူပြနေကျဆရာဝန် က (.....)အထူးကုဆေးရုံရဲ့ အရိုးအကြောကု ဆရာဝန်နဲ့သွားပြပါဆိုလို့ သွားရမယ်၊ နင်တို့တွေ (.....)ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံကိုလိုက်လာစွဲ ကြ”

ဆိုပြီး ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြား ထားတဲ့ ကျန်မောင်နှမတွေလည်းရောက် မလာကြသေး။ တကယ်ဆို အဖေတစ် ယောက်လုံး ဆေးရုံပြုနေရပြီဆိုကတည်းက သားသမီးတွေဖြစ်တဲ့သူတို့တွေက အူယား၊ ဖားယား၊ အသည်းအသန်နဲ့ ရှိသမျှကိစ္စ အကုန်တေးချိတ်ခဲ့ပြီး စိုးရိမ်တကြီးအပြေး

အသစ်
ငွေတာရီ

အဖေက လက်ကြားမှာ
ဖက်ကြမ်းဆေးလိပ်လေးညှပ်လို့
မီးခိုးတဖွားဖွားမူတ်ပြီး
စိတ်ကူးယဉ်ကောင်းနေတဲ့
အချိန်မှာ အမေ့ခမျာ
ဟောင်းလောင်းဖြစ်နေတဲ့
ဆန်ခိုးအတွက်
တွေ့တော့ပူပင်နေခဲ့ရတယ်။

နော်ရီ
၂၀၂၀

ငွေထာရီ ၂၀၁၅

လိုက်လာကြသင့်တာ။ အခုတော့ -

“အဖေကိုသာအရင်ခေါ်သွားနှင့်ဟာ၊ ငါတို့ နောက်ကလိုက်လာခဲ့မယ်။ ဒီမှာ အရေးကြီးကိစ္စလေး တွေ မပြတ်သေးလို့” ဆိုပြီး အေးရာအေးကြောင်း သဘောထား၊ မပူမပင်နေနိုင်တတ်ကြတယ်။ မသိရင် အဖေကပဲ သူတို့ရဲ့ ကိစ္စဝိစ္စတွေလောက် အရေးမကြီး။ အရာမရောက်နေသလိုလို။

အင်းလေ... ဒါကလည်း တကယ်တမ်း တွေးကြည့်မယ်ဆိုရင် အဖေကိုယ်တိုင်က မိသားစု အတွက်ဆိုရင် အမေပြေးအလွှား၊ သက်စွန့်ဆံဖျား ကြိုးစားခဲ့ဖူးတာ။ အရေးပါအရာရောက်တဲ့ စွမ်း ဆောင်ပေးမှုမျိုး လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့ဖူးတာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိခဲ့ဘဲကိုး။ မိသားစုပုံပတ်သက်တဲ့ကိစ္စဆိုရင် အဖေက ကျန်းမာရေး၊ စီးပွားရေးကအစ ပညာရေး ကိစ္စတွေအထိ အမြဲခေါင်းရှောင်နေတတ်ခဲ့တာချည်း ဆိုတော့လည်း ဒီလိုအခြေအနေတွေအထိရောက် အောင် အများနဲ့မတူ သိမ်ငယ်စွာရုန်းကန်ခဲ့ကြရတဲ့ သူတို့မောင်နှမတွေရဲ့စိတ်မှာ အဖေနဲ့ပတ်သက်ရင် အထင်သေးမိတာ၊ နာကြည့်မိတာတွေကလွဲလို့ မြတ်နိုးလေးစားစိတ်ထားတာ၊ စိုးရိမ်ပူပန်စိတ် ထားတာတွေဆိုတာ ရှိမနေခဲ့တော့ဘူးပေါ့။

တကယ်တမ်း တွေးကြည့်၊ တွက်ကြည့်ရင် သူတို့မောင်နှမတွေငယ်ငယ်ကတည်းက ဝမ်းမဟာ အောင် စားရသောက်ရဖို့၊ လူတမ်းစေဝတ်ရနေရ ဖို့၊ အခုလို ဥစ္စာစီးပွားရှာနိုင်အောင် တူတူတန်တန် ပညာတွေတတ်ရဖို့ဆိုတာ အမေကပဲ အမြဲဦးစီး ဦးဆောင်ပြု ရှာခဲ့ဖွေခဲ့ လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့ရတာ။ အဖေ က လက်ကြားမှာဖက်ကြမ်းဆေးလိပ်လေးညှပ်လို့ မီးခိုးတဖွားဖွားမှုတ်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်ကောင်းနေတဲ့ အချိန်မှာ အမေ့စမျာ ဟောင်းလောင်းဖြစ်နေတဲ့ ဆန်အိုးအတွက် တွေးတာပူပင်နေခဲ့ရတယ်။ ဒီလိုပဲ တစ်နှစ်တစ်တန်းကြီးလာတဲ့ သူတို့မောင်နှမတွေရဲ့

ပညာရေးအတွက် အမေ့စမျာ မိန်းမသားတန်မဲ့ ပူပူ ပင်ပင်နဲ့ ရေထမ်းပိုး ပခုံးပေါ်တင်လို့ နေပူမိုးရွာ မရှောင် ရုန်းကန်ရှာဖွေပေးနေချိန်မှာလည်း အဖေက တော့ ပင်ပင်ပန်းပန်း ဘာအလုပ်မှလုပ်ခဲ့တာမရှိဘဲ နဲ့ကို ခါးနာတယ်၊ ခူးနာတယ် အကြောင်းပြုပြီး အိပ်ရာနဲ့ကြမ်းပြင်ဆီက ခွာခဲ့တယ်မရှိ။

“ရှင်ကတော့ အေးရာအေးကြောင်း ဆေးလိပ် လေး မီးညှိစွာလို့ သားရေးသမီးရေး၊ မိသားစုအရေး ပူစရာနတ္ထိ၊ ကျုပ်မှာတော့ ပူရလွန်းလို့ ခေါင်းမွေး ဟောင်မရှိတော့ဘူး၊ ကလေးဟော့အတွက် ရှာစမ်း ဖွေစမ်းပါအုံးတော်”

ဒါပေမဲ့အဖေက ဒီလိုညည်းလွန်းမကညည်း၊ မြောလွန်းမကမြောပြီး စားပူနားဆာလုပ်ရင်တော့ အဖေက သူလုပ်နေကျထုံးစံတွေအတိုင်း သက်ပြင်း ကိုချ၊ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလို့ အဖေနဲ့ သူတို့မောင်နှမ တွေကို ငှာခနဲလှည့်ကြည့်ပြီး မပြောမဆိုထွက်သွား ပစ်လိုက်တာ မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်လို့ သူတို့မောင်နှမတွေ အိပ်ရာဝင်တဲ့ ညသန်းခေါင်သန်းလွဲရောက်မှပဲ အိမ်ပေါ်ပြန်ရောက်လာတော့တယ်။ ပြီးရင်တော့ မိသားစုအတွက် ပြည့်စုံဖြစ်မြောက်အောင် ဘာ တစ်ခုမှအရာထင်ထင် လုပ်ပေးခဲ့တာမရှိဘဲနဲ့-

“ဟေ့... မင်းက ငါ့ကို အလုပ်လက်ကြော တင်းအောင်မလုပ်ဘူး၊ ပျင်းတယ်လေး ဖျင်းတယ် လေးနဲ့၊ ငါ့ကို သားသမီးတွေစိတ်ကွက်အောင်၊ အရှိအသေတန်အောင် အပိုတွေမပြောနဲ့ကွ၊ ဒီမှာ မင်းသိအောင် တစ်ခုပြောလိုက်မယ်၊ ကြက်မတွန် လို့ မိုးလင်းတယ်ဆိုတာမရှိဘူး၊ ကြက်မတွန်မှပဲ မိုးလင်းတာကွ၊ အေး... တွန်ရင် တွန်တဲ့ ကြက်မ ဟင်းအိုးထဲရောက်တာပဲ ... မှတ်ထား၊ ဆပ်ပြာ မကောင်းဘဲ ဘယ်ခေါင်းပေါင်းမှ ဖြူမလာဘူးကွ”

ဆိုတဲ့စကားမျိုး အဖေ့ကို အမြဲတွင်တွင်ပြော တတ်တယ်။ အဖေ ဒီလိုပြောတဲ့အချိန်တိုင်း အဖေ

နောက်ကွယ်မှာ သူတို့မောင်နှမတွေ အထင်သေးစိတ် အပြည့်နဲ့ မျက်နှာကိုမဲ့၊ နှာခေါင်းကိုရုံ့ခွဲမိကြတာ အမြဲပဲ။ ဘာလို့ဆို သူတို့မောင်နှမတွေမှာ ဝတ်ရေး စားရေးနဲ့ပတ်သက်လို့ အမေ့ကြောင့် ဘယ်တော့မှ မျက်နှာမငယ်ခဲ့ရဖူးပေမဲ့ ပညာရေးမှာတော့ ဘာမှ ဖြစ်မြောက်အောင်မပိုပိုးပေးနိုင်ခဲ့တဲ့ အမေ့ကြောင့် အမြဲမျက်နှာငယ်ခဲ့ရ၊ အရှက်ရခဲ့ကြဖူးတာချည်းပဲ လေ။ မှတ်မိနေပါသေးတယ်။ သူတို့မောင်နှမတွေ ရှစ်တန်း၊ ကိုးတန်း၊ ဆယ်တန်းဆိုပြီး ကျောင်းဟာက နေရတဲ့အချိန်ကာလဟုန်းက အမေ့မှာ သားသမီး တွေရဲ့ပညာရေး ပိုပြီးထွန်းပေါက်စေချင်လို့ ကျူရှင် ထားနိုင်ဖို့အရေး အဖေ့ကိုတိုင်ပင်ခဲ့ပါတယ်။ အဖေ က သူတို့မောင်နှမတွေအတွက် ရှာဖွေလုပ်ကိုင် ပေးခဲ့တာ ကျူရှင်လခအသပြာငွေကြေးမဟုတ်ခဲ့ဘဲ လာခဲ့ဆိုပြီး သူတို့မောင်နှမတွေရဲ့ လက်ကိုဆွဲလို့ အများက အခကြေးငွေပေးပြီးတက်ကြတဲ့ကျူရှင်မှာ အခမဲ့ အလကားကြေးနဲ့ မျက်နှာအငယ်ခံပြီးတက်ရဖို့ ပိုပေးခဲ့တာ။

ပြောရမယ်ဆို အဖေနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူတို့မှာ ကောင်းကောင်းကြီး တွေးစရာ၊ အမှတ်ရစရာရယ်လို့ လည်း ဘာတစ်ခုမှမရှိခဲ့ပါဘူး။ မြင်သမျှသာ ပြောရ မယ်ဆိုရင်တော့ အပြစ်တင်ချင်စရာ၊ စိတ်ပျက်စိစရာ နဲ့ မျက်မှန်းကျိုးမိစရာတွေကပဲ များမယ်ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုပျင်းလွန်းပျင်းလွန်းတဲ့အဖေ့ကို သူတို့ မောင်နှမတွေကသာ စိတ်ပျက် နှာခေါင်းရုံ့နေခဲ့ကြ တာ။ အမေကတော့ အသက်ဆုံးတဲ့အထိ သည်းခံ ပေါင်းသင်းသွားရှာသေးတယ်။ ပြီးတော့ အဖေ အပေါ်အမြင်မကြည်ကြတဲ့ သူတို့မောင်နှမတွေကို လည်း -

“အဖေဟာ အဖေပါပဲဟယ်၊ လျှောက်ပြောပြီး ငရဲယူမနေကြပါနဲ့၊ နင်တို့ ဒီလို ပညာတတ်၊ ဘွဲ့ ရဖို့ဆိုတာ သူ့ကျေးဇူးတွေလဲပါရတာပါပဲ”

ဆိုပြီး အဖေအပေါ် အကောင်းမြင်တတ်ကြဖို့ ပြောပေးခဲ့ရှာသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကတော့ အမေ ဘယ်လိုပဲဖျောင်းဖျပြောပေးနေပါစေ၊ နောက်ခံ အင်အားကောင်းတဲ့မိဘတွေရဲ့ အရှိန်အဝါကြောင့် အဆင့်မြင့်မြင့်၊ ဂုဏ်ရှိရှိလုပ်ကိုင်ကြရတဲ့သူတွေ ကို မြင်ရတိုင်း ဟိုးအောက်ခြေကနေဘဝကိုစခဲ့ရတဲ့ သူတို့မောင်နှမတွေရဲ့ အခြေအနေတွေကို နာကျင် မိလို့ အဖေအပေါ်နာကြည်းလို့မဆုံးအောင် ဖြစ်ရ တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း အမေဆုံးတဲ့အချိန်တုန်း က သူတို့မောင်နှမတွေအားလုံး ဟူညီတဲ့စကား တစ်ခွန်းကို ပြောမိခဲ့ကြတာဖြစ်မယ်။

“အမေ့နေရာမှာ မိသားစုအတွက် ဘာ အထောက်အကူမှမရတဲ့ အဖေသာဖြစ်ခဲ့ရင် ဒီလောက်ခံစားနေရမှာမဟုတ်ဘူးဟာ၊ အခုတော့ ငါတို့တွေ အလုပ်အကိုင်အဆင်ပြေပြီး မိဘတွေကို တစ်လှည့်ပြန်ကြည့်နိုင်တဲ့အခြေအနေရောက်မှ အမေက ဒီလိုဖြစ်သွားခဲ့ရတယ်လို့”

ဒါပေမဲ့ အဖေကတော့ သူ့ကို သားသမီးတွေ ဘယ်လိုသဘောထားထား၊ ဘယ်လိုအမြင်နဲ့ကြည့် ကြည့် သူကတော့ သူတစ်ကိုယ်စာ မပင်မပန်းနဲ့ သက်သောင့်သက်သာနေရရင်ပြီးရော။ ကျန်တဲ့ မိသားစုတွေ မျက်နှာငယ်ငယ်နဲ့ လွှဲအောက်ကျိုး နေရရ ဒါဟာ သူနဲ့မဆိုင်ဘူးရယ်လို့ လျစ်လျူရှု နေနိုင်ရက်တဲ့လူစားမျိုးဆိုတဲ့ပုံနဲ့ တုံးလုံးလဲ့ကို မပျက်ခဲ့ဘူး။

ဒီတော့လည်း ဒီလိုအကြောင်းတရားတွေရှိ ခဲ့တဲ့အဖေအတွက် အနုလိုအချိန်မျိုးမှာ ဘယ်သား သမီးမှ အပြေးရောက်မလာချင်ခဲ့ကြတာ အပြစ်လို့ မဆိုသာလောက်ပါဘူးလေ။

“ဆရာဝန်က အဖေ့ကို ဘာတဲ့လဲ ကောင်းခံ၊ အမယ်လေး . . . မောလိုက်တာဟယ်၊ ငါ့မှာလဲ ကလေးနစ်ယောက်ကတစ်ဖက်၊ ဆိုင်အလုပ်က

ငွေထာရီ ၂၀၁၆

တစ်ဖက်နဲ့ မအားတဲ့ကြားက အချိန်လှပြေးလာရ တာဆိုတော့”

အတွေးထဲမျောနေရင်းက အနားနားကပ် မေးလိုက်တဲ့အသံကြားလို့ ဘေးဘီလှည့်ကြည့် လိုက်တော့ ချွေးစို့နေတဲ့မျက်နှာကို တစ်ရှူးနဲ့သုတ် ရင်း မောကြီးပန်းကြီးဟန်နဲ့မေးနေတဲ့ သူ့အစ်မ အကြီးဆုံး မမိ။ မမိရဲ့ အမောတကောဟန်ပန်နဲ့ အလောတကြီးမေးလိုက်တဲ့စကားတွေက အဖေ အတွက် ပူပန်မိတာထက် အလုပ်မအားတဲ့ကြားက အပြေးလာလိုက်ရလို့ စိတ်ရှုပ်နေတဲ့ပုံစံက အထင်း သား။

“အလှည့်ကျ တိုက်ယူထားတုန်းပါပဲဟာ၊ အခုထိတော့ နာမည်မခေါ်သေးဘူး၊ ဒီမှာလဲ လူနာတွေက နင်မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဆရာဝန်က တယ်လောကံတောင်နာမည်ကြီးလို့လဲတော့ မသိ ဘူး၊ ဟိုနှစ်ယောက်ကော လာနေပြီတဲ့လား”

“ဟင်... အငယ်မနဲ့အငယ်ကောင်က မရောက်သေးဘူးလား၊ သူတို့က ငါဆိုင်မပိတ်ခင် ကတည်းက အဖေဆီလိုက်သွားတော့မယ်ဆိုပြီး ဖုန်းလှမ်းဆက်တာပဲ၊ ကြည့်ရတာ အငယ်မက သူ့ဝါသနာအတိုင်း ဆေးရုံအနောက်လမ်းက ကုန်တိုက်မှာ အရင်ဝင်ဖွဲ့ပြီးမှ ဝင်လာခဲ့မယ်ထင် တယ်၊ အမယ်လေး... သူကလဲ ဖအေကမလုပ်နိုင် မရှားနိုင်တော့လို့ ဆေးရုံပါရောက်နေရပါတယ် ဆိုကာမှ”

အဖေကိုစိုးရိမ်နေတဲ့ပုံစံနဲ့ မလာသေးတဲ့ အငယ်မောင်နှမကို စိတ်ဆိုးပြနေတဲ့မိမိကြည့်ပြီး သူ့မျက်နှာလွဲလိုက်တယ်။ အဖေနဲ့ပတ်သက်ရင် လျစ်လျူရှုချင်ကြတဲ့ သူတို့အားလုံးရဲ့စိတ်က အတူတူချည်းပဲကိုမှ မမိကထူးပြီး ပူပင်ဟန်ပြနေ တာကိုး။ သူကတော့ အခုချိန်မှာ ခေါင်းထဲတွေး နေမိတာက တကယ်လို့များ အဖေက အရပ်ထဲ

ပြနေကျဆရာဝန် ပြောခဲ့သလို သူကိုယ်တိုင် ကိုယ်ထူကိုယ်ထလှုပ်ရှားနိုင်ဖို့အတွက် လန့်ချိပြီး ဒါမှမဟုတ် နှစ်နဲ့ချိပြီး ကြာသွားဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် သူတို့မောင်နှမတွေက အဖေကိစ္စကို ဘယ်လိုဆက် တာဝန်ယူကြမလဲဆိုတာ တွေးနေရတယ်။

သူ့စိတ်ထဲတွေးမိတဲ့အတိုင်း ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ အမေဆုံးပြီး လွန်ခဲ့တဲ့ငါးနှစ်လောက် ကတည်းက သူပဲ အဖေကိုတာဝန်ယူထားခဲ့ရ တာမို့ အဖေ အဖုလိုဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ ကျန်တဲ့ မောင်နှမတွေက အလိုက်ဟသိနဲ့ ဟာပန်ဆက်ယူ စေချင်တယ်။ အရင်ကတော့ သူ့မိန်းမက သူ့ဘက်၊ ကိုယ့်ဘက် နှစ်ဖက်မိဘတွေကို ကြည့်ရှုနိုင်ဖို့ အချိန်ပေးနိုင်တယ်ဆိုပေမဲ့ အခုချိန်မှာတော့ တိုးပွားလာတဲ့ရင်သွေးလေးတွေကြောင့် အချိန် မအားလပ်နိုင်တော့တာမို့ အဖေရဲ့ ဒီလိုအခြေ အနေကို လုပ်ပေးနိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ပြီးတော့ အဖေကိုယ်တိုင်ကလည်း အရင်အခြေအနေနဲ့တုန်း ကတောင် ခမည်းခမက်အချင်းချင်းက အိမ်ရဲ့ မိသားစုအလုပ်ကို တတ်အားသရွေ့ထမ်းဆောင် လုပ်ကိုင်နေကြတဲ့အချိန်မှာ အဖေက သူ့ဝသီ အတိုင်း ခါးနာတာကိုအကြောင်းပြလို့ ဘာဆိုဘာမှ လုပ်ကိုင်မပေးဖူးခဲ့လေတော့ အခုလို အခြေဖြစ်နေ ချိန်မှာလည်း ဘယ်သူကမှ အဖေဝေယျာဝစ္စကို လုပ်ပေးချင်မှာမဟုတ်ဘူးလေ။

“ဆရာဝန်က အဖေကို လန့်ချိပြီး အကြော သေသလို မလှုပ်နိုင်မရှားနိုင်ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ နေ့လယ်က နင်ဖုန်းဆက်ပြောတာ တကယ်လား ကောင်းဇဲ၊ နင်တို့တော့ ဒုက္ခပဲပေါ့၊ နဂိုကတည်းကမှ အဖေက အပျင်းထူပြီး ဘာဆိုဘာမှမလုပ်ချင်ရတဲ့ အထဲ အခုလိုဖြစ်ပြီဆိုတော့၊ ဒါပေမဲ့ နင်တို့ ကုသိုလ် ထူးပါတယ်ဟာ၊ မိဘကိုပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးရတာ ကုသိုလ်ရတာပေါ့၊ ငါကတော့ဟယ် လုပ်ပေးချင်

ပေမဲ့ အိမ်မှာက နင်သိတဲ့အတိုင်း ကိုယ်ခွဲမရှိတော့ မလွယ်ဘူး၊ နင့်မှာက ယောက္ခမတွေ၊ ခယ်မ၊ မရိုး တွေရှိတော့ အဆင်ပြေတာပေါ့၊ နင့်မိန်းမဘက်က အမျိုးတွေကို တင်ကျွေးထားရတာ ဒီလိုနေရာကျ အသုံးတည့်သားဟဲ့”

မမိက သူ့ခေါင်းထဲကအတွေးတွေကို သိထားနေတဲ့အလား အခုကတည်းက အဖေ့ကို ဘော်လီဘောပုတ်သလို ကြိုပုတ်နေတယ်။ အကြီး ဆုံးသမီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ အဖေ့ ကို ဟာဝန်ယူရမှာကြောက်နေတဲ့မမိကို သူ စိတ် ပျက်စွာကြည့်မိတယ်။ မမိကတော့ ငါ့စကား နွားရဆိုသလို သူပြောချင်တာကိုဆက်ပြောဖို့ ပြင်နေတုန်း။

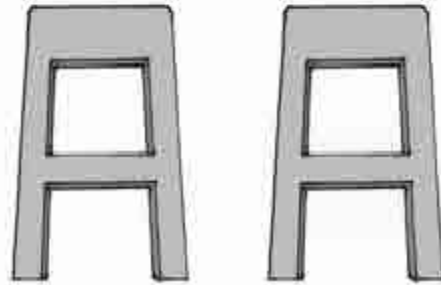
“ဒီလိုလဲဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ မမိရာ၊ အမေ မဆုံးခင်ကရော၊ အမေဆုံးပြီး အဖေတစ်ယောက် တည်း ကျန်တော့တဲ့အချိန်မှာရော ကျွန်တော်က ပဲ မိဘတွေကိုတာဝန်ယူပေးခဲ့တာ၊ မိန်းမဘက်က အမျိုးတွေပါရှိတယ်ဆိုပေမဲ့လဲ သူတို့က သူစိမ်း တွေလေ၊ သူတို့မိဘမှမဟုတ်တာ၊ ဘယ်သူက စေတနာထားပြီးလုပ်ပေးချင်မှာလဲ၊ ပြီးတော့ အဖေက မမိတို့ရဲ့ မိဘအရင်း၊ ဒီလိုဖြစ်နေချိန် သားယောကျ်ားလေး ကျွန်တော့်ထက် သမီးအကြီး ဖြစ်တဲ့ မမိက တစ်လှည့်ပြန်လုပ်ပေးသင့်တာပေါ့”

“အမယ်လေး ကောင်းစံရယ်၊ နင်ကလဲ ငါက သမီးအကြီးဖြစ်တာနဲ့ပဲ တာဝန်ယူရကော လား၊ အငယ်မလဲ သမီးမိန်းကလေးပဲလေ၊ သူနဲ့လဲ

အဖေတော်တာပဲ၊ ငါ့မှာ အဖေ့ကိုအနီးကပ်ကြည့်ဖို့ လုပ်ပေးဖို့ စိတ်သာရှိပေမဲ့ အချိန်မှမရှိတာ နင်လဲ သိရက်နဲ့ဟယ်၊ ပြီးတော့ အဖေက နင်နဲ့ပဲနေခဲ့တာ၊ နင်ပဲ အဖေ့အကြောင်းပိုသိမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ မကြီးပြောတာ အဲဒါတော့ဟုတ်တယ်၊ ညီမလေးတို့က အဖေ့ကို ခေါ်သွားပြီး ပြုစုချင်တယ်ဆိုရင်တောင် အဖေက ကိုကြီးနဲ့ပဲနေလာခဲ့တာ၊ ကိုကြီးပဲ အဖေ့အကြောင်း ပိုသိမှာပေါ့၊ အဲဒီတော့ အဖေ့အတိုင်း ကိုကြီးပဲ ဆက်ခေါ်ထားပေးပါ”

“ကျွန်တော်ကတော့ အဖေ့ကိုခေါ်ထားပြီး ပြုစုချင်တာ အားလုံးထက်တောင်ပိုသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကလဲ ယောက္ခမအိမ်မှာလိုက်နေ ရတာဆိုတော့ မလွယ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် မိန်းမက သိတဲ့အတိုင်း၊ ကလေးတွေကိုတောင် စည်းကမ်းနဲ့နေတတ်အောင်ဆိုပြီး ကိုယ့်တာဝန်

ငွေထာရီ ၂၀၁၅

ကိုယ်လုပ်စနစ်နဲ့ စည်းကမ်းချမှတ်ထားတာ၊ ကျွန်တော်တောင် သူ့ရှေ့မှာ ပျင်းပြီးသမ်းမပြရဲဘူး၊ တစ်ခါ အဖေ အိမ်မှာ တစ်ပတ်လောက် လာနေတုန်းကတောင် တုံးလုံးကနေမထလို့ ကျွန်တော့်ကိုရှေ့ထားပြီး အဖေ့ကို လူပျင်းအဖြစ် ကဲ့ရဲ့စကားဆိုချင်သေးတာ၊ အဖေကလဲ အဖေပဲလေဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ်ကတည်းက ကြမ်းပြင်နဲ့ ကျောမခွာခဲ့တဲ့ သူ့ရဲ့အပျင်းဓာတ်ခံက ချွေးမတွေ၊ သမက်တွေရှေ့အထိ မဆင်ခြင်နိုင်ခဲ့လေတော့ သူ့ဆို ဘယ်သူက ရှိသေလေးစားပြီး ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးချင်ပါ့မလဲ”

အဖေ့အခြေအနေက ဘာမှန်းမသိရသေးပေမဲ့ အားလုံးအကြိတ်အနယ်နဲ့ ဓာတ်လီဘောပုတ် တွန်းထုတ်နေကြတာကိုကြည့်ပြီး သူ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နဲ့ သက်ပြင်းတစ်ချက်ထပ်ချမိတယ်။ ဒီပုံဆိုရင်တော့ သူ့ဘက်ကိုသာ တာဝန်တွေကခေါင်းပြန်လည်လာတော့မယ်။ သူကလည်း အရင်လိုလက်ခံထားပေးဖို့က အဆင်ပြေနိုင်မှာမဟုတ်တော့။

“အဖေက အရင်ကတော့ပျင်းလို့ တုံးလုံးကနေ မထချင်ဖြစ်ပေမဲ့ သူ့ချေး၊ သူ့သေးနဲ့ သူ့တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယသန့်ရှင်းရေးကတော့ ကိုယ်ထူကိုယ်ထလုပ်နိုင်သေးတယ် မောင်၊ ဒါပေမဲ့ အခုလို ဆရာဝန်ရဲ့အပြောအတိုင်း တစ်သက်လုံး နီးပါး မလုပ်မရှားနိုင်ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် နောက်ပိုင်း ဒါတွေအားလုံး ခင်ပဲ လုပ်ပေးရတော့မှာ၊ ခင်မှာလဲ ကလေးငယ်လေးတွေနဲ့ ကျန်တဲ့သူတွေလဲ ခိုင်းရဖို့ မစဉ်းစားနဲ့မောင်၊ ခင်မိဘနဲ့ညီအစ်မတွေက မောင့်လုပ်စားကိုမို့ခိုစားနေကြတယ်ဆိုပေမဲ့ မောင်အဖေလို ဘာမှပိုင်းမလုပ်ပေးဘဲနေတာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့လဲ သူတို့အားနဲ့တန်ရာ တစ်ပိုင်တစ်နိုင်ကို ပိုင်းလုပ်ကိုင်ပေးနေကြရတာ”

ဆိုတဲ့ သူ့မိန်းမရဲ့ ကြိုတင်စကားကလည်း

ရှိထားပြီးသား။ ဒီတော့ သူ့အနေနဲ့ အပြတ်သာ ပြောဖို့ရှိတော့တယ်။

“ဦးလှအေး ဝင်လို့ရပါပြီရှင်”

သူ အတွေးနဲ့အတူ မောင်နှမတွေကိုပြောဖို့ အလုပ်မှာ ကုသခန်းအဝကနေ အဖေ့နာမည်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်တဲ့ သူ့နာပြုဆရာမလေးရဲ့အသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။ ကြားရတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် တည်းမှာပဲ မောင်နှမတွေလည်း စကားပြောနေရာကနေ အဖေ့ဆီပြေးသွားကြတော့ သူ့မှာပြောလိုရာကို မပြောလိုက်ရတော့။

(၂)

“ဦးလှအေး...ဟာ...ဦးလေး... ရေသည်ယောက်ျားကြီးဦးလှအေး၊ အဲဒီ ဦးလှအေး ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား၊ အရင် သာဓကတမြို့က မြကန်သာရေကန်မှာ ရေထမ်းရောင်းတာလေ”

ရည်မွန်ပြီး သဘောကောင်းပုံရတဲ့ဆရာဝန်က နှုတ်သွက်အာသွက်နဲ့ အဖေ့ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး နှုတ်ဆက်တော့ သူတို့မောင်နှမတွေပါ ပြိုင်တူကြည့်မိကြတယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာတော့မြင်ဖူးသလိုလိုရှိပေမဲ့ ဘယ်မှာမြင်ဖူးတာလဲဆိုတာကိုမမှတ်မိ။ ဆရာဝန်ကတော့ သူတို့သားအဖကို အပြုံးနဲ့နှုတ်ဆက်ပြီး “ဒါ ဦးလှအေးရဲ့သားသမီးတွေလား၊ တော်တော်တောင် ကြီးနေကြပြီပဲ” ဆိုပြီး အာလာပသလ္လာပ စကားတွေကိုထပ်ဆိုတယ်။ အဖေကလည်း ခုတင်ပေါ်မှာလှဲနေရာကနေ ဆရာဝန်က သူ့ကိုတရင်းတနှီး ပြောဆိုနေတော့ ဘယ်သူပါလိမ့်ဆိုတာကို အသည်းအသန်စဉ်းစားနေပုံရတယ်။ သူတို့ထက် အသက်ငယ်နှစ်လောက်ပဲကြီးပုံရတဲ့ဆရာဝန်ကို အဖေမပြောနဲ့ သူတို့တောင်စဉ်းစားလို့မရ။ ပြီးတော့မှ ဆရာဝန်က သူတို့သားအဖတွေရဲ့ မှတ်ဉာဏ်အားနည်းပုံကို သဘောကျသလိုနဲ့ ရယ်နေရင်းက သူ့ကိုယ်သူ စမိတ်ဆက်တယ်။

“ဦးလှအေးတို့က ကျွန်တော့်ကိုမမှတ်မိဘဲ ကိုး၊ ကျွန်တော်က ဦးလှအေးရေထမ်းပို့ပေးနေတဲ့ ရှစ်တန်း၊ ကိုးတန်း၊ ဆယ်တန်း ကျူရှင်ဆရာ ကိုသန်းအောင်ရဲ့ညီ သန်းစော်လေဗျာ၊ ဒီက ညီတွေ၊ ညီမတွေကလဲ မေ့တတ်လို့ကြတာ ကြည့်ပါအုံး၊ မင်းတို့ကျောင်းသားဘဝ ကျူရှင်လာတက်တုန်း က မင်းတို့ရဲ့ဆရာသန်းအောင် တစ်ခါတစ်ခါ အတန်းတွေဆက်လို့ စာမသင်အားရင် သူ့အစား ကိုယ်ပဲစာပင်သင်ပေးခဲ့တာလေကွာ၊ ဂူပမေဒ၊ မာဟုဇေဒ၊ ဇီပဇေဒ ဟာသာရုပ်တွေဆိုရင် ကိုယ် မကြာမကြာ အစားလာဝင်သင်ပေးဖူးတယ်လေ”

ဆရာဝန်က နဂိုကတည်းက စကားပြောလွန်း သူ၊ စင်မင်တတ်သူဖြစ်ဟန်တူတယ်။ သူ့ကို သူတို့ သားအဖတွေမမှတ်မိမချင်း အကြောင်းအရာတွေ၊ အချိန်ကာလတွေကို တစ်ခုချင်းစီအစဖော်ပြောပြီး သတိပေးတယ်။ ဒီတော့မှ သူတို့သားအဖတွေ လည်း ဪ... ဆိုပြီး ပြိုင်တူရွတ်ရင်း အခုမှ မှတ်မိရလို့ ဆရာဝန်ကိုအားနာမိတာနဲ့ စိတ်ကျေနပ် ရအောင် “ဆရာက ဟိုတုန်းကငယ်ပြီး ပိန်ပိန်လေး ကိုး၊ အခုက ခုံခုံညားညားကြီးဆိုတော့ ချက်ချင်း ဘယ်မှတ်မိပါ့မလဲ” လို့ ရင်းရင်းနှီးနှီးစကားဆိုပြီး တောင်းပန်ရတယ်။

တကယ်လည်း သူတို့သားအဖတွေ မမှတ်မိ ချင်လည်း မမှတ်မိချင်စရာပါ။ အဲဒီတုန်းက ဒီ ဆရာဝန်က အခုလို ၀၀ဖိုင်ဖိုင်၊ ဒေါင်ကောင်းကောင်း မဟုတ်ဘဲ ဆရာဝန်ဖြစ်ခါစ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ သေးသေး ညပ်ညပ်ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ မျက်မှန်ကိုင်းလေးပင့်ပင့်ပြီး ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတွေကို ဝေမကြည့်စတမ်း စာအုပ်ကြီးပဲငုံငုံဖတ်ပြီး စာသင်တာလေ။ ပုံမှန် သင်နေကျဆရာတွေလို ဆရာအဘော်မရှိတော့ သူ့သင်သမျှမှာ တစ်ခါတလေမရှင်းတာတွေ၊ နားမလည်တာတွေတောင်ပါခဲ့သေး။ ဒီတုန်းက

တော့ တခြားအတန်းဖော်တွေက သူတို့နဲ့အရွယ် သိပ်မကွာတဲ့ ဒီဆရာဝန်ကို ကျူရှင်ဆရာရဲ့ညီ ဆိုပေမဲ့လည်း လန့်ဖော်၊ ရိုသေဖော်မရဘဲ သူတို့ မရတဲ့စာကို ထပ်ကာထပ်ကာပြန်ရှင်းပြခိုင်းသေး တယ်။ သူကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အခမဲ့ ပညာသင်ကျောင်းသားအဖြစ် သိမ်ငယ်ပြီး ရဲရဲဝံ့ဝံ့ တောင်မဆက်ဆံရဲခဲ့ပါဘူး။

“အာ... ဓာတ်မှန်ထဲမှာ အရိုးတွေက ဖော်ဖော်တောင်ကွေးနေပြီပဲ၊ ဒါ ဦးလေး အဲဒီ ကဟည်းက ဖြစ်လက်စကနေမကုဘဲ ဒီအပိုင်းပစ် ထားခဲ့တာမဟုတ်လား၊ ဟင်း... အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော့်အစ်ကိုကတောင် ပြောပါသေးတယ်၊ ဦးလှအေးကိုသနားပြီး မင်းကသာ ဆေးစမ်းတွေ ပြပေး၊ ဆရာဝန်တွေနဲ့တွေ့ပေး လုပ်နေတာ၊ သူက မင်းရဲ့ဆရာဝန်စကားလဲနားထောင်မှာမဟုတ်သလို သူ့ခါးကိုလဲညှာမှာမဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ဦးလေးကတော့ ဗျာ၊ အရိုးအကြောတွေဆိုတာ အဲဒီလိုဖြစ်လာပြီဆိုရင် သာမန်ဖျားနာတာလိုမျိုး ဆေးတိုး၊ ဆေးသောက်နဲ့ ပြီးသွားရတာမျိုးမဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဟူး... အခုတောင် ဦးလေးခါးကပြန်မတ်နိုင်ဖို့ လွယ်ပါ့မလားဘဲ”

ဆရာဝန်က ရိုက်ထားတဲ့ဓာတ်မှန်တွေနဲ့ စစ်လာခဲ့တဲ့ဆေးစစ်ချက်တွေကို ထောင်ကြည့်လိုက်၊ ဖတ်ကြည့်လိုက်လုပ်နေပြီး အဖေ့ကို အရိုးအကြော စမ်းသပ်တဲ့ကိရိယာတွေနဲ့စမ်းသပ်နေရင်းက အဖေ ရောဂါအခြေအနေတွေအကြောင်းကို ကြိုသိနေ တဲ့ ပုံနဲ့ပြောနေလို့ သူတို့မောင်နှမမှာ ဆရာဝန်ကို တစ်လှည့်၊ အဖေ့ကိုတစ်လှည့်နဲ့ တအံ့တဩကြည့် နေမိတယ်။ အဖေကတော့ ခုတင်ပေါ်မှာ ခါးနာ ဝေဒနာနဲ့ မျက်နှာကိုရွံ့မဲ့လို့။

“မင်းတို့အဖေကတော့ကွာ သားသမီးတွေ ပညာရေးအတွက်ပုံပိုးပေးတဲ့ ဖခင်မေတ္တာမှာတော့ စံပါပဲ၊ မင်းတို့လဲသိတယ်မဟုတ်လား၊ မင်းတို့တွေ

ကိုယ့်အစ်ကိုရဲ့ ကျူရှင်ကျောင်းမှာ လာတက်တုန်းကလေ။ မင်းတို့ရဲ့ ကျူရှင်ကျောင်းလခကြေးတွေ သွင်းဖို့ ငွေမတတ်နိုင်လို့ဆိုပြီး မင်းတို့အဖေက ညကြီးရိုးချုပ် ရေတွေထမ်းလာပို့ပြီး ရေဖိုးနဲ့နှိမ်ခိုင်းတာ။ ကိုယ့်အစ်ကိုက ညဘက်ကြီး ကန်ပေါင် အတက်အဆင်းတွေ၊ ကားလမ်းအကူးအဖြတ် အန္တရာယ်တွေကြောင့် ရေလဲထမ်းမပေးပါနဲ့၊ ပညာဒါန အမဲပဲလားသင်ပါဆိုတာကို မင်းတို့တွေ မျက်နှာငယ်မှာစိုးလို့တဲ့။ ရေဖိုးနဲ့ ကျူရှင်လခကြေး နှိမ်ပေးပါဆိုပြီး ဖွတ်ကိုရေထမ်းပို့ပေးတာလေ။ အဲဒီလိုအထမ်းကောင်းလွန်းလို့လဲ သူ့ခါး အခုလို အထိနာသွားရတာနေမှာ။ ဒါပေမဲ့ ဦးလေးပင်ပန်း ရကျိုးနပ်စွဲတယ်မဟုတ်လားဗျ”

“ဝါပေါ့၊ နပ်စွဲတာပေါ့ဆရာရယ်၊ အခုဆို ရေလဲထမ်းရတော့ဘူး။ သားသမီးတွေက အကုန်ကျောင်းပြီးလို့ ဆိပ်ထောင်တွေကျ၊ အလုပ်အကိုင် တွေကောင်းကြတော့ သူတို့အရိပ်ကိုခိုနေရပြီပေါ့။ ရေထမ်းနားတာ မရှိတူးဆို ဆယ်နှစ်နီးပါးလောက် တောင်ရှိပြီလေ။ ဒါနဲ့ ဆရာလေးကိုသန်းအောင်တို့ကော နေကောင်းရဲ့လားဗျ၊ ကျွန်တော်လဲ ခါးနာဝေဒနာနဲ့ အသွားအလာသိပ်မရှိတော့ ဘယ်မှ မရောက်ဖြစ်တူးဗျာ၊ ဆရာလေးကိုသန်းအောင်တို့က ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ကျေးဇူးရှိတယ်၊ ကျွန်တော်က ကလေးတွေရဲ့ ကျူရှင်လခမပေးနိုင်လို့ ရေဖိုးနဲ့ နှိမ်ရုံတင်မကဘူး။ မိသားစုစားဝတ်နေရေးအတွက် လိုသမျှငွေကြေးတိုင်းလဲ သူ့ဆီကပဲချေးငှားခဲ့ရတာလေ။ ဒါပေမဲ့ ပိုက်ဆံချေးငှားပြီးတိုင်းတော့ ပိုက်ဆံ ပြန်မဆပ်ဘဲ ရေထမ်းနဲ့ပဲနှိမ်နေခဲ့ရတာ၊ အခုချိန် ပြန်တွေးကြည့်တော့ မျက်နှာပူမိသားဗျာ”

“ပြောပါဗျာ ပြောပါ၊ ကျွန်တော်တို့မိသားစု မှာတော့ ဦးလှအေးရဲ့ ရေသည့်ယောက်ျားဘဝ အကြောင်းကတော့ ရာဇဝင်တွင် စံတင်လွန်းပါ။

ဒီလောက်တောင် ဆရာဝန်က ခါးဆစ်ရိုးပွန်းနေတာ အရေးကြီးတယ်၊ အန္တရာယ်ရှိတယ်၊ နားပါလို့ အတန် တန်ပြောနေလျက်က သားသမီးတွေကို ခါးနာနေရင်းနဲ့ မာန်တင်းပြီး ခန္ဓာရင်းလုပ်ကျွေးတဲ့ မိဘ မေတ္တာအကြောင်း လေးစားဖွယ်၊ အတုယူဖွယ်အဖြစ် အမြဲပြောဖြစ်နေကျပါဗျာ၊ ဝါပေမဲ့ တစ်ခါတလေ ဦးလှအေး ကျွန်တော်တို့အိမ် လာပြီးပြောတတ်တဲ့ ဒီလောက်လုပ်ပေးနေတာတောင် မိသားစုက ငါ့ကို တာဝန်မကျဟုတဲ့။ အဖြစ်ရှိအောင်တာမှလုပ်မပေး တဲ့သူ၊ လူပျင်း၊ လူဖျင်းရယ်လို့ မကောင်းမြင်၊ အပြစ် ပြောကြတယ်ကွာဆိုတဲ့ အတင်းစကားတွေတော့ ထည့်မပြောဘူးပေါ့ဗျာ၊ အဟင်း . . . ဟင်း . . . ”

စူတ်သွက်ပြီး ဖော်ရွေလွန်းလှတဲ့ဆရာဝန် က သူ့ရဲ့လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အတိုင်း ကုသနည်းတွေ ကို တစ်ခုပြီးတစ်ခုစီမံလုပ်ဆောင်နေရင်းကနေ သူမှတ်မိသမျှ နှောင်းအတိတ်အကြောင်းတွေကို ခေါင်းမဖော်စတမ်းပြောဆိုပြီး ရယ်မောနေတယ်။ ဆရာဝန်ရဲ့ စကားတွေကြောင့် အဖေလည်း ခန္ဓာ ကိုယ်ကိုမလှုပ်ဘဲ သာသာလေးလို့က်ရယ်လို့။ သူတို့မောင်နှမတွေမှာတော့ သူတို့မသိခဲ့တဲ့ အတိတ်ကအကြောင်းတွေထဲမှာ သူတို့အပေါ် ယုံယုံလေးအုပ်မိုးထားခဲ့တဲ့ အဖေ့ရဲ့ စိုးတဝါး အရိပ်တွေအကြောင်းကို ပြန်တွေးစဉ်းစားရင်းနဲ့ သာ . . . ။

ဒါပေမဲ့ သူထင်ပါတယ်။ ဒီဆေးရုံကပြန်တဲ့ အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်မှာတော့ အဖေ့ကိုခေါ်ယူ ပြုစုခွင့်ရဖို့အရေး သူတို့မောင်နှမတွေ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အကြိတ်အနယ်လှယက်နေရအုံး မယ်ဆိုတာ . . . ။ ။

ပန်းမြတ်သော်(ကမ်းလက်)

◆ သော်ဇင်သစ်

တစ်လအတွင်း စာပေနှင့်ယဉ်ကျေးမှုသတင်း

စာရေးဆရာအသင်းဝင်များအား အခြေခံစားသောက်ကုန်များလှူဒါန်း

ပြည်မြို့နယ်စာရေးဆရာအသင်းဥက္ကဋ္ဌ ဒေါက်တာယဉ်ဝေလွင်(ပြည်)နှင့် စည်းရုံးရေးမှူး ဒေါ်နန်းနန်းဝေတို့က ကိုဗစ် - ၁၉ ကာလတွင် မြို့နယ်စာရေးဆရာအသင်းဝင်များအား အခြေခံစားသောက်ကုန်ပစ္စည်းများကို မေလ ၂၆ ရက်၊ ညနေ ၅ နာရီတွင် ပြည်မြို့၊ ရန်အောင်မင်္ဂလာကင်းဘုရားဓမ္မာရုံ၌ ထောက်ပံ့လှူဒါန်းသည်။

ပြည်မြို့နယ်စာရေးဆရာအသင်းဥက္ကဋ္ဌ ဒေါက်တာယဉ်ဝေလွင်(ပြည်)က ကိုဗစ် - ၁၉ ကပ်ရောဂါ ဖြစ်ပွားနေချိန်တွင် အခြေခံစားသောက်ကုန်ပစ္စည်းများအား လှူဒါန်းရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရှင်းလင်းတင်ပြသည်။ အစမ်းအနားသို့ ပြည်မြို့နယ်စာရေးဆရာအသင်းနာယကများ၊ မြို့နယ်စာရေးဆရာအသင်းဝင်များ တက်ရောက်ကြသည်။

သတင်းမီဒီယာကောင်စီက စားသောက်ကုန်များ ဆက်လက်ပံ့ပိုးကူညီ

မြန်မာနိုင်ငံသတင်းမီဒီယာကောင်စီက ကိုဗစ်ကာလအတွင်း အလုပ်ရပ်နားခံထားရသည့် သဟဇာတသမားများ၊ လစာနည်း သဟဇာတမီဒီယာသမားများ၊ အမှန်တကယ်လိုအပ်မှုရှိနေသည့် သတင်းသမားများအတွက် စားသောက်ကုန်ပစ္စည်းများကို မေလ ၂၇ ရက်က ဆက်လက်ပံ့ပိုးကူညီခဲ့သည်။

ဇာတိယအသုတ်စာရင်းလက်ခံရရှိထားသည့် နယ်သတင်းသမား ၄ ဦး၊ ရန်ကုန်သတင်း

သမား ၃၂ ဦး၊ စုစုပေါင်း ၃၆ ဦးတို့ကို တစ်ဦးလျှင် ဆန် ၂၄ ပြည် (တစ်အိတ်)၊ ပဲ ၄ ပိဿာ ၅၀ ကျပ်သား၊ ဆီ ၁ ပိဿာ၊ ငါးသေတ္တာ ၂ ဘူးတို့ကို သတင်းသမားများထံ ပံ့ပိုးကူညီပေးခဲ့သည်။

စစ်တွေ၊ မကွေး၊ တောင်ငူ၊ ပျော်ဘွယ်မြို့များနှင့် ရန်ကုန်မြို့အတွင်းရှိ လှိုင်၊ မရမ်းကုန်း၊ မုန်ကင်း၊ ပုဇွန်ဖောင်း၊ မြောက်ဒဂုံ၊ သယ်န်းကျွန်း၊ သန်လျင်၊ သာဏောဟ စသည့်မြို့နယ်အသီးသီးရှိ သတင်းသမားများလက်ဝယ်အရောက် ကောင်စီဝင်များ၊ ရုံးအဖွဲ့နှင့် We Love Yangon အဖွဲ့သားတို့က နှစ်သုတ်ခွဲ၍ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့ကြသည်။

ရာပြည့်မဂ္ဂဇင်းထုတ်ဝေရေးဆပ်ကော်မတီ အစည်းအဝေးကျင်းပ

၂၀၂၀ ပြည့်နှစ်၊ အောက်တိုဘာလအတွင်းကျရောက်မည့် မြန်မာ့ရုပ်ရှင် နှစ်(၁၀၀)ပြည့်အစမ်းအနားအောင်မြင်စွာကျင်းပနိုင်ရေးအတွက် ဦးစီးကော်မတီ၊ လုပ်ငန်းကော်မတီနှင့် ဆပ်ကော်မတီများဖွဲ့စည်း၍ ဆောင်ရွက်လျက်ရှိရာ ရာပြည့်မဂ္ဂဇင်းထုတ်ဝေရေးဆပ်ကော်မတီအစည်းအဝေးကို ရန်ကုန်မြို့၊ ပြန်ကြားရေးနှင့် ပြည်သူ့ဆက်ဆံရေးဦးစီးဌာန၊ ရုပ်ရှင်ဖြင့်တင်ရေးဌာနခွဲ၌ မေလ ၂၉ ရက်၊ မွန်းလွဲ ၁ နာရီက

အချစ်ပို (၄)

ကျင်းပရာ ရာပြည့်မဂ္ဂဇင်းထုတ်ဝေရေးဆပ်ကော်မတီဥက္ကဋ္ဌ၊ အတွင်းရေးမှူးနှင့် ဆပ်ကော်မတီအဖွဲ့ဝင်များ၊ ဌာနဆိုင်ရာတာဝန်ရှိသူများ တက်ရောက်ကြသည်။ အစည်းအဝေးတွင် မြန်မာ့ရုပ်ရှင်ရာပြည့်မဂ္ဂဇင်းအား ဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါး၊ ကဗျာ၊ ကာတွန်း၊ ကဏ္ဍခုံလင်စွာဖြင့် ထူးခြားကောင်းမွန်စွာ ထုတ်ဝေနိုင်ရေး ကိစ္စရပ်များကို ဆွေးနွေးကြသည်။

၂၀၂၀ ပြည့်နှစ်၊ အောက်တိုဘာလတွင်ကျရောက်မည့် မြန်မာ့ရုပ်ရှင် နှစ်(၁၀၀)ပြည့်အခမ်းအနားအား စည်ကားသိုက်ပြိုက်စွာနှင့် အောင်မြင်စွာကျင်းပနိုင်ရေးအတွက် ဆပ်ကော်မတီအလိုက် အစည်းအဝေးများ ပြုလုပ်လျက်ရှိရာ မေလ ၂၈ ရက်က စာတမ်းဖတ်ပွဲများကျင်းပရေးဆပ်ကော်မတီ၏ အစည်းအဝေးကိုလည်း ပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်းသိရသည်။

စာပေညီလာခံကိုယ်စားလှယ် ရွေးချယ်တင်မြှောက်

စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး၊ ကသာခရိုင် ပြန်ကြားရေးနှင့်ပြည်သူ့ဆက်ဆံရေးဓနမတွင် ဇွန်လ ၇ ရက်၊ နံနက် ၁၀ နာရီက မြန်မာနိုင်ငံစာရေးဆရာအသင်း (ကသာ)၏ အမှုဆောင်ကော်မတီနှင့် စာပေညီလာခံကိုယ်စားလှယ်ရွေးချယ်တင်မြှောက်ခြင်းအခမ်းအနား ကျင်းပသည်။

ရှေးဦးစွာ စာရေးဆရာအသင်းနာယက ဦးချစ်မြိုင်နှင့် ဥက္ကဋ္ဌဦးမောင်လေးတို့က အမှာစကားပြောကြားပြီး အတွင်းရေးမှူး ဦးစမ်းဦးက နှစ်ပတ်လည်အစီရင်ခံစာများကို ဖတ်ကြားရှင်းလင်းသည်။

စာရေးဆရာအသင်းအမှုဆောင်ကော်မတီနှင့် စာပေညီလာခံကိုယ်စားလှယ်ရွေးချယ်တင်မြှောက်ခြင်းအခမ်းအနားတွင် ကသာမြို့နယ် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးကျော်သူရစိုး၊ စာရေးဆရာအသင်းနာယကနှစ်ဦးနှင့် ခရိုင်ပြန်ကြားရေးနှင့်

ပြည်သူ့ဆက်ဆံရေးဦးစီးဌာန ဦးစီးမှူး ဒေါ်အေးမြမွန်တို့ရှေ့မှောက်တွင် လျှို့ဝှက်မဲပေးစနစ်ဖြင့် ရွေးချယ်ခဲ့ကြသည်။

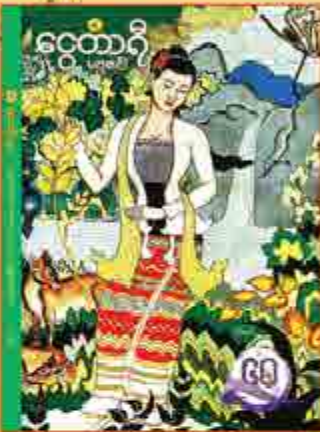
အဆိုပါမဲရွေးချယ်မှုအရ စာရေးဆရာအသင်း အမှုဆောင်ကော်မတီ၏ဦးအဖြစ် ဥက္ကဋ္ဌဦးဘမောင် (ကိုဘ-ကသာ)၊ အတွင်းရေးမှူး ဦးမောင်လေး(မောင်လေး-ကသာ)၊ ဘဏ္ဍာရေးမှူး ဦးခင်မောင်ဦး(ဦးရဲ-ကသာ)၊ အမှုဆောင် ဒေါ်နန်းထွန်းမေ(အေးမြသက်ထား)နှင့် အမှုဆောင် ဦးကျော်ဇင်(ကျော်ဇင်-ကသာ)တို့အား ရွေးချယ်တင်မြှောက်ခဲ့ပြီး စာပေညီလာခံကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ဥက္ကဋ္ဌဦးဘမောင်နှင့် အတွင်းရေးမှူး ဦးမောင်လေးတို့ကို ရွေးချယ်ခဲ့သည်။ အခမ်းအနားသို့ ကသာမြို့နယ်စာရေးဆရာအသင်းဝင် ၂၀ ဦး တက်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ။

သော်ဇင်သစ်

'သုတကမ္ဘာ'စစ်မှုရေးရာ၊ ကျန်းမာရေးနှင့် သုတအဖြာဖြာသတင်းဂျာနယ်ကို စာဖတ်ပရိသတ်အတွက် ၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၂၇ ရက်(တပ်မတော်နေ့)တွင် စတင်ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး အပတ်စဉ်စနေနေ့တိုင်း ဖြန့်ချိလျက်ရှိပါသည်။

ဆက်သွယ်ရန်လိပ်စာ - အမှတ်(၁၅)၊ မိုးကောင်းလမ်း၊ (၁၅)ရပ်ကွက်၊ ဘောက်ထော်၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ ဇုန်း - ၀၉၃၂၄၉၈၇၂၄။

မေတ္တီ

စာပေတိုက်ထုတ်

မဂ္ဂဇင်း၊ စာစောင်များ လပေးမှာကြားပတ်ဂ္ဂုဒ်ပြီ

ပိပိတို့မှာကြားလိုသည့်စာအုပ်များကို
အောက်ပါလိပ်စာနှင့်ဖုန်းနံပါတ်များအတိုင်း
ဆက်သွယ်မှာကြားနိုင်ပါသည်။
ဖြန့်ချိရေး - မြဝတီစာပေပိုက်
အမှတ် ၁၅၊ မိုးကောင်းလမ်း၊ ၁၅ ရပ်ကွက်၊
ဘောက်ထော်၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်၊
ရန်ကင်းတိုင်းဒေသကြီး။
ဖုန်း - ၀၉၅၃၅၁၀၇၀၉၂ (မြဝတီစာတည်း)၊
၀၉၅၃၅၅၅၅၅၅၅ (ဧည့်သည်စာတည်း)၊
၀၉၆၉၇၀၉၇၇၂၁ (သုတအလင်းစာတည်း)၊
၀၉၅၂၄၉၈၇၂၄ (ဖြန့်ချိရေး)။

